

ZAKON O SANACIJI IN REŠEVANJU ZAVAROVALNIC

PREDLOG

EVA: 2026-1611-0042

I. UVOD

1. Ocena stanja in razlogi za sprejetje predloga zakona

Vloga zavarovalniškega sektorja in tveganja, povezana s propadom zavarovalnic

Zavarovalne police so sestavni del vsakdanjega življenja državljanov. Za številne socialne in gospodarske dejavnosti je kot zaščita pred morebitnimi tveganji potrebna zavarovalna polica. Zavarovalna polica je lahko tudi varčevalni produkt, ki določa dolgoročno blaginjo imetnikov, zavarovalnice pa te prihranke prek finančnih trgov usmerjajo v realno gospodarstvo. Neurejen propad zavarovalnic lahko zato pomembno vpliva na imetnike polic, upravičence, oškodovance ali prizadeta podjetja, zlasti kadar ključnih zavarovalnih storitev ni mogoče nadomestiti v razumnem času in z razumnimi stroški. Upravljanje skorajšnjega propada ali propada nekaterih zavarovalnic, zlasti velikih čezmejnih skupin, ali hkratni propad več zavarovalnic lahko povzroči finančno nestabilnost ali jo poveča.

Dejavnosti, storitve ali posli, ki jih opravljajo zavarovalnice ali pozavarovalnice in jih ni mogoče zlahka nadomestiti v razumnem času ali z razumnimi stroški za imetnike polic, upravičence ali oškodovance, je treba obravnavati kot kritične funkcije, ki jih je treba nadaljevati. Kontinuiteta zavarovalne ali pozavarovalne zaščite je pogosto boljša možnost kot prenehanje propadajočega podjetja, saj zagotavlja najugodnejši rezultat za imetnike polic. Zato je ključnega pomena, da so na voljo ustrezni instrumenti, s katerimi se preprečujejo propadi, in da se, kadar pride do propadov, z ohranjanjem kontinuitete teh kritičnih funkcij čim bolj zmanjšajo negativne posledice.

Propad zavarovalnic ne vpliva le na imetnike polic ter morda na realno gospodarstvo in finančno stabilnost trgov, na katerih ta podjetja poslujejo neposredno, ampak tudi na zaupanje v zavarovalniški trg. Z vzpostavitvijo notranjega trga za finančne storitve se je okrepla interakcija med različnimi nacionalnimi finančnimi sistemi, zavarovalnice in pozavarovalnice pa so dejavne na finančnih trgih zato, da upravljajo svoj naložbeni portfelj in tveganja, povezana z njihovimi dejavnostmi. Nezmožnost držav članic, da bi obravnavale propad zavarovalnice ali pozavarovalnice in jo rešile na predvidljiv in usklajen način, ki bi učinkovito preprečil širšo sistemsko škodo, ogroža stabilnost finančnih trgov in posledično notranji trg na področju finančnih storitev.

Bonitetni okvir Solventnost II in njegove omejitve

Direktiva 2009/138/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (Solventnost II) (UL L 335 z dne 17. 12. 2009, str. 1–155; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2009/138/ES) je zmanjšala verjetnost propadov zavarovalnic in pozavarovalnic ter bistveno izboljšala odpornost zavarovalniškega sektorja EU. Okvir Solventnost II uvaja kapitalske zahteve, ki bolj upoštevajo tveganja, okrepljen nadzor, boljše spremljanje likvidnosti in boljše instrumente za makrobonitetne politike. Te reforme bi morale dodatno zmanjšati verjetnost propada

zavarovalnic ali pozavarovalnic ter povečati njihovo odpornost na gospodarske težave, ki so lahko posledica sistemskih motenj ali dogodkov, specifičnih za posamezno podjetje.

Kljub zanesljivemu in trdnemu bonitetnemu okviru pa finančnih težav zavarovalnic in pozavarovalnic ni mogoče popolnoma izključiti. Svetovna finančna kriza leta 2008 je razkrila ranljivosti finančnega sektorja in njegovo medsebojno povezanost. Vzroki za težave in propad zavarovalnic so med drugim povezani z razvojem finančnih trgov in naravo zavarovalnih ali pozavarovalnih dejavnosti. Zavarovalna tveganja, kot so nezadostno krite terjatve, napačno vrednotenje oziroma podcenjene premije, slabo upravljanje sredstev in obveznosti ter naložbene izgube, se pogosto navajajo kot glavni razlogi za skrb zavarovalnic in pozavarovalnic. Visoke nestanovitnosti trgov in dolgotrajne nizke ravni obrestnih mer bi lahko bile še posebej škodljive za dobičkonosnost in solventnostno stanje zavarovalnic in pozavarovalnic. Občutljivost zavarovalnic in pozavarovalnic na tržni in gospodarski razvoj zato terja posebno previdnost in ustrezen okvir za obvladovanje, tudi preventivno, morebitnih poslabšanj finančnega položaja takšnih podjetij.

Nekateri propadi in skorajšnji propadi, zlasti čezmejnne narave, so pokazali slabosti sedanjega okvira, ki jih je treba obravnavati, da se ustrezno organizira urejen izstop zavarovalnic ali pozavarovalnic s trga. Direktiva 2009/138/ES glede na naraščajoče čezmejnne dejavnosti in nove izzive, ki jih predstavljajo prevladujoče gospodarske in finančne razmere, ni zagotovila režima za usklajeno reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic.

Odsotnost usklajenega okvira za reševanje zavarovalnic na ravni EU

Do sprejetja Direktiva (EU) 2025/1 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2024 o vzpostavitvi okvira za sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic ter spremembi direktiv 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2007/36/ES, 2014/59/EU in (EU) 2017/1132 ter uredb (EU) št. 1094/2010, (EU) št. 648/2012, (EU) št. 806/2014 in (EU) 2017/1129 (UL L, 2025/1, 8.1.2025; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2025/1/EU) na evropski ravni ni obstajal usklajen režim za obravnavo propadov zavarovalnic in pozavarovalnic. Postopki za usklajeno reševanje zavarovalnic ali pozavarovalnic na ravni Evropske unije niso bili harmonizirani. Namesto tega je bilo mogoče opaziti precejšnje vsebinske in postopkovne razlike v nacionalnih zakonih in drugih predpisih, ki urejajo propad zavarovalnic in pozavarovalnic. Te razlike so vključevale pooblastila in instrumente, ki so na voljo organom, pogoje, pod katerimi se ta pooblastila lahko izvajajo, in zastavljene cilje pri obravnavanju propada zavarovalnic.

Večina držav članic ni imela vzpostavljenega učinkovitega okvira za sanacijo in reševanje zavarovalnic, kadar pa ga je imela, so med temi režimi obstajale velike razlike. Poleg tega so nezadostna pripravljenost zavarovalnic in javnih organov ter odsotnost ustreznih instrumentov in pooblastil ali čezmejnega usklajevanja ovirali hitro in uspešno sanacijo ali reševanje propadajočih zavarovalnic v EU. Raven zaščite imetnikov polic in upravičencev zato ni bila vedno optimalna.

Poleg tega postopki v primeru insolventnosti pravnih oseb morda niso vedno primerni za zavarovalnice ali pozavarovalnice, saj ne zagotavljajo vedno ustrezne kontinuitete kritičnih funkcij v korist imetnikov polic, upravičencev in oškodovancev, realnega gospodarstva ali finančne stabilnosti kot celote. Časovni okvir reševanja v zavarovalniškem kontekstu se razlikuje od reševanja v bančnem kontekstu. Enotni odbor za reševanje in nacionalni organi za reševanje bank morajo običajno hitro ukrepati, da bi preprečili naval na banke. Po drugi strani pa so organi za reševanje zavarovalnic pogosto v prednosti, saj imajo na voljo več časa, da najdejo ustrezne rešitve, ki so za imetnike polic najbolj koristne.

Razvoj mednarodnih standardov

Na mednarodni ravni so bili razviti standardi, ki naslavlajo problematiko reševanja zavarovalnic. Odbor za finančno stabilnost (v nadaljnjem besedilu: FSB) je oktobra 2011 objavil dokument Key Attributes of Effective Resolution Regimes for Financial Institutions (Ključne lastnosti učinkovitih ureditev za reševanje finančnih institucij), ki ga je oktobra 2014 posodobil, v katerem so zbrana razmišljanja o reševanju zavarovalnic, ki bi v primeru propada lahko bile sistemsko pomembne ali kritične. Junija 2016 je FSB izdal dopolnilne smernice za razvoj učinkovitih

strategij in načrtov reševanja za sistemsko pomembne zavarovalnice, avgusta 2020 pa svojo metodologijo za ocenjevanje ključnih lastnosti.

Hkrati je Mednarodno združenje zavarovalnih nadzornikov (v nadaljnjem besedilu: IAIS) novembra 2019 sprejelo temeljna zavarovalna načela za vse zavarovalnice in pozavarovalnice ter skupni okvir za mednarodno dejavne zavarovalniške skupine (Internationally Active Insurance Groups – IAIG), v katerem so podrobno opredeljeni standardi za preventivno načrtovanje sanacije in ukrepi, ki naj bi jih organi sprejeli v zvezi z zavarovalnico ali pozavarovalnico, ki bi izstopila s trga in za katero bi se začel postopek reševanja.

Na evropski ravni je Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine (v nadaljnjem besedilu: EIOPA) julija 2017 objavil mnenje o harmonizaciji okvirov za sanacijo in reševanje zavarovalnic v državah članicah, drugo mnenje pa je objavil decembra 2020, in sicer po prošnji Evropske komisije za strokovni nasvet iz februarja 2019. Evropski odbor za sistemska tveganja je v letih 2017 in 2018 pripravil poročila, ki zagovarjajo usklajen okvir za sanacijo in reševanje na področju zavarovalništva. Ta razvoj dogodkov je bil upoštevan pri pripravi predloga Direktive 2025/1/EU.

Sprejetje Direktive 2025/1/EU

Evropska komisija je 22. septembra 2021 objavila predlog direktive o vzpostavitvi okvira za sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic (COM(2021) 582 final). Po zakonodajnem postopku sta Evropski parlament in Svet 27. novembra 2024 sprejela Direktivo (EU) 2025/1 (IRR), ki je bila objavljena v Uradnem listu Evropske unije 8. januarja 2025.

Direktiva 2025/1/EU vzpostavlja prvi usklajen evropski okvir za sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic. Okvir temelji na mednarodno uveljavljenih standardih FSB in IAIS ter na strokovnem delu organa EIOPA. Direktiva se uporablja za vse zavarovalnice in pozavarovalnice, za katere velja okvir Solventnost II, ter za druge subjekte v zavarovalniških skupinah. Ker lahko propad subjekta v skupini vpliva na solventnost in posle celotne skupine, je treba v preventivnem načrtovanju sanacije in načrtovanju reševanja opredeliti in zajeti vse pomembne subjekte skupin, organi pa morajo imeti učinkovita sredstva za ukrepanje.

Direktiva 2025/1/EU od držav članic zahteva, da ustanovijo organe za reševanje zavarovalnic z minimalnimi usklajenimi pooblastili. Če so pooblastila dodeljena obstoječemu organu, morajo biti vzpostavljene ustrezne strukturne ureditve za izogibanje navzkrižju interesov med nadzornimi funkcijami in funkcijami reševanja ter za zagotovitev operativne neodvisnosti. Direktiva 2025/1/EU ureja pet glavnih področij: preventivno načrtovanje sanacije, načrtovanje reševanja in oceno rešljivosti, pogoje in instrumente za reševanje, zaščitne ukrepe ter čezmejno sodelovanje in odnose s tretjimi državami.

Predvideni instrumenti za reševanje vključujejo odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov in drugih kvalificiranih obveznosti; solventni iztek; prodajo poslovanja; premostitveno podjetje; in izločitev sredstev in obveznosti. Direktiva 2025/1/EU uvaja načelo, da noben upnik ne sme biti na slabšem kot v primeru običajnega insolvenčnega postopka (načelo NCWO – no creditor worse off), ter začasni odlog na plačilo terjatev in prekinitvev pravic imetnikov polic do unovčenja pri življenjskih zavarovanjih. Direktiva ne zahteva vzpostavitve posebnega reševalnega sklada za zavarovalnice, kot je to v primeru bančnega sektorja, temveč predvideva, da zavarovalne jamstvene sheme, če so na voljo, prispevajo k financiranju postopka reševanja.

Direktiva določa tudi sorazmerne zahteve, ki upoštevajo naravo, obseg in kompleksnost organizacije, dejavnosti in storitev zavarovalnice ali pozavarovalnice. Za mala in nekompleksna podjetja priprava ločenih preventivnih načrtov sanacije ni obvezna in zanje ne velja načrtovanje reševanja, razen če takšno podjetje predstavlja posebno tveganje. Na splošno morajo zahteve glede preventivnega načrtovanja sanacije veljati za vsaj 60 % trga držav članic, zahteve glede načrtovanja reševanja pa za vsaj 40 % trga. Organi lahko dovolijo tudi poenostavljen sklop obveznosti za manjše in manj kompleksne zavarovalnice in pozavarovalnice.

Stanje v Republiki Sloveniji

Republika Slovenija trenutno nima posebnega zakonodajnega okvira za sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic. Zakon o zavarovalništvu (Uradni list RS, št. 93/15, 9/19, 102/20, 48/23, 78/23 – ZZVZZ-T, 84/24 – odl. US in 77/25; v nadaljnjem besedilu: ZZavar-1) prenaša Direktivo 2009/138/ES in ureja bonitetni nadzor zavarovalnic in pozavarovalnic, vključno z ukrepanjem v primeru kršitev kapitalskih zahtev. Čeprav ZZavar-1 nadzornim organom zagotavlja širok nabor ukrepov za obnovitev finančnega položaja zavarovalnice, kot so zahteva po finančnem načrtu obnove, omejitve ali prepoved razpolaganja s sredstvi, zahteva za zmanjšanje profila tveganja in podobno, pa ne vsebuje določb o preventivnem načrtovanju sanacije ali o posebnih instrumentih in pooblastilih za reševanje, kot jih zahteva Direktiva 2025/1/EU.

V primeru finančnih težav zavarovalnice ali pozavarovalnice so v Republiki Sloveniji na voljo nadzorni ukrepi po ZZavar-1 in splošni insolvenčni postopki po Zakonu o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (Uradni list RS, št. 176/21 – uradno prečiščeno besedilo, 178/21 – popr., 196/21 – odl. US, 157/22 – odl. US, 35/23 – odl. US, 57/23 – odl. US, 102/23, 25/25 – odl. US, 40/25 in 100/25 – ZS-1). Ti postopki pa niso vedno primerni za zavarovalnice, saj ne zagotavljajo nujno kontinuitete zavarovalnega kritja za imetnike polic, upravičence in oškodovance. Splošni insolvenčni postopki so namreč zasnovani za likvidacijo podjetij in poplačilo upnikov, ne pa za ohranjanje kritičnih zavarovalnih funkcij ali za urejen prenos portfeljev na drugo zavarovalnico. V primeru propada zavarovalnice, ki bi opravljala kritične zavarovalne storitve, zlasti obvezna zavarovanja ali dolgoročna življenjska zavarovanja, bi odsotnost posebnih instrumentov za reševanje lahko privedla do hudih posledic za imetnike polic in za stabilnost finančnega sistema.

Agencija za zavarovalni nadzor (v nadaljnjem besedilu: agencija) kot pristojni nadzorni organ za zavarovalnice in pozavarovalnice v Republiki Sloveniji ima na podlagi ZZavar-1 široka nadzorna pooblastila, vključno z ukrepi za obnovitev finančnega položaja. Agencija lahko med drugim zahteva predložitev finančnega načrta obnove, omeji ali prepove razpolaganje s sredstvi, zahteva zmanjšanje profila tveganja, prepove izplačilo dividend ali bonusov ter v skrajnem primeru odvzame dovoljenje za opravljanje zavarovalnih poslov. Vendar pa agencija trenutno ne razpolaga s posebnimi instrumenti za reševanje, kot so solventni iztek, prenos portfeljev na premostitveno podjetje, prodaja poslovanja ali odpis in konverzija kapitalskih in dolžniških instrumentov, ki bi jih direktiva zahtevala za učinkovito in urejeno obravnavo propada zavarovalnice.

Največje zavarovalnice in pozavarovalnice so del mednarodnih zavarovalniških skupin, kar poudarja pomen čezmejnega sodelovanja med organi za reševanje. Čeprav slovenski zavarovalniški trg po obsegu ni med največjimi v EU, je sistemsko pomemben za nacionalno gospodarstvo, saj zavarovalnice zagotavljajo kritično zaščito za potrošnike, podjetja in javni sektor, hkrati pa upravljajo znatna naložbena sredstva, ki so vložena v slovensko in evropsko gospodarstvo.

V zvezi s tem je treba poudariti, da ureditev reševanja zavarovalnic dopolnjuje, ne pa nadomešča bonitetni okvir Solventnost II. Nadzorni ukrepi po ZZavar-1 ostajajo primarno sredstvo za obravnavo poslabšanja finančnega položaja zavarovalnice. Instrumenti za reševanje se uporabijo šele, kadar zavarovalnica propada ali bo verjetno propadla, alternative iz zasebnega sektorja ali nadzorni ukrepi propada ne morejo preprečiti in je ukrep za reševanje v javnem interesu. S tem se zagotavlja, da okvir za reševanje ne posega v redno bonitetno upravljanje zavarovalnic, temveč zagotavlja verodostojno varnostno mrežo za primere, ko bonitetni ukrepi ne zadostujejo.

Predlog zakona se sprejema zaradi:

- izpolnitve obveznosti prenosa Direktive 2025/1/EU v pravni red Republike Slovenije;
- vzpostavitve celovitega zakonodajnega okvira za preventivno sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic, ki ga Republika Slovenija trenutno nima, kar pomeni, da organi ne razpolagajo z ustreznimi instrumenti za urejeno obravnavo propadov zavarovalnic;

- zagotovitve zaščite imetnikov polic, upravičencev in oškodovancev v primerih propada ali verjetnega propada zavarovalnice ali pozavarovalnice, z ohranjanjem kontinuitete zavarovalnega kritja in kritičnih funkcij;
- zagotovitve finančne stabilnosti in preprečitve sistemskih učinkov, ki bi jih lahko imel neurejen propad zavarovalnice ali pozavarovalnice na finančni sistem in realno gospodarstvo;
- vzpostavitev jasne in nedvoumne institucionalne ureditve, v kateri je agencija določena kot organ za reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic, s funkcionalno ločenostjo področij nadzora in reševanja, kar je pogoj za verodostojno izvajanje pooblastil za reševanje;
- zagotovitve čezmejnega sodelovanja z organi za reševanje drugih držav članic in z EIOPA pri obravnavi čezmejnih zavarovalniških skupin, kar je ključnega pomena glede na mednarodne dejavnosti zavarovalnic.

2. CILJI, NAČELA IN POGLABITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1 Cilji

Temeljni cilj predloga zakona je vzpostavitev celovitega pravnega okvira za sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic v Republiki Sloveniji, s katerim se v pravni red Republike Slovenije v celoti prenaša Direktiva 2025/1 EU.

S predlogom zakona se zasledujejo naslednji cilji:

- zagotovitev celovitega, neposrednega in pravno jasnega prenosa vseh obveznih določb IRRD, vključno z določbami o preventivnem načrtovanju sanacije, načrtovanju reševanja in oceni rešljivosti, pogojih in instrumentih za reševanje, zaščitnih ukrepih, čezmejnem sodelovanju ter odnosih s tretjimi državami;
- določitev agencije kot organa za reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic s funkcionalno ločenostjo od nadzornih nalog;
- zagotovitev zaščite imetnikov polic, upravičencev in oškodovancev z ohranjanjem kontinuitete kritičnih funkcij zavarovalnic in pozavarovalnic v primeru propada;
- preprečitev negativnih učinkov propadov zavarovalnic in pozavarovalnic na finančno stabilnost in realno gospodarstvo;
- vzpostavitev sorazmernega zakonodajnega okvira, ki upošteva velikost in kompleksnost slovenskega zavarovalniškega trga ter omogoča uporabo poenostavljenih obveznosti;
- zagotovitev čezmejnega sodelovanja med organi za reševanje in nadzornimi organi v okviru kolegijev za reševanje.

Doseganje tega cilja se bo spremljalo predvsem z vidika vzpostavitve in učinkovitega delovanja celovitega institucionalnega in postopkovnega okvira za sanacijo in reševanje zavarovalnic, zlasti glede pravočasnega in pravilnega prenosa Direktive 2025/1/EU v slovenski pravni red, dejanske operativne pripravljenosti agencije kot organa za reševanje ter obsega in kakovosti preventivnega načrtovanja sanacije, načrtovanja reševanja in ocen rešljivosti. Učinki zakona se bodo vrednotili po tem, ali omogoča pravočasno prepoznavanje in obravnavo finančnih težav zavarovalnic, učinkovito čezmejno sodelovanje z drugimi pristojnimi organi in EIOPA ter po tem, ali se v praksi dosega ključni namen ureditve, to je obvladovanje propadov zavarovalnic brez uporabe izredne javnofinančne pomoči ter ob hkratnem varstvu imetnikov zavarovalnih polic in stabilnosti finančnega sistema.

2.2 Načela

Predlog zakona temelji na naslednjih načelih:

- celovitostiprenosa, v skladu s katerim se v pravni red Republike Slovenije prenesejo vse obvezne določbe Direktive 2025/1/EU;
- sorazmernosti, v skladu s katerim zakon ob celovitem prenosu direktive omogoča uporabo poenostavljenih obveznosti za mala in nekompleksna podjetja;
- usklajenosti z bonitetnim okvirom Solventnost II;
- konsistentnostiz domačim pravnim redom;
- jasnosti institucionalne ureditve, v skladu s katerim zakon nedvoumno določa agencijo kot organ za reševanje in ureja funkcionalno ločenost od nadzornih nalog;
- zaščite delničarjev in upnikov (načelo NCWO – no creditor worse off).

2.3 Poglavitne rešitve

Agencija kot organ za reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic

Predlog zakona določa agencijo kot organ za reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic v Republiki Sloveniji. Agencija je hkrati pristojni nadzorni organ za zavarovalnice in pozavarovalnice po ZZavar-1, zato zakon zagotavlja funkcionalno ločenost področij nadzora in reševanja znotraj agencije. To pomeni, da morajo biti naloge, ki se nanašajo na reševanje, organizacijsko ločene od nalog na področju bonitetnega nadzora, osebje, ki izvaja naloge reševanja, pa mora biti neodvisno od osebja, ki izvaja nadzorne naloge. Pri izvajanju nalog agencija upošteva smernice in priporočila organa EIOPA ter sodeluje z Ministrstvom za finance, Banko Slovenije in drugimi organi za reševanje.

Preventivno načrtovanje sanacije

Predlog zakon uvaja obveznost zavarovalnic in pozavarovalnic pripraviti in posodabljati preventivne načrte sanacije z ukrepi za obnovitev finančnega položaja po znatnem poslabšanju. Načrti vključujejo okvir kazalnikov, scenarije in pogoje za pravočasno izvajanje ukrepov. Za male in nekompleksne zavarovalnice priprava ločenih preventivnih načrtov sanacije ni obvezna, razen če takšna zavarovalnica predstavlja posebno tveganje.

Načrtovanje reševanja in ocena rešljivosti

Agencija za zavarovalnico in pozavarovalnico pripravi načrt reševanja, v katerem opredeli strategijo reševanja, določi instrumente za reševanje, oceni rešljivost in ugotovi morebitne ovire za rešljivost. Za zavarovalniške skupine agencija skupaj z organi za reševanje drugih držav članic pripravi skupinski načrt reševanja v okviru kolegija za reševanje.

Pogoji za reševanje

Zavarovalnica ali pozavarovalnica se vključi v reševanje, kadar kumulativno izpolnjuje naslednje pogoje: propada ali bo verjetno propadla; ni pričakovati, da bi alternative iz zasebnega sektorja ali nadzorni ukrepi preprečili propad; in je ukrep za reševanje v javnem interesu.

Instrumenti in pooblastila za reševanje

Agencija ima na voljo pet instrumentov za reševanje: odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov in drugih kvalificiranih obveznosti; solventni iztek; prodajo poslovanja; premostitveno podjetje; in izločitev sredstev in obveznosti.

Zaščitni ukrepi

Zakon zagotavlja načelo, da delničar ali upnik pri reševanju ne utрпи večjih izgub, kot bi jih utrpel v običajnem insolvenčnem postopku. Zakon ureja tudi zaščito nasprotnih strank pri prenosih sredstev ter začasni odlog na plačilo terjatev.

Čezmejno reševanje in odnosi s tretjimi državami

Zakon ureja čezmejno sodelovanje med organi za reševanje v okviru kolegijev za reševanje ter odnose s tretjimi državami, vključno z možnostjo priznavanja tujih postopkov reševanja.

Sodno varstvo in upravni postopki

Predlagana ureditev jasno ločuje med fazo rednega delovanja zavarovalnice in fazo reševanja. Dokler zavarovalnica ali pozavarovalnica posluje in se zanjo izvajajo naloge preventivnega načrtovanja sanacije, načrtovanja reševanja, ocene rešljivosti ter odprave ovir za rešljivost, agencija odloča v okviru upravnih postopkov in velja zoper njene odločbe sodno varstvo po splošnih pravilih, kot določa ZZavar-1. Ko pa so izpolnjeni pogoji za začetek reševanja in se sprejme odločitev o uporabi ukrepov za reševanje, predlog zakona zaradi potrebe po hitrem, učinkovitem in neprekinjenem ukrepanju v javnem interesu določa poseben, strožji procesni

režim, v katerem se upravni postopki in sistem sodnega varstva prilagodijo naravi kriznega postopka, pri čemer je sodno varstvo omejeno in časovno koncentrirano ter ne sme zadržati izvršitve reševalnih ukrepov.

3. Ocena finančnih posledic predloga zakona za državni proračun in druga javna finančna sredstva

Predpis nima posledic na tem področju.

4. Navedba, da so sredstva za izvajanje zakona v državnem proračunu zagotovljena, če predlog zakona predvideva porabo proračunskih sredstev v obdobju, za katero je bil državni proračun že sprejet

Ni podatka.

5. Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih in prilagojenosti predlagane ureditve pravu Evropske unije

5.1 Prikaz ureditve v drugih pravnih sistemih

Predlog zakona dosledno prenaša Direktivo 2025/1/EU, pri čemer upošteva, da direktiva državam članicam na več mestih pušča maneverski prostor, zlasti glede ureditve jamstvenih shem, shem financiranja reševanja ter nekaterih organizacijskih in postopkovnih vidikov. Ključni instrumenti in pooblastila za sanacijo in reševanje zavarovalnic so določeni že na ravni direktive, zato je cilj nacionalnega prenosa predvsem zagotoviti njihovo učinkovito uporabo brez nepotrebnih odstopanj ali zaostrovanj. Pri tem je treba upoštevati tudi, da se na ravni Evropske unije pripravljajo in bodo še sprejeti delegirani in izvedbeni akti ter smernice EIOPA, ki bodo dodatno poenotili uporabo pravil, zato mora biti nacionalna ureditev dovolj prilagodljiva in skladna s prihodnjim razvojem. Posebna pozornost je namenjena temu, da se s prenosom ne uvajajo strožji režimi, kot jih zahteva direktiva, ter da se administrativna bremena za zavarovalnice omejijo na nujen in sorazmeren obseg ob hkratnem spoštovanju osnovnih ciljev evropske ureditve, to je varstva zavarovancev, ohranjanja stabilnosti finančnega sistema ter zagotavljanja konkurenčnega in enotnega notranjega trga zavarovalnih storitev. Ureditev upravnih postopkov in sodnega varstva je prilagojena pravni ureditvi v Republiki Sloveniji.

Na podlagi razpoložljivih javnih informacij je mogoče ugotoviti, da so države članice pri prenosu Direktive 2025/1/EU trenutno v različnih fazah, pri čemer v nobeni državi prenos še ni zaključen, kar je pričakovano glede na rok za prenos do 29. januarja 2027.

5.2 Prikaz ureditve v pravnem redu Evropske unije

Predlog ni predmet usklajevanja s pravnim redom EU.

5.3 Prikaz ureditve v posameznih državah članicah Evropske unije

Italija

V Italiji je bila direktiva vključena v zakon o evropskem pooblastilu (legge di delegazione europea 2025), s katerim je parlament vlado pooblastil za sprejem izvedbenih predpisov, vendar konkretni zakonski osnutki še niso bili javno objavljeni. Pregled teh praks kaže, da se tudi druge države članice usmerjajo v podobno ureditev kot predlagana slovenska rešitev, to je jasno razlikovanje med »mirno« preventivno fazo z rednim upravnim in sodnim varstvom ter krizno fazo reševanja, kjer zaradi varstva javnega interesa in finančne stabilnosti prevlada poseben, pospešen in funkcionalno omejen sistem pravnega varstva.

Irska

Na Irskem je ministrstvo za finance že leta 2025 izvedlo javno posvetovanje glede nacionalnih izbir in diskrecij pri prenosu direktive, kar kaže na zgodnjo fazo priprave zakonodaje, pri čemer je izrecno poudarjena potreba po hitrih in neodložljivih postopkih v fazi reševanja ter omejenem sodnem varstvu, ki ne zadrži izvajanja ukrepov.

Nemčija

V Nemčiji je zvezno ministrstvo za finance februarja 2026 že objavilo osnutek zakona (t. i. *Versicherungssanierungs-, -abwicklungs- und -aufsichtsänderungsgesetz – VSAAG*), ki celovito ureja sanacijo in reševanje zavarovalnic ter hkrati uvaja poseben procesni režim in prilagojeno sodno varstvo v fazi reševanja, primerljivo z rešitvami na področju bančne resolucije.

6. Presoja posledic

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) Predpis ima učinek na uvajanje nove obveznosti, spreminjanje ali ukinjanje obstoječe obveznosti.

- Predpis ima pozitiven učinek na število trenutno veljavnih obveznosti.**

Predlog zakona ima učinek na uvajanje novih obveznosti za zavarovalnice in pozavarovalnice ter za agencijo. Zavarovalnice in pozavarovalnice bodo morale pripraviti preventivne načrte sanacije, sodelovati pri načrtih reševanja ter izpolnjevati morebitne zahteve za odpravo ovir za rešljivost. Agencija pridobi nove obveznosti kot organ za reševanje. Za mala in nekompleksna podjetja direktiva omogoča uporabo poenostavljenih obveznosti.

- Predpis ima pozitiven učinek na spremembo organizacije organov državne uprave, pravosodnih organov in nosilcev javnih pooblastil.**

Agencija pridobi vlogo organa za reševanje zavarovalnic, pri čemer se organizacijsko in funkcionalno loči izvajanje nadzornih in reševalnih pristojnosti, vendar brez ustanavljanja novega organa ali posebne pravne osebe. Pravosodni organi ohranijo svojo vlogo zagotavljanja sodnega varstva, vendar se pri obravnavi zadev v fazi reševanja prilagodijo posebnemu, pospešenemu in omejenemu procesnemu režimu, ki je določen zaradi varstva javnega interesa in finančne stabilnosti.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki

Predpis nima posledic na tem področju.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo

a) Predpis ima učinek na fizične in pravne osebe, ki opravljajo dejavnost.

- Predpis ima pozitiven učinek na način in organizacijo dela v podjetju.**

Predpis vpliva na način in organizacijo predvsem tako, da zavarovalnicam in pozavarovalnicam nalaga okrepitev notranjih postopkov upravljanja tveganj, kriznega načrtovanja in notranjega nadzora, zlasti v zvezi s pripravo in vzdrževanjem preventivnih sanacijskih načrtov ter sodelovanjem z organom za reševanje. Zaradi tega so lahko potrebne prilagoditve notranje organizacije dela, jasnejša razmejitev odgovornosti ter dodatna koordinacija med poslovnimi, pravnimi in aktuarskimi funkcijami, pri čemer zakon ne posega v vsakodnevno poslovanje, temveč vpliva predvsem na njihovo pripravljenost na izredne razmere in dolgoročno stabilno upravljanje.

– **Predpis ima negativen učinek na stroške poslovanja.**

Predlog zakona ima na stroške poslovanja zavarovalnic in pozavarovalnic omejen in sorazmeren vpliv, predvsem zaradi dodatnih obveznosti povezanih s preventivnim načrtovanjem sanacije, sodelovanjem v postopkih načrtovanja reševanja ter zagotavljanjem potrebnih informacij organu za reševanje. Ti stroški so večinoma enkratni ali periodični in se nanašajo na organizacijske, pravne ter administrativne prilagoditve, pri čemer direktiva in predlog zakona omogočata uporabo načela sorazmernosti in poenostavljenih zahtev za manjše in manj kompleksne subjekte. Dolgoročno ureditev spremljajo tudi pozitivni učinki, saj večja pripravljenost na krize zmanjšuje tveganje neurejenih postopkov in izrednih finančnih obremenitev, tako za podjetja kot za javni sektor.

– **Predpis ima pozitiven učinek na pravno varnost.**

Predlog zakona krepi pravno varnost, saj jasno in sistematično ureja pristojnosti organov, postopke ter pravice zavarovalnic in drugih udeležencev tako v preventivni fazi kot v fazi reševanja, hkrati pa zagotavlja pregledno in predvidljivo razmerje med nacionalno ureditvijo in pravom Evropske unije. Z natančno opredelitvijo instrumentov, pogojev in omejitev ukrepanja agencije ter prilagojenim sistemom sodnega varstva se zmanjšuje pravna negotovost v kriznih razmerah, obenem pa se z doslednim prenosom evropskih pravil in upoštevanjem načela sorazmernosti zagotavlja enotna uporaba prava, varstvo upravičenih interesov in zaupanje v pravni red.

– **Predpis ima pozitiven učinek na pravice in obveznosti delodajalcev oziroma zaposlenih oziroma na položaj zaposlenih.**

Predlog zakona ima na pravice in obveznosti delodajalcev ter zaposlenih **pretežno posreden in omejen učinek**, saj ne posega neposredno v delovnopравни status zaposlenih niti ne spreminja splošne delovnopravne zakonodaje. V redni, preventivni fazi se položaj zaposlenih ne spreminja. V fazi reševanja pa zakon zaradi nujnosti hitrega in učinkovitega ukrepanja omogoča, da se posamezni ukrepi reševanja (npr. prenos dejavnosti, prestrukturiranje ali nadaljevanje kritičnih funkcij) izvršijo neposredno, tudi če imajo posledice za organizacijo dela ali zaposlene, pri čemer se delovnopravna pravila uporabljajo v obsegu, kolikor niso v nasprotju s cilji in nujnostjo reševanja. Gre torej za izjemen in časovno omejen režim, namenjen varstvu zavarovancev in finančne stabilnosti, ne pa za splošno omejevanje pravic zaposlenih.

– **Predpis ima pozitiven učinek na čezmejno opravljanje storitev.**

Predlog zakona ima **pozitiven in poenotitveni učinek na čezmejno opravljanje storitev**, saj z doslednim prenosom Direktive 2025/1/EU krepi usklajen pravni okvir za sanacijo in reševanje zavarovalnic v EU ter izboljšuje sodelovanje med pristojnimi organi držav članic. Jasna pravila glede preventivnega načrtovanja, reševanja in čezmejnega sodelovanja povečujejo predvidljivost za zavarovalnice, ki poslujejo čezmejno, ter zmanjšujejo pravno negotovost in razdrobljenost nacionalnih ureditev, kar dolgoročno spodbuja stabilno in konkurenčno izvajanje zavarovalnih storitev na notranjem trgu EU.

6.4 Presoja posledic za socialno področje

Predpis nima posledic na tem področju.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja

Predpis nima posledic na tem področju.

6.6 Presoja posledic za druga področja

Predpis nima posledic na tem področju.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa

Izvajanje predpisa bo predstavljeno in spremljano predvsem prek rednega poročanja agencijev okviru njenih letnih poročil, poročil Vladi Republike Slovenije ter poročanja pristojnim organom Evropske unije in EIOPA. Spremljanje se bo osredotočalo na vzpostavitev in učinkovito delovanje preventivnega načrtovanja, postopkov reševanja, čezmejnega sodelovanja ter uporabo in učinkovitost pooblastil in instrumentov, pri čemer se bodo morebitne pomanjkljivosti in potrebe po prilagoditvah presojale tudi na podlagi izkušenj iz prakse, sodne prakse in razvoja evropskega regulativnega okvira.

7. Prikaz sodelovanja javnosti

Gradivo ni bilo predmet sodelovanja z javnostjo.

Obrazložitev:

To je gradivo za javno objavo,

8. Zunanji strokovnjak oziroma pravna oseba, ki je sodelovala pri pripravi predloga zakona

Pri pripravi predpisa ni sodeloval zunanji strokovnjak oziroma pravna oseba.

9. Navedba, kateri predstavniki predlagatelja bodo sodelovali pri delu državnega zbora in delovnih teles

-

II. BESEDILO ČLENOV

Zakon o sanaciji in reševanju zavarovalnic

I. POGLAVJE SKUPNE DOLOČBE

1. člen (predmet zakona)

(1) Ta zakon ureja:

- a) pristojnosti, pravila in postopke Agencije za zavarovalni nadzor pri izvajanju nalog in pooblastil organa za reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic;
- b) preventivno načrtovanje sanacije in načrtovanje reševanja zavarovalnic in pozavarovalnic;
- c) postopek reševanja in pooblastila v zvezi z uporabo ukrepov za reševanje;
- d) shemo financiranja reševanja.

(2) S tem zakonom se določa tudi pravila in postopke v zvezi z izvajalci ključnih storitev, kadar se za zavarovalnico ali pozavarovalnico začne postopek reševanja.

2. člen (področje uporabe zakona)

(1) Postopki in ukrepi za sanacijo in reševanje se uporabijo v razmerju do naslednjih subjektov, ki imajo sedež v Republiki Sloveniji ali so v njej ustanovljeni:

- a) zavarovalnic in pozavarovalnic;
- b) nadrejenih zavarovalnic in pozavarovalnic;
- c) zavarovalnih holdingov in mešanih finančnih holdingov;
- d) nadrejenih zavarovalnih holdingov in finančnih holdingov;
- e) podružnic zavarovalnic in pozavarovalnic, ki imajo sedež v tretji državi in izpolnjujejo pogoje iz 4. poglavja tega zakona.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor pri izvajanju tega zakona ter uporabi posameznih ukrepov in instrumentov upošteva naravo poslovanja subjekta, njegovo lastniško strukturo, pravno obliko, profil tveganja, velikost, pravni status in povezanost z drugimi institucijami ali finančnim sistemom ter obseg in kompleksnost dejavnosti.

(3) Kadar ta zakon uporablja izraz »subjekt reševanja«, se ta izraz uporablja kot skupni izraz za subjekte iz prvega odstavka tega člena.

(4) Ta zakon se uporablja tudi za pozavarovalnice, lastne zavarovalnice in lastne pozavarovalnice, razen če posamezna določba tega zakona določa drugače. Izraz »zavarovalnica«, uporabljen v tem zakonu, se nanaša tudi na pozavarovalnico, lastno zavarovalnico in lastno pozavarovalnico, razen če je izrecno določeno drugače.

3. člen (prenos in izvajanje aktov Evropske unije)

S tem zakonom se v pravni red Republike Slovenije prenaša Direktiva (EU) 2025/1 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2024 o vzpostavitvi okvira za sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic ter spremembi direktiv 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2007/36/ES, 2014/59/EU in (EU) 2017/1132 ter uredb (EU) št. 1094/2010, (EU) št. 648/2012, (EU) št. 806/2014 in (EU) 2017/1129 ((UL L št. 2025/1 z dne 8.1.2025, v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2025/1/EU).

4. člen **(izrazi, katerih pomen je opredeljen v drugih zakonih)**

(1) Izrazi »finančna pogodba«, »kreditna institucija« in »investicijsko podjetje« imajo enak pomen kot v zakonu, ki ureja bančništvo.

(2) Izraza »pogodba o finančnem zavarovanju« in »dogovor o pobotu« imata enak pomen kot v zakonu, ki ureja finančna zavarovanja.

(3) Izraza »mešani finančni holding« in »finančni konglomerat« imata enak pomen kot v zakonu, ki ureja finančne konglomerate.

(4) Izraz »organizirani trg« ima enak pomen kot v zakonu, ki ureja trg finančnih instrumentov.

(5) Drugi izrazi, uporabljeni v tem zakonu, imajo enak pomen kot v zakonu, ki ureja zavarovalništvo, razen če je v tem zakonu določeno drugače.

5. člen **(drugi izrazi)**

Izrazi, uporabljeni v tem zakonu, pomenijo:

1. „centralna nasprotna stranka“ (v nadaljnjem besedilu: CNS) pomeni CNS, kakor je opredeljena v 1. točki 2. člena Uredbe št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o izvedenih finančnih instrumentih OTC, centralnih nasprotnih strankah in repozitorijih sklenjenih poslov (UL L št. 201 z dne 27. 7. 2012, strani 1–5914; v nadaljnjem besedilu: Uredba 648/2012/EU);
2. „cilji reševanja“ pomeni cilje reševanja iz 32. člena tega zakona;
3. „čezmejna skupina“ pomeni skupino, ki vključuje subjekte v skupini, ki imajo sedež v več kot eni državi članici;
4. „delničar“ je imetnik lastniških instrumentov;
5. „delovni dan“ pomeni kateri koli dan, razen sobote, nedelje in državnih praznikov v zadevni državi članici;
6. „dogovor o poravnavi“ pomeni dogovor, po katerem se lahko med sabo poravnata dve ali več terjatvi ali obveznosti, ki si ju medsebojno dolgujeta družba v postopku reševanja in nasprotna stranka;
7. „dolžniški instrumenti“ pomeni obveznice in druge oblike prenosljivega dolga, instrumente, ki ustvarjajo ali priznavajo dolg, in instrumente ki dajejo pravice do pridobivanja dolžniških instrumentov;
8. „družba v postopku reševanja“ pomeni kateri koli subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, v zvezi s katerim se je sprejel ukrep za reševanje;
9. „evropski kolegij za reševanje“ pomeni kolegij, ustanovljen v skladu s 106. členom tega zakona;
10. „imenovani nacionalni makrobonitetni organ“ pomeni Odbor za finančno stabilnost po zakonu, ki ureja makrobonitetni nadzor finančnega sistema;
11. „instrument izločitve sredstev in obveznosti“ pomeni mehanizem, s katerim organ za reševanje v skladu s 47. členom tega zakona izvede prenos sredstev, pravic ali obveznosti

- družbe v postopku reševanja na nosilca upravljanja sredstev in obveznosti;
12. „instrument premostitvene zavarovalnice“ pomeni mehanizem za prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdala družba v postopku reševanja, ali sredstev, pravic ali obveznosti te družbe na premostitveno zavarovalnico v skladu s 50. členom tega zakona;
13. „instrument prodaje poslovanja“ pomeni mehanizem, s katerim organ za reševanje v skladu z 48. členom izvede prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdala družba v postopku reševanja, ali sredstev, pravic ali obveznosti te družbe na kupca, ki ni premostitvena zavarovalnica;
14. „instrument solventnega izteka“ pomeni mehanizem, s katerim se družbi v postopku reševanja prepove sklepanje novih zavarovalnih ali pozavarovalnih pogodb ter se njegova dejavnost omeji izključno na upravljanje njegovega obstoječega portfelja do prekinitve njegovih dejavnosti in njegovega prenehanja po običajnem insolvenčnem postopku v skladu s 44. členom tega zakona;
15. „instrument za odpis ali konverzijo“ pomeni mehanizem, s katerim organ za reševanje v skladu z 52. členom tega zakona izvaja pooblastila za odpis ali konverzijo v zvezi z obveznostmi družbe v postopku reševanja;
16. „instrument za reševanje“ pomeni katerega koli izmed instrumentov, opredeljenih v 40. členu tega zakona;
17. „izredna javnofinančna pomoč“ pomeni državno pomoč v smislu člena 107(1) PDEU ali drugo javnofinančno pomoč na nadnacionalni ravni, ki bi pomenila državno pomoč, če bi bila dodeljena na nacionalni ravni, in ki je predvidena za ohranitev ali ponovno vzpostavitev uspešnega poslovanja, likvidnosti ali solventnosti subjekta iz a) do e) točk 2. člena tega zakona, ali skupine, katere del je takšen subjekt;
18. „izvajalec ključnih storitev“ je subjekt, ki zagotavlja blago ali storitve, kot so storitve informacijske tehnologije, komunalne storitve ter najem, servisiranje in vzdrževanje prostorov, ki so potrebni za ohranitev neprekinjenega izvajanja poslovanja zavarovalnice ali pozavarovalnice ali za zagotovitev kontinuitete zavarovalnega kritja, in ki je del iste skupine kot ta zavarovalnica ali pozavarovalnica;
19. „izvedeni finančni instrument“ pomeni izvedeni finančni instrument, kakor je opredeljen v 5. točki 2. člena Uredbe 648/2012/EU;
20. „glavna poslovna področja“ pomeni poslovna področja in z njimi povezane storitve, ki predstavljajo bistvene vire prihodka, dobička ali vrednosti franšize za zavarovalnico ali skupino, katere del je zavarovalnica;
21. „kolegij za reševanje“ pomeni kolegij, ustanovljen v skladu s 105. členom tega zakona;
22. „kritične funkcije“ pomenijo dejavnosti, storitve ali posle, ki jih zavarovalnica opravlja za tretje osebe in jih ni mogoče nadomestiti v razumnem času ali po razumni ceni, nesposobnost zavarovalnice, da jih opravlja, pa bi verjetno znatno vplivala na finančni sistem ali realno gospodarstvo v eni ali več državah članicah, med drugim zlasti zaradi učinkov na socialno blaginjo velikega števila imetnikov polic, upravičencev ali oškodovancev ali zaradi sistemskih motenj ali izgube splošnega zaupanja v zagotavljanje zavarovalniških storitev;
23. „kvalificirane obveznosti“ pomenijo obveznosti in kapitalske instrumente, ki niso kvalificirani kot instrumenti lastnih virov sredstev prvega, drugega ali tretjega razreda subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, in ki niso izključeni iz področja uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo na podlagi 53. člena tega zakona;
24. „lastniški instrumenti“ so delnice ali drugi instrumenti, s katerimi se prenese lastništvo, instrumente, ki jih je mogoče konvertirati v delnice ali druge lastniške instrumente ali ki dajejo pravico za njihovo pridobitev, in instrumente, ki predstavljajo deleže v delnicah ali drugih lastniških instrumentih;
25. „menjalno razmerje“ pomeni dejavnik, ki določa število delnic ali drugih lastniških instrumentov, v katere se konvertirajo obveznosti določenega razreda, s sklicevanjem na en instrument zadevnega razreda ali na določeno enoto vrednosti dolžniške terjatve;
26. „načrt reševanja“ pomeni načrt reševanja za zavarovalnico ali pozavarovalnico, ki je pripravljen v skladu z 22. členom tega zakona;
27. „načrt reševanja skupine“ pomeni načrt za reševanje skupine, pripravljen v skladu z 23. in 24. členom tega zakona;
28. „nadrejeni mešani finančni holding v Evropski Uniji“ pomeni mešani finančni holding, ki je

ustanovljen v državi članici in ni podrejena družba zavarovalnice, zavarovalnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ki je pridobil/a dovoljenje ali je ustanovljen/a v kateri koli državi članici;

29. „nadrejeni mešani finančni holding v Republiki Sloveniji“ pomeni mešani finančni holding, ki je ustanovljen v Republiki Sloveniji in ni podrejena družba zavarovalnice, zavarovalnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ki je pridobil/a dovoljenje ali je ustanovljen/a v Republiki Sloveniji;

30. „nadrejeni zavarovalni holding v Evropski Uniji“ pomeni zavarovalni holding, ki je ustanovljen v državi članici in ni podrejena družba zavarovalnice, zavarovalnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ki je pridobil/a dovoljenje ali je ustanovljen/a v kateri koli državi članici;

31. „nadrejeni zavarovalni holding v Republiki Sloveniji“ pomeni zavarovalni holding, ki je ustanovljen v Republiki Sloveniji in ni podrejena družba druge zavarovalnice, zavarovalnega holdinga ali mešanega finančnega holdinga, ki je pridobil/a dovoljenje ali je ustanovljen/a v Republiki Sloveniji;

32. »nosilec upravljanja sredstev in obveznosti“ pomeni pravno osebo, ki izpolnjuje vse zahteve iz drugega odstavka 47. člena tega zakona;

33. „običajni insolvenčni postopek“ pomeni vse insolvenčne postopke, katerih posledica je delna ali popolna prodaja dolžnikovega premoženja in imenovanje likvidacijskega upravitelja ali stečajnega upravitelja in ki se običajno uporablja za zavarovalnice na podlagi zakona, ki ureja zavarovalništvo, pri čemer je lahko specifičen za družbo ali pa se splošno uporablja za katero koli fizično ali pravno osebo;

34. „obvezne minimalne ravni za pokritost po veljavnem pravu“ pomeni zakonsko določene minimalne ravni kritosti.

35. »okvir Evropske Unije za državne pomoči“ pomeni okvir, vzpostavljen s 107., 108., in 109. členom Pogodbe o delovanju Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: PDEU) ter s predpisi in vsemi akti Evropske Unije, vključno s smernicami, sporočili in obvestili, pripravljenimi ali sprejetimi na podlagi četrtega odstavka 108. člena ali 109. člena PDEU; 36. „organ za reševanje“ pomeni pristojni nacionalni organ, določen na podlagi 6. člena tega zakona;

37. „organ za reševanje, pristojen na ravni skupine“ pomeni organ za reševanje v državi članici, v kateri se nahaja nadzornik skupine;

38. „podrejena družba v Evropski Uniji“ pomeni zavarovalnico s sedežem v državi članici, ki je hčerinska družba zavarovalnice iz tretje države ali nadrejene družbe iz tretje države;

39. „podružnica družbe iz tretje države v Evropski Uniji“ pomeni podružnico, ki se nahaja v državi članici in je del zavarovalnice iz tretje države;

40. „pooblastila za odpis ali konverzijo“ pomeni pooblastila iz tretjega odstavka 52. člena tega zakona in (g) do (k) točk 61. člena tega zakona;

41. „pooblastila za prenos“ pomeni pooblastila iz točk (e) ali (f) prvega odstavka 61. člena tega zakona za prenos delnic, drugih lastniških instrumentov, dolžniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti ali katere koli njihove kombinacije z družbe v postopku reševanja na prejemnika;

42. „pooblastilo za reševanje“ pomeni katero koli pooblastilo, opredeljeno v 61. do 75. členu tega zakona;

43. „postopek tretje države za reševanje“ pomeni ukrep po pravu tretje države, s katerim se upravlja propad zavarovalnice v tretji državi ali nadrejene družbe v tretji državi in ki je glede ciljev in pričakovanih rezultatov primerljiv z ukrepi za reševanje po tem zakonu;

44. „pravica do odpovedi“ pomeni pravico do odpovedi pogodbe, pravico do takojšnje zapadlosti, predčasnega prenehanja pogodbe s pobotom, poravnave ali pobota obveznosti ali katero koli podobno določbo, na podlagi katere se odloži, spremeni ali ukine obveznost pogodbene stranke, ali določbo, ki preprečuje nastanek obveznosti v okviru pogodbe, ki bi sicer nastala;

45. „prejemnik“ pomeni subjekt, na katerega se iz družbe v postopku reševanja prenesejo delnice, drugi lastniški instrumenti, dolžniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti ali katere koli njihova kombinacija;

46. »premostitvena zavarovalnica“ pomeni pravno osebo, ki izpolnjuje zahteve iz drugega odstavka 50. člena tega zakona;

47. „prenehanje“ pomeni unovčenje sredstev subjekta iz 2. člena tega zakona;

48. „preventivni načrt sanacije“ pomeni preventivni načrt sanacije, ki se pripravi in vzdržuje v skladu z 18. členom tega zakona;
49. „preventivni načrt sanacije skupine“ pomeni preventivni načrt sanacije skupine, ki se pripravi in vzdržuje v skladu z 20. členom tega zakona;
50. „pristojna ministrstva“ pomeni ministrstvo, ki je pristojno za finance, ali druga ministrstva držav članic Evropske unije, ki so pristojna za ekonomske, finančne in proračunske odločitve v državah članicah;
51. „reševanje“ pomeni uporabo instrumenta za reševanje ali instrumenta iz 36. člena tega zakona, da se doseže en ali več ciljev reševanja iz 32. člena tega zakona; 52. »reševanje skupine“ pomeni:
- a) sprejemanje ukrepov za reševanje na ravni nadrejene družbe ali na ravni zavarovalnice, nad katero se izvaja nadzor skupine, ali
 - b) usklajevanje uporabe instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje s strani organov za reševanje v zvezi s subjekti v skupini;
53. „shema financiranja“ pomeni shemo, vzpostavljeno v skladu z 113. členom tega zakona za zagotovitev, da organ za reševanje učinkovito uporablja instrumente za reševanje in učinkovito izvaja pooblastila za reševanje;
54. „shema za reševanje skupine“ pomeni načrt, pripravljen v skladu s 108. členom tega zakona za namene reševanja skupine;
55. „subjekt v skupini“ pomeni pravno osebo, ki je del skupine;
56. „ukrep kriznega upravljanja“ pomeni ukrep za reševanje ali imenovanje izrednega upravitelja na podlagi 74. člena tega zakona ali osebe na podlagi prvega odstavka 75. člena tega zakona;
57. „ukrep za preprečevanje krize“ pomeni izvajanje pooblastil, s katerimi se družbi naroči, naj obravnava pomanjkljivosti ali ovire za izterljivost na podlagi petega odstavka 6. člena, 15. ali 16. člena Direktive 2025/1/EU ali uporabo vseh ukrepov na podlagi 137. člena, tretjega in petega odstavka 138. člena in 140. člena Direktive 2009/138/ES Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti zavarovanja in pozavarovanja (UL L št. 335 z dne 17. 12. 2009, strani 1–155; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2009/138/ES) ter uporabo preventivnega ukrepa na podlagi 141. člena Direktive 2009/138/ES;
58. „ukrep za reševanje“ pomeni odločitev, da se kateri koli subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, začne reševati na podlagi 33. ali 34. člena tega zakona, uporabo instrumenta za reševanje ali izvajanje enega ali več pooblastil za reševanje;
59. „ustrezni kapitalski instrumenti“ pomeni instrumente lastnih virov sredstev prvega, drugega ali tretjega razreda;
60. »ustrezni organ v tretji državi“ pomeni organ v tretji državi, ki je odgovoren za izvajanje funkcij, primerljivih s funkcijami organov za reševanje ali nadzornih organov na podlagi Direktive 2025/1/EU;
61. „višje vodstvo“ pomeni osebo ali osebe, ki dejansko vodijo družbo in so pristojne za njeno vsakodnevno vodenje ter v zvezi s tem odgovorne upravnemu, upravljalnemu ali nadzornemu organu;
62. „zadevni upnik“ pomeni upnika, katerega terjatev je povezana z obveznostjo, ki je zmanjšana ali konvertirana v delnice ali druge lastniške instrumente z izvajanjem pooblastila za odpis ali konverzijo na podlagi uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo;
63. „zavarovalna jamstvena shema“ je shema, ki se financira s prispevki zavarovalnic ali imetnikov polic in ki delno ali v celoti jamči za plačilo upravičenih zavarovalnih zahtevkov upravičenim imetnikom polic, zavarovancem in upravičencem ali zagotavlja kontinuiteto zavarovalnih polic, če zavarovalnica ne more ali verjetno ne bo mogla izpolniti svojih obveznosti in zavez, ki izhajajo iz njenih zavarovalnih pogodb;
64. „zavarovana obveznost“ pomeni obveznost, pri kateri je pravica upnika do plačila ali druge oblike izvršitve zavarovana z zastavno pravico, jamstvom ali pravico do zaplembe ali pogodbo o zavarovanju, vključno z obveznostmi, ki izhajajo iz poslov začasne prodaje ali začasnega odkupa in drugih dogovorov o prenosu lastniške pravice na zavarovanjih.

6. člen **(organ za reševanje in pristojno ministrstvo)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor v skladu s tem zakonom izvaja naloge in pooblastila v zvezi z reševanjem.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor vzpostavi notranjo organizacijo, ki zagotavlja dejansko operativno neodvisnost in preprečuje nasprotje interesov pri izvajanju nalog in pooblastil v zvezi z reševanjem ter pristojnostmi nadzora nad zavarovalnicami po zakonu, ki ureja zavarovalništvo. Operativna neodvisnost se zagotovi z ločitvijo osebja, linij poročanja in postopkov odločanja med področjema nadzora in reševanja.

(3) Pristojnosti Agencije za zavarovalni nadzor na področju preventivnega načrtovanja sanacije sodijo na področje nadzora, pristojnosti glede priprave načrtov reševanja, ocene in odprave ovir za rešljivost ter izvedbe reševanja pa sodijo na področje reševanja.

(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena Agencija za zavarovalni nadzor zagotovi, da organizacijske enote, ki opravljajo naloge in pooblastila v zvezi z nadzorom in reševanjem, ter osebe, ki izvajajo posamezne naloge v teh enotah, sodelujejo pri pripravi, načrtovanju in izvajanju odločitev v zvezi z reševanjem.

(5) Ne glede na drugi odstavek tega člena se linije poročanja združijo na ravni strokovnega sveta in senata Agencije za zavarovalni nadzor. Zaradi uporabe specifičnega strokovnega znanja ali obvladovanja začasno povečanih obremenitev lahko isti zaposleni hkrati opravljajo naloge na področju reševanja in nadzora pod naslednjimi pogoji:

1. da je takšna ureditev vnaprej predvidena v aktih Agencije za zavarovalni nadzor, ki urejajo preprečevanje nasprotja interesov;
2. da so v aktih Agencije za zavarovalni nadzor določeni jasni časovni okvirji in okoliščine, v katerih je takšno združevanje nalog dopustno;
3. da so vzpostavljeni protokoli za varovanje zaupnih informacij, ki preprečujejo neupravičen pretok podatkov med področji;
4. da takšna ureditev ne ogroža dejanske operativne neodvisnosti organa za reševanje pri sprejemanju končnih odločitev.

(6) Agencija za zavarovalni nadzor predpiše in na svoji spletni strani ter v uradnem listu objavi pravila o notranji organizaciji za namene reševanja, ki vključujejo ukrepe za preprečevanje nasprotja interesov, varovanje poslovne skrivnosti ter protokol izmenjave informacij med področji nadzora in reševanja.

(7) Agencija za zavarovalni nadzor pristojno ministrstvo brez nepotrebnega odlašanja obvesti o odločitvah, sprejetih na podlagi tega zakona, ter pred izvajanjem odločitev z neposrednim finančnim učinkom na proračun Republike Slovenije pridobi njegovo mnenje.

7. člen **(uporaba predpisov)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor opravlja naloge reševanja v skladu s tem zakonom in upoštevanjem:

1. regulativnih in izvedbenih tehničnih standardov, ki jih sprejme Evropska komisija v skladu z Direktivo 2025/1/EU;
2. smernic, priporočil in drugih aktov, ki jih sprejme Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine (v nadaljnjem besedilu: EIOPA) v skladu z Direktivo 2025/1/EU in
3. drugih veljavnih predpisov ter mednarodnih standardov in priporočil glede reševanja in prenehanja zavarovalnic.

(2) Za postopke priprave, posodobitve in ocenjevanja preventivnih načrtov sanacije ter za pripravljalne ukrepe za reševanje, ki vključujejo oceno rešljivosti, odpravo ovir za rešljivost in prilagoditev pogodb ali struktur subjekta, se uporabljajo določbe zakona, ki ureja zavarovalništvo, o postopku nadzora, nadzornih ukrepih, postopkih odločanja in sodnem varstvu, če ni v tem zakonu drugače določeno.

8. člen **(sodelovanje in poročanje EIOPA)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor pri izvajanju nalog in pooblastil po tem zakonu sodeluje z EIOPA v skladu z Uredbo (EU) št. 1094/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski organ za zavarovanja in poklicne pokojnine) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/79/ES (UL L št. 331 z dne 15. 12. 2010, str. 48–83; v nadaljnjem besedilu: Uredba 1094/2010/EU). Agencija za zavarovalni nadzor EIOPA brez odlašanja zagotovi vse informacije, ki so potrebne za opravljanje nalog EIOPA na podlagi tega zakona in Direktive 2025/1/EU.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor obvešča EIOPA o vseh naloženih upravnih sankcijah in drugih ukrepih nadzora oziroma reševanja, izrečenih zaradi kršitev določb tega zakona. Obvestilo vključuje tudi podatke o statusu postopkov sodnega varstva in njihovem končnem izidu.

(3) Pri posredovanju informacij iz prejšnjega odstavka Agencija za zavarovalni nadzor upošteva pravila o varovanju poslovne skrivnosti in zaupnih informacij, določena s tem zakonom in Uredbo 1094/2010/EU.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor na svojem spletišču objavlja informacije o naloženih sankcijah in ukrepih na način, ki omogoča EIOPA vzdrževanje osrednje podatkovne baze kazni in posodabljanje povezav do objav nacionalnih organov.

9. člen **(pooblaščen osebe Agencije za zavarovalni nadzor)**

(1) Osebe, zaposlene v Agenciji za zavarovalni nadzor, opravljajo posamezne naloge v zvezi z reševanjem, ki so v pristojnosti Agencije za zavarovalni nadzor, na podlagi pogodbe o zaposlitvi in v skladu z internimi akti Agencije.

(2) Direktor Agencije za zavarovalni nadzor lahko za opravljanje posameznih nalog v zvezi z reševanjem pooblasti pooblaščenega revizorja ali drugo strokovno usposobljeno osebo, ki ni zaposlena v Agenciji za zavarovalni nadzor, pod pogojem, da ta oseba izpolnjuje zahteve glede varovanja zaupnih informacij v skladu s tem zakonom.

(3) Če bi v postopku oddaje javnega naročila, v katerem bi bil izbran pooblaščen revizor ali druga strokovno usposobljena oseba, lahko prišlo do razkritja zaupnih informacij, zaradi katerih bi bilo onemogočeno ali bistveno oteženo učinkovito izvajanje nalog v zvezi z reševanjem ali bi bila ogrožena stabilnost finančnega sistema Republike Slovenije, sklene Agencija za zavarovalni nadzor, ob upoštevanju točke (a) prvega odstavka 346. člena PDEU, pogodbo neposredno z izvajalcem storitev. Za oddajo naročila po tem odstavku se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja javno naročanje na področju obrambe in varnosti, v delu, ki določa način opredelitve predmeta in sporočanje statističnih podatkov o oddanih naročilih.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor v svojem letnem poročilu razkrije zbirne informacije o pogodbah, sklenjenih na podlagi drugega in tretjega odstavka tega člena, ter o njihovi skupni vrednosti v posameznem poslovnem letu.

10. člen (zbiranje in obdelava informacij)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor je za izvajanje svojih nalog in pristojnosti, določenih s tem zakonom, pristojna za zbiranje in nadaljnjo obdelavo informacij o vseh dejstvih in okoliščinah, vključno z osebnimi podatki, ki jih je pridobila.

(2) Državni organi in nosilci javnih pooblastil so na obrazloženo zahtevo Agencije za zavarovalni nadzor dolžni brezplačno in brez odlašanja poslati vse podatke in informacije, vključno z osebnimi podatki iz prejšnjega odstavka, ki jih Agencija za zavarovalni nadzor potrebuje za izvajanje nalog in pristojnosti na podlagi tega zakona.

(3) Za informacije, ki jih Agencija za zavarovalni nadzor pridobiva iz registrov in evidenc, ki jih vodijo sodišča ali drugi državni organi ali nosilci javnih pooblastil, je Agencija za zavarovalni nadzor oproščena plačila sodnih in upravnih taks, ki se zaračunavajo v zvezi s pošiljanjem teh podatkov.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor obdeluje osebne podatke, ki jih pridobi v okviru izvajanja nalog in pooblastil po tem zakonu, v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov, ter Uredbo (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L št.119 z dne 4. 5. 2016, strani 1–88).

11. člen (poročanje na zahtevo Agencije za zavarovalni nadzor)

(1) Subjekti iz prvega odstavka 2. člena tega zakona ter drugi subjekti v skupini, ki ji pripada subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, pošljejo na zahtevo Agencije za zavarovalni nadzor poročila, informacije in dokumentacijo v zvezi z okoliščinami o poslovanju teh subjektov ali skupine, ki jih Agencija za zavarovalni nadzor potrebuje za izvajanje nalog in pristojnosti po tem zakonu.

(2) Poročila, informacije in dokumentacijo iz prejšnjega odstavka lahko Agencija za zavarovalni nadzor zahteva tudi od članov organov vodenja ali nadzora ter drugih oseb, zaposlenih v subjektih iz prejšnjega odstavka.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor lahko od katere koli osebe, za katero utemeljeno oceni, da razpolaga z informacijami, ki jih potrebuje v zvezi z izvajanjem nalog in pristojnosti po tem zakonu, zahteva, da ji te informacije brezplačno in brez odlašanja predloži.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor osebe iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena pozove, da predložijo informacije in pisna poročila v roku, ki ga določi Agencija za zavarovalni nadzor in ki ne sme biti krajši od treh delovnih dni od dneva prejema poziva.

12. člen (pregled poslovanja)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko za izvajanje nalog in pooblastil na podlagi tega zakona, vključno z namenom, da se pridobijo ali preverijo informacije in poročila iz prejšnjega člena, opravi pregled poslovanja pri subjektih iz prvega odstavka 2. člena tega zakona.

(2) Pregled poslovanja iz prejšnjega odstavka vključuje tudi pregled računalniško vodenih poslovnih knjig, informacijskih sistemov in evidenc ter dostop do njih.

(3) Za pregled iz tega člena se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja zavarovalništvo, o pregledu poslovanja ter pregledu računalniško vodenih poslovnih knjig in evidenc zavarovalnice.

13. člen **(letno nadomestilo za sanacijo in reševanje)**

(1) Subjekti iz prvega odstavka 2. člena tega zakona plačujejo Agenciji za zavarovalni nadzor letno nadomestilo za opravljanje nalog in pooblastil glede sanacije in reševanja na podlagi tega zakona.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor določi nadomestilo iz prejšnjega odstavka s tarifo. Vsota nadomestil, ki so jih dolžni plačati subjekti iz prvega odstavka 2. člena tega zakona v posameznem letu, se določi največ v višini načrtovanih oziroma dejanskih stroškov Agencije za zavarovalni nadzor, ki nastanejo v zvezi z izvajanjem nalog sanacije in reševanja po tem zakonu.

(3) Pri ugotavljanju stroškov iz prejšnjega odstavka se ne upoštevajo stroški, ki nastanejo v zvezi z neposrednim izvajanjem ukrepov reševanja nad posameznim subjektom, ki se krijejo iz sredstev sheme financiranja reševanja ali na drug način, določen s tem zakonom.

(4) Subjekti iz prvega odstavka 2. člena tega zakona plačajo letno nadomestilo v enkratnem znesku na podlagi računa, ki ga izda Agencija za zavarovalni nadzor.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor s tarifo podrobneje določi:

- a) način opredelitve stroškov, ki se upoštevajo pri določanju nadomestila;
- b) metodologijo za določitev sorazmernega dela letnega nadomestila za posamezen subjekt;
- c) roke in način plačila nadomestila.

14. člen **(povračilo stroškov v zvezi s sanacijo in reševanjem)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor je upravičena do povrnitve vseh stroškov, nastalih pri izvajanju ukrepov za sanacijo in reševanje po tem zakonu.

(2) Stroški iz prejšnjega odstavka vključujejo dejanske stroške, ki so nastali v neposredni povezavi s postopkom sanacije ali reševanja, zlasti pa stroške:

- a) vrednotenja sredstev in obveznosti subjekta reševanja, ki ga opravi neodvisni strokovnjak;
- b) najema zunanjih strokovnjakov, svetovalcev, revizorjev ali odvetnikov, ki sodelujejo pri izvedbi ukrepov za reševanje, kadar se za izvedbo posameznih nalog zahtevajo posebna znanja;
- c) nadomestila za delo izrednega upravitelja, če je ta imenovan v skladu s tem zakonom;
- d) izvrševanja instrumentov reševanja in pooblastil za reševanje.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor o povračilu stroškov odloči s sklepom, ko je znana višina posameznih stroškov ali skupni znesek stroškov postopka.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor plačilo stroškov, ki jih ima s postopkom reševanja, oziroma vračilo sredstev, ki jih je za namene reševanja zagotovila shema za financiranje, izterja v imenu in za račun sheme za financiranje na enega ali več od naslednjih načinov:

- a) v obliki odbitka od nadomestila, ki ga kupec ali prevzemnik plača subjektu v postopku reševanja oziroma imetnikom delnic ali drugih lastniških instrumentov;
- b) iz premoženja subjekta sanacije ali reševanja, pri čemer se ti stroški poplačajo prednostno pred drugimi terjatvami;
- c) iz prihodkov premostitvene zavarovalnice ali subjekta za upravljanje sredstev, in sicer kot prednostni upnik v postopku prenehanja teh subjektov.

15. člen **(obveznost varovanja zaupnih podatkov)**

(1) Dolžnost varovanja poslovnih skrivnosti in prepoved razkritja zaupnih informacij veljata za naslednje organe in osebe:

1. Agencije za zavarovalni nadzor;
2. pristojnega ministrstva;
3. izredne upravitelje, imenovane na podlagi 63. člena tega zakona;
4. potencialne prevzemnike, ki jih Agencija za zavarovalni nadzor ali drug organ za reševanje pozove k sodelovanju v postopku reševanja, ne glede na to, ali je bil stik vzpostavljen v okviru priprave na uporabo instrumenta prodaje poslovanja in ali je bil rezultat povabila dejanski prevzem;
5. revizorje, računovodje, pravne in strokovne svetovalce, cenilce ter druge izvedence, ki neposredno ali posredno sodelujejo z Agencijo za zavarovalni nadzor, drugimi organi za reševanje, nadzornimi organi, pristojnim ministrstvom ali potencialnimi prevzemniki iz prejšnje točke;
6. centralnih bank in drugih organov, vključenih v postopek reševanja;
7. premostitvene zavarovalnice ali nosilca upravljanja sredstev in obveznosti;
8. vse druge osebe, ki neposredno ali posredno, stalno ali občasno, opravljajo ali so opravljale storitve za osebe iz prejšnjih točk tega odstavka;
9. osebe na vodstvenih položajih, člane organov vodenja in nadzora ter zaposlene v organih ali subjektih iz 1. do 7. točke tega odstavka.

(2) Ne glede na splošno dolžnost iz prvega odstavka tega člena je osebam iz prejšnjega odstavka prepovedano razkriti zaupne informacije kateri koli osebi ali organu, če so te informacije prejele pri opravljanju svojih poklicnih nalog ali so jih v okviru izvajanja svojih pristojnosti pridobile od nadzornega organa oziroma organa za reševanje. Prepoved ne velja:

- a) če se razkritje izvede pri opravljanju nalog po tem zakonu;
- b) če se razkritje izvede v obliki povzetka ali v zbirni obliki, iz katere ni mogoče identificirati posameznih subjektov reševanja;
- c) če se razkritje izvede z izrecnim in predhodnim soglasjem organa za reševanje in subjekta reševanja, ki je informacije zagotovil.

(3) Osebe iz prvega odstavka tega člena pripravijo oceno možnih učinkov razkritja informacij na javni interes, kar zadeva finančno, denarno ali gospodarsko politiko, na poslovne interese fizičnih in pravnih oseb, na namene pregledov, na preiskave in na revizije.

(4) Postopek ocenjevanja učinkov iz prejšnjega odstavka vključuje posebno oceno učinkov katerega koli razkritja vsebin in podrobnosti preventivnih načrtov sanacije in načrtov reševanja ter rezultata vseh ocen izvedenih na podlagi 19., 21. in 26. člena tega zakona.

(5) Osebe in subjekti iz prvega odstavka tega člena so za škodo, ki nastane zaradi kršitve dolžnosti varovanja zaupnih informacij po tem členu, odškodninsko odgovorni po splošnih pravilih civilnega prava, ki urejajo odškodninsko odgovornost.

(6) Osebe iz 1., 2., 3. in 7. točke prvega odstavka tega člena sprejmejo notranje akte in vzpostavijo ustrezne mehanizme za zagotavljanje izpolnjevanja obveznosti glede varovanja zaupnosti informacij iz drugega do petega odstavka tega člena, vključno s pravili za omejevanje dostopa do informacij med osebami, ki so neposredno vključene v postopek reševanja.

(7) Dolžnost varovanja poklicne skrivnosti in zaupnih informacij iz tega člena ne preprečuje:

a) izmenjave informacij med zaposlenimi in strokovnjaki znotraj istega organa ali subjekta iz 1. do 7. točke prvega odstavka tega člena;

b) izmenjave informacij med organi za reševanje in nadzornimi organi, vključno z njihovimi zaposlenimi in strokovnjaki, ter njihove izmenjave z drugimi organi za reševanje v Evropski uniji, nadzornimi organi v Evropski uniji, pristojnimi ministrstvi, centralnimi bankami, zavarovalnimi jamstvenimi shemami, organi, pristojnimi za insolvenčne postopke, organi, odgovornimi za ohranjanje stabilnosti finančnega sistema v državah članicah z uporabo makrobonitetnih pravil, osebami, odgovornimi za izvajanje obveznih revizij računovodskih izkazov, EIOPA ali organi tretjih držav iz 107. člena tega zakona, ki opravljajo naloge, enakovredne nalogam organov za reševanje;

c) razkritja informacij potencialnim prevzemnikom pod pogojem izpolnjevanja strogih zahtev glede zaupnosti, kadar je to potrebno za namene načrtovanja ali izvajanja ukrepa za reševanje;

č) izmenjave informacij med organom za reševanje in davčnimi organi, pri čemer se informacije, ki izvirajo iz druge države članice, izmenjajo le z izrecnim soglasjem organa, od katerega izvirajo.

(8) Agencija za zavarovalni nadzor sme zaupne informacije posredovati naslednjim osebam Republike Slovenije ali države članice:

1. organom, pristojnim za nadzor drugih subjektov finančnega sektorja in za nadzor finančnih trgov;

2. organom, pristojnim za izvajanje makrobonitetnega nadzora;

3. organom, ki so pristojni za nadzor nad organi, ki opravljajo dejanja v postopku prisilne likvidacije ali stečaja subjekta reševanja ali v drugem podobnem postopku;

4. organom, ki so pristojni za nadzor nad revizorji, ki opravljajo naloge revidiranja računovodskih izkazov nadzorovanih finančnih družb;

5. sodišču, državnemu tožilstvu ali policiji, če jih potrebuje v kazenskem postopku, ki ga vodi v okviru svojih pristojnosti;

6. organu, pristojnemu za nadzor plačilnih sistemov;

7. ministrstvu, pristojnemu za finance, oziroma državnemu organu druge države članice, pristojnemu za izvrševanje zakonov na področju nadzora nad kreditnimi institucijami, finančnimi institucijami, investicijskim družbam ali subjekt reševanja, vendar le v obsegu, potrebnem za izvajanje njegovih pristojnosti in nalog na področju spremljanja finančnega sistema in priprave predpisov;

8. drugemu državnemu organu, ki informacijo potrebuje za izvedbo nadzornega postopka, in

9. preiskovalni komisiji Državnega zbora.

(9) Oseba, ki ji Agencija za zavarovalni nadzor ali organ za reševanje razkrije zaupne informacije po prejšnjem odstavku, jih sme uporabiti samo za namen izvajanja svojih pristojnosti nadzora oziroma nalog iz prejšnjega odstavka in zanjo velja obveznost varovanja zaupnih informacij iz tega člena.

16. člen

(odgovornost v zvezi z izvajanjem nalog in pooblastil)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor in osebe, ki delujejo v njenem imenu ali po njenem pooblastilu, pri izvajanju nalog in pristojnosti na podlagi tega zakona ravnajo s skrbnostjo dobrega strokovnjaka.

(2) Šteje se, da so Agencija za zavarovalni nadzor in druge osebe, ki delujejo v njenem imenu ali po njenem pooblastilu, ravnale z ustrezno skrbnostjo, če so ob upoštevanju dejstev in okoliščin, s katerimi so razpolagale med svojim delovanjem, lahko upravičeno presodile, da so izpolnjeni pogoji za izvajanje pooblastil v skladu s tem zakonom.

(3) Za škodo, ki nastane v zvezi z ravnanjem Agencije za zavarovalni nadzor ali oseb, ki delujejo po njenem pooblastilu, odgovarja Agencija za zavarovalni nadzor. Agencija za zavarovalni nadzor odgovarja za ravnanje pooblaščenih oseb po pravilih, ki urejajo odgovornost delodajalca za škodo, ki jo pri delu tretjim osebam povzročijo zaposleni. Oškodovanec lahko zahteva povračilo škode izključno od Agencije za zavarovalni nadzor.

(4) Če je škoda posledica naklepnega ravnanja ali hude malomarnosti osebe, ki je delovala po pooblastilu, Agencija za zavarovalni nadzor od nje zahteva povrnitev plačanega zneska po pravilih o regresni odgovornosti zaposlenih.

(5) Ne glede na tretji odstavek tega člena Agencija ne odgovarja za škodo, kadar je njeno ravnanje:

a) posledica izvajanja zavezujočih navodil ali aktov, ki jih v skladu z Direktivo 2025/1/EU sprejme Evropska komisija ali EIOPA;

b) del usklajenih aktivnosti za načrtovanje ali izvajanje ukrepov za reševanje, ki jih v okviru svojih pristojnosti sprejme organ za reševanje iz druge države članice, in so ravnanja Agencije za zavarovalni nadzor posledica izpolnjevanja obveznosti pri sodelovanju med organi v skladu s tem zakonom.

II. POGLAVJE PRIPRAVA

1. oddelek

Preventivno načrtovanje sanacije

17. člen (poenostavljene obveznosti za določene subjekte)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko določi, da se za zavarovalnico ali skupino uporabljajo poenostavljene obveznosti v zvezi z:

a) vsebino in podrobnostmi preventivnih načrtov sanacije iz 18. do 21. člena tega zakona in načrtov reševanja iz 22. do 25. člena tega zakona;

b) datumom, do katerega se pripravijo prvi preventivni načrti sanacije in načrti reševanja, ter tem, kako pogosto se posodablja, kar je lahko manj pogosto kot je določeno v četrtem odstavku 18. člena, tretjem odstavku 20. člena, petem odstavku 22. člena in tretjem odstavku 24. člena tega zakona;

c) vsebino in ravnjo podrobnosti informacij, ki se zahtevajo od subjektov na podlagi šestega odstavka 18. člena, tretjega odstavka 20. člena, drugega odstavka 23. člena in prvega odstavka 25. člena tega zakona;

č) ravnjo podrobnosti za oceno rešljivosti iz 26. in 27. člena tega zakona.

(2) Pri določitvi poenostavljenih obveznosti v skladu s prejšnjim odstavkom Agencija za zavarovalni nadzor upošteva vpliv, ki bi ga lahko imel propad zavarovalnice ali skupine zaradi njenega poslovanja, njeno lastniško strukturo, pravno obliko, profil tveganja, velikost in pravni status. Agencija upošteva tudi medsebojne povezanosti z drugimi nadzorovanimi družbami ali finančnim sistemom na splošno, obseg in zapletenost dejavnosti ter verjetnost, da bi propad in poznejše prenehanje po običajnem insolvenčnem postopku znatno negativno vplivalo na finančne trge, druge družbe, imetnike polic, pogoje financiranja ali širše gospodarstvo.

- (3) Agencija za zavarovalni nadzor vsako leto predloži EIOPA naslednje informacije:
- a) število zavarovalnic in skupin, za katere veljata preventivno načrtovanje sanacije in načrtovanje reševanja na podlagi 18., 20., 22. in 23. člena tega zakona;
 - b) število zavarovalnic in skupin, za katere veljajo poenostavljene obveznosti iz prvega odstavka tega člena;
 - c) kvantitativne informacije o uporabi meril iz prejšnjega odstavka;
 - č) opis poenostavljenih obveznosti, ki se uporabljajo na podlagi meril iz prejšnjega odstavka v primerjavi s celotnimi obveznostmi, skupaj z obsegom kapitalskih zahtev, premij, zavarovalno-tehničnih rezervacij in sredstev, izmerjenih kot odstotek skupnega obsega kapitalskih zahtev, premij, zavarovalno-tehničnih rezervacij oziroma sredstev zavarovalnic ali skupin, kot je ustrezno.

18. člen **(preventivni načrti sanacije)**

(1) Zavarovalnica, ki izpolnjuje merila iz drugega ali tretjega odstavka tega člena in ni vključena v preventivni načrt sanacije skupine po 20. členu tega zakona, pripravi in posodablja lasten preventivni načrt sanacije. Ta načrt določa ukrepe za obnovitev finančnega položaja zavarovalnice v primeru njegovega znatnega poslabšanja. Priprava, posodabljanje in izvajanje načrtov sanacije so sestavni del sistema upravljanja zavarovalnice. Preventivni načrt sanacije pred predložitvijo v pregled Agenciji za zavarovalni nadzor oceni in odobri upravni organ zavarovalnice.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor določi zavarovalnice, za katere velja obveznost priprave preventivnega načrtovanja sanacije, pri čemer upošteva njihovo velikost, poslovni model, profil tveganja, medsebojno povezanost in zamenljivost, pomen za gospodarstvo ter obseg čezmejnih dejavnosti. Agencija za zavarovalni nadzor zagotovi, da obveznost priprave preventivnega načrta sanacije zajema vsaj 60 % trga življenjskih zavarovanj in pozavarovanj v Republiki Sloveniji, merjeno po bruto zavarovalno-tehničnih rezervacijah, ter vsaj 60 % trga premoženjskih zavarovanj in pozavarovanj, merjeno po bruto obračunanih premijah trga Republike Slovenije. Pri izračunu ravni pokritosti trga se upoštevajo podrejene zavarovalnice, če so vključene v preventivni načrt sanacije skupine, ki ga pripravlja in vzdržuje končna nadrejena družba. Ne glede na izračunano pokritost trga velja obveznost preventivnega načrtovanja sanacije za vsako zavarovalnico, za katero se pripravi načrt reševanja.

(3) Mali in nekompleksni zavarovalnici ni treba pripraviti preventivnega načrta sanacije, razen če Agencija za zavarovalni nadzor oceni, da takšen subjekt predstavlja specifično tveganje na nacionalni ali regionalni ravni.

(4) Zavarovalnica posodobi preventivni načrt sanacije vsaki dve leti. Ne glede na ta rok zavarovalnica načrt posodobi v naslednjih primerih:

- a) po spremembi pravne ali organizacijske strukture, poslovanja ali finančnega položaja, ki bistveno vpliva na vsebino načrta ali zahteva njegovo spremembo;
- b) kadar nastopijo okoliščine, zaradi katerih je mogoče predvideti takšno spremembo finančnega položaja, ki bi lahko pomembno vplivala na učinkovitost načrta ali zahtevala njegovo revizijo.

(5) Preventivni načrt sanacije ne predvideva dostopa do izredne javnofinančne pomoči ali prejema te pomoči.

(6) Preventivni načrt sanacije vsebuje:

- a) povzetek ključnih elementov načrta, vključno z bistvenimi spremembami zadnjega predloženega načrta;
- b) opis zavarovalnice ali skupine, vključno s povzetkom morebitnih bistvenih sprememb od

zadnjega predloženega načrta;

c) okvir kazalnikov iz osmega odstavka tega člena;

č) opis, kako je bil pripravljen preventivni načrt sanacije, kako bo posodobljen in kako se bo uporabljal;

d) vrsto popravnih ukrepov;

e) komunikacijsko strategijo;

f) če je zavarovalnica kršila določbe o zahtevanem solventnostnem kapitalu in je v zadnjih desetih letih predložila načrt sanacije v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo, ta načrt sanacije in oceno ukrepov, sprejetih za ponovno vzpostavitev skladnosti z zahtevanim solventnostnim kapitalom.

(7) Zavarovalnica v preventivnem načrtu sanacije oceni verodostojnost in izvedljivost preventivnega načrta sanacije, zlasti okvira kazalnikov iz osmega odstavka tega člena in popravnih ukrepov, glede na različne scenarije resnih makroekonomskih in finančnih težav, ki so pomembni za posebne razmere zavarovalnice, vključno z dogodki na ravni celotnega sistema, posameznimi stresnimi dogodki, ki verjetno pomembno vplivajo na njen profil sredstev in obveznosti, ter kombinacijami takšnih stresnih dogodkov.

(8) Zavarovalnica zagotovi, da njen preventivni načrt sanacije vsebuje okvir kvalitativnih in kvantitativnih kazalnikov, ki določajo točke, pri katerih se preuči možnost sprejetja popravnih ukrepov ali se ti ukrepi izvedejo. Ti kazalniki se med drugim nanašajo na kapital, likvidnost, kakovost sredstev, dobičkonosnost, tržne in makroekonomske razmere ter operativne dogodke. Kazalniki kapitalskega položaja vključujejo vsako kršitev zahtevanega solventnostnega kapitala. Ob vsaki kršitvi zahtevanega solventnostnega kapitala zavarovalnica izvede ustrezen popravni ukrep, predviden v preventivnem načrtu sanacije. Zavarovalnica kazalnike iz tega odstavka redno spremlja.

(9) Zavarovalnica o svoji odločitvi glede uporabe popravnih ukrepov iz preventivnega načrta sanacije brez odlašanja obvesti Agencijo za zavarovalni nadzor. To vključuje tako primere, ko se zavarovalnica odloči za sprejetje ukrepov, kot tudi primere, ko se odloči, da ukrepov ne bo sprejela, čeprav je bil izpolnjen pogoj na podlagi kazalnikov iz osmega odstavka tega člena.

(10) Zavarovalnica pri določanju vrste scenarijev ter opredelitvi kvalitativnih in kvantitativnih kazalnikov iz sedmega in osmega odstavka tega člena upošteva smernice, ki jih izda EIOPA v sodelovanju z Evropskim odborom za sistemska tveganja (v nadaljnjem besedilu: ESRB).

19. člen

(pregled in ocena preventivnega načrta sanacije)

(1) Agencija za zavarovalni pregleda in oceni preventivni načrt sanacije zavarovalnice najpozneje v devetih mesecih od njegove predložitve.

(2) V okviru pregleda in ocene iz prejšnjega odstavka Agencija za zavarovalni nadzor preveri, ali preventivni načrt sanacije izpolnjuje zahteve iz tega zakona in ali:

1. je verjetno, da bodo predlagani ukrepi v ustreznem časovnem okviru zagotovili ohranitev ali ponovno vzpostavitev poslovne uspešnosti in finančne stabilnosti zavarovalnice;
2. je verjetno, da bodo ukrepi iz načrta v primeru finančnih težav izvedeni hitro in učinkovito;
3. je verjetno, da bo preventivni načrt sanacije prispeval k preprečitvi pomembnega negativnega vpliva na finančno stabilnost Republike Slovenije, tudi v primeru, ko bi več zavarovalnic hkrati izvajalo sanacijske ukrepe.

(3) Osebe Agencije za zavarovalni nadzor, ki opravlja naloge nadzora, osebu Agencije za zavarovalni nadzor, ki opravlja naloge organa za reševanje, brez odlašanja posreduje vse

prejete preventivne načrte sanacije. Slednje lahko preuči preventivni načrt sanacije z vidika možnosti reševanja zavarovalnice ter v roku iz prvega odstavka tega člena poda priporočila osebi, ki opravlja naloge nadzora.

(4) Kadar zavarovalnica opravlja pomembne čezmejne dejavnosti, Agencija za zavarovalni nadzor na zahtevo nadzornega organa države članice gostiteljice temu organu posreduje preventivni načrt sanacije. Če nadzorni organ države članice gostiteljice poda priporočila z vidika morebitnih vplivov načrtovanih ukrepov na imetnike polic, finančno stabilnost ali gospodarstvo v tej državi članici, Agencija za zavarovalni nadzor prejeta priporočila preuči in nadzornemu organu države članice gostiteljice pisno obrazloži svojo odločitev glede njihovega upoštevanja.

(5) Kadar zavarovalnica s sedežem v državi članici opravlja pomembne čezmejne dejavnosti na območju Republike Slovenije, lahko Agencija za zavarovalni nadzor od nadzornega organa države članice zahteva predložitev preventivnega načrta sanacije te zavarovalnice. Agencija za zavarovalni nadzor lahko po preučitvi načrta matičnemu nadzornemu organu poda priporočila z vidika morebitnih vplivov načrtovanih ukrepov na imetnike polic v Republiki Sloveniji, na njeno finančno stabilnost ali gospodarstvo.

(6) Kadar nadzorni organ države članice ne upošteva priporočil Agencije za zavarovalni nadzor, podanih v skladu s prejšnjim odstavkom, ali jih ne upošteva v zadostni meri, lahko Agencija za zavarovalni nadzor zadevo predloži EIOPA v skladu s c točko drugega odstavka 31. člena Uredbe 1094/2010/EU.

(7) Če Agencija za zavarovalni nadzor pri pregledu preventivnega načrta sanacije ugotovi bistvene pomanjkljivosti ali ovire za njegovo izvajanje, o tem obvesti zavarovalnico in ji omogoči, da se v roku 15 dni izjasni o ugotovljenih pomanjkljivostih oziroma ovirah. Če Agencija za zavarovalni nadzor po preučitvi odziva zavarovalnice oceni, da pomanjkljivosti ali ovire niso bile ustrezno pojasnjene, zavarovalnico pozove, da v roku dveh mesecev predloži revidiran preventivni načrt sanacije, v katerem so te pomanjkljivosti ali ovire odpravljene. Agencija za zavarovalni nadzor na utemeljen predlog zavarovalnice dva-mesečni rok podaljša za največ en mesec. Če Agencija za zavarovalni nadzor ugotovi, da tudi revidiran načrt pomanjkljivosti ali ovir ne odpravlja ustrezno, zavarovalnici naloži izvedbo specifičnih sprememb načrta, ki so potrebne za zagotovitev njegove izvedljivosti.

(8) Če zavarovalnica ne predloži revidiranega preventivnega načrta sanacije ali če Agencija za zavarovalni nadzor ugotovi, da revidirani preventivni načrt sanacije ne odpravlja ustrezno pomanjkljivosti ali ovir, in teh ni mogoče odpraviti z navodilom za spremembe preventivnega načrta sanacije iz prejšnjega odstavka, Agencija za zavarovalni nadzor od zavarovalnice zahteva, da v razumnem roku določi spremembe pri svojem poslovanju, s katerimi bo odpravila pomanjkljivosti načrta ali ovire pri njegovem izvajanju. Kadar zavarovalnica takšnih sprememb ne določi v postavljenem roku ali če Agencija oceni, da predlagani ukrepi ne bi ustrezno odpravili pomanjkljivosti ali ovir, Agencija za zavarovalni nadzor zavarovalnici z odredbo naloži sprejetje ukrepov, ki so po njeni oceni potrebni in sorazmerni. Pri tem Agencija za zavarovalni nadzor upošteva resnost pomanjkljivosti in ovir ter učinek naloženih ukrepov na poslovanje zavarovalnice.

20. člen

(preventivni načrt sanacije skupine)

(1) Kadar je Agencija za zavarovalni nadzor pristojna za nadzor na ravni skupine, zahteva od končne nadrejene družbe preventivni načrt sanacije skupine. Pred posredovanjem Agenciji za zavarovalni nadzor oceni in odobri preventivni načrt sanacije skupine uprava končne nadrejene družbe.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor naloži obveznost priprave preventivnega načrta sanacije skupine na podlagi meril iz drugega in tretjega odstavka 18. člena tega zakona. Pri določitvi zavezancev Agencija za zavarovalni nadzor upošteva zlasti velikost, profil tveganja in medsebojno povezanost družb, pri čemer zagotavlja 60-odstotno pokritost trga življenjskih in premoženskih zavarovanj. Obveznost priprave načrta ne velja za male in nekompleksne skupine, razen če Agencija za zavarovalni nadzor oceni, da te predstavljajo specifično tveganje na nacionalni ali regionalni ravni oziroma če je za skupino predviden načrt reševanja.

(3) Preventivni načrt sanacije skupine pripravi končna nadrejena družba za skupino kot celoto. Ta načrt vključuje nabor popravnih ukrepov za stabilizacijo skupine ali katere koli zavarovalnice v skupini, kadar se te znajdejo v težavah. V preventivnem načrtu sanacije skupine se določijo popravni ukrepi, ki jih je treba izvesti na ravni končne nadrejene družbe in njenih podrejenih družb.

(4) Preventivni načrt sanacije skupine zagotavlja usklajenost, doslednost in sorazmernost ukrepov na ravni celotne skupine in njenih posameznih družb ter upošteva vpliv popravnih ukrepov na finančni položaj vseh družb v skupini. Načrt obsega tudi morebitne pravne ali dejanske ovire za izvajanje popravnih ukrepov na ravni posameznih družb v skupini in pravočasen prenos sredstev ali kritje obveznosti znotraj skupine.

(5) Preventivni načrt sanacije skupine in načrti posameznih članic skupine se pripravijo, spremljajo in posodablajo v skladu s četrtem do osmim odstavkom 18. člena tega zakona. Končna nadrejena družba kvalitativne in kvantitativne kazalnike redno spremlja.

(6) Če preventivni načrt sanacije skupine ne obstaja, lahko Agencija za zavarovalni nadzor od podrejene zavarovalnice ali subjekta iz b), c) ali d) točke prvega odstavka 2. člena tega zakona zahteva, da pripravi in predloži samostojen preventivni načrt sanacije.

(7) Če Agencija za zavarovalni nadzor na podlagi ocene preventivnega načrta sanacije skupine ugotovi, da posamezna družba v skupini ni ustrezno obravnavana, lahko pozove nadzornika skupine, da od končne nadrejene družbe zahteva predložitev revidiranega preventivnega načrta sanacije skupine. Če Agencija za zavarovalni nadzor oceni, da revidirani preventivni načrt sanacije skupine ne obravnava v zadostni meri njenih pomislekov, od podrejenih zavarovalnic ali subjektov iz b), c) ali d) točk 2. člena tega zakona zahteva samostojni preventivni načrt sanacije. V tem primeru Agencija za zavarovalni nadzor nadzorniku skupine posreduje obrazloženo mnenje in po prejemu predloži samostojni preventivni načrt sanacije podrejenih zavarovalnic ali subjektov iz b), c) ali d) točke prvega odstavka 2. člena tega zakona.

(8) Agencija za zavarovalni nadzor preventivni načrt sanacije skupine posreduje:

1. EIOPA,
2. nadzornim organom, ki sodelujejo v kolegiju nadzornikov,
3. organom za reševanje podrejenih družb,
4. kadar je skupina ali katera koli družba v skupini del finančnega konglomerata, tudi organom za reševanje in pristojnim nadzornim organom, določenim na podlagi zakonodaje, ki ureja bančništvo, trg finančnih instrumentov ali sanacijo in reševanje bank oziroma investicijskih podjetij.

(9) Podrejena zavarovalnica pri pripravi preventivnega načrta sanacije upošteva preventivne načrte sanacije skupine, zavarovalnic tretjih držav, ki so del skupine, ali nadrejene družbe iz tretje države, ki ji je zavarovalnica podrejena.

21. člen

(pregled in ocena preventivnih načrtov sanacije skupine, ki ju opravi nadzornik skupine)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor v vlogi nadzornika skupine po posvetovanju z nadzornimi organi v kolegiju pregleda preventivni načrt sanacije skupine in oceni, v kolikšni meri ta načrt izpolnjuje zahteve in merila iz prejšnjega člena.

(2) Oceno iz prejšnjega odstavka opravi Agencija za zavarovalni nadzor v rokih in v skladu s postopkom iz 19. člena tega zakona, pri čemer upošteva morebitni učinek popravnih ukrepov na imetnike zavarovalnih polic, realno gospodarstvo ter finančno stabilnost v vseh državah članicah, kjer skupina opravlja dejavnost.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor si prizadeva, da v kolegiju nadzornikov sprejme skupno odločitev iz 31. člena tega zakona o:

- a) pregledu in oceni preventivnega načrta sanacije skupine;
- b) potrebi po pripravi preventivnega načrta sanacije na posamični podlagi v skladu s šestim in sedmim odstavkom 20. člena tega zakona;
- c) uporabi ukrepov iz petega in šestega odstavka 19. člena tega zakona.

2. oddelek

Načrtovanje reševanja

22. člen

(načrt reševanja)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor pripravi načrt reševanja za zavarovalnico, ki ni del skupine in izpolnjuje pogoje iz drugega in tretjega odstavka tega člena. Načrt reševanja vsebuje ukrepe za reševanje, ki jih sprejme Agencija za zavarovalni nadzor, kadar zavarovalnica izpolnjuje pogoje za reševanje iz 33. ali 34. člena tega zakona.

(2) Načrt reševanja pripravi Agencija za zavarovalni nadzor za zavarovalnico, pri kateri je v primerjavi z drugimi zavarovalnicami v njeni pristojnosti bolj verjetno, da bi bil v primeru propada ukrep za reševanje v javnem interesu ali za katero oceni, da opravlja kritično funkcijo. Pri oceni upošteva vsaj potrebo po doseganju ciljev reševanja ter velikost, poslovni model, profil tveganja, medsebojno povezanost, zamenljivost in zlasti čezmejno dejavnost zavarovalnice.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor zagotovi, da načrti reševanja zajemajo vsaj 40 % trga življenjskih zavarovanj, merjeno po bruto zavarovalno-tehničnih rezervacijah, ter vsaj 40 % trga premoženjskih zavarovanj, merjeno po bruto obračunanih premijah. Pri izračunu navedenih deležev pokritosti trga Agencija za zavarovalni nadzor upošteva tudi podrejene zavarovalnice, če so vključene v načrt reševanja skupine. Za male in nekompleksne zavarovalnice ne veljajo zahteve glede načrtovanja reševanja, razen če Agencija za zavarovalni nadzor oceni, da predstavljajo posebno tveganje na nacionalni ali regionalni ravni.

(4) Kadar zavarovalnica opravlja pomembne čezmejne dejavnosti, Agencija za zavarovalni nadzor nadzornemu organu in organu za reševanje države gostiteljice predloži osnutek načrta reševanja. Če navedeni organi predložijo priporočila glede ukrepov, ki bi lahko negativno vplivali na imetnike polic, realno gospodarstvo ali finančno stabilnost v njihovi državi članici, jim Agencija za zavarovalni nadzor posreduje obrazložen odgovor, v katerem pojasni svojo odločitev glede upoštevanja ali zavrnitve teh priporočil.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor preuči osnutek načrta reševanja, ki ji ga za zavarovalnico s pomembnimi čezmejnimi dejavnostmi na območju Republike Slovenije predloži organ za reševanje iz države članice. V preučitvi identificira ukrepe, ki bi lahko negativno vplivali

na imetnike polic, realno gospodarstvo ali finančno stabilnost v Republiki Sloveniji in organu za reševanje iz države članice poda ustrezna priporočila.

(6) Kadar organ za reševanje iz države članice ne upošteva priporočil Agencije za zavarovalni nadzor iz prejšnjega odstavka lahko zadevo predloži EIOPA v skladu s c točko drugega odstavka 31. člena Uredbe 1094/2010/EU.

(7) Pri določanju možnosti za uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje se v načrtu reševanja upoštevajo ustrezni scenariji reševanja, vključno s scenarijem, v katerem je propad zavarovalnice omejen na posamezno zavarovalnico, ali scenarijem, v katerem propad nastopi v času širše finančne nestabilnosti ali dogodkov na ravni celotnega sistema. Načrt reševanja ne predvideva izredne javnofinančne pomoči, razen morebitne sheme financiranja.

(8) Agencija za zavarovalni nadzor pregleda in posodobi načrt reševanja vsaj vsaki dve leti, vsekakor pa:

- a) po vsaki bistveni spremembi pravne ali organizacijske strukture zavarovalnice, njenega poslovanja ali njenega finančnega položaja, ki bi lahko pomembno vplivala na učinkovitost načrta reševanja ali zaradi katere bi bila sicer potrebna revizija načrta reševanja;
- b) kadar se lahko predvidi bistvena sprememba finančnega položaja zavarovalnice, ki bi lahko pomembno vplivala na učinkovitost načrta reševanja ali zaradi katere bi bila sicer potrebna revizija načrta reševanja.

(9) Zavarovalnica nemudoma obvesti Agencijo za zavarovalni nadzor o vsakem dogodku, ki bi lahko zahteval revizijo ali posodobitev načrta reševanja. V Agenciji za zavarovalni nadzor osebje, ki opravlja naloge nadzora, o takšnih dogodkih nemudoma obvesti osebje, ki opravlja naloge organa za reševanje.

(10) Načrt reševanja določa možnosti za uporabo instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje v zvezi z zavarovalnico. Načrt reševanja vključuje, skupaj s kvantitativno opredelitvijo, kjer je to ustrezno in mogoče, vse naslednje:

- a) povzetek ključnih elementov načrta;
- b) povzetek bistvenih sprememb družbe, ki so se zgodile, odkar so bile nazadnje predložene informacije v zvezi z reševanjem;
- c) prikaz, kako bi bili lahko kritične funkcije in glavna poslovna področja zakonito in ekonomsko ločeni od drugih funkcij v zadostnem obsegu, da bi se zagotovila njihova kontinuiteta v primeru propada družbe;
- č) opredelitev tistih sredstev, za katera se pričakuje, da bodo izpolnjevala pogoje za zavarovanje s premoženjem;
- d) oceno časovnega okvira za izvršitev vseh bistvenih vidikov načrta;
- e) podroben opis ocene rešljivosti, vključno z oceno izvedljivosti in verodostojnosti prenehanja po običajnem insolvenčnem postopku, izvedeno v skladu s 26. členom tega zakona;
- f) opis vseh ukrepov, ki so na podlagi 28. člena tega zakona potrebni za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost, ugotovljenih na podlagi ocene, izvedene v skladu s 26. členom tega zakona;
- g) pojasnilo, kako bi se lahko financirale možnosti reševanja, ne da bi se predvidela kakršna koli izredna javnofinančna pomoč;
- h) podroben opis različnih strategij reševanja, ki bi se lahko uporabile glede na različne mogoče scenarije, in ustrezni časovni okviri;
- i) opis kritičnih odvisnosti;
- j) analizo vpliva načrta reševanja na zaposlene v zavarovalnici, vključno z oceno vseh povezanih stroškov, in opis predvidenih postopkov za posvetovanje z osebjem med procesom reševanja, pri čemer se po potrebi upoštevajo nacionalni sistemi dialoga s socialnimi partnerji;
- k) načrt za obveščanje medijev in javnosti;
- l) opis ključnih dejavnosti in sistemov za ohranitev nemotenega delovanja operativnih postopkov zavarovalnice;
- m) po potrebi, vsakršno mnenje, ki ga izrazi zavarovalnica v zvezi z načrtom reševanja.

(11) Agencija za zavarovalni nadzor razkrije zavarovalnici, za katero je načrt reševanja pripravljen, povzetek ključnih elementov načrta reševanja.

23. člen (načrt reševanja skupine)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor kot organ, pristojen za reševanje na ravni skupine, izdelava načrt reševanja skupine, če so izpolnjeni pogoji iz drugega in tretjega odstavka 22. člena tega zakona.

(2) Načrt reševanja skupine vsebuje:

- a) ukrepe za reševanje, ki jih je treba sprejeti v zvezi z vsakim subjektom v skupini, kadar je to potrebno za zagotovitev kontinuitete kritičnih funkcij;
- b) oceno, v kakšnem obsegu je mogoče usklajeno uporabljati instrumente za reševanje in izvajati pooblastila za reševanje, ter morebitne ovire za usklajeno reševanje;
- c) določitev dogovorov za sodelovanje in usklajevanje z nadzornimi in organi za reševanje iz tretjih držav ter presojo posledic za reševanje znotraj Evropske unije, kadar skupina vključuje subjekte, registrirane v tretjih državah;
- č) ukrepe, vključno s pravnim in gospodarskim ločevanjem funkcij ali poslovnih področij, ki so potrebni za omogočanje reševanja skupine, ob upoštevanju soodvisnosti znotraj skupine;
- d) razpoložljive vire financiranja za izvajanje ukrepov reševanja skupine in, kadar je predvidena uporaba zavarovalnih jamstvenih shem ali shem financiranja, načela za delitev odgovornosti za financiranje med viri financiranja v različnih državah članicah, pri čemer se ne predvideva nikakršna izredna javnofinančna pomoč;
- e) druge elemente iz devetega odstavka 22. člena tega zakona.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor kot organ, pristojen za reševanje na ravni skupine, pošlje načrt reševanja skupine in njegove morebitne spremembe zadevnim nadzornim organom in kadar je skupina finančni konglomerat ali del njega, tudi pristojnemu organu za reševanje, ki je opredeljen v skladu s 3. členom Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L št. 173 z dne 12. 6. 2014, strani 190–348), in pristojnemu organu, kakor je opredeljeni v 40. točki prvega odstavka 4. člena Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL L št. 176 z dne 27. 6. 2013, strani. 1–337).

(4) Agencija za zavarovalni nadzor lahko pripravi načrt reševanja za podrejeno zavarovalnico, kadar ne obstaja načrt reševanja skupine.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor pri pripravi načrta reševanja podrejene zavarovalnice upošteva strategijo reševanja, ki jo za skupino izvaja pristojni organ tretje države, če oceni, da je verodostojna ter izvedljiva. Upoštevanje strategije skupine ne sme ogroziti doseganja ciljev reševanja iz 32. člena tega zakona.

24. člen (zahteve in postopek za načrte reševanja skupine)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor načrt reševanja skupine iz prvega odstavka 23. člena tega zakona redno pregleduje in ga posodobi vsaj vsaki dve leti, obvezno pa:

- a) po vsaki spremembi pravne ali organizacijske strukture, poslovanja ali finančnega položaja skupine, vključno s katerim koli subjektom v skupini, ki bi lahko pomembno vplivala na načrt ali

zaradi katere bi bila sicer potrebna njegova sprememba;

b) kadar se lahko predvidi bistvena sprememba finančnega položaja skupine, ki bi lahko pomembno vplivala na učinkovitost načrta ali zaradi katere bi bila sicer potrebna njegova sprememba.

(2) Načrt reševanja skupine se sprejme s skupno odločitvijo organa za reševanje na ravni skupine ter organov za reševanje, pristojnih za podrejene zavarovalnice in druge subjekte iz prvega odstavka 2. člena, v skladu s postopkom iz 31. člena tega zakona.

(3) Če je Agencija za zavarovalni nadzor organ za reševanje skupine, ji končna nadrejena družba zagotovi vse podatke, potrebne za pripravo in posodobitev načrta reševanja skupine, ki se zahtevajo v skladu s 25. členom tega zakona. Ti podatki se nanašajo na končno nadrejeno družbo in na vsak subjekt v skupini, vključno s subjekti iz prvega odstavka 2. člena tega zakona.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor podatke iz prejšnjega odstavka, ob upoštevanju zahtev glede zaupnosti, posreduje:

- a) EIOPA,
- b) članom kolegija za reševanje,
- c) članom kolegija nadzornikov.

25. člen

(podatki za namene načrta reševanja in sodelovanje zavarovalnice)

(1) Zavarovalnica in končna nadrejena družba sta dolžni sodelovati z Agencijo za zavarovalni nadzor pri pripravi načrta reševanja oziroma načrta reševanja skupine ter ji predložiti vse podatke, potrebne za njuno pripravo in izvajanje.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor podatke iz prejšnjega odstavka pridobiva prednostno iz informacij in poročil, ki so ji že na voljo v okviru opravljanja nalog nadzora, oziroma prek neposredne izmenjave med nadzornimi organi.

3. oddelek

Rešljivost

26. člen

(ocena rešljivosti)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor oceni rešljivost zavarovalnice, ki ni del skupine, tako da ugotovi, v kolikšni meri jo je mogoče rešiti brez uporabe izredne javnofinančne pomoči. Zavarovalnica se šteje za rešljivo, če je izvedljivo in verjetno, da bo prenehala po običajnem postopku zaradi insolventnosti ali da bo rešena z uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje.

(2) Če Agencija za zavarovalni nadzor ugotovi, da bi bil zaradi javnega interesa potreben ukrep reševanja, ker z običajnim insolvenčnim postopkom cilji reševanja ne bi bili doseženi v enakem obsegu, izvede naslednje korake v tem zaporedju:

- a) izbere preferenčni ukrep za reševanje, ki je glede na strukturo in poslovni model zavarovalnice primeren za doseganje ciljev reševanja;
- b) oceni, ali je mogoče učinkovito uporabiti izbrani ukrep za reševanje v ustreznem časovnem okviru, in opredeli morebitne ovire za njegovo izvajanje;
- c) oceni verodostojnost izbranega ukrepa za reševanje, pri čemer upošteva verjetni učinek reševanja na finančne sisteme ali realna gospodarstva Evropske unije ter zaščito interesov

imetnikov polic, upravičencev in vložnikov škodnih zahtevkov, da se zagotovi neprekinjeno delovanje kritičnih funkcij, ki jih izvaja zavarovalnica.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor izvede oceno rešljivosti hkrati s pripravo ali posodobitvijo načrta reševanja iz 22. člena tega zakona. Pri ocenjevanju upošteva razsežnosti rešljivosti iz 30. člena tega zakona.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor od zavarovalnice zahteva podatke, potrebne za izvedbo ocene rešljivosti.

27. člen **(ocena rešljivosti za skupino)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor kot organ za reševanje na ravni skupine skupaj z organi za reševanje podrejenih družb in po posvetovanju z nadzornimi organi teh družb oceni rešljivost skupine. Pri tem ugotavlja, v kolikšni meri je skupino mogoče rešiti brez izredne javnofinančne pomoči, ob morebitnem upoštevanju razpoložljivih zavarovalnih jamstvenih shem ali shem financiranja.

(2) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor nastopa kot organ za reševanje in nadzorni organ podrejene družbe, sodeluje z organom za reševanje na ravni skupine pri oceni rešljivosti skupine. V okviru tega postopka Agencija za zavarovalni nadzor poda mnenje o tem, v kolikšni meri je skupino mogoče rešiti brez uporabe izredne javnofinančne pomoči.

(3) Skupina se šteje za rešljivo, če je izvedljivo in verjetno, da se nad subjekti v skupini izvedejo običajni postopki zaradi insolventnosti ali da organi za reševanje skupino rešijo z uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje. Pri tem se upošteva možnost pravočasne in učinkovite ločitve subjektov v skupini ali uporaba drugih metod, ki zagotavljajo doseganje ciljev reševanja. Kolegij za reševanje iz 105. člena tega zakona pri opravljanju svojih nalog upošteva to oceno rešljivosti skupine.

(4) Če Agencija za zavarovalni nadzor kot organ za reševanje skupine ugotovi, da bi bil lahko zaradi javnega interesa potreben ukrep za reševanje, ker s prenehanjem po običajnem insolvenčnem postopku cilji reševanja ne bi bili doseženi v enakem obsegu, ravna po naslednjem zaporedju:

- a) izbere preferenčne ukrepe za reševanje, ki so glede na strukturo in poslovni model skupine primerni za doseganje ciljev reševanja;
- b) oceni, ali je mogoče učinkovito uporabiti izbrane ukrepe za reševanje v ustreznem časovnem okviru, in opredeli morebitne ovire za njihovo izvajanje;
- c) oceni verodostojnost izbranih ukrepov za reševanje, pri čemer upošteva verjetni učinek reševanja na finančne sisteme ali realna gospodarstva Evropske unije ter zaščito skupnega interesa imetnikov polic, upravičencev in vložnikov škodnih zahtevkov, da se zagotovi neprekinjeno delovanje kritičnih funkcij, ki jih izvaja skupina.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor kot organ za reševanje na ravni skupine opravi oceno rešljivosti skupine hkrati s pripravo in posodobitvijo načrtov reševanja skupine v skladu z 23. členom tega zakona. Ocena se pripravi v skladu s postopkom odločanja iz 24. člena tega zakona. Organi za reševanje, pristojni na ravni skupine, pri ocenjevanju iz prvega odstavka tega člena preučijo vsaj tiste razsežnosti rešljivosti, ki so določene v 30. členu tega zakona.

(6) Organ za reševanje na ravni skupine lahko od subjektov v skupini zahteva vse podatke, potrebne za izvedbo ocene rešljivosti.

28. člen **(pooblastilo za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost)**

(1) Če Agencija za zavarovalni nadzor na podlagi ocene rešljivosti iz 26. ali 27. člena tega zakona ugotovi, da obstajajo bistvene ovire za rešljivost zavarovalnice, o tem pisno obvesti to zavarovalnico in ji odredi, da v roku štirih mesecev od obvestila, opredeli možne ukrepe za obravnavo ali odpravo bistvenih ovir za rešljivost. O ugotovitvah, da obstajajo bistvene ovire za rešljivost zavarovalnice, osebje Agencije za zavarovalni nadzor, ki opravlja naloge na področju reševanja, obvesti osebje Agencije za zavarovalni nadzor, ki opravlja naloge na področju nadzora.

(2) Obveznost priprave načrta reševanja iz prvega odstavka 22. člena tega zakona oziroma sprejetja skupne odločitve o načrtu reševanja skupine iz četrtega odstavka 23. člena tega zakona se po obvestilu iz prejšnjega odstavka začasno odloži, dokler Agencija za zavarovalni nadzor na podlagi tretjega odstavka tega člena ne odobri ukrepov za odpravo bistvenih ovir za rešljivost ali o njih ni odločeno na podlagi četrtega odstavka tega člena.

(3) Zavarovalnica v predlagani opredelitvi možnih ukrepov za obravnavo ali odpravo bistvenih ovir za rešljivost pri časovnem okviru za izvajanje ukrepov upošteva razloge za bistvene ovire. Osebje Agencije za zavarovalni nadzor, ki opravlja naloge na področju reševanja, po posvetovanju z osebjem Agencije za zavarovalni nadzor, ki opravlja naloge na področju nadzora, oceni, ali ti ukrepi učinkovito obravnavajo ali odpravljajo bistvene ovire.

(4) Če Agencija za zavarovalni nadzor ugotovi, da predlagani ukrepi zavarovalnice ovire ne zmanjšajo ali odpravijo učinkovito, odredi sprejetje alternativnih ukrepov iz petega odstavka tega člena. Pri opredelitvi alternativnih ukrepov Agencija za zavarovalni nadzor utemelji, zakaj s predlaganimi ukrepi zavarovalnice ni mogoče učinkovito odpraviti ovir za rešljivost, ter obrazloži, na kakšen način so naloženi alternativni ukrepi sorazmerni za odpravo teh ovir. Pri določitvi alternativnih ukrepov Agencija za zavarovalni nadzor upošteva učinek ukrepov na poslovanje zavarovalnice, njeno stabilnost in njeno zmožnost prispevanja h gospodarstvu.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor lahko sprejme naslednje alternativne ukrepe:

- a) zahteva, da zavarovalnica revidira vse sporazume o financiranju znotraj skupine oziroma preveri odsotnost teh sporazumov ali pripravi sporazume o opravljanju storitev znotraj skupine ali s tretjimi osebami;
- b) zahteva, da zavarovalnica omeji svoje največje izpostavljenosti na posamični in skupni ravni;
- c) uvede zahteve glede zagotavljanja specifičnih ali rednih dodatnih informacij, ki so potrebne za namene reševanja;
- č) zahteva, da zavarovalnica odsvoji določena sredstva ali prestrukturira obveznosti;
- d) zahteva, da zavarovalnica omeji ali preneha opravljati posamezne obstoječe ali predlagane dejavnosti;
- e) omeji ali prepreči razvoj novih ali obstoječih poslovnih področij ali prodajo novih ali obstoječih produktov;
- f) zahteva, da zavarovalnica spremeni pozavarovalno strategijo;
- g) zahteva spremembe pravnih ali operativnih struktur zavarovalnice ali katerega koli subjekta v skupini, ki je posredno ali neposredno pod njenim nadzorom, da bi se zmanjšala zapletenost ter s tem zagotovila možnost pravne in operativne ločenosti kritičnih funkcij od drugih funkcij z uporabo instrumentov za reševanje;
- h) zahteva, da zavarovalnica ali nadrejena družba ustanovi nadrejeni zavarovalni holding v državi članici;
- i) kadar je zavarovalnica podrejena družba mešanega zavarovalnega holdinga, zahteva, da mešani zavarovalni holding ustanovi ločen zavarovalni holding za nadzor zavarovalnice, če je to potrebno za lažje reševanje zavarovalnice in za preprečitev, da bi uporaba instrumentov za reševanje in izvajanje pooblastil za reševanje negativno vplivala na nefinančni del skupine.

(6) Pred opredelitvijo alternativnega ukrepa iz prejšnjega odstavka osebje Agencije za zavarovalni nadzor, ki opravlja naloge na področju reševanja, po posvetovanju z osebjem Agencije za zavarovalni nadzor, ki opravlja naloge na področju nadzora, ustrezno preuči možni učinek takšnega ukrepa na trdnost in stabilnost poslovanja zadevne zavarovalnice ter na zavarovalne trge.

29. člen

(pooblastilo za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost: obravnava skupine)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor kot organ za reševanje skupine po posvetovanju s kolegijem nadzornikov in v sodelovanju z organi za reševanje podrejenih družb v okviru kolegija za reševanje preuči oceno iz 27. člena tega zakona. Pri tem sprejme vse razumne ukrepe za sprejetje skupne odločitve iz 31. člena tega zakona o uporabi ukrepov za odpravo ovir za rešljivost iz četrtega odstavka 28. člena tega zakona, ki se nanašajo na vse zadevne subjekte v skupini.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor kot organ za reševanje skupine in nadzornik na ravni skupine v sodelovanju z EIOPA v skladu s prvim odstavkom 25. člena Uredbe 1094/2010/EU in po posvetovanju z zadevnimi nadzornimi organi pripravi poročilo o bistvenih ovirah za učinkovito uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje v zvezi s skupino. Poročilo predloži končni nadrejeni družbi in organom za reševanje podrejenih družb.

(3) Če Agencija za zavarovalni nadzor pripravi ali od organa za reševanje skupine prejme poročilo o bistvenih ovirah za učinkovito uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje v zvezi s skupino, ga posreduje podrejenim družbam v njeni pristojnosti.

(4) Poročilo o bistvenih ovirah za učinkovito uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje na ravni skupine vključuje priporočila za sorazmerne in ciljno usmerjene ukrepe, ki so po oceni organa za reševanje skupine potrebni ali primerni za odpravo teh ovir. Pri pripravi priporočil se upošteva morebitni učinek predlaganih ukrepov na poslovni model skupine.

(5) Končna nadrejena družba lahko v štirih mesecih od dneva prejema poročila o bistvenih ovirah za učinkovito uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje na ravni skupine predloži svoje pripombe in organu za reševanje skupine predlaga alternativne ukrepe za obravnavo ali odpravo ugotovljenih ovir. Agencija za zavarovalni nadzor kot organ za reševanje skupine in nadzornik na ravni skupine, oceni, ali predlagani alternativni ukrepi učinkovito obravnavajo ali odpravljajo bistvene ovire za rešljivost skupine.

(6) Agencija za zavarovalni nadzor kot organ za reševanje skupine ukrepe, ki jih predlaga končna nadrejena družba, posreduje vsem članom in udeležencem kolegija za reševanje.

(7) Agencija za zavarovalni nadzor kot organ za reševanje končne nadrejene družbe in organ za reševanje podrejenih družb po posvetovanju z zadevnimi nadzornimi organi sprejme vse razumne ukrepe za sprejetje skupne odločitve iz 31. člena tega zakona v okviru kolegija za reševanje. Skupna odločitev obsega ugotovitve o obstoju bistvenih ovir za rešljivost na ravni skupine ter po potrebi oceno predlaganih alternativnih ukrepov končne nadrejene družbe ali ukrepov za odpravo ugotovljenih ovir, ki jih predlagajo drugi organi za reševanje. Pri sprejemanju skupne odločitve Agencija za zavarovalni nadzor upošteva morebitni učinek predvidenih ukrepov na finančno stabilnost in zavarovalne trge v vseh državah članicah, v katerih skupina posluje.

30. člen (razsežnosti rešljivosti)

Agencija za zavarovalni nadzor pri ocenjevanju rešljivosti zavarovalnice ali skupine preuči najmanj naslednje vidike, pri čemer upošteva naravo, obseg in zapletenost njenega poslovanja ter tveganj:

1. neprekinjenost delovanja:

a) obseg, v katerem so bile ugotovljene relevantne notranje in zunanje, finančne in operativne soodvisnosti glede na vse zadevne storitve in vloge, vključno z osebjem, ki so bile pripisane pravnim subjektom, kritičnim funkcijam, glavnim poslovnim področjem in povezanim pogodbenim dogovorom;

b) obseg, v katerem so vzpostavljene ustrezne operativne ureditve za zagotavljanje kontinuitete zadevnih storitev, ki so nujne za ohranjanje kritičnih funkcij, in glavnih poslovnih področij, nujnih za učinkovito izvajanje ukrepa za reševanje in morebitnega poznejšega prestrukturiranja, zlasti s pospeševanjem mogočih prenosov sredstev, pravic ali obveznosti, vlog in osebja;

c) obseg, v katerem so bila celovito ocenjena tveganja za kontinuiteto delovanja v postopku reševanja, vključno s kvalitativnimi in kvantitativnimi informacijami, ki omogočajo, da se ugotovi, kako kritične so zadevne storitve, vključno z učinkom njihove prekinitve ali prenehanja v postopku reševanja, in ali jih je mogoče zamenjati;

d) obseg, v katerem so bila učinkovito zmanjšana tveganja za kontinuiteto delovanja, in prisotnost ukrepov za izboljšanje pripravljenosti na reševanje, tudi kar zadeva izvrševanje dogovorov o kontinuiteti delovanja z zunanjimi tretjimi izvajalci zadevnih storitev;

2. dostop do infrastrukture finančnih trgov:

- obseg, v katerem so družbe ali skupine vzpostavile potrebne postopke in ureditve, s katerimi se pred postopkom reševanja, med njim in po njem ohranja dostop do infrastrukture finančnih trgov ter do plačilnih, klirinških in poravnalnih storitev ter storitev skrbništva, ki jih opravljajo posredniki;

3. ločljivost:

a) obseg, v katerem so družbe ali skupine določile, zmanjšale in po potrebi odpravile vire nepotrebne kompleksnosti v svoji strukturi in informacijskih sistemih, ki predstavljajo tveganje za izvedbo ukrepa za reševanje, predvsem da bi olajšale ločitev in prenos kritičnih funkcij in glavnih poslovnih področij;

b) obseg, v katerem je za portfelj ali posel družbe na voljo prevzemnik ali kupec;

4. sposobnosti za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo:

a) obseg, v katerem obstajajo zmogljivosti za pokrivanje izgub in dokapitalizacijo, ter ocena, ali te zmogljivosti zadostujejo za izvedbo načrta reševanja, vključno z razpoložljivostjo zavarovalnih jamstvenih shem ali shem financiranja ter zanesljivostjo, da bo imetnik zmogljivosti za pokrivanje izgub sposoben pokriti izgube;

b) obseg, v katerem obstajajo zadostni dogovori za zagotovitev čezmejnega priznavanja in učinkovitosti ukrepov za reševanje;

c) obseg, v katerem obstajajo ustrezne ureditve upravljanja, notranji postopki in upravljavski informacijski sistemi v podporo operativni izvedbi odpisa ali konverzije, vključno s podpiranjem prenosa portfeljev;

5. likvidnost in financiranje v postopku reševanja:

a) obseg, v katerem lahko zaradi poslovnega modela družbe ali skupine nastanejo likvidnostne potrebe v postopku reševanja;

b) obseg, v katerem obstajajo postopki in zmogljivosti za (i) oceno likvidnostnih potreb in potreb po financiranju za izvajanje strategije reševanja, (ii) merjenje likvidnostnega položaja in poročanje o njem v postopku reševanja ter (iii) identifikacijo in mobilizacijo razpoložljivega zavarovanja, ki se lahko med postopkom reševanja in po njem uporabijo za pridobivanje sredstev;

6. informacijski sistemi in zahteve po podatkih:

- obseg, v katerem imajo družbe ali skupine ustrezne upravljavske informacijske sisteme, zmogljivosti za vrednotenje in tehnološko infrastrukturo za zagotavljanje informacij, ki so potrebne za (i) pripravo in ohranjanje načrtov reševanja, (ii) izvedbo pravičnega, preudarnega in

realističnega vrednotenja ter (iii) učinkovito uporabo ukrepov za reševanje, tudi v hitro spreminjajočih se pogojih;

7. obveščanje:

- obseg, v katerem so družbe ali skupine vzpostavile načrte obveščanja za zagotavljanje pravočasnega, zanesljivega in doslednega obveščanja zadevnih deležnikov in za podpiranje izvajanja ukrepa za reševanje, pa tudi ureditve upravljanja za zagotavljanje učinkovitega izvajanja teh načrtov;

8. upravljanje:

- obseg, v katerem so vzpostavljeni zanesljivi upravljavski postopki, ki omogočajo lažjo pripravo, pa tudi izvajanje ukrepa za reševanje, vključno s (i) pravočasnim in natančnim rednim in priložnostnim zagotavljanjem ustreznih informacij, (ii) učinkovitim nadzorom med načrtovanjem reševanja in v kriznih razmerah ter (iii) učinkovitim odločanjem med reševanjem;

9. verodostojnost in učinek:

a) obseg, v katerem ukrep za reševanje izpolnjuje cilje reševanja in je verodostojen, vključno z oceno verjetnih učinkov na imetnike polic, upnike, nasprotne stranke in zaposlene;

b) obseg, v katerem je mogoče ustrezno oceniti učinke reševanja družbe ali skupine na realno gospodarstvo ali finančno stabilnost ter zadržati širjenje negativnih vplivov, ob upoštevanju mogočih ukrepov, ki jih bodo morda sprejeli organi tretjih držav;

c) obseg, v katerem obstajajo dogovori in sredstva, ki bi lahko olajšali reševanje v primeru skupin, ki imajo hčerinska družbe s sedežem v različnih jurisdikcijah.

4. oddelek

Skupne odločitve

31. člen
(skupne odločitve)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor si z nadzornimi organi in organi za reševanje na posamični ravni in ravni skupine prizadeva sprejeti skupne odločitve iz tretjega odstavka 21. člena, drugega odstavka 24. člena in šestega odstavka 29. člena tega zakona v štirih mesecih od datuma:

a) ko nadzornik skupine v skladu s šestim odstavkom 20. člena tega zakona posreduje preventivni načrt sanacije skupine;

b) ko organ za reševanje skupine posreduje informacije iz tretjega in četrtega odstavka 24. člena tega zakona;

c) ko končna nadrejena družba predloži morebitne pripombe ali predlaga morebitne alternativne ukrepe ali od izteka obdobja iz petega odstavka 29. člena tega zakona, pri čemer se upošteva zgodnejši datum.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor lahko EIOPA posreduje zahtevek za pomoč pri sprejemanju skupne odločitve v skladu s c točko drugega odstavka 31. člena Uredbe 1094/2010/EU.

(3) Če v roku iz prvega odstavka tega člena skupna odločitev ni sprejeta, Agencija za zavarovalni nadzor v vlogi organa za reševanje skupine in nadzornika na ravni skupine sama sprejme odločitev o:

a) pregledu in oceni preventivnega načrta sanacije skupine;

b) ukrepih, ki jih mora sprejeti končna nadrejena družba za odpravo bistvenih ovir za rešljivost,

c) načrtu reševanja skupine;

č) ukrepih za odpravo bistvenih ovir za rešljivost skupine.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor odločitev iz prejšnjega odstavka podrobno utemelji, pri čemer upošteva stališča in pomisleke, ki so jih v obdobju iz prvega odstavka tega člena

izrazili zadevni nadzorni organi ali organi za reševanje. Odločitev vroči končni nadrejeni družbi ter posreduje drugim zadevnim nadzornim organom in organom za reševanje.

(5) Če v roku iz prvega odstavka tega člena skupna odločitev ni sprejeta, Agencija za zavarovalni nadzor v vlogi nadzornega organa ali organa za reševanje pri podrejeni družbi sama odloči o tem:

- a) ali se za zavarovalnico pripravi preventivni načrt sanacije na posamični podlagi, kakor je navedeno v tretjem odstavku 21. člena tega zakona;
- b) uporabi ukrepov iz sedmega in osmega odstavka 19. člena tega zakona na ravni podrejene družbe;
- c) opredelitvi bistvenih ovir in po potrebi oceni ukrepov, ki jih predlaga končna nadrejena družba, in ukrepov, ki jih organi za reševanje zahtevajo za obravnavo ali odpravo teh ovir, kot je navedeno v prvem odstavku 29. člena tega zakona.

(6) Če organi za reševanje ne sprejmejo skupne odločitve o načrtu reševanja skupine iz drugega odstavka 24. člena tega zakona, Agencija za zavarovalni nadzor pripravi in posodobi načrt reševanja za podrejeno družbo s sedežem v Republiki Sloveniji ter odločitev sporoči drugim članom kolegija za reševanje.

(7) Agencija za zavarovalni nadzor odločitve iz prejšnjih odstavkov tega člena pisno obrazloži, pri čemer upošteva stališča nadzornih organov, organov za reševanje, nadzornikov skupine ali organov za reševanje skupine.

(8) Agencija za zavarovalni nadzor lahko z nadzornimi organi ali organi za reševanje, ki ne nasprotujejo odločitvi iz petega ali šestega odstavka tega člena, sprejme skupno odločitev o preventivnem načrtu sanacije skupine ali načrtu reševanja skupine, ki zajema subjekte v skupini pod njihovo jurisdikcijo.

(9) Če kateri koli zadevni nadzorni organ ali organ za reševanje pred iztekom obdobja iz prvega odstavka tega člena zadevo predloži EIOPA v skladu z 19. členom Uredbe 1094/2010/EU, Agencija za zavarovalni nadzor odloži sprejetje odločitve iz tretjega, petega ali šestega odstavka tega člena in počaka na odločitev EIOPA. Agencija za zavarovalni nadzor nato svojo odločitev sprejme v skladu z odločitvijo, ki jo sprejme EIOPA na podlagi tretjega odstavka 19. člena navedene uredbe.

(10) Obdobje štirih mesecev iz prvega odstavka tega člena se šteje za obdobje sprave v smislu drugega odstavka 19. člena Uredbe 1094/2010/EU. Če EIOPA v enem mesecu po tem, ko ji je bila zadeva predložena v skladu z 19. členom Uredbe 1094/2010/EU, ne sprejme odločitve na podlagi tretjega odstavka navedenega člena, se za odločitev iz tretjega, petega ali šestega odstavka tega člena uporabi odločitev Agencije za zavarovalni nadzor ali odločitev drugega pristojnega organa za reševanje oziroma nadzornega organa na posamični ravni ali ravni skupine kot je ustrezno.

(11) Skupna odločitev iz tretjega odstavka 21. člena, drugega odstavka 24. člena in šestega odstavka 29. člena tega zakona in odločitev iz tretjega, petega in šestega odstavka tega člena velja za dokončno. Agencija za zavarovalni nadzor upošteva odločitve, ki jih je sprejel drug organ za reševanje na podlagi drugega, tretjega ali četrtega odstavka 17. člena Direktive 2025/1/EU.

(12) Če je sprejeta skupna odločitev na podlagi drugega odstavka 24. člena tega zakona ali skupna odločitev o načrtih reševanja skupine na podlagi osmega odstavka tega člena, in kateri koli zadevni organ za reševanje oceni, da vsebina zadeve, glede katere obstaja nestrinjanje, posega v fiskalne pristojnosti njegove države članice, Agencija za zavarovalni nadzor kot organ za reševanje skupine začne ponovno oceno načrta reševanja skupine.

III. POGLAVJE REŠEVANJE

1. oddelek Cilji reševanja

32. člen (cilji reševanja)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje upošteva cilje reševanja iz drugega odstavka tega člena ter izbira instrumente in pooblastila, s katerimi se najbolje dosežejo cilji, ki ustrezajo okoliščinam posameznega primera.

(2) Cilji reševanja so:

- a) zaščititi kolektivni interes imetnikov polic, upravičencev in vložnikov škodnih zahtevkov;
- b) ohraniti finančno stabilnost, zlasti s preprečevanjem širjenja negativnih vplivov in ohranjanjem tržne discipline;
- c) zagotavljati neprekinjeno delovanje kritičnih funkcij;
- č) zaščititi javna sredstva in v ta namen čim bolj zmanjšati odvisnost od izredne javnofinančne pomoči.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor si pri uresničevanju ciljev reševanja prizadeva:

- a) čim bolj zmanjšati stroške reševanja in preprečiti znižanje vrednosti premoženja, razen če je to nujno za doseg ciljev reševanja;
- b) pri zagotavljanju neprekinjenega delovanja kritičnih funkcij izbrati tiste pristope, ki najbolje ohranjajo neprekinjenost zavarovalnega kritja za imetnike polic;
- c) v največji možni meri zaščititi javna sredstva z dajanjem prednosti virom financiranja, ki niso proračunska sredstva držav članic, vključno s shemami financiranja in zavarovalnimi jamstvenimi shemami.

(4) Cilji reševanja so enako pomembni, Agencija za zavarovalni nadzor jih usklajuje, kot je ustrezno glede na naravo in okoliščine posameznega primera.

33. člen (pogoji za reševanje)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor začne reševanje v zvezi z zavarovalnico, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- a) na podlagi sodelovanja med njenim osebjem, ki opravlja naloge nadzora, in njenim osebjem, ki opravlja naloge reševanja, ugotovi, da zavarovalnica propada ali bo verjetno propadla zaradi razlogov in okoliščin iz četrtega odstavka tega člena;
- b) ni upravičeno pričakovati, da bi alternativni ukrepi zasebnega sektorja ali nadzorni ukrepi, vključno s preventivnimi in popravnimi ukrepi, v razumnem roku preprečili propad zavarovalnice;
- c) ukrep za reševanje je nujen zaradi javnega interesa.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor med trajanjem reševanja ne izvaja nadzornih ukrepov nad subjektom, razen v primerih, ko se osebe s področja reševanja izrecno strinja z njihovo uporabo.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor zagotovi, da ima osebe, ki opravlja naloge na področju reševanja, za namen ugotovitve iz točke a) prvega odstavka tega člena dostop do

vseh relevantnih informacij. Osebe, ki opravlja naloge nadzora, osebu na področju reševanja brez odlašanja predloži vse podatke in informacije, ki so potrebni za izdelavo navedene ocene.

(4) Za zavarovalnico velja, da propada ali bo verjetno propadla, če nastopi katera koli od naslednjih okoliščin:

- a) zavarovalnica krši ali bo verjetno kršila določbe o zahtevanem minimalnem kapitalu v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo, in ni upravičeno pričakovati, da bo ponovno dosegla skladnost;
- b) zavarovalnica ne izpolnjuje več pogojev za pridobitev dovoljenja ali resno krši svoje obveznosti iz zakonov in drugih predpisov, ki veljajo zanjo, ali pa obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo, da jih bo v bližnji prihodnosti resno kršila na način, ki bi upravičil odvzem dovoljenja;
- c) sredstva zavarovalnice so manjša od njenih obveznosti oziroma obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo v bližnji prihodnosti do tega prišlo;
- č) zavarovalnica ni zmožna plačevati svojih dolgov ali drugih obveznosti, vključno s plačili imetnikom polic ali upravičencem, ko ta zapadejo, oziroma obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da se bo v bližnji prihodnosti znašla v takšnem položaju;
- d) potrebna je izredna javnofinančna pomoč.

(5) Reševanje je v javnem interesu, če je nujno za dosego enega ali več ciljev reševanja ter je z njimi sorazmerno, hkrati pa ciljev reševanja v enaki meri ne bi bilo mogoče doseči s prenehanjem zavarovalnice v običajnem stečajnem postopku.

34. člen

(pogoji za reševanje v zvezi z nadrejenimi družbami in holdingi)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor začne reševanje v zvezi s katerim koli subjektom iz c) ali d) točke prvega odstavka 2. člena tega zakona, kadar ta subjekt izpolnjuje pogoje za reševanje iz prejšnjega člena.

(2) Če so podrejene zavarovalnice mešanega zavarovalnega holdinga v neposredni ali posredni lasti vmesnega zavarovalnega holdinga, Agencija za zavarovalni nadzor reševanje skupine izvede na ravni vmesnega zavarovalnega holdinga. V takem primeru Agencija za zavarovalni nadzor ne izvede reševanja na ravni mešanega zavarovalnega holdinga.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor ob upoštevanju drugega odstavka tega člena izvede reševanje v zvezi s katerim koli subjektom iz c) ali d) točke prvega odstavka 2. člena tega zakona, tudi če ta ne izpolnjuje pogojev iz prvega odstavka tega člena, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- a) ena ali več podrejenih zavarovalnic izpolnjuje pogoje za reševanje iz 33. člena tega zakona;
- b) sredstva in obveznosti podrejenih zavarovalnic so takšna, da njihov propad ogroža drugo zavarovalnico skupine, skupino kot celoto, ali zakon, ki ureja insolventnost, določa, da se skupina obravnava kot celota;
- c) reševanje je potrebno za reševanje podrejenih zavarovalnic ali za reševanje skupine kot celote.

35. člen

(postopki za primere, kjer ne veljajo ukrepi za reševanje)

Če so v zvezi z zavarovalnico izpolnjeni pogoji za reševanje iz a. in b. točke prvega odstavka 33. člena tega zakona, vendar reševanje ne bi bilo v javnem interesu v skladu s c. točko prvega odstavka 33. člena tega zakona, Agencija za zavarovalni nadzor v skladu z določbami zakona, ki ureja zavarovalništvo, predlaga sodišču, da v zvezi z zavarovalnico začne postopek stečaja.

36. člen (splošna načela v zvezi z reševanjem)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje sprejme vse ustrezne ukrepe za zagotovitev, da se ukrep za reševanje sprejme v skladu z naslednjimi načeli:

- a) delničarji družbe v reševanju prvi prevzamejo izgube;
- b) naslednji, v postopku reševanja prevzamejo izgube upniki, in sicer glede na prednost njihovih terjatev po običajnem insolvenčnem postopku, razen če je v tem zakonu izrecno določeno drugače;
- c) upravljalni ali nadzorni organ ter višje vodstvo družbe v postopku reševanja se zamenjajo, razen če Agencija za zavarovalni nadzor oceni, da je treba za doseg ciljev reševanja upravljalni ali nadzorni organ ali višje vodstvo v celoti ali delno ohraniti;
- č) upravni ali nadzorni organ ter višje vodstvo družbe v postopku reševanja, vključno z osebami, ki so te funkcije opravljale do začetka postopka reševanja, zagotavljajo vso potrebno pomoč in informacije za doseg ciljev reševanja;
- d) fizične in pravne osebe nosijo odgovornost za propad družbe v postopku reševanja na podlagi civilnega ali kazenskega prava;
- e) upniki istega razreda obravnavajo enako, razen če ta zakon določa drugače;
- f) noben delničar ali upnik v skladu z zaščitnimi ukrepi iz 76. do 78. člena tega zakona ne utрпи večjih izgub, kot bi jih utrpel, če bi zavarovalnica prenehala po običajnem insolvenčnem postopku;
- g) ukrep za reševanje se sprejme v skladu z zaščitnimi ukrepi iz tega zakona.

(2) Kadar je zavarovalnica del skupine, Agencija za zavarovalni nadzor uporabi instrumente za reševanje in izvaja pooblastila za reševanje na način, da zlasti v državah, kjer skupina posluje, čim bolj zmanjšajo:

- a) vpliv na druge subjekte v skupini in skupino kot celoto;
- b) negativne vplive na imetnike polic, realno gospodarstvo in finančno stabilnost v Evropski uniji in državah članicah.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje zagotovi skladnost z okvirom Unije za državne pomoči.

(4) Če se v družbi uporabijo instrumenti za reševanje, se za delovnopravna razmerja v tej družbi uporabljajo določbe zakona, ki ureja delovna razmerja, o odpovedi pogodbe o zaposlitvi v primerih insolventnosti, prisilnega prenehanja ali drugih primerov prenehanja delodajalca.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje po potrebi obvesti predstavnike zaposlenih zadevne družbe ter se z njimi posvetuje.

(6) Agencija za zavarovalni nadzor pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje upošteva določbe zakona o sodelovanju delavcev pri upravljanju.

2. oddelek
Vrednotenje

37. člen (vrednotenje za namene reševanja)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor sprejme vse ukrepe za reševanje na podlagi vrednotenja, ki zagotavlja pošteno, preudarno in realno oceno sredstev, obveznosti, pravic in obvez subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona.

(2) Preden Agencija za zavarovalni nadzor začne reševanje subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, zagotovi prvo vrednotenje, da ugotovi, ali so izpolnjeni pogoji za reševanje iz prvega odstavka 33. člena ali tretjega odstavka 34. člena tega zakona.

(3) Po začetku postopka reševanja subjektov iz prvega odstavka 2. člena tega zakona Agencija za zavarovalni nadzor zagotovi izvedbo drugega vrednotenja, s katerim se:

- a) omogoči informirana odločitev o ustreznem ukrepu za reševanje, ki ga je treba sprejeti;
- b) zagotovi, da so vse izgube navedenega subjekta v celoti pripoznane v trenutku uporabe instrumentov za reševanje;
- c) omogoči informirana odločitev o obsegu razveljavitve ali razvodenitve lastniških instrumentov;
- č) omogoči informirana odločitev o obsegu odpisa ali konverzije vseh nezavarovanih obveznosti, vključno z dolžniškimi instrumenti;
- d) v primeru uporabe instrumenta premostitvene zavarovalnice omogoči informirana odločitev o sredstvih, obveznostih, pravicah in obvezah ali lastniških instrumentih, ki se lahko prenesejo na premostitveno zavarovalnico, ter informirana odločitev o vrednosti morebitnega nadomestila, ki se lahko plača družbi v postopku reševanja ali, kadar je ustrezno, imetnikom lastniških instrumentov;
- e) v primeru uporabe instrumenta prodaje poslovanja omogoči informirana odločitev o sredstvih, obveznostih, pravicah in obvezah ali lastniških instrumentih, ki se lahko prenesejo na tretjega kupca, organu za reševanje pa pomaga do informiranega razumevanja tržnih pogojev za namene 48. člena tega zakona

(4) Vrednotenje iz tretjega odstavka tega člena je skladno z vrednotenjem za namene izpolnjevanja obveznosti zavarovalnice glede obvladovanja tveganj, kakor določa zakon, ki ureja zavarovalništvo. Vendar se lahko to vrednotenje po potrebi prilagodi kot odraz dejstva, da predpostavka, v skladu s katero zavarovalnica posluje kot delujoče družba, ni izpolnjena, in kot odraz posebnih okoliščin, povezanih z uporabo instrumentov za reševanje.

(5) Vrednotenja iz drugega in tretjega odstavka tega člena ni dopustno izpodbijati s samostojnim pravnim sredstvom v postopku sodnega varstva. Vsebinsko ustreznost vrednotenja je mogoče izpodbijati le v okviru sodnega varstva zoper odločitev o uporabi instrumenta za reševanje ali izvajanju pooblastila za reševanje.

38. člen (zahteve za vrednotenje)

(1) Vrednotenja iz 37. člena tega zakona opravi:

- a) oseba, neodvisna od vseh javnih organov in od subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona ali
- b) Agencija za zavarovalni nadzor, kadar teh vrednotenj ne more opraviti oseba iz prejšnje točke.

(2) Vrednotenja iz 37. člena tega zakona se štejejo za dokončna, kadar jih opravi oseba iz a) točke prejšnjega odstavka in so izpolnjene vse zahteve iz tretjega do petega odstavka tega člena.

(3) Dokončno vrednotenje temelji na preudarnih predpostavkah. Pri vrednotenju se od trenutka sprejetja ukrepa za reševanje dalje ne sme upoštevati nobene morebitne prihodnje odobritve izredne javnofinančne pomoči.

(4) Dokončno vrednotenje se dopolni z naslednjimi informacijami, ki jih predloži subjekt prvega odstavka 2. člena tega zakona:

- a) posodobljenim računovodskim izkazom in posodobljenim ekonomskim vrednotenjem sredstev in obveznosti v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo,
- b) poročilom o finančnem položaju subjekta, ki po potrebi vključuje oceno zavarovalno-tehničnih rezervacij, pripravljeno v okviru neodvisne aktuarske funkcije;
- c) dodatnimi informacijami o tržni in knjigovodski vrednosti sredstev, zavarovalno-tehničnih rezervacij ter drugih obveznosti subjekta reševanja, kot so opredeljene za namene izračuna kapitalskih zahtev v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo.

(5) Dokončno vrednotenje vključuje razvrstitev upnikov v razrede glede na njihov prednostni vrstni red po zakonu, ki ureja zavarovalništvo. Poleg tega vsebuje oceno obravnave, ki bi jo bili deležni različni razredi delničarjev in upnikov, če bi se nad subjektom začel običajni insolvenčni postopek. To vrednotenje ne posega v izvedbo naknadnega vrednotenja iz 77. člena tega zakona, ki je namenjeno ugotavljanju morebitnih razlik v obravnavi.

39. člen **(začasna in dokončna vrednotenja)**

(1) Vrednotenje iz 37. člena tega zakona, ki ne izpolnjuje zahtev iz drugega odstavka 38. člena tega zakona, se šteje za začasno vrednotenje. Začasno vrednotenje vključuje blažilnik za dodatne izgube in njegovo ustrezno utemeljitev.

(2) Če Agencija za zavarovalni nadzor sprejme ukrep za reševanje na podlagi začasnega vrednotenja, zagotovi izvedbo dokončnega vrednotenja v najkrajšem možnem času. Na podlagi dokončnega vrednotenja Agencija za zavarovalni nadzor:

- a) zagotovi polno priznanje morebitnih izgub subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona v njegovih poslovnih knjigah;
- b) sprejme odločitev o morebitnem zvišanju vrednosti terjatev upnikov ali zvišanju plačanega nadomestila v skladu s tretjim odstavkom tega člena.

(3) Kadar je ocena čiste vrednosti sredstev subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona pri dokončnem vrednotenju višja kot pri začasnem vrednotenju, lahko Agencija za zavarovalni nadzor:

- a) zviša vrednost terjatev prizadetih upnikov, ki so bile znižane ali prestrukturirane;
- b) od premostitvene zavarovalnice zahteva, naj družbi v postopku reševanja oziroma lastnikom lastniških instrumentov plača dodatno nadomestilo v zvezi s sredstvi, obveznostmi, pravicami in obvezami.

3. oddelek
Instrumenti za reševanje

1. pododdelek
Splošna načela

40. člen (instrumenti za reševanje)

Agencija za zavarovalni nadzor za subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona uporabi instrumente za reševanje, če subjekt izpolnjuje pogoje iz 33. ali 34. člena tega zakona. Instrumenti za reševanje so:

1. instrument solventnega izteka;
2. instrument prodaje poslovanja;
3. instrument premostitvene zavarovalnice;
4. instrument izločitve sredstev in obveznosti;
5. instrument za odpis ali konverzijo.

41. člen (uporaba instrumentov za reševanje)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor uporabi enega ali več instrumentov za reševanje ter izvaja druge pristojnosti in pooblastila, potrebne za njihovo učinkovito izvedbo v skladu s cilji reševanja iz 32. člena tega zakona.

(2) Če Agencija za zavarovalni nadzor pri subjektu iz prvega odstavka 2. člena tega zakona uporabi instrument za reševanje, ki vključuje kritje izgub s strani upnikov, zlasti imetnikov polic, ali prestrukturiranje oziroma konverzijo njihovih terjatev, mora pred uporabo tega instrumenta ali hkrati z njim uporabiti ukrep odpisa ali konverzije kapitalskih instrumentov in primernih obveznosti v skladu z 52. členom tega zakona.

(3) Konverzija kvalificiranih obveznosti v kapitalske instrumente se lahko uporabi za zavarovalne zahtevke le v primerih, kadar Agencija za zavarovalni nadzor utemelji, da ciljev reševanja ni mogoče doseči z drugimi instrumenti za reševanje ali da bi konverzija zavarovalnih zahtevkov imetnikom polic omogočila boljšo zaščito v primerjavi z uporabo katerega koli drugega instrumenta za reševanje in z odpisom njihovih zahtevkov.

(4) Kadar se uporabita samo instrument prodaje poslovanja in instrument premostitvene zavarovalnice ter se ta instrumenta uporabita za prenos zgolj dela sredstev, pravic ali obveznosti subjekta reševanja, preneha preostali del subjekta, s katerega so bile sredstva, pravice ali obveznosti prenesene, po običajnem insolvenčnem postopku. Tako prenehanje se izvrši v razumnem času, ob upoštevanju potrebe, da ta preostali del subjekta zagotavlja storitve ali podporo na podlagi 64. člena tega zakona, da se prejemniku omogoči izvajanje dejavnosti ali storitev, ki jih je pridobil s tem prenosom, in ob upoštevanju vseh drugih razlogov, v skladu s katerimi je nadaljnji obstoj preostalega dela subjekta potreben, da se dosežejo cilji reševanja ali upoštevanje načela iz 36. člena tega zakona.

42. člen (prihodki in izdatki, nastali pri uporabi instrumentov za reševanje)

Vse prihodke, ustvarjene z izterjavo morebitnih razumnih izdatkov, ki so dejansko nastali pri uporabi instrumentov za reševanje ali izvajanju pooblastil za reševanje zaradi uporabe katerega koli instrumenta za reševanje, prejmejo kot nadomestilo najprej imetniki polic subjekta in drugi upniki, če so bile njihove terjatve odpisane, ne da bi bile v celoti izplačane.

43. člen **(posebna pravila in dodatna pooblastila pri uporabi instrumentov)**

(1) Za prenos sredstev, pravic ali obveznosti s subjekta reševanja na drug subjekt z uporabo instrumenta za reševanje ali izvajanjem pooblastila za reševanje se ne uporabljajo pravila zakona, ki ureja stečajne postopke, glede izpodbojnosti ali neizvršljivosti pravnih aktov, ki so v škodo upnikov.

(2) Če se za subjekt, iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, zaradi njegove posebne pravne oblike, kot je družba za vzajemno zavarovanje, posamezen instrument za reševanje ne more uporabiti neposredno, Agencija za zavarovalni nadzor uporabi instrumente, ki so po vsebini in učinku čim bolj podobni instrumentom iz drugega odstavka 40. člena tega zakona.

(3) Pri družbi za vzajemno zavarovanje se pooblastila, ki se sicer nanašajo na delničarje in upnike, smiselno uporabijo za člane družbe, kar vključuje zmanjšanje ali ukinitve članskih pravic, konverzijo zahtevkov članov iz naslova udeležbe pri presežkih v kritje izgub, prenos zavarovalnega portfelja skupaj s članskimi pravicami na drugo zavarovalnico ali vpoklic dodatnih prispevkov članov, če tako določa statut družbe in je to v skladu z načeli reševanja.

(4) Za pridobitev vrednostnih papirjev ali deležev družbe v postopku reševanja, do katere pride zaradi uporabe instrumentov, pooblastil in mehanizmov za reševanje po tem zakonu, se ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja prevzeme, o obvezni prevzemni ponudbi in druge določbe, namenjene zaščiti manjšinskih delničarjev.

(5) Za uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje po tem zakonu se ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja gospodarske družbe, in zakona, ki ureja trg finančnih instrumentov, v delu, ki ureja uveljavljanje pravic delničarjev v družbah, katerih vrednostni papirji so uvrščeni v trgovanje na organiziranem trgu, zlasti glede rokov in postopkov za sklic ter izvedbo skupščine delničarjev, pravice do obveščnosti in pravice do glasovanja o ukrepih reševanja.

(6) Za uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje po tem zakonu se ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja gospodarske družbe, glede priprave poročila izvedencev o stvarnih vložkih, obveznosti sklica skupščine v primeru resne izgube kapitala, odločanja skupščine o povečanju ali zmanjšanju kapitala, prednostne pravice delničarjev do vpisa novih delnic, varstva upnikov v primeru zmanjšanja kapitala ali prisilnega umika delnic, preoblikovanj kapitalskih družb, združitvev kapitalskih družb in delitve kapitalskih družb.

2. pododdelek
Instrument solventnega izteka

44. člen **(instrument solventnega izteka)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko za zavarovalnico, ki je v postopku reševanja, začne postopek solventnega izteka in ji zaradi prenehanja poslovanja prepove sklepanje novih zavarovalnih poslov.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor uporabo instrumenta solventnega izteka določi istočasno z odvzemom dovoljenja za opravljanje zavarovalnih poslov. Zavarovalnica ima takoj po začetku uporabe tega instrumenta na voljo zahtevani minimalni kapital v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo.

(3) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor zavarovalnici odvzame dovoljenje za opravljanje zavarovalnih poslov in določi uporabo instrumenta solventnostnega izteka, za to

zavarovalnico do prenehanja njenih dejavnosti v skladu z osmim odstavkom tega člena še naprej veljajo splošna pravila in cilji zavarovalniškega nadzora, kot jih določa zakon, ki ureja zavarovalništvo.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor zagotovi, da je zavarovalnica v postopku reševanja s solventnim iztekom zmožna obdržati ustrezno usposobljeno in kompetentno osebje, da lahko zagotovi pravilno nadaljevanje svojih zavarovalniških dejavnosti v izteku do prenehanja.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor s sodelovanjem osebja s področja nadzora in reševanja spremlja denarni tok ter stroške zavarovalnice v postopku reševanja, z namenom ohranitve njene vrednosti in tržljivosti.

(6) Agencija za zavarovalni nadzor s sodelovanjem osebja s področja nadzora in reševanja oceni načrtovane spremembe sestave sredstev, pozorno spremlja dogovore o pozavarovanju in vsaj vsako četrletje zahteva neodvisne aktuarske preglede zavarovalno-tehničnih rezervacij in rezerv.

(7) Agencija za zavarovalni nadzor lahko pri uporabi instrumenta solventnega izteka omeji ali prepove vsakršna plačila iz naslova lastniškega kapitala ali instrumentov, ki se obravnavajo kot lastniški kapital, vključno z izplačili dividend, ter lahko omeji ali prepove vsakršna izplačila variabilnih prejemkov ali posebnih pokojninskih ugodnosti.

(8) Agencija za zavarovalni nadzor odloči, da zavarovalnica v postopku reševanja s solventnim iztekom preneha, ko se zgodi karkoli od naslednjega:

1. vsa ali skoraj vsa sredstva, pravice ali obveznosti zavarovalnice v postopku reševanja s solventnim iztekom se prodajo tretjemu kupcu;
2. sredstva zavarovalnice v postopku reševanja s solventnim iztekom so v celoti razvrednotena in njene obveznosti so v celoti poravnane.

(9) Če Agencija za zavarovalni nadzor pri uporabi instrumenta solventnostnega izteka ugotovi, da je čista vrednost sredstev zavarovalnice postala negativna, oceni, ali naj zavarovalnica preneha v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom ali je treba uporabiti drug instrument za reševanje.

(10) Če Agencija za zavarovalni nadzor pri uporabi instrumenta solventnostnega izteka ugotovi neskladnost z zahtevanim minimalnim kapitalom v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo, prek sodelovanja osebja s področja nadzora in reševanja oceni, ali naj zavarovalnica preneha po običajnem stečajnem postopku ali je za doseg ciljev reševanja treba uporabiti drug instrument.

3. pododdelek

Instrument izločitve sredstev in obveznosti, instrument prodaje poslovanja in instrument premostitvenega podjetja

45. člen

(načela za uporabo instrumenta izločitve sredstev in obveznosti, instrumenta prodaje poslovanja in instrumenta premostitvene zavarovalnice)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko ob upoštevanju pogojev iz drugega in tretjega odstavka 49. člena tega zakona uporabi instrument izločitve sredstev in obveznosti, instrument prodaje poslovanja ali instrument premostitvene zavarovalnice brez soglasja delničarjev subjekta reševanja ali katere koli tretje osebe, razen kupca oziroma premostitvene zavarovalnice. Za uporabo teh instrumentov Agencija za zavarovalni nadzor ni dolžna izpolniti postopkovnih zahtev ali pridobiti soglasij, določenih s predpisi, ki urejajo gospodarske družbe,

trg finančnih instrumentov, prevzeme, varstvo konkurence ali postopke zaradi insolventnosti, niti upoštevati omejitev ali zahtev po soglasjih, ki izvirajo iz drugih predpisov ali pogodbenih dogovorov, razen tistih, ki so izrecno določene v 46. členu tega zakona.

(2) Ob upoštevanju 41. in 42. člena tega zakona se vsakršno nadomestilo, ki ga plača kupec ali premostitvena zavarovalnica, pripiše:

1. lastnikom delnic ali drugih lastniških instrumentov, kadar so bile te delnice ali drugi lastniški instrumenti, ki jih je izdal subjekt reševanja, preneseni z imetnikov teh delnic ali instrumentov na kupca ali premostitveno zavarovalnico;

2. subjektu reševanja, kadar so bila nekatera ali vsa sredstva ali nekatere ali vse obveznosti družbi v postopku reševanja prenesene na kupca ali premostitveno zavarovalnico.

(3) Ob upoštevanju 41. in 42. člena tega zakona se vsakršno nadomestilo, ki ga v zvezi s sredstvi, pravicami ali obveznostmi, pridobljenimi neposredno od subjekta reševanja, plača nosilec upravljanja sredstev in obveznosti iz drugega odstavka 47. člena tega zakona, pripiše subjektu reševanja. Nadomestilo se lahko plača v obliki dolžniških instrumentov, ki jih izda nosilec upravljanja sredstev in obveznosti.

(4) Za prenose, opravljene z uporabo instrumenta izločitve sredstev in obveznosti, instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta premostitvene zavarovalnice, veljajo zaščitni ukrepi iz 3.5. poglavja tega zakona.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor lahko instrument izločitve sredstev in obveznosti, instrument prodaje poslovanja in instrument premostitvene zavarovalnice uporabi več kot enkrat, da opravi dodatne prenose, kadar je to potrebno, da se dosežejo cilji reševanja.

(6) Kupec ali premostitvena zavarovalnica iz prvega odstavka tega člena lahko še naprej uveljavlja pravice do članstva in, kadar je ustrezno, do dostopa do plačilnih, klirinških in poravnalnih sistemov in borz, če izpolnjuje merila za članstvo in sodelovanje v teh sistemih. V primerih, ko niso izpolnjena vsa merila za članstvo in sodelovanje:

a) se članstvo ali sodelovanje v plačilnih, klirinških in poravnalnih sistemih in borzah ne zavrne, ker kupec ali premostitvena zavarovalnica nima bonitetne ocene bonitetne agencije ali ker ta ocena ni sorazmerna z bonitetnimi ocenami, ki se zahtevajo za dostop do takšnih sistemov;

b) kadar kupec ali premostitvena zavarovalnica ne izpolnjuje meril za članstvo ali sodelovanje v plačilnem, klirinškem ali poravnalnem sistemu ali borzi, se pravice iz prvega stavka tega odstavka uveljavljajo v obdobju, ki ga določi Agencija za zavarovalni nadzor in ne presega 24 mesecev ter se lahko podaljša, če kupec ali premostitvena zavarovalnica za to zaprosi Agencijo za zavarovalni nadzor.

(7) Brez poseganja v poglavje 3.5. tega zakona, delničarji ali upniki subjekta v postopku reševanja in druge tretje osebe, katerih sredstva, pravice ali obveznosti se ne prenesejo z uporabo instrumenta izločitve sredstev in obveznosti, instrumenta prodaje poslovanja ali instrumenta premostitvene zavarovalnice, nimajo nobenih pravic ali terjatev v zvezi s prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi ali v zvezi z upravnim ali nadzornim organom ali višjim vodstvom premostitvene zavarovalnice ali nosilca upravljanja sredstev in obveznosti.

(8) Ne glede na določbe drugih predpisov imajo vpisi v javne registre in obvestila, ki jih Agencija za zavarovalni nadzor opravi v okviru uporabe instrumentov izločitve sredstev in obveznosti, prodaje poslovanja ali premostitvene zavarovalnice, le deklaratoren učinek. Prenos sredstev, pravic ali obveznosti učinkuje z dnem izdaje odločbe o uporabi instrumenta reševanja, ne glede na trenutek vpisa v ustrezne registre.

46. člen
(postopkovne zahteve v zvezi s prodajo poslovanja, sredstev, pravic ali obveznosti v postopku reševanja)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor ob upoštevanju petega odstavka tega člena zagotovi, da se v primeru uporabe instrumenta prodaje poslovanja, prodaje premostitvene zavarovalnice ali prodaje sredstev, pravic oziroma obveznosti, subjekt reševanja, premostitvena zavarovalnica oziroma zadevna sredstva, pravice, obveznosti, delnice ali drugi lastniški instrumenti tržijo v skladu z zahtevami iz drugega odstavka tega člena. Paketi pravic, sredstev in obveznosti se lahko tržijo ločeno.

(2) Trženje iz prejšnjega odstavka izvaja Agencija za zavarovalni nadzor v skladu z naslednjimi zahtevami:

1. je čim bolj pregledno in sredstev, pravic, obveznosti, delnic ali drugih lastniških instrumentov subjekta reševanja ali premostitvene zavarovalnice, ki jih namerava Agencija za zavarovalni nadzor prenesti, ne predstavlja napačno;
2. neupravičeno ne favorizira ali diskriminira morebitnih kupcev;
3. ni v nasprotju interesov;
4. potencialnemu kupcu ne daje nepravičnih prednosti;
5. upošteva potrebo po hitri izvedbi ukrepov za reševanje;
6. cilj je iztržiti kar najvišjo prodajno ceno zadevnih delnic ali drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti.

(3) Zahteve iz drugega odstavka tega člena Agencija za zavarovalni nadzor ne preprečujejo privabljanja določenih potencialnih kupcev.

(4) Vsako javno razkritje trženja subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona ali premostitvene zavarovalnice, ki bi se sicer zahtevalo v skladu s prvim odstavkom 17. člena Uredbe (EU) št. 596/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o zlorabi trga (uredba o zlorabi trga) ter razveljavitvi Direktive 2003/6/ES Evropskega parlamenta in Sveta ter direktiv Komisije 2003/124/ES, 2003/125/ES in 2004/72/ES (UL L 173 št. 12.6.2014, strani 1–61), se lahko odloži v skladu s četrtem ali petim odstavkom 17. člena navedene uredbe.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor lahko izda odločbo, da ne bo izpolnila zahteve glede trženja prodaje, kadar ugotovi, da bi skladnost z zahtevami iz drugega odstavka tega člena verjetno ogrozila enega ali več ciljev reševanja.

47. člen
(instrument izločitve sredstev in obveznosti)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko prenese sredstva, pravice ali obveznosti subjekta v postopku reševanja ali premostitvene zavarovalnice na enega ali več nosilcev upravljanja sredstev in obveznosti.

(2) Za namene instrumenta izločitve sredstev in obveznosti je nosilec upravljanja sredstev in obveznosti pravna oseba, ki:

1. je v celoti ali delno v lasti enega ali več javnih organov, ki lahko vključujejo Agencijo za zavarovalni nadzor, in deluje pod njenim nadzorom ter
2. je bila ustanovljena za namen prejemanja nekaterih ali vseh sredstev, pravic in obveznosti enega ali več subjektov reševanja ali premostitvene zavarovalnice.

(3) Nosilec upravljanja sredstev in obveznosti upravlja portfelje, ki so bili nanj preneseni, da bi dosegel čim višjo vrednost teh portfeljev z njihovo prodajo ali prenehanjem v skladu s predpisi.

(4) Nosilec upravljanja sredstev in obveznosti posluje v skladu z naslednjimi zahtevami:

1. Agencija za zavarovalni nadzor odobri njegove ustanovitvene dokumente;
2. Agencija za zavarovalni nadzor glede na lastniško strukturo nosilca upravljanja sredstev in obveznosti imenuje ali potrdi člane njegovega upravnega in nadzornega organa;
3. Agencija za zavarovalni nadzor potrdi prejemke članov upravnega, upravljalnega ali nadzornega organa in določi njihove odgovornosti;
4. Agencija za zavarovalni nadzor odobri njegovo strategijo in profil tveganja.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor lahko pooblastilo iz prvega odstavka tega člena za prenos sredstev, pravic ali obveznosti izvaja le v povezavi z drugimi instrumenti za reševanje in v katerem koli od naslednjih primerov:

- a) stanje na določenem trgu za ta sredstva, pravice ali obveznosti je takšno, da bi likvidacija teh sredstev, pravic ali obveznosti v skladu z običajnim insolvenčnim postopkom lahko negativno vplivala na enega ali več finančnih trgov;
- b) takšen prenos je potreben za lažjo uporabo instrumenta solventnega izteka ali za zagotovitev nemotenega delovanja subjekta v postopku reševanja ali premostitvene zavarovalnice;
- c) takšen prenos je potreben, da se zagotovijo čim višji prihodki iz likvidacije.

(6) Pri uporabi instrumenta izločitve sredstev in obveznosti Agencija za zavarovalni nadzor v skladu s 37. členom tega zakona in v skladu z okvirom Unije za državne pomoči določi nadomestilo, za katero se sredstva, pravice in obveznosti prenesejo na nosilca upravljanja sredstev in obveznosti. Nadomestilo ima lahko nominalno ali negativno vrednost.

(7) Kadar je Agencija za zavarovalni nadzor uporabila instrument premostitvene zavarovalnice, lahko nosilci upravljanja sredstev in obveznosti po uporabi instrumenta premostitvene zavarovalnice pridobijo sredstva, pravice ali obveznosti od premostitvene zavarovalnice.

(8) Agencija za zavarovalni nadzor lahko sredstva, pravice ali obveznosti subjekta reševanja ali premostitvene zavarovalnice več kot enkrat prenese na enega ali več nosilcev upravljanja sredstev in obveznosti.

(9) Agencija za zavarovalni nadzor lahko sredstva, pravice ali obveznosti z enega ali več nosilcev upravljanja sredstev in obveznosti prenese nazaj na subjekt v postopku reševanja v katerem koli od naslednjih primerov:

1. je možnost povratnega prenosa izrecno določena v aktu, s katerim je bil izveden prvotni prenos;
2. sredstva, pravice ali obveznosti dejansko ne spadajo v razrede ali ne izpolnjujejo pogojev za prenos, določenih v aktu, s katerim je bil izveden prvotni prenos.

(10) Povratni prenos iz prejšnjega odstavka se lahko izvede kadar koli in v skladu z vsemi drugimi pogoji, določenimi v aktu za zadevni namen. Subjekt v postopku reševanja je dolžan ponovno prevzeti vsa sredstva, pravice ali obveznosti, prenesene v skladu z devetimi odstavki tega člena.

(11) Cilji nosilca upravljanja sredstev in obveznosti ne pomenijo nobene dolžnosti ali odgovornosti do delničarjev ali upnikov subjekta v postopku reševanja. Člani upravnega ali nadzornega organa ali višjega vodstva nosilca upravljanja sredstev in obveznosti tem delničarjem ali upnikom ne odgovarjajo za dejanja ali opustitve dejanj pri opravljanju svojih dolžnosti, razen če so bila taka dejanja ali opustitve dejanj povezana s hudo malomarnostjo ali resno kršitvijo, ki neposredno vpliva na pravice teh delničarjev ali upnikov.

48. člen (instrument prodaje poslovanja)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko v postopku reševanja uporabi instrument prodaje poslovanja tako, da na prevzemnika, ki ni premostitvena zavarovalnica, prenese:

1. delnice ali druge lastniške instrumente, ki jih je izdal subjekt reševanja, ali
2. vsa ali posamezna sredstva, pravice ali obveznosti subjekta reševanja.

(2) Prenos iz prvega odstavka tega člena se opravi pod tržnimi pogoji, ob upoštevanju okoliščin posameznega primera in v skladu z okvirom Unije za državne pomoči. Agencija za zavarovalni nadzor sprejme vse razumne ukrepe, da zagotovi tržne pogoje za prenos, ki so skladni z vrednotenjem, opravljenim na podlagi 37. člena tega zakona.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor lahko s soglasjem prevzemnika izvršene prenose vrne v prejšnje stanje, kadar to upravičujejo okoliščine primera. Subjekt v postopku reševanja ali prvotni lastniki so dolžni ponovno prevzeti vse prenesene delnice ali druge lastniške instrumente oziroma sredstva, pravice ali obveznosti.

(4) Prevzemnik ima ob prenosu iz prvega odstavka tega člena ustrezno dovoljenje za opravljanje dejavnosti, ki so predmet prenosa. Agencija za zavarovalni nadzor zagotovi, da se vloga za izdajo takšnega dovoljenja obravnava prednostno in hkrati s postopkom prenosa, tako da je o njej odločeno pravočasno.

(5) Za namen uveljavljanja pravice do ustanovitve podružnice ali svobodnega opravljanja storitev se prevzemnik, ki je pridobil sredstva, pravice ali obveznosti na podlagi tega zakona ali na podlagi ukrepa reševanja, sprejetega v drugi državi članici v skladu z Direktivo 2025/1/EU, šteje za pravnega naslednika subjekta reševanja. Prevzemnik v zvezi s prenesenimi portfelji v Republiki Sloveniji oziroma v drugih državah članicah nemoteno nadaljuje z uveljavljanjem vseh pravic, ki jih je subjekt reševanja že uveljavljal.

49. člen (obrnava kvalificiranih deležev v primeru instrumenta prodaje poslovanja)

(1) Če prevzemnik z nakupom delnic ali drugih lastniških instrumentov v okviru instrumenta prodaje poslovanja pridobi ali poveča kvalificirani delež v subjektu reševanja, Agencija za zavarovalni nadzor o izdaji dovoljenja za pridobitev ali povečanje tega deleža odločiti prednostno. Agencija za zavarovalni nadzor zagotovi, da se postopek izdaje dovoljenja v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo, izvede hkrati s postopkom prodaje poslovanja in zaključí pred izvedbo prenosa.

(2) Če Agencija za zavarovalni nadzor postopka ocene primernosti bodočega imetnika kvalificiranega deleža ne zaključí do datuma prenosa delnic ali drugih lastniških instrumentov, ne glede na določbe zakona, ki ureja zavarovalništvo, velja:

1. prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov na prevzemnika ima takojšen pravni učinek;
2. v obdobju ocenjevanja in morebitnem obdobju prodaje premoženja se glasovalne pravice prevzemnika iz teh instrumentov začasno odvzamejo in prenesejo izključno na Agencijo za zavarovalni nadzor;
3. v obdobju iz prejšnje točke se za ta prenos ne uporabljajo sankcije in drugi ukrepi, ki jih zakon, ki ureja zavarovalništvo, določa za pridobitve kvalificiranih deležev brez dovoljenja.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor v okviru izvajanja glasovalnih pravic iz 2. točke prejšnjega odstavka ni zavezana k njihovem izvajanju in ne prevzema nobene odgovornosti za njihovo izvajanje ali neizvajanje.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor takoj po opravljeni oceni pisno obvesti prevzemnika, ali pridobitvi oziroma povečanju kvalificiranega deleža pritrjuje ali mu nasprotuje. Če Agencija pridobitvi pritrdi, se glasovalne pravice v celoti in takoj prenesejo na prevzemnika.

(5) Če Agencija za zavarovalni nadzor pridobitvi oziroma povečanju kvalificiranega deleža nasprotuje, velja naslednje:

1. glasovalne pravice ostanejo prenesene na Agencijo za zavarovalni nadzor;
2. Agencija za zavarovalni nadzor lahko od prevzemnika zahteva, da te delnice ali druge lastniške instrumente odsvoji v obdobju, ki ga Agencija določi ob upoštevanju prevladujočih tržnih pogojev;
3. če prevzemnik zahtevane odsvojitve ne izvede v določenem roku, mu lahko Agencija izreče sankcije in druge ukrepe v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo.

50. člen **(instrument premostitvene zavarovalnice)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko na premostitveno zavarovalnico prenese:

1. delnice ali druge lastniške instrumente, ki jih je izdal eden ali več subjektov v postopku reševanja;
2. vsa ali katera koli sredstva, pravice ali obveznosti enega ali več subjektov v postopku reševanja.

(2) Premostitvena zavarovalnica izpolnjuje vse naslednje zahteve:

- a) je v celoti ali delno v lasti enega ali več javnih organov, kar lahko vključuje tudi Agencijo za zavarovalni nadzor, in je pod nadzorom organa za reševanje;
- b) ustanovljena je z namenom prejema in posedovanja nekaterih ali vseh delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdal subjekt v postopku reševanja, oziroma nekaterih ali vseh sredstev, pravic in obveznosti enega ali več subjektov v postopku reševanja, da bi se dosegli cilji reševanja in prodal subjekt v postopku reševanja.

(3) Pri uporabi instrumenta premostitvenega podjetja Agencija za zavarovalni nadzor zagotovi da skupna vrednost obveznosti, prenesenih na premostitveno zavarovalnico, ne presega skupne vrednosti pravic in sredstev, ki so bila prenesena s subjekta reševanja.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor lahko po uporabi instrumenta premostitvene zavarovalnice, kadar okoliščine to upravičujejo, izvede povratni prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov oziroma sredstev, pravic ali obveznosti s premostitvene zavarovalnice na subjekt v postopku reševanja ali njegove prvotne lastnike. V tem primeru so subjekt v postopku reševanja ali njegovi prvotni lastniki dolžni ponovno prevzeti vse prenesene instrumente, sredstva, pravice ali obveznosti, pod pogojem, da so izpolnjeni pogoji, določeni v aktu, s katerim je bil izveden prvotni prenos in je izpolnjen kateri koli od naslednjih primerov:

- a) možnost, da bi lahko bile posamezne delnice ali drugi lastniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti prenesene nazaj, je izrecno navedena v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos;
- b) posamezne delnice ali drugi lastniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti ne spadajo v razrede delnic ali drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti, navedenih v instrumentu, s katerim je bil izveden prenos, ali ne izpolnjujejo pogojev za prenos lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti, določenih v tem instrumentu.

(5) Po uporabi instrumenta premostitvene zavarovalnice lahko Agencija za zavarovalni nadzor prenese delnice, druge lastniške instrumente, sredstva, pravice ali obveznosti s premostitvene zavarovalnice na tretjega kupca.

(6) Premostitvena zavarovalnica se šteje za pravno naslednico zavarovalnice v postopku reševanja in lahko v zvezi s prenesenimi sredstvi, pravicami ali obveznostmi še naprej uveljavlja vse pravice, ki jih je uveljavljala zavarovalnica v postopku reševanja.

(7) Instrument premostitvene zavarovalnice in njeno delovanje ne ustvarjata nobenih dolžnosti ali odgovornosti do delničarjev ali upnikov subjekta reševanja. Člani organov vodenja ali nadzora ter višje vodstvo premostitvene zavarovalnice delničarjem ali upnikom subjekta reševanja ne odgovarjajo za dejanja ali opustitve dejanj pri opravljanju svojih nalog v okviru reševanja, razen če so bila taka dejanja ali opustitve storjena s hudo malomarnostjo ali naklepno oziroma pomenijo resno kršitev, ki vpliva na pravice teh delničarjev ali upnikov.

51. člen

(delovanje premostitvene zavarovalnice)

(1) Premostitvena zavarovalnica posluje v skladu z naslednjim:

- a) Agencija za zavarovalni nadzor odobri njen statut ali drug ustanovitveni akt;
- b) Agencija glede na njeno lastniško strukturo imenuje ali potrdi člane organa vodenja in nadzora;
- c) Agencija potrdi prejemke članov organa vodenja in nadzora in določi njihove pristojnosti ter odgovornosti;
- č) Agencija potrdi njeno poslovno strategijo in profil tveganosti;
- d) pridobi dovoljenje za opravljanje zavarovalnih poslov v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo, za tiste zavarovalne vrste ali storitve, ki jih pridobi s prenosom na podlagi tega zakona;
- e) izpolnjuje kapitalske in druge bonitetne zahteve v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo, in je podvržena nadzoru v skladu s temi pravili;
- f) posluje v skladu z okvirom Evropske unije za državne pomoči, pri čemer lahko Agencija za zavarovalni nadzor za njeno poslovanje določi ustrezne omejitve.

(2) Ne glede na d) in e) točki prejšnjega odstavka se lahko premostitvena zavarovalnica v izjemnih primerih, ko je to nujno za doseganje ciljev reševanja, za krajše obdobje na začetku svojega poslovanja ustanovi in pridobi dovoljenje za opravljanje zavarovalnih poslov, ne da bi v celoti izpolnjevala zahteve iz zakona, ki ureja zavarovalništvo.

(3) V primeru iz prejšnjega odstavka osebje Agencija za zavarovalni nadzor, ki opravlja naloge na področju reševanja, predloži osebju Agencije za zavarovalni nadzor, ki opravlja naloge na področju nadzora, obrazložen predlog začasno odstopanje od izpolnjevanja zahtev zakona, ki ureja zavarovalništvo. Če Agencija za zavarovalni nadzor izda dovoljenje za opravljanje zavarovalnih poslov, v njem določi obdobje, v katerem premostitveni zavarovalnici ni treba izpolnjevati vseh zahtev iz zakona, ki ureja zavarovalništvo. To obdobje ne sme biti daljše od 24 mesecev od dneva izvedbe prvega prenosa sredstev in obveznosti.

(4) Ob upoštevanju omejitev, določenih s predpisi, ki urejajo varstvo konkurence, uprava premostitvene zavarovalnice to upravlja z namenom uresničevanja ciljev reševanja ter prodaje premostitvene zavarovalnice oziroma prenesenih delnic, drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti enemu ali več kupcem iz zasebnega sektorja, takoj ko tržne razmere to dopuščajo.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor odloči, da subjekt nima več statusa premostitvene zavarovalnice, ko nastopi kateri koli od naslednjih dogodkov:

- a) se premostitvena zavarovalnica združi ali pripoji k drugemu subjektu;
- b) premostitvena zavarovalnica ne izpolnjuje več zahtev glede lastništva, namena ustanovitve ali nadzora, določenih v drugem odstavku 50. člena tega zakona;
- c) se vsa ali bistven del sredstev, pravic ali obveznosti premostitvene zavarovalnice proda tretjemu kupcu;

č) so sredstva premostitvene zavarovalnice v celoti unovčena oziroma razvrednotena, njene obveznosti pa v celoti poravnane.

(6) Ob upoštevanju 42. člena tega zakona se vsi prihodki, ustvarjeni s prenehanjem poslovanja premostitvene zavarovalnice, pripišejo delničarjem premostitvene zavarovalnice.

(7) Za namen uveljavljanja pravice do ustanovitve podružnice ali svobodnega opravljanja storitev se premostitvena zavarovalnica, ki je pridobila sredstva, pravice ali obveznosti na podlagi tega zakona ali na podlagi ukrepa reševanja, sprejetega v drugi državi članici v skladu z Direktivo 2025/1/EU, šteje za pravnega naslednika subjekta reševanja. Premostitvena zavarovalnica v zvezi s prenesenimi portfelji v Republiki Sloveniji oziroma v drugih državah članicah nemoteno nadaljuje z uveljavljanjem pravic, ki jih je subjekt reševanja že uveljavljal.

4. pododdelek

Instrument za odpis ali konverzijo

52. člen

(cilj in področje uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko uporabi instrument za odpis ali konverzijo z namenom, da se izpolnijo cilji reševanja za katerega koli od naslednjih namenov:

1. dokapitalizacijo subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, ki izpolnjuje pogoje za reševanje iz 33. in 34. člena tega zakona v zadostnem obsegu, da se uporabi instrument solventnega izteka in ohrani dovoljenje na podlagi zakona, ki ureja zavarovalništvo;

2. konverzijo v lastniški kapital ali zmanjšanje glavnice terjatev, vključno z zavarovalnimi zahtevki, ali dolžniških instrumentov, ki so preneseni:

a) na premostitveno zavarovalnico ali

b) v okviru instrumenta izločitve sredstev in obveznosti ali instrumenta prodaje poslovanja.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor lahko pri uporabi instrumenta za odpis ali konverzijo za zavarovalne zahtevke prestrukturira pogoje povezanih zavarovalnih pogodb, da bi učinkoviteje dosegla cilje reševanja. Agencija za zavarovalni nadzor pri tem upošteva vpliv na skupni interes imetnikov polic.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor na podlagi vrednotenja, opravljenega v skladu s 37. členom tega zakona, določi znesek, za katerega je treba kapitalske instrumente, dolžniške instrumente in druge kvalificirane obveznosti odpisati ali konvertirati za namene iz prvega odstavka tega člena.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor lahko uporabi instrument odpisa ali konverzije za vse obveznosti subjektov iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, razen za tiste obveznosti, ki so s tem zakonom izrecno izključene. Agencija lahko pri tem ohrani obstoječo pravno obliko obveznosti ali spremeni njihovo pravno obliko.

(5) Kadar je uporabljen instrument za odpis ali konverzijo, Agencija za zavarovalni nadzor upošteva, da zavarovalne pogodbe, katerih pogoji so bili prestrukturirani na podlagi 2. točke prvega odstavka tega člena, po prestrukturiranju izpolnjujejo obvezne minimalne ravni za pokritost po veljavnem pravu.

53. člen **(področja izključitve instrumenta za odpis ali konverzijo)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor ne uporabi instrumenta odpisa ali konverzije ne glede na to, ali za obveznosti velja pravo Republike Slovenije, druge države članice ali tretje države, in sicer v zvezi z naslednjim:

1. zavarovanimi obveznostmi;
2. obveznostmi do kreditnih institucij, investicijskih družb ter zavarovalnic ali pozavarovalnic, razen subjektov, ki so del iste skupine, s prvotno zapadlostjo, krajšo od sedem dni;
3. obveznostmi do sistemov ali upravljavcev plačilnih ali poravnalnih sistemov, za katere velja dokončnost poravnave nalogov v primeru insolventnosti ali drugega postopka prenehanja člana, kot je urejeno v zakonu, ki ureja plačilne sisteme in storitve oziroma v zakonu, ki ureja trg finančnih instrumentov, ali do udeležencev teh sistemov, kadar so obveznosti posledica sodelovanja subjekta reševanja v takšnem sistemu in katerih preostala zapadlost je krajša od sedmih dni, ali do centralnih nasprotnih strank, ki so pridobile dovoljenje na podlagi 14. člena Uredba (EU) št. 648/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. julija 2012 o izvedenih finančnih instrumentih OTC, centralnih nasprotnih strankah in repozitorijih sklenjenih poslov (UL L 201 z dne 27.7.2012, strani. 1–59), in centralnih nasprotnih strank iz tretjih držav, ki jih priznava Evropski organ za vrednostne papirje in trge;
4. obveznostjo do zaposlenega v povezavi z obračunano plačo, pokojninskimi prejemki ali drugimi fiksnimi nadomestili, razen spremenljivega dela nadomestila, ki ga ne ureja kolektivna pogodba;
5. obveznostjo do komercialnega ali trgovinskega upnika, izhajajočo iz zagotavljanja blaga ali storitev subjektu iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, kot so storitve informacijske tehnologije, komunalne storitve ter najem, servisiranje in vzdrževanje prostorov, ki so potrebne za ohranjanje neprekinjenega izvajanja poslov navedenega subjekta ali za zagotavljanje kontinuitete zavarovalnega kritja;
6. obveznostjo do davčnih organov in organov za socialno varstvo, če imajo te obveznosti prednost v skladu z veljavnim pravom;
7. obveznostmi, izhajajočimi iz obveznega zavarovanja civilne odgovornosti pri uporabi motornih vozil v skladu z zakonom, ki ureja obvezna zavarovanja v prometu;
8. obveznostmi iz naslova obstoječih ali prihodnjih zavarovalnih zahtevkov, ki se v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo, poplačajo prednostno pred drugimi prednostnimi terjatvami, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja insolventnost;
9. obveznostmi iz naslova pogodb o zdravstvenem zavarovanju ali zavarovanju za dolgotrajno oskrbo, ki služijo kot nadomestilo za obvezno kritje v okviru sistema socialne varnosti, pri tem so iz instrumenta odpisa ali konverzije izključene le tiste obveznosti, ki po svojem obsegu in vsebini neposredno nadomeščajo obvezno kritje iz sistema socialnega varstva.

(2) Ne glede na izključitve iz 1. točke in 8. točke prejšnjega odstavka tega člena lahko Agencija za zavarovalni nadzor uporabi instrument odpisa ali konverzije za:

1. tisti del zavarovane obveznosti, ki presega vrednost premoženja, jamstva ali zastavne pravice, s katero je ta obveznost zavarovana;
2. tisti del obveznosti iz 8. točke prejšnjega odstavka, ki presega vrednost sredstev kritnega premoženja, vpisanih v register sredstev za pokrivanje zavarovalno-tehničnih rezervacij v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor lahko v izjemnih okoliščinah iz uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo v celoti ali delno izključi določene obveznosti, če velja kateri od naslednjih primerov:

1. obveznosti kljub razumnim prizadevanjem ni mogoče odpisati ali konvertirati v času, ki je potreben za učinkovito izvedbo reševanja;
2. je izključitev nujna in sorazmerna za ohranitev kritičnih funkcij in glavnih poslovnih področij, tako da subjekt lahko nadaljuje s ključnimi dejavnostmi in storitvami;
3. je izključitev nujna in sorazmerna za preprečitev širjenja sistemskih tveganj, ki bi lahko povzročila resne motnje v gospodarstvu Republike Slovenije ali Evropske unije;

4. bi uporaba instrumenta za te obveznosti povzročila tako močno zmanjšanje vrednosti sredstev, da bi bili preostali upniki na slabšem, kot če bi bile te obveznosti izključene;
5. je izključitev nujna in sorazmerna za zagotovitev poplačila odškodnin tretjim osebam za osebne poškodbe ali premoženjsko škodo, ki izhajajo iz obveznih zavarovanj odgovornosti.

54. člen **(obravnavanje delničarjev pri uporabi instrumenta za odpis ali konverzijo)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor pri uporabi instrumenta za odpis ali konverzijo v zvezi z delničarji sprejme enega ali oba od naslednjih ukrepov:

1. razveljavi obstoječe delnice ali druge lastniške instrumente ali jih prenese na upnike, katerih terjatve so bile konvertirane;
2. pod pogojem, da ima glede na vrednotenje, opravljeno na podlagi 37. člena tega zakona, subjekt v postopku reševanja pozitivno neto vrednost, zniža obstoječe imetništvo delnic ali drugih lastniških instrumentov s konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov, ki jih je izdal subjekt reševanja, ali drugih kvalificiranih obveznosti subjekta reševanja v delnice ali druge lastniške instrumente na podlagi uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo.

(2) V primeru ukrepa iz 2. točke prvega odstavka tega člena Agencija za zavarovalni nadzor opravi konverzijo po menjalnem razmerju, ki močno zniža obstoječe imetništvo delnic ali drugih lastniških instrumentov.

(3) Pri upoštevanju, kateri ukrep iz prvega odstavka tega člena naj sprejme, Agencija za zavarovalni nadzor upošteva:

1. vrednotenje, opravljeno v skladu s 37. členom tega zakona;
2. znesek, na podlagi katerega je Agencija za zavarovalni nadzor ocenila, da morajo biti lastni viri sredstev prvega razreda znižani ter ustrezni kapitalski instrumenti odpisani ali konvertirani na podlagi prvega odstavka 56. člena tega zakona.

(4) Če na podlagi konverzije kapitalskih instrumentov ali drugih kvalificiranih obveznosti subjekta reševanja pride do pridobitve ali povečanja kvalificiranega deleža v zavarovalnici, za katerega je po zakonu, ki ureja zavarovalništvo, potrebno dovoljenje, Agencija za zavarovalni nadzor postopek ocene in izdaje dovoljenja izvede prednostno in pravočasno, tako da uporaba instrumenta konverzije ni odložena in niso ogroženi cilji reševanja.

(5) Če Agencija postopka ocene iz prejšnjega odstavka ne konča do datuma konverzije kapitalskih instrumentov, se za pridobitev ali povečanje kvalificiranega deleža, ki je posledica te konverzije, uporabljajo določbe drugega do šestega odstavka 49. člena tega zakona.

55. člen **(menjalno razmerje za konverzijo dolga v lastniški kapital)**

Agencija za zavarovalni nadzor, kadar uporablja instrument za odpis ali konverzijo in izvaja pooblastilo iz h) točke prvega odstavka 61. člena tega zakona, določi različna menjalna razmerja za različne razrede kapitalskih instrumentov in obveznosti v skladu z enim ali obema naslednjima načeloma:

1. menjalno razmerje predstavlja ustrezno nadomestilo za prizadetega upnika za katero koli izgubo, ki jo je utrpel zaradi izvajanja pooblastil za odpis ali konverzijo;
2. menjalno razmerje, ki se uporabi za obveznosti, ki se na podlagi veljavnega insolvenčnega prava štejejo kot prednostne, je višje od menjalnega razmerja, ki se uporabi za podrejene obveznosti.

56. člen
(dodatne določbe, ki urejajo instrument za odpis ali konverzijo)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor uporabi instrument za odpis ali konverzijo v skladu s prednostno razvrstitvijo terjatev v običajnih insolvenčnih postopkih, in sicer na način, ki daje naslednje rezultate:

1. instrumenti lastnih virov sredstev prvega razreda se sorazmerno z izgubami in do njihove zmogljivosti najprej zmanjšajo, Agencija za zavarovalni nadzor pa v zvezi z imetniki instrumentov prvega razreda sprejme en ali oba ukrepa iz prvega odstavka 54. člena tega zakona;
2. glavnica instrumentov lastnih virov sredstev drugega razreda se glede na to, katera vrednost je nižja, v obsegu, ki je potreben za uresničitev ciljev reševanja, ali do zmogljivosti relevantnih instrumentov odpiše ali konvertira v instrumente lastnih virov sredstev prvega razreda ali oboje;
3. glavnica instrumentov lastnih virov sredstev tretjega razreda se glede na to, katera vrednost je nižja, v obsegu, ki je potreben za uresničitev ciljev reševanja, ali do zmogljivosti relevantnih instrumentov odpiše ali konvertira v instrumente lastnih virov sredstev prvega razreda ali oboje;
4. glavnica ali preostali neporavnani znesek v zvezi s preostalimi obveznostmi v skladu s hierarhijo terjatev v običajnih insolvenčnih postopkih, vključno z razvrstitvijo zavarovalnih zahtevkov, ki se izplačajo kot prednostne terjatve pred poplačilom prednostnih terjatev, kot so opredeljene v zakonu, ki ureja insolventnost, se v obsegu, ki je potreben za uresničitev ciljev reševanja, odpiše ali konvertira v instrumente lastnih virov sredstev prvega razreda ali oboje.

(2) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor ugotovi, da raven odpisa na podlagi začasnega vrednotenja iz 37. člena tega zakona presega zahteve, ocenjene glede na dokončno vrednotenje iz drugega odstavka 38. člena, se lahko uporabi mehanizem za povečanje vrednosti, da se upnikom in potem delničarjem povrnejo sredstva v ustreznem obsegu.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor ne sme konvertirati ali odpisati določenega razreda obveznosti, če niso bili predhodno v celoti konvertirani ali odpisani vsi razredi obveznosti, ki so mu podrejeni.

(4) Terjatve iz instrumentov lastnih virov sredstev se v vrstnem redu poplačila razvrstijo nižje od vseh terjatev, ki ne izhajajo iz teh instrumentov. Za namene tega odstavka se instrument, ki je kot postavka lastnih virov sredstev pripoznan le delno, v celoti obravnava kot terjatev iz instrumentov lastnih virov sredstev in se v celoti razvrsti nižje od katere koli terjatve, ki ne izhaja iz instrumentov lastnih virov sredstev.

(5) Kadar se znesek glavnice ustreznega kapitalskega instrumenta ali znesek glavnice dolžniškega instrumenta ali druge obveznosti zniža, velja naslednje:

1. znižanje, ki izhaja iz uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo, je trajno, pri čemer se upošteva morebitno zvišanje vrednosti v skladu z mehanizmom povrnitve iz drugega odstavka tega člena;
2. v okviru zneska instrumenta, ki je bil odpisan, ali v zvezi z njim ne ostane nobena obveznost do imetnika zadevnega kapitalskega instrumenta, dolžniškega instrumenta ali druge obveznosti, razen že obračunanih obveznosti in obveznosti za odškodnine, ki lahko nastanejo zaradi pritožbe, s katero se izpodbija zakonitost izvajanja pooblastila za odpis;
3. razen nadomestil v skladu s šestim odstavkom tega člena, se nobeno nadomestilo ne izplača nobenemu imetniku zadevnega kapitalskega instrumenta, dolžniškega instrumenta ali druge kvalificirane obveznosti.

(6) Agencija za zavarovalni nadzor lahko za konverzijo zadevnih kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov ali drugih obveznosti v skladu z 2. in 3. točko prvega odstavka tega člena, od subjektov iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, zahteva, da zadevnim imetnikom kapitalskih instrumentov, dolžniških instrumentov ali drugih kvalificiranih obveznosti izdajo instrumente prvega razreda lastnih virov sredstev.

(7) Zadevni kapitalski instrumenti, dolžniški instrumenti in druge obveznosti se lahko konvertirajo, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

1. instrumente prvega razreda lastnih virov sredstev izda zavarovalnica, subjekt iz b) do d) točke prvega odstavka 2. člena tega zakona, ali nadrejena družba s soglasjem Agencije za zavarovalni nadzor;
2. instrumenti prvega razreda lastnih virov sredstev se izdajo, preden zadevni subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, izda delnice ali druge lastniške instrumente, da bi se zagotovili lastni viri sredstev države ali drugega javnega subjekta;
3. instrumenti prvega razreda lastnih virov sredstev se dodelijo in prenesejo takoj po uveljavitvi pooblastila za konverzijo;
4. menjalno razmerje, ki določa število instrumentov prvega razreda lastnih virov sredstev, ki se zagotovijo za vsak zadevni kapitalski instrument, dolžniški instrument ali drugo kvalificirano obveznost, je v skladu s 55. členom tega zakona.

(8) Za zagotovitev nemotene izdaje instrumentov prvega razreda lastnih virov sredstev v skladu s prejšnjim odstavkom lahko Agencija za zavarovalni nadzor od subjektov reševanja zahteva, da imajo ves čas na voljo vsa potrebna predhodna dovoljenja in pooblastila za izdajo ustreznega števila teh instrumentov.

57. člen **(učinek odpisa ali konverzije)**

(1) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor uporabi instrument za odpis ali konverzijo in izvaja pooblastila za odpis ali konverzijo v skladu s prvim odstavkom 45. in f) do j) točkami prvega odstavka 61. člena tega zakona, zmanjšanje glavnice, razveljavitev ali konverzijo obveznosti začne učinkovati takoj.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor lahko v zvezi z uporabo instrumenta za odpis ali konverzijo od subjekta reševanja zahteva, da sam izvede določena upravna in postopkovna opravila za dokončno operativno izvedbo instrumenta. Upravna in postopkovna opravila vključujejo:

1. razveljavitev obstoječih lastniških in dolžniških instrumentov, ki so predmet odpisa ali konverzije;
2. pripravo predlogov za vpis zmanjšanja ali povečanja osnovnega kapitala oziroma drugih ustreznih vpisov v sodni register;
3. izvedbo vseh potrebnih dejanj za izbris razveljavljenih instrumentov ter izdajo novih delnic ali dolžniških instrumentov pri centralni klirinško-depotni družbi;
4. pripravo zahtev za umik ali izključitev delnic ter drugih lastniških ali dolžniških instrumentov iz trgovanja na organiziranem trgu;
5. pripravo zahtev za uvrstitev ali sprejetje novih delnic ali drugih lastniških instrumentov v trgovanje na organiziranem trgu;
6. pripravo zahtev za ponovno uvrstitev ali sprejetje dolžniških instrumentov, katerih glavnica je bila delno odpisana ali konvertirana, v trgovanje na organiziranem trgu brez objave prospekta.

(3) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor v okviru izvajanja pooblastil za odpis ali konverzijo zmanjša glavnico ali preostali neporavnani znesek na nič, se ta obveznost ter vse druge obveznosti ali terjatve v zvezi z njo, ki v času izvajanja pooblastila še niso bile obračunane, štejejo za poravnane za vse namene in niso dokazljive v nobenem nadaljnjem postopku v zvezi s subjektom reševanja, naslednikom ali v katerem koli kasnejšem postopku prenehanja ali likvidacije teh subjektov.

(4) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor v okviru izvajanja pooblastil za odpis ali konverzijo glavnico ali preostali neporavnani znesek obveznosti zmanjša le delno, se obveznost šteje za poravnano v višini zmanjšane zneska, medtem ko se zadevni instrument ali

sporazum, na podlagi katerega je obveznost nastala, še naprej uporablja za preostali del glavnice ali neporavnanega zneska. Pri tem se znesek zapadlih obresti in drugi pogoji instrumenta ali sporazuma prilagodijo tako, da odražajo izvedeno zmanjšanje glavnice in morebitne druge spremembe pogojev, ki jih odredi Agencija.

58. člen (odločba o odpisu in konverziji)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor v odločbi o odpisu kapitalskih instrumentov in obveznosti, za katere se uporabi instrument odpisa ali konverzije, določi:

1. kapitalске instrumente in obveznosti, ki so predmet odpisa;
2. za posamezni razred instrumentov oziroma obveznosti podatek, ali se glavnica oziroma neporavnani znesek zmanjša na nič ali le v določenem deležu;
3. v primeru odpisa lastniških instrumentov tudi:
 - a) znesek osnovnega kapitala po odpisu ter pripadajoči znesek posameznega instrumenta, ki predstavlja sorazmerni delež imetnika v osnovnem kapitalu;
 - b) znesek povečanja osnovnega kapitala, potreben za ponovno vzpostavitev minimalnega solventnostnega kapitala, če ta po izvedenem odpisu lastniških instrumentov ne dosega zakonsko določenega praga.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor v odločbi o konverziji kapitalskih instrumentov in obveznosti določi:

1. kapitalске instrumente in obveznosti, ki se konvertirajo v nove instrumente prvega razreda lastnih virov sredstev, ter za vsak posamezni prednostni razred podatek, ali se glavnica oziroma neporavnani znesek konvertira v celoti ali le v določenem deležu;
2. znesek povečanja lastnih virov sredstev zaradi izdaje novih lastniških instrumentov ter pripadajoči znesek posameznega instrumenta, ki predstavlja sorazmerni delež v lastnih virih sredstev;
3. menjalno razmerje, ki se uporabi za konverzijo instrumentov oziroma obveznosti posameznega prednostnega razreda v instrumente prvega razreda lastnih virov sredstev, pri čemer se menjalno razmerje izrazi kot višina glavnice ali neporavnanega zneska za eno enoto novega instrumenta prvega razreda lastnih virov sredstev.

59. člen (odpis ali konverzija obveznosti, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor izvaja pooblastila za odpis ali konverzijo v zvezi z obveznostjo, ki izhaja iz izvedenega finančnega instrumenta, le ob predčasnem prenehanju takšnega instrumenta s pobotom ali po njem.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor za namene iz prejšnjega odstavka odpove vse pogodbe o izvedenih finančnih instrumentih oziroma izvede njihovo predčasno prenehanje s pobotom. Kadar je obveznost, ki izhaja iz izvedenega finančnega instrumenta, izključena iz uporabe instrumenta za odpis ali konverzijo v skladu s tretjim odstavkom 53. člena tega zakona, Agencija za zavarovalni nadzor ni zavezana odpovedati pogodbe o izvedenem finančnem instrumentu ali izvesti njenega predčasnega prenehanja s pobotom.

(3) Če za transakcije z izvedenimi finančnimi instrumenti velja dogovor o pobotu, Agencija za zavarovalni nadzor ali neodvisni cenilec pri vrednotenju na podlagi 37. člena tega zakona opredeli neto obveznost ali terjatev v skladu z dogovorom o pobotu.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor določi vrednost obveznosti, ki izhajajo iz izvedenih finančnih instrumentov, v skladu z:

1. ustreznimi metodologijami za določanje vrednosti razredov izvedenih finančnih

instrumentov, vključno s transakcijami, za katere veljajo dogovori o pobotu;

2. načeli, ki se uporabljajo za opredelitev trenutka, ki se upošteva pri določitvi vrednosti pozicije v izvedenih finančnih instrumentih;

3. z uporabo ustreznih metodologij za primerjavo med zmanjšanjem vrednosti, ki nastane zaradi predčasnega prenehanja s pobotom izvedenih finančnih instrumentov, in zneskom izgub, ki bi te instrumente bremenile neposredno v postopku odpisa ali konverzije.

60. člen **(odprava postopkovnih ovir za odpis ali konverzijo)**

(1) Subjekti iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, za katere Agencija za zavarovalni nadzor v načrtu reševanja predvidi uporabo instrumenta odpisa ali konverzije, v vsakem trenutku zagotavljajo zadostno višino odobrenega osnovnega kapitala ali drugih ustreznih instrumentov prvega razreda lastnih virov sredstev. To zagotavljajo v obsegu, ki je potreben, da se ob uporabi teh instrumentov omogoči nemotena in učinkovita izdaja novih delnic ali drugih lastniških instrumentov.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor oceni skladnost z zahtevo iz prvega pododstavka v okviru priprave in vzdrževanja načrtov reševanja v skladu z 22. in 23. členom tega zakona.

(3) Za izvajanje pooblastil in pristojnosti Agencije za zavarovalni nadzor za konverzijo obveznosti v delnice ali druge lastniške instrumente se ne uporabljajo določbe drugih predpisov, pogodbenih ureditev ali določbe ustanovitvenih aktov in statutih subjektov iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, ki določajo:

1. zahtevo za pridobitev dovoljenja ali soglasja javnega organa oziroma druge osebe, vključno s soglasjem delničarjev k povečanju kapitala ali upnikov subjekta reševanja, oziroma uveljavljanje predkupnih pravic delničarjev;

2. zahtevo glede obveščanja, vključno z morebitno objavo obvestil ali prospektov, ali zahtevo glede vpisa dejstev v določene registre kot pogoj za izvedbo posameznih dejanj, ki jih v skladu s pooblastili na podlagi tega zakona izvede Agencija za zavarovalni nadzor;

3. omejitve prenosljivosti ali zahteve za predhodno soglasje v zvezi s prenosom finančnih instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti;

4. omejitve glede izvrševanja pogodb o finančnem zavarovanju ali pogodb o finančnem zavarovanju z vrednostnimi papirji, predčasnega prenehanja s pobotom ali izvrševanja dogovorov o poravnavi.

(4) Ne glede na določbe drugih predpisov imajo obvestila, vpisi v uradne registre ali druge objave, ki jih v zvezi z izvajanjem pooblastil pri uporabi instrumentov za reševanje opravi ali predlaga Agencija za zavarovalni nadzor, le deklaratorne učinke. Pravne posledice odpisa ali konverzije nastopijo v trenutku in pod pogoji, določenimi v odločbi Agencije za zavarovalni nadzor, ne glede na trenutek vpisa v sodni register, register vrednostnih papirjev ali druge uradne evidence.

4. oddelek

Pooblastila za reševanje

61. člen **(splošna pooblastila)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor ima vsa potrebna pooblastila za uporabo instrumentov za reševanje subjektov prvega odstavka 2. člena tega zakona, ki izpolnjujejo pogoje za reševanje iz 33. ali 34. člena tega zakona, kot je ustrezno. Agencija za zavarovalni nadzor ima zlasti naslednja pooblastila za reševanje, ki jih lahko izvaja posamično ali v

kombinaciji:

a) pooblastilo, da v skladu z 11. členom tega zakona od katere koli osebe zahteva predložitev vseh informacij, ki jih potrebuje, da se odloči o ukrepu za reševanje in ga pripravi, vključno s posodobitvami in dopolnitvami informacij, navedenih v načrtih reševanja, zahteva pa lahko tudi, da se informacije pridobijo s pregledi na kraju samem v skladu z 12. členom tega zakona;

b) pooblastilo za prevzem nadzora nad subjektom v postopku reševanja in uveljavljanje vseh pravic in pooblastil, ki jih imajo delničarji, drugi lastniki in upravni ali nadzorni organ subjekta reševanja;

c) pooblastilo za prepoved sklepanja novih zavarovalnih ali pozavarovalnih poslov ter za uvedbo postopka urejenega solventnega izteka za subjekt v postopku reševanja in za prenehanje njegovih dejavnosti;

č) pooblastilo, da premostitveni zavarovalnici, ki je bila ustanovljena za kratek čas v skladu z drugim odstavkom 51. člena tega zakona in je pridobila dovoljenje zavarovalnih poslov, ne da bi bila v celoti skladna z zakonom, ki ureja zavarovalništvo, podeli dovoljenje, da sklene nov zavarovalni in pozavarovalni posel ali obnovi obstoječi posel;

d) pooblastilo za prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov, ki jih je izdal subjekt reševanja;

e) pooblastilo za prenos pravic, sredstev ali obveznosti subjekta reševanja na drug subjekt s soglasjem slednjega;

f) pooblastilo za prestrukturiranje zavarovalnih zahtevkov ali za zmanjšanje, vključno z zmanjšanjem na nič, glavnice ali preostalega zapadlega zneska v zvezi z dolžniškimi instrumenti in drugimi kvalificiranimi obveznostmi, vključno z zavarovalnimi zahtevki subjekta reševanja;

g) pooblastilo za konverzijo dolžniških instrumentov in drugih kvalificiranih obveznosti, vključno z zavarovalnimi zahtevki, subjekta reševanja v navadne delnice ali druge lastniške instrumente subjekta reševanja, nadrejene družbe ali premostitvene zavarovalnice, na katero se prenesejo sredstva, pravice ali obveznosti subjekta v postopku reševanja;

h) pooblastilo za razveljavitev dolžniških instrumentov, ki jih je izdal subjekt reševanja, z izjemo zavarovanih obveznosti, za katere velja tretji odstavek 52. člena tega zakona;

i) pooblastilo za zmanjšanje, vključno z zmanjšanjem na nič, nominalne vrednosti delnic ali drugih lastniških instrumentov subjekta reševanja in razveljavitev teh delnic ali drugih lastniških instrumentov;

j) pooblastilo, da od subjekta reševanja ali nadrejene družbe zahteva, da izda nove delnice ali druge lastniške instrumente ali druge kapitalske instrumente, vključno s prednostnimi delnicami in pogojno zamenljivimi instrumenti;

k) pooblastilo za dopolnitev ali spremembo zapadlosti dolžniških instrumentov in drugih kvalificiranih obveznosti, ki jih je izdal subjekt reševanja, ali popravek zneska obresti, ki se plačujejo za takšne instrumente in druge kvalificirane obveznosti, ali datuma zapadlosti obresti, vključno z začasno ustavitvijo plačil;

l) pooblastilo za izvedbo predčasnega prenehanja finančnih pogodb ali izvedenih finančnih instrumentov;

m) pooblastilo za odstranitev ali nadomestitev upravnega in nadzornega organa ter višjega vodstva subjekta reševanja;

n) pooblastilo, da od pristojnega nadzornega organa zahteva, da ta pravočasno in z odstopanjem od rokov, določenih v Direktivi 2009/138/ES, izvede oceno kupca kvalificiranega deleža.

(2) Ukrepi Agencije za zavarovalni nadzor, drugih pristojnih nadzornih organov ali koordinatorja finančnega konglomerata se odpravijo ali prilagodijo, če bi njihovo nadaljnje izvajanje oviralo učinkovito uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje po tem zakonu.

(3) Za Agencijo za zavarovalni nadzor pri uporabi instrumentov za reševanje in izvajanju pooblastil za reševanje ne veljajo zahteve, ki bi sicer veljale na podlagi slovenskega prava, pogodbe ali drugače, in sicer:

a) zahteve za pridobitev dovoljenja ali soglasja v postopku reševanja, razen glede zahteve iz sedmega odstavka 6. člena tega zakona;

b) pred izvajanjem pooblastila, postopkovne zahteve o obveščanju oseb, vključno z vsemi zahtevami po objavi obvestil ali prospektov ali po vložitvi ali registraciji dokumentov pri drugih organih.

(4) Ne glede na prejšnji odstavek, izključitev postopkovnih zahtev iz točke b) ne posega v zahteve iz 84. in 86. člena tega zakona ter obveznosti obveščanja organov Evropske unije v okviru postopkov v zvezi z okvirom za državne pomoči.

(5) Če se zaradi specifične pravne oblike subjekta, zlasti v primeru družbe za vzajemno zavarovanje, katero od pooblastil iz prvega odstavka tega člena ne more neposredno uporabiti, ima Agencija za zavarovalni nadzor na voljo vsa druga potrebna pooblastila, ki so po vsebini in učinku čim bolj podobna tem pooblastilom. Ta pooblastila vključujejo zlasti, ne pa izključno, posege v članske pravice, deleže ali druge oblike pravnih razmerij, ki so značilna za te pravne oblike, z namenom doseganja primerljivega cilja reševanja.

(6) Pri izvajanju splošnih pooblastil se za prizadete osebe, vključno z delničarji, člani, upniki, zavarovanci in nasprotnimi strankami, smiselno uporabljajo zaščitni ukrepi iz poglavja 3.5 tega zakona ali drugi zaščitni ukrepi z enakim učinkom.

62. člen **(dodatna pooblastila)**

(1) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor meni, da je to ustrezno za zagotovitev učinkovitosti ukrepa za reševanje ali za uresničitev enega ali več ciljev reševanja, lahko:

1. odloči, da se prenos delnic, drugih lastniških instrumentov, dolžniških instrumentov, sredstev, pravic in obveznosti izvede brez morebitnih dodatnih obveznosti ali obremenitev, ki vplivajo na prenesene finančne instrumente, pravice, sredstva ali obveznosti, razen glede obveznosti in obremenitev, varovanih v okviru dogovorov o jamstvu v skladu 81. člena tega zakona;

2. odloči, da preneha morebitna prednostna pravica delničarjev do novih delnic ali drugih lastniških instrumentov oziroma da se odpravijo druge pravice, ki upravičencu zagotavljajo pridobitev dodatnih delnic ali drugih lastniških instrumentov subjekta reševanja;

3. zahteva, da upravljavec organiziranega trga ali večstranskega sistema trgovanja, kot ga opredeljuje zakon, ki ureja trg finančnih instrumentov, začasno ustavi trgovanje s finančnim instrumentom ali umakne finančni instrument iz trgovanja na organiziranem trgu ali začasno zadrži uvrstitev finančnih instrumentov v uradno kotacijo finančnih instrumentov;

4. odloči, da se prevzemnik, na katerega se v okviru reševanja prenesejo delnice, drugi lastniški instrumenti, dolžniški instrumenti, sredstva, pravice in obveznosti, za uveljavljanje katerih koli pravic ali obveznosti, katerih nosilec je bil subjekt reševanja, vključno s pravico do udeležbe oziroma članstva v plačilnih in poravnalnih sistemih, obravnava enako kot subjekt reševanja;

5. zahteva, da si subjekt reševanja in prevzemnik, na katerega se v okviru reševanja prenesejo delnice, drugi lastniški instrumenti, dolžniški instrumenti, sredstva, pravice in obveznosti, medsebojno zagotavljata vse potrebne informacije in pomoč;

6. odloči, da se razveljavijo ali spremenijo pogoji pogodbe, katere stranka je subjekt reševanja, ali da se subjekt reševanja kot stranka pogodbe nadomesti s prevzemnikom, na katerega se v okviru reševanja prenesejo delnice, drugi lastniški instrumenti, dolžniški instrumenti, sredstva, pravice in obveznosti;

7. prenese vse pravice pozavarovanja, ki krijejo prenesene zavarovalne ali pozavarovalne zahtevke, brez soglasja pozavarovalnice, če Agencija za zavarovalni nadzor sredstva in obveznosti družbe v postopku reševanja, povezane s temi pravicami pozavarovanja, v celoti ali delno prenese na drugo zavarovalnico,

8. zagotovi pogoje in sklene dogovore za zagotavljanje kontinuitete poslovanja, ki so potrebni, da se zagotovi učinkovitost ukrepov za reševanje in prenos upravljanja poslovnega področja na prevzemnika.

(2) Za namene točke 1. prejšnjega odstavka se morebitna pravica do nadomestila, ki je prizadetim osebam zagotovljena v skladu s tem zakonom, ne šteje za obveznost ali obremenitev, ki bi vplivala na prenesene lastniške instrumente, dolžniške instrumente, sredstva, pravice in obveznosti.

(3) Upravljavec organiziranega trga na podlagi zahteve Agencije za zavarovalni nadzor ali na podlagi zahteve drugega pristojnega organa za reševanje v zvezi z izvajanjem njegovih pooblastil, začasno ustavi trgovanje s finančnim instrumentom na organiziranem trgu ali umakne finančni instrument iz trgovanja na organiziranem trgu oziroma iz uradne kotacije.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor v okviru izvajanja pooblastil za reševanje zagotavlja kontinuiteto poslovanja zlasti s:

1. kontinuiteto pogodb, ki jih je sklenil subjekt reševanja, tako da prevzemnik prevzame pravice in obveznosti subjekta reševanja v zvezi z delnicami, drugimi lastniškimi instrumenti, dolžniškimi instrumenti, sredstvi, pravicami in obveznostmi, ki se prenašajo, ter izrecno ali implicitno nadomesti subjekt reševanja v vseh ustreznih pogodbenih dokumentih;

2. kontinuiteto pravnih postopkov, v katerih je udeležen subjekt reševanja v zvezi s katerim koli finančnim instrumentom, pravico, sredstvom ali obveznostjo, ki se prenesejo na prevzemnika, tako da prevzemnik v zadevnih postopkih vstopi v položaj subjekta reševanja.

(5) Izvajanje pooblastil iz 4. točke prvega odstavka tega člena in 2. točke prejšnjega odstavka ne vpliva na:

1. pravico zaposlenega pri subjektu reševanja, da odpove pogodbo o zaposlitvi;

2. pravico pogodbene stranke, da razen v primerih iz 70., 71. in 72. člena tega zakona uveljavlja katere koli pravice v skladu s pogodbo, vključno s pravico do odpovedi, kadar je do tega upravičena v skladu s pogoji pogodbe na podlagi dejanja ali opustitve s strani subjekta reševanja pred prenosom na prevzemnika ali s strani prevzemnika po izvedenem prenosu.

(6) Zavarovalnica, ki zagotavlja kritje za pravice in obveznosti, ki so predmet prenosa v skladu s 7. točko prvega odstavka tega člena, na podlagi zahtev Agencije za zavarovalni nadzor ali na podlagi zahteve drugega organa za reševanje, prizna prenos pravic pozavarovanja na prevzemnika in nadaljuje z izpolnjevanjem pogodbenih obveznosti pod enakimi pogoji.

63. člen **(izredna uprava)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko v postopku reševanja imenuje enega ali več izrednih upraviteljev, ki zamenjajo upravni organ subjekta reševanja. Agencija o imenovanju izrednega upravitelja in pogojih njegovega mandata objavi informacijo na svoji spletni strani.

(2) Izredni upravitelj izpolnjuje pogoje za člana uprave, določene v zakonu, ki ureja zavarovalništvo. Ne glede na prejšnji stavek je za izrednega upravitelja lahko imenovana oseba, ki ne izpolnjuje pogojev glede zahtevanih delovnih izkušenj in strokovnih znanj s področja zavarovalništva, če Agencija za zavarovalni nadzor oceni, da ima oseba specifična strokovna znanja in izkušnje s področja kriznega upravljanja, prestrukturiranja finančnih institucij ali vrednotenja sredstev, ki so nujno potrebna za učinkovito izvajanje nalog reševanja po tem zakonu.

(3) Izredni upravitelj ima vsa pooblastila delničarjev in članov upravnega organa subjekta reševanja. Ta pooblastila izvaja pod nadzorom Agencije za zavarovalni nadzor. Agencija lahko v odločbi o imenovanju omeji ukrepe izrednega upravitelja ali za določena dejanja zahteva svoje predhodno soglasje.

(4) Primarna dolžnost izrednega upravitelja je sprejetje vseh ukrepov, potrebnih za doseganje ciljev reševanja in izvajanje ukrepov za reševanje po navodilih Agencije za zavarovalni nadzor. Ta dolžnost prevlada nad katero koli drugo dolžnostjo upravljanja, določeno v statutu subjekta ali predpisih, ki urejajo gospodarske družbe.

(5) Izredni upravitelj je imenovan za obdobje največ enega leta. Agencija lahko mandat podaljša, če ugotovi, da so pogoji za njegovo imenovanje še vedno izpolnjeni. Agencija lahko izrednega upravitelja kadar koli odpokliče.

(6) Glede vpisa v sodni register, prenehanja ugodnosti prejšnjih članov uprave, obveščanja nadzornih organov drugih držav članic in pooblastil za dostop do dokumentacije se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja zavarovalništvo.

(7) Izredni upravitelj pripravi in izroči Agenciji za zavarovalni nadzor poročila o finančnem stanju subjekta reševanja ter razlogih za sprejete ukrepe ob začetku in koncu mandata ter v rednih časovnih presledkih, ki jih določi Agencija.

64. člen

(pooblastila glede zagotavljanja operativnih storitev in prostorov)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko od subjekta reševanja ali od katerega koli drugega subjekta v skupini zahteva zagotavljanje vseh operativnih storitev ali prostorov, ki so potrebni, da se prevzemniku omogoči učinkovito upravljanje dejavnosti, ki so bile nanj prenesene na podlagi ukrepov reševanja po tem zakonu ali na podlagi ukrepov reševanja, ki jih je naložil organ za reševanje iz druge države članice. Subjekt v postopku reševanja ali drugi subjekt v skupini je dolžan zagotavljati storitve in prostore tudi v primeru insolvenčnega postopka.

(2) Izvajalec ključnih storitev, ki subjektu reševanja neposredno ali posredno zagotavlja blago in storitve, na zahtevo Agencije za zavarovalni nadzor to še naprej počne tudi kadar:

- a) so sredstva izvajalca ključnih storitev manjša od njegovih obveznosti oziroma obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da bo tako v bližnji prihodnosti, ali
- b) izvajalec ključnih storitev ni sposoben plačevati svojih dolgov ali drugih obveznosti, ko zapadejo, oziroma obstajajo objektivni elementi, ki potrjujejo ugotovitev, da se bo v bližnji prihodnosti znašel v takšnem položaju.

(3) Operativne storitve in prostore v skladu s prvim odstavkom tega člena subjekt reševanja ali drug subjekt v skupini zagotavlja pod naslednjimi pogoji:

- a) kadar so bili operativne storitve in prostori subjektu reševanja zagotovljeni na podlagi sporazuma pred sprejetjem ukrepa za reševanje in za čas trajanja tega sporazuma, pod enakimi pogoji;
- b) kadar ni sporazuma ali je ta potekel, pod razumnimi pogoji.

65. člen

(neposredni učinek odločb organov držav članic)

(1) Odločba sodnega ali upravnega organa države članice, da se v zvezi s subjektom te države članice uvede postopek reševanja ali uporabijo ukrepi kriznega upravljanja ali prisilnega prenehanja, se prizna v Republiki Sloveniji brez posebnega postopka za priznanje in izvršitev te odločitve.

(2) Pravne posledice postopka reševanja ali prisilnega prenehanja, ki nastopijo na podlagi odločitve organa druge države članice iz prejšnjega odstavka, učinkujejo v Republiki

Sloveniji takoj, ko postanejo izvršljive v državi članici, razen če zakonodaja te države članice za nastanek čezmejnih učinkov v drugih državah članicah določa drugače.

(3) Kadar se v zvezi z ukrepi za reševanje, ki jih v okviru svojih pristojnosti izreče organ za reševanje iz druge države članice, zahteva dovoljenje, soglasje ali drug uradni postopek, da se zagotovijo učinki izrečenega ukrepa v Republiki Sloveniji, Agencija za zavarovalni nadzor v sodelovanju z organom, ki je izrekel ukrepe v državi članici, uporabi pooblastila v skladu s tem zakonom, da na območju Republike Slovenije zagotovi učinke teh ukrepov, kot so določeni v odločitvi organa države članice.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor in drugi organi ali nosilci javnih pooblastil v Republiki Sloveniji za izvajanje pooblastil v skladu s prejšnjim odstavkom ne preverjajo in ne ugotavljajo utemeljenosti in zakonitosti ukrepov, ki jih izreče organ za reševanje iz druge države članice po pravu države članice tega organa.

(5) Delničarji, imetniki drugih lastniških instrumentov, upniki in tretje osebe, ki jih zadeva ukrep iz prvega odstavka tega člena, lahko uveljavljajo pravna sredstva v zvezi z zakonitostjo izrečenih ukrepov ter izpodbijajo učinke teh ukrepov, ki na podlagi izvajanja pooblastil Agencije za zavarovalni nadzor nastopijo na območju Republike Slovenije, izključno po pravu države članice organa, ki je izrekel ukrepe za reševanje. Delničarji, upniki in tretje osebe, ki jih zadevajo učinki ukrepov, ki jih izreče organ iz druge države članice, ne morejo izpodbijati ali razveljaviti teh ukrepov po določbah tega zakona.

66. člen

(izvajanje ukrepov iz pristojnosti organov drugih držav članic z učinki v Republiki Sloveniji)

(1) Kadar ukrep reševanja, ki ga v okviru svojih pristojnosti na podlagi Direktive 2025/1/EU ali druge zakonodaje Evropske unije sprejme organ druge države članice, vključuje prenos delnic, drugih lastniških instrumentov ali sredstev, pravic ali obveznosti, se učinki ukrepa reševanja priznajo v Republiki Sloveniji v vsebini, kot izhaja iz ukrepa, ki ga je izrekel organ za reševanje druge države članice, če se delnice, drugi lastniški instrumenti, sredstva, pravice ali obveznosti:

1. hranijo in izvajajo v Republiki Sloveniji ali
2. presoajo po pravu Republike Slovenije.

(2) Kadar ukrep reševanja, ki ga v okviru svojih pristojnosti na podlagi Direktive 2025/1/EU ali druge zakonodaje Evropske unije sprejme organ druge države članice, vključuje konverzijo ali odpis kapitalskih instrumentov ali obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument odpisa ali konverzije v skladu s tem zakonom, se učinki ukrepa priznajo v Republiki Sloveniji v vsebini, kot izhaja iz ukrepa, ki ga je izrekel organ druge države članice, če:

1. se kapitalski instrumenti ali obveznosti presoajo po pravu Republike Slovenije ali
2. se instrumenti z odpisom ali konverzijo uporabijo v razmerju do upnikov v Republiki Sloveniji.

(3) Kadar se v zvezi z ukrepi reševanja, ki jih v okviru svojih pristojnosti na podlagi Direktive 2025/1/EU ali druge zakonodaje Evropske unije izreče organ druge države članice, zahteva dovoljenje, soglasje ali drug uradni postopek, da se zagotovijo učinki izrečenega ukrepa v Republiki Sloveniji, Agencija za zavarovalni nadzor uporabi pooblastila v skladu s tem zakonom, da v sodelovanju z organom države članice, ki je izrekel ukrepe reševanja, na območju Republike Slovenije zagotovi:

1. prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov ali sredstev, pravic ali obveznosti na prejemnika v skladu z veljavnimi predpisi;
2. zmanjšanje glavnice zadevnih kapitalskih instrumentov ali obveznosti, za katere se uporabi instrument odpisa ali konverzije v skladu z odločitvijo organa države članice.

67. člen

(izvajanje ukrepov reševanja iz pristojnosti Agencije za zavarovalni nadzor z učinki v drugih državah članicah)

(1) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor izreče ukrepe reševanja, pri katerih nastopijo učinki v drugih državah članicah, Agencija za zavarovalni nadzor za zagotavljanje teh učinkov tesno sodeluje z organi za reševanje v teh državah članicah, da se izvedejo vsi potrebni postopki po pravu te države članice in se v tej državi članici v skladu z odločitvijo Agencije za zavarovalni nadzor zagotovijo učinki reševanja.

(2) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor izreče ukrepe reševanja, ki vključujejo prenos delnic, drugih lastniških instrumentov ali sredstev, pravic ali obveznosti oziroma odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov ali kvalificiranih obveznosti, za katere je mogoče uporabiti instrument odpisa ali konverzije, pri katerih nastopijo učinki prenosa oziroma odpisa ali konverzije v drugih državah članicah, Agencija za zavarovalni nadzor za zagotavljanje teh učinkov tesno sodeluje z organi za reševanje v teh državah članicah, da se izvedejo vsi potrebni postopki po pravu te države članice in se v tej državi članici v skladu z odločitvijo Agencije za zavarovalni nadzor zagotovijo učinki:

1. prenosa delnic ali drugih lastniških instrumentov ali sredstev, pravic ali obveznosti na prejemnika ali
2. zmanjšanja glavnice zadevnih obveznosti ali kapitalskih instrumentov oziroma konverzije teh obveznosti in instrumentov.

(3) Delničarji, imetniki drugih lastniških instrumentov, upniki in tretje osebe, ki jih zadevajo učinki izvajanja pooblastil organa za reševanje v tej državi članici, ki se izvedejo za namene iz drugega odstavka tega člena, lahko pod pogoji, ki jih določa ta zakon, uveljavljajo sodno varstvo zoper odločitve Agencije za zavarovalni nadzor o uporabi ukrepov ter v tem okviru izpodbijajo učinke teh ukrepov, ki nastopijo v drugih državah članicah, in sicer zlasti izpodbijajo:

1. prenos delnic, drugih lastniških instrumentov, sredstev, pravic ali obveznosti iz prejšnjega odstavka ali
2. zmanjšanje glavnice ali konverzijo instrumenta ali obveznosti iz prejšnjega odstavka.

68. člen

(ukrepi v zvezi s sredstvi, pravicami, obveznostmi, delnicami ali drugimi lastniškimi instrumenti, ki se nahajajo v tretjih državah ali jih ureja pravo tretjih držav)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko v primerih, ko uporabi instrumente za reševanje ali prisilno prenehanje v zvezi s sredstvi subjekta reševanja, delnicami, drugimi lastniškimi instrumenti, pravicami ali obveznostmi, ki so v tretji državi ali jih ureja pravo tretje države:

1. zahteva, da poslovodstvo subjekta reševanja oziroma upravitelj v postopku prisilnega prenehanja, kadar je imenovan, in prevzemnik, na katerega se izvrši prenos sredstev, pravic ali obveznosti oziroma prenos delnic ali drugih lastniških instrumentov, sprejmeta vse potrebne ukrepe in izvedeta aktivnosti, da prenos, odpis, konverzija ali drug ukrep začne učinkovati na območju tretje države;
2. zahteva, da poslovodstvo subjekta reševanja oziroma upravitelj v postopku prisilnega prenehanja, kadar je imenovan, upravlja delnice, druge lastniške instrumente, sredstva ali pravice oziroma izpolnjuje obveznosti v imenu prejemnika, dokler prenos, odpis, konverzija ali ukrep ne začne učinkovati;
3. odloči, da se razumni izdatki prejemnika, ki so dejansko nastali pri opravljanju ukrepov iz 1. in 2. točke tega odstavka, poravnajo v skladu s 14. členom tega zakona.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor od subjektov iz prvega odstavka 2. člena zahteva, da v pogodbe, ki so podlaga za nastanek kapitalskih instrumentov, kvalificiranih obveznosti ali

drugih obveznosti, za katere se lahko uporabi instrument odpisa ali konverzije v skladu s tem zakonom, vključijo pogodbene pogoje, na podlagi katerih delničarji, upniki ali pogodbene stranke sporazuma, ki ustvarja obveznost, priznajo, da za obveznost lahko veljajo pooblastila za odpis ali konverzijo, ter soglašajo, da jih zavezuje vsakršno znižanje zneska glavnice ali preostalega neporavnane zneska, konverzije ali razveljavitve, ki izhaja iz teh pooblastil, ki jih izvaja Agencija za zavarovalni nadzor.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor lahko od subjektov iz prvega odstavka 2. člena, zahteva, da ji predložijo obrazloženo pravno mnenje neodvisnega pravnega strokovnjaka, ki potrjuje pravno izvršljivost in učinkovitost pogodbenih pogojev iz prejšnjega odstavka.

(4) Če Agencija za zavarovalni nadzor oceni, da prenos, odpis, konverzija ali drug ukrep reševanja kljub vsem potrebnim dejavnostim, ki jih je izvedlo poslovodstvo subjekta reševanja oziroma upravitelj v postopku prisilnega prenehanja, ne bi bil učinkovit ali izvedljiv v razmerju do določenih sredstev, delnic, drugih lastniških instrumentov, pravic ali obveznosti, ker se ti nahajajo v tretji državi ali jih ureja pravo tretje države, Agencija za zavarovalni nadzor takšnega ukrepa ne izvede.

(5) Če je Agencija za zavarovalni nadzor že sprejela odločitev o prenosu, odpisu, konverziji ali uporabi drugih pooblastil za reševanje, pa pozneje ugotovi, da ukrep v razmerju do specifičnega premoženja ali obveznosti v tretji državi nima želenih pravnih učinkov, Agencija za zavarovalni nadzor določi, da prvotno izrečeni ukrep za reševanje ne učinkuje v zvezi z zadevnim specifičnim premoženjem ali obveznostmi v tretji državi. Agencija za zavarovalni nadzor določi nadaljnje korake za zaščito ciljev reševanja.

69. člen **(omejitev uporabe posameznih pogodbenih ureditev)**

(1) Ukrep za preprečevanje krize ali ukrep kriznega upravljanja v skladu s tem zakonom, vključno z nastopom katerega koli dogodka, ki je neposredno povezan z izvajanjem teh ukrepov, se v okviru pogodbe, ki jo je sklenil zadevni subjekt, sam po sebi ne šteje za:

1. dogodek izvršitve v smislu zakona, ki ureja finančna zavarovanja, ali za dogodek, na podlagi katerega ima stranka pravico realizirati finančno zavarovanje oziroma uveljaviti pravico do predčasnega pobota ali pobota z zapiranjem pozicij;
2. postopek zaradi insolventnosti v smislu zakona, ki ureja dokončnost poravnave v plačilnih sistemih in sistemih za poravnavo finančnih instrumentov.

(2) Določba prejšnjega odstavka se uporablja pod pogojem, da se bistvene obveznosti iz pogodbe, vključno z obveznostmi plačila in izročitve ter zagotavljanjem zavarovanja s premoženjem, še naprej izpolnjujejo v skladu s pogodbenimi določili.

(3) Prvi odstavek tega člena se uporablja tudi za pogodbe, ki so jih sklenili drugi subjekti v skupini, in sicer:

1. podrejena družba v zvezi z obveznostmi, za katere jamči ali za katere se drugače zaveže nadrejena družba ali kateri koli subjekt v skupini, ali
2. kateri koli subjekt v skupini, kadar pogodba vključuje klavzule o navzkrižni kršitvi.

(4) Če se bistvene obveznosti iz pogodbe, vključno z obveznostmi plačila in izročitve ter zagotavljanjem zavarovanja s premoženjem, še naprej izpolnjujejo, ukrep za preprečevanje krize ali ukrep reševanja, vključno z morebitnim dogodkom, neposredno povezanim z izvajanjem takšnega ukrepa, sam po sebi ne omogoča, da bi kdor koli:

1. uveljavljal pravico do odpovedi, mirovanja, spremembe, poravnave ali pobota, tudi za obveznosti v zvezi s pogodbo, ki jo je sklenil/a:
 - a) podrejena družba, kadar za obveznosti jamči ali za katere se drugače zaveže subjekt v skupini;

- b) kateri koli subjekt v skupini, kadar pogodba vključuje klavzule o navzkrižni kršitvi;
2. pridobil lastništvo, izvajal nadzor ali uveljavljal jamstvo v zvezi s premoženjem subjekta reševanja ali katerega koli subjekta v skupini v zvezi s pogodbo, ki vključuje klavzule o navzkrižni kršitvi;
3. vplival na pogodbene pravice subjekta reševanja ali katerega koli drugega subjekta v skupini v zvezi s pogodbo, ki vključuje klavzule o navzkrižni kršitvi.

(5) Ta člen ne vpliva na pravico posameznika, da uresniči upravičenje iz prejšnjega odstavka, če razlog za uresničenje teh upravičenj ni izključno začetek postopka reševanja oziroma uporaba drugih ukrepov in pooblastil med postopkom reševanja, ampak je posledica drugih dogodkov.

(6) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor uporabi pooblastila za mirovanje ali omejitev iz 70. člena ali 71. člena tega zakona, mirovanje ali omejitev, ki je posledica takšne odločitve, ne pomeni neizpolnitve pogodbene obveznosti v smislu prvega in tretjega odstavka tega člena in izvajanje 72. člena tega zakona.

(7) Če se postopki tretje države za reševanje priznajo v skladu s 111. členom tega zakona, se za izvajanje tega člena izvajanje pooblastil v okviru teh postopkov šteje za izvajanje ukrepov in pooblastil za reševanje.

(8) Določbe tega člena se štejejo za prevladujoče obvezne določbe v smislu 9. člena Uredbe (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbeno obligacijska razmerja (Rim I) (UL L 177 z dne 4.7.2008, strani 6–16).

70. člen

(mirovanje posameznih obveznosti)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko odloči, da obveznosti subjekta reševanja za plačilo ali izročitev v skladu s katero koli pogodbo, katere stranka je subjekt reševanja, mirujejo od trenutka objave odločitve o mirovanju v skladu z drugim odstavkom 86. člena tega zakona do polnoči naslednjega delovnega dne po objavi odločitve o mirovanju.

(2) Če pogodbeno obveznost subjekta reševanja za plačilo ali izročitev zapade v obdobju mirovanja, se šteje, da ta obveznost zapade takoj po izteku tega obdobja.

(3) Kadar obveznosti plačila ali izročitve subjekta v postopku reševanja na podlagi pogodbe mirujejo v skladu s prvim odstavkom tega člena, obveznosti plačila ali izročitve nasprotnih strank tega subjekta na podlagi iste pogodbe mirujejo za isto obdobje.

(4) Mirovanje iz prvega odstavka tega člena se ne uporablja za obveznosti plačila ali izročitve:

1. sistemov ali njihovih upravljavcev, določenih v skladu z Direktivo 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 1998 o dokončnosti poravnave pri plačilih in sistemih poravnave vrednostnih papirjev (UL L št. 166 z dne 11. 6. 1998, strani 45–50; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 98/26/ES) in

2. centralnih nasprotnih strank, ki so pridobile dovoljenje na podlagi 14. člena Uredbe 648/2012/EU, in centralnih nasprotnih strank iz tretjih držav, ki se priznavajo v državah članicah na podlagi 25. člena Uredbe 648/2012/EU.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor pri izvajanju pooblastil na podlagi tega člena upošteva morebitne učinke, ki bi jih uporaba teh ukrepov lahko imela na stabilnost finančnega sistema, pravice zavarovancev in delovanje notranjega trga. Agencija pri tem tehta med nujnostjo ukrepa za doseganje ciljev reševanja in vplivom na pravni položaj nasprotnih pogodbenih

strank ter drugih prizadetih oseb. Obseg in trajanje posameznega pooblastila določi Agencija za zavarovalni nadzor ob upoštevanju specifičnih okoliščin vsakega posameznega primera.

71. člen **(omejitev uveljavljanja pravic iz naslova jamstva)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko omeji pravice zavarovanih upnikov družbe v postopku reševanja do uveljavljanja pravic iz naslova jamstva v zvezi s katerim koli sredstvom tega subjekta. Ta omejitev začne veljati v trenutku objave obvestila o omejitvi v skladu s 86. členom tega zakona in traja do polnoči naslednjega delovnega dne po objavi.

(2) Omejitev iz prvega odstavka tega člena se ne uporablja za:

1. pravice iz naslova jamstva sistemov ali operaterjev sistemov, določenih za namene Direktive 98/26/ES in
2. centralne nasprotne stranke, ki so pridobile dovoljenje na podlagi 14. člena Uredbe 648/2012/EU, in centralnih nasprotnih strank iz tretjih držav, ki se priznavajo v državah članicah na podlagi 25. člena Uredbe 648/2012/EU.

(3) Če so v okviru reševanja podane okoliščine iz 83. člena tega zakona, Agencija za zavarovalni nadzor uporabi pooblastilo iz prvega odstavka tega člena tako, da so omejitve uveljavljanja pravic iz naslova jamstva enake za vse subjekte v skupini, v zvezi s katerimi je sprejet ukrep za reševanje.

72. člen **(mirovanje pravice do odpovedi)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko odloči, da se začasno omeji uveljavljanje pravice do odpovedi pogodbe, ki jo ima katera koli nasprotna stranka v razmerju do subjekta reševanja. To mirovanje pravice do odpovedi začne veljati v trenutku objave odločitve o mirovanju v skladu s 86. členom tega zakona in traja do polnoči prvega delovnega dne, ki sledi dnevu objave te odločitve.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor lahko uporabi pooblastilo iz prejšnjega odstavka za podrejeno družbo subjekta reševanja, kadar:

1. subjekt reševanja jamči za obveznosti iz pogodbe ali drugače zagotavlja njeno izpolnitev,
2. se pravica do odpovedi na podlagi pogodbe uveljavlja izključno z upoštevanjem insolventnosti ali finančnega položaja subjekta reševanja ali
3. za pooblastilo za prenos, ki se izvaja ali se lahko izvaja v zvezi s subjektom reševanja v okviru ukrepov za reševanje na podlagi tega zakona, velja, da:
 - a) so ali bi lahko bila vsa sredstva in obveznosti podrejene družbe v zvezi z navedeno pogodbo prenesena na prevzemnika ali bi jih ta lahko prevzel ali
 - b) Agencija za zavarovalni nadzor drugače zagotovi ustrezno zaščito teh obveznosti.

(3) Mirovanje na podlagi prvega in drugega odstavka tega člena ne velja za:

1. sisteme ali upravljavce sistemov, določene za namene Direktive 98/26/ES in
2. centralne nasprotne stranke, ki so pridobile dovoljenje na podlagi 14. člena Uredbe 648/2012/EU, in centralnih nasprotnih strank iz tretjih držav, ki se priznavajo v državah članicah na podlagi 25. člena Uredbe 648/2012/EU.

(4) Nasprotna stranka pogodbe lahko uveljavlja pravico do odpovedi v skladu s pogodbo pred koncem obdobja mirovanja iz prvega odstavka tega člena na podlagi obvestila Agencije za zavarovalni nadzor, da pravice in obveznosti, ki jih pokriva pogodba, v okviru reševanja ne bodo prenesene na drug subjekt ali odpisane ali konvertirane za dokapitalizacijo subjekta reševanja.

(5) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor odloči o mirovanju pravice do odpovedi na podlagi prvega ali drugega odstavka tega člena in nasprotna pogodbeni stranka ni prejela obvestila iz prejšnjega odstavka, lahko pravico do odpovedi ob upoštevanju pogojev iz 69. člena tega zakona uveljavlja po izteku obdobja mirovanja, kot sledi:

1. kadar so bile pravice in obveznosti, ki jih zajema pogodba, prenesene na prevzemnika, nasprotna stranka lahko uveljavlja pravice do odpovedi v skladu s pogoji zadevne pogodbe izključno do nadaljujočega prevzemnika ali poznejšega dogodka izvršitve s strani prevzemnika;
2. kadar pravice in obveznosti, ki jih zajema pogodba, ostanejo pri družbi v postopku reševanja ter Agencija za zavarovalni nadzor v zvezi z zadevno pogodbo ni uporabila instrumenta za odpis ali konverzijo za namen dokapitalizacije subjekta, lahko nasprotna stranka ob izteku mirovanja iz prvega odstavka tega člena uveljavlja pravice do odpovedi v skladu s pogoji zadevne pogodbe.

73. člen

(pogodbeno priznanje pooblastil za mirovanje v primeru reševanja)

(1) Subjekt iz prvega odstavka 2 člena tega zakona v finančne pogodbe, ki jih sklene in jih ureja pravo tretje države, vključi pogodbeno določilo, na podlagi katerega pogodbeni stranke priznavajo, da Agencija za zavarovalni nadzor v zvezi s temi finančnimi pogodbami lahko izvaja ukrepe, s katerimi odredi mirovanje pravic in obveznosti v skladu s 70., 71. in 72. členom tega zakona ali za njihovo omejitev, in da zanje veljajo zahteve iz 69. člena tega zakona.

(2) Končna nadrejena družba zagotovi, da njene podrejene družbe v tretjih državah, ki so subjekti iz prvega odstavka 1. člena Direktive 2025/1/EU, v finančne pogodbe vključijo pogoje, s katerimi izključijo, da bi lahko bilo izvajanje pooblastila Agencije za zavarovalni nadzor za odreditev mirovanja pravic in obveznosti končne nadrejene družbe ali za njihovo omejitev v skladu s prvim odstavkom tega člena veljaven razlog za predčasno odpoved, mirovanje, spremembo, pobot, izvedbo poravnave ali uveljavljanje pravic iz naslova jamstva v zvezi s temi pogodbami.

(3) Prvi odstavek tega člena se uporablja za vse finančne pogodbe, ki:

1. ustvarijo novo obveznost ali spreminjajo veljavno obveznost;
2. zagotavljajo eno ali več pravic do odpovedi ali možnost uveljavljanja pravic iz naslova jamstva, za katere bi se uporabljale določbe 69., 70., 71. ali 72. člena tega zakona, če bi finančno pogodbo urejalo pravo Republike Slovenije.

(4) Dejstvo, da subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona v finančne pogodbe ne vključi pogodbenega določila, zahtevanega v skladu s prvim odstavkom tega člena, Agenciji za zavarovalni nadzor ne preprečuje izvajanja pooblastil iz 69., 70., 71. in 72. člena tega zakona.

74. člen

(pooblastilo za odreditev začasnega mirovanja pravic do unovčenja)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko začasno omeji pravice imetnikov polic do unovčenja, ali odredi njihovo mirovanje, v zvezi s pogodbami o življenjskem zavarovanju, ki jih sklene subjekt reševanja, pod pogojem, da še naprej izpolnjuje bistvene obveznosti iz zadevnih pogodb, zlasti obveznosti plačila v korist imetnikov polic, upravičencev ali oškodovancev.

(2) Pooblastilo iz prejšnjega odstavka se uporablja le, dokler je to potrebno za lažjo uporabo enega ali več instrumentov za reševanje. To pooblastilo velja za obdobje, določeno v obvestilu o mirovanju, objavljenem v skladu z drugim odstavkom 86. člena tega zakona.

75. člen **(pristojnosti organov subjekta reševanja v času reševanja)**

(1) Z začetkom postopka reševanja prenehajo vsa pooblastila in pristojnosti nadzornega sveta ter skupščine subjekta reševanja. Od tega trenutka dalje uprava subjekta reševanja vodi in zastopa družbo izključno po navodilih Agencije za zavarovalni nadzor. Agencija za zavarovalni določi okvir, omejitve in pogoje glede upravljanja družbe v postopku reševanja. V okviru teh pogojev lahko določi, za katera posamezna dejanja upravljanja je treba dobiti predhodno pisno soglasje Agencije za zavarovalni nadzor, pri čemer je vsako razpolaganje s premoženjem vezano na predhodno pisno soglasje.

(2) Pristojnosti skupščine in nadzornega sveta subjekta reševanja, ki so potrebne za zagotavljanje nemotenega poslovanja oziroma za izpolnjevanje zakonskih obveznosti subjekta reševanja, izvaja strokovni svet Agencija za zavarovalni nadzor. Ne glede na določbe zakona, ki ureja gospodarske družbe, in zakona, ki ureja zavarovalništvo, odločitve Agencije za zavarovalni nadzor nadomeščajo sklepe skupščine in nadzornega sveta.

(3) Pri tem, ko Agencija za zavarovalni nadzor izvaja pristojnosti skupščine, se ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja gospodarske družbe, glede sklica, vodenja in odločanja na skupščini, niti določbe o pravici delničarjev do obveščenosti. Prav tako v postopku reševanja ni dopustno uveljavljati ničnosti ali izpodbojnosti sklepov, ki jih Agencija za zavarovalni nadzor sprejme v okviru teh pristojnosti, po postopkih in iz razlogov, ki jih določa zakon, ki ureja gospodarske družbe.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor, njeni zaposleni ali osebe, ki jih Agencija za zavarovalni nadzor pooblasti za izvajanje nalog v postopku reševanja, se po tem zakonu ali drugih predpisih ne štejejo za dejanske poslovodje ali osebe, ki dejansko vodijo posle subjekta reševanja. Izvajanje pooblastil, dajanje navodil upravi ali izdajanje soglasij k dejanjem razpolaganja s premoženjem na podlagi tega zakona ne vzpostavlja odškodninske ali druge odgovornosti Agencije, ki je po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, predpisana za člane organov vodenja ali nadzora.

5. oddelek
Zaščitni ukrepi

76. člen **(obravnava delničarjev in upnikov)**

(1) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor uporabi en ali več instrumentov za reševanje in prenese le dele pravic, sredstev in obveznosti subjekta reševanja, delničarji, imetniki polic, upravičenci, vložniki škodnih zahtevkov in drugi upniki, katerih terjatve niso bile prenesene, prejmejo za poravnavo svojih terjatev najmanj toliko, kot bi prejeli, če bi subjekt reševanja prenehal delovati po običajnem stečajnem postopku v času, ko je bila sprejeta odločitev o uporabi ukrepov za reševanje. Pri izračunu teh izgub se upošteva vrstni red poplačila upnikov, kot ga določa zakon, ki ureja zavarovalništvo, v primeru stečaja.

(2) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor uporabi en ali več instrumentov za reševanje in izvede odpis ali konverzijo kapitalskih instrumentov ali drugih obveznosti subjekta reševanja, delničarji, imetniki polic, upravičenci, vložniki škodnih zahtevkov in drugi upniki, katerih terjatve so bile predmet odpisa ali konverzije v lastniški kapital, ne smejo utrpeti večjih izgub, kot bi jih utrpeli, če bi subjekt reševanja prenehal delovati po običajnem stečajnem postopku v trenutku, ko je bila sprejeta odločitev o uporabi ukrepov za reševanje.

77. člen (vrednotenje razlik pri obravnavi)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor v največ šestih mesecih po izvedbi ukrepov za reševanje pridobi neodvisno strokovno vrednotenje, ali so bili pri uporabi instrumentov za reševanje delničarji, imetniki polic, upravičenci, vložniki škodnih zahtevkov in drugi upniki ali relevantne zavarovalne jamstvene sheme subjekta reševanja obravnavani slabše, kot bi bili, če bi bil zoper subjekt reševanja uveden insolvenčni postopek. To vrednotenje je ločeno od vrednotenja, ki se izvede v skladu z 37. členom tega zakona.

(2) Vrednotenje iz prvega odstavka tega člena vsebuje informacije glede:

1. obravnave delničarjev, imetnikov polic, upravičencev, vložnikov škodnih zahtevkov in drugih upnikov ali relevantne zavarovalne jamstvene sheme, če bi bil za subjekt reševanja uveden insolvenčni postopek v času, ko je Agencija za zavarovalni nadzor sprejela odločitev o začetku reševanja,
2. dejanske obravnave, ki so je bili delničarji, imetniki polic, upravičenci, vložniki škodnih zahtevkov in drugi upniki ali relevantna zavarovalna jamstvena shema deležni pri reševanju subjekta, in
3. razlike med obravnavo iz 1. in 2. točke tega odstavka.

(3) Pri vrednotenju iz prvega odstavka tega člena se:

1. predpostavlja, da bi bil nad subjektom, v zvezi s katerim je bil uporabljen eden ali več ukrepov za reševanje, začel običajen insolvenčni postopek v trenutku, ko je bila sprejeta odločitev o uporabi ukrepov za reševanje;
2. predpostavlja, da ukrepi za reševanje po tem zakonu niso bili izvedeni;
3. upošteva ekonomsko razumno oceno nadomestitvenih stroškov, vključno s posredniškimi provizijami in provizijami za prekinitev že kupljenih polic za ustrezne skupine imetnikov polic v času, ko je bila sprejeta odločitev o uporabi ukrepov za reševanje;
4. ne upošteva morebitna izredna javnofinančna pomoč, ki bi bila ali bi lahko bila odobrena subjektu reševanja.

78. člen (zaščitni ukrep za delničarje in upnike)

Če se na podlagi vrednotenja iz 77. člena tega zakona ugotovi, da ima kateri koli delničar, imetnik police, upravičenec, vložnik škodnega zahtevka ali drug upnik iz 76. člena tega zakona večje izgube, kot bi jih imel v primeru prenehanja subjekta reševanja po stečajnem postopku, je tak oškodovanec upravičen do plačila zadevne razlike iz sheme financiranja iz 113. člena tega zakona.

79. člen (zaščitni ukrep za nasprotne stranke pri delnih prenosih)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor v skladu s 80. do 83. členom tega zakona zagotovi ustrezno varstvo dogovorov in nasprotnih strank v:

- a) dogovorih o jamstvu, po katerih ima oseba iz naslova jamstva dejansko ali pogojno pravico do sredstev ali pravic, ki se prenašajo, ne glede na to, ali je ta pravica zavarovana z določenimi pravicami na sredstvih ali s pravico do obremenitve osnovnih sredstev oziroma podobnim dogovorom;
- b) dogovorih o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, po katerih se premoženje, s katerim se zavaruje ali krije izvedba določenih obveznosti, zagotovi s prenosom popolnega lastništva sredstev z dajalca zavarovanja na prejemnika zavarovanja ob pogojih, ki določajo, da prejemnik zavarovanja v primeru izpolnitve navedenih določenih obveznosti sredstva prenese nazaj;

- c) dogovorih o poravnavi, po katerih se lahko dva ali več zahtevkov ali obveznosti, ki si jih medsebojno dolgujeta družbi v postopku reševanja in nasprotna stranka, med sabo poravnajo;
- č) dogovorih o pobotu;
- d) življenjskih zavarovanjih z naložbenim tveganjem ali drugih omejenih portfeljih;
- e) pozavarovalnih sporazumih;
- f) strukturiranih finančnih dogovorih, vključno z listinjenjem in instrumenti, ki se uporabljajo za zavarovanje pred tveganjem, ki so sestavni del sklada za kritje in so v skladu z nacionalnim pravom zavarovani ter vključujejo podelitev in posedovanje jamstva s strani stranke v dogovoru ali skrbnika, zastopnika ali pooblaščenca.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor zagotovi, da se varstvo iz prvega odstavka tega člena uporablja v naslednjih okoliščinah:

- a) Agencija za zavarovalni nadzor prenese del, vendar ne vseh, sredstev, pravic ali obveznosti subjekta reševanja na drug subjekt ali, pri uporabi instrumenta za reševanje, s premostitvene zavarovalnice ali nosilca upravljanja sredstev in obveznosti na drugo osebo;
- b) Agencija za zavarovalni nadzor izvaja pooblastila iz 6. točke prvega odstavka 62. člena tega zakona.

(3) Zahteva iz prvega odstavka tega člena velja ne glede na število strank v dogovoru in ne glede na to, ali dogovori:

- a) nastanejo s pogodbo, skrbništvom ali drugače ali samodejno po samem zakonu;
- b) nastanejo po pravu druge države članice ali tretje države oziroma jih to v celoti ali delno ureja.

(4) Ne glede na določbe zakona, ki ureja finančna zavarovanja, se omejitve glede izvrševanja ali učinka pogodb o finančnem zavarovanju, ki se naložijo v skladu s tem zakonom, uporabljajo, če so za nasprotne stranke vzpostavljeni zaščitni ukrepi, ki so vsaj enakovredni tistim iz 76. do 78. člena tega zakona.

80. člen

(varstvo dogovorov o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovorov o poravnavi in o pobotu ter pozavarovalnih sporazumov)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor pri uporabi instrumentov reševanja zagotovi varstvo dogovorov o prenosu lastniške pravice na finančnih zavarovanjih, dogovorov o poravnavi in pobotu ter pozavarovalnih sporazumov, ki strankama omogočajo, da svoje medsebojne terjatve in obveznosti pobotata ali poravnata v obliki enotnega neto zneska. Za zagotovitev celovitosti teh dogovorov je Agenciji prepovedano:

1. prenesti le del pravic in obveznosti, ki so varovane s takšnim dogovorom ali pogodbo med subjektom reševanja in drugo osebo, ne da bi se prenesle v celoti;
2. z uporabo dodatnih pooblastil spreminjati ali razveljavljati pravic in obveznosti, ki so varovane s takšnim dogovorom ali pogodbo.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek lahko Agencija za zavarovalni nadzor, kadar je to potrebno za boljšo zaščito imetnikov polic z zagotovitvijo, da prenesene zavarovalne police še naprej izpolnjujejo zakonske zahteve glede obveznih minimalnih ravni kritja, izvede delni prenos na naslednji način:

1. prenese tiste portfelje pogodb, ki so del dogovorov in sporazumov iz prvega odstavka, ne da bi hkrati prenesla druga sredstva, pravice ali obveznosti iz istih dogovorov ali
2. prenese, spremeni ali ukine ta druga sredstva, pravice in obveznosti, ne da bi pri tem prenesla portfelje pogodb.

81. člen **(varstvo dogovorov o jamstvu)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor pri uporabi instrumentov reševanja zagotovi celovitost dogovorov o jamstvu. Za zaščito obveznosti, ki so zavarovane s takšnim dogovorom, Agencija za zavarovalni nadzor ne sme:

- a) prenesti premoženja, s katerim je obveznost zavarovana, ne da bi hkrati prenesla tudi to obveznost in upravičenje iz zavarovanja;
- b) prenesti zavarovane obveznosti, ne da bi hkrati prenesla tudi upravičenje iz zavarovanja;
- c) prenesti upravičenja iz zavarovanja, ne da bi hkrati prenesla tudi zavarovano obveznost;
- č) z uporabo dodatnih pooblastil spremeniti ali razveljaviti dogovora o jamstvu, če bi obveznost zaradi takšnega posega ostala brez zavarovanja.

(2) Ne glede na prvi odstavek lahko Agencija za zavarovalni nadzor, kadar je to nujno za zaščito imetnikov polic in zagotovitev zakonsko predpisanih minimalnih ravni kritja, izvede delni prenos na naslednji način:

- a) prenese tiste portfelje pogodb, ki so del dogovorov iz prejšnjega odstavka, ne da bi hkrati prenesla druga sredstva, pravice ali obveznosti iz istih dogovorov ali
- b) prenese, spremeni ali ukine ta druga sredstva, pravice in obveznosti, ne da bi pri tem prenesla portfelje pogodb.

82. člen **(varstvo strukturiranih finančnih dogovorov in drugih omejenih portfeljev)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor zagotovi ustrezno varstvo strukturiranih finančnih dogovorov ali drugih omejenih portfeljev, vključno z dogovori iz d) do f) točk prvega odstavka 79. člena tega zakona, da se prepreči kar koli od naslednjega:

- a) prenos dela, vendar ne vseh, sredstev, pravic in obveznosti, ki predstavljajo strukturiran finančni dogovor ali druge omejene portfelje oziroma del enega ali drugega, vključno z dogovori iz d) do f) točk prvega odstavka 79. člena tega zakona, katerih stranka je subjekt reševanja;
- b) prenehanje ali sprememba sredstev, pravic in obveznosti, ki predstavljajo strukturiran finančni dogovor ali druge omejene portfelje oziroma del enega ali drugega, vključno z dogovori d) do f) točk prvega odstavka 79. člena tega zakona, katerih stranka je subjekt reševanja.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek lahko Agencija za zavarovalni nadzor, kadar je to potrebno za boljše doseganje ciljev reševanja iz 32. člena tega zakona in zlasti za zagotovitev boljše zaščite imetnikov polic, prenese, spremeni ali ukine sredstva, pravice ali obveznosti, ki so del istega dogovora.

83. člen **(delni prenosi: varstvo sistemov trgovanja, klirinških sistemov in sistemov poravnave)**

(1) Uporaba instrumenta za reševanje ne vpliva na delovanje sistemov in pravila sistemov iz Direktive 98/26/ES, kadar Agencija za zavarovalni nadzor stori kar koli od naslednjega:

- a) prenese del, vendar ne vseh, sredstev, pravic ali obveznosti subjekta reševanja na drug subjekt;
- b) uporabi dodatna pooblastila iz 6. točke prvega odstavka 62. člena tega zakona za razveljavitev ali spremembo pogojev pogodbe, katere pogodbeni stranka je subjekt reševanja, ali za nadomestitev prejemnika kot pogodbene stranke.

(2) Prenos, razveljavitev ali sprememba iz prejšnjega odstavka ne:

- a) povzroči preklica prenosnega naloga v nasprotju s 5. členom Direktive 98/26/ES;
- b) spremeni ali izniči izvršljivost prenosnih nalogov in medsebojnih pobotov, kot se zahteva v

3. in 5. členu Direktive 98/26/ES, uporabe sredstev, vrednostnih papirjev ali kreditnih zmogljivosti, kot se zahteva v 4. členu navedene direktive, ali zaščite dodatnega jamstva, kot se zahteva 9. členu navedene direktive.

IV. POGLAVJE POSTOPKOVNE OBVEZNOSTI, SODNO VARSTVO TER RAZMERJA Z MEDNARODNIM ELEMENTOM

1. oddelek Postopkovne obveznosti

84. člen (uradna obvestila)

(1) Če nastopi katera koli od okoliščin iz četrtega odstavka 33. člena tega zakona, upravni organ subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona nemudoma, najkasneje pa v roku 8 dni o tem obvesti Agencijo za zavarovalni nadzor. Obvestilo vsebuje informacije o tem, katera od okoliščin iz četrtega odstavka 33. člena tega zakona, je razlog za propad ali verjetni propad.

(2) Osebe Agencije za zavarovalni nadzor, pristojno za nadzor, osebo, pristojnemu za reševanje, nemudoma posreduje informacije o:

- a) prejetih obvestil iz prejšnjega odstavka;
- b) zahtevanih ukrepov iz 28. in 29. člena tega zakona;
- c) zahtevah za izvedbo ukrepov zaradi poslabšanja finančnega položaja subjekta, vključno s prepovedjo izplačila dobička, ukrepi za zagotavljanje zahtevanega solventnostnega oziroma minimalnega kapitala ter ukrepi v zvezi s sanacijskim in kratkoročnim finančnim načrtom v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo;
- č) odločitvah o podaljšanju obdobja sanacije na podlagi zakona, ki ureja zavarovalništvo.

(3) Osebe Agencije za zavarovalni nadzor, pristojno za nadzor, osebo, pristojnemu za reševanje, predloži:

- a) kopijo sanacijskega načrta, ki ga subjekt reševanja predloži zaradi kršitve zahtevanega solventnostnega kapitala;
- b) kopijo kratkoročnega finančnega načrta, ki ga subjekt reševanja predloži zaradi kršitve zahtevanega minimalnega kapitala;
- c) mnenje oseba, pristojnega za nadzor, o ustreznosti in izvedljivosti načrtov iz 1. in 2. točke tega odstavka.

(4) Ko Agencija za zavarovalni nadzor ugotovi, da so pri subjektu reševanja izpolnjeni pogoji iz 1. in 2. točke prvega odstavka 33. člena tega zakona, to v roku 8 dni sporoči:

1. organu za reševanje države članice, če je za subjekt reševanja pristojen drug organ za reševanje;
2. nadzornemu organu države članice, če je za nadzor subjekt reševanja pristojen drug nadzorni organ;
3. nadzornemu organu katere koli države članice, v kateri zadevni subjekt opravlja pomembne čezmejne dejavnosti;
4. organu za reševanje katere koli države članice, v kateri zadevni subjekt opravlja pomembne čezmejne dejavnosti;
5. zavarovalni jamstveni shemi, s katero je povezan subjekt reševanja, kadar je to potrebno zaradi opravljanja funkcij zavarovalne jamstvene sheme;
6. po potrebi organu za reševanje, pristojnemu na ravni skupine;
7. ministrstvu, pristojnemu za finance;

8. po potrebi nadzorniku skupine;
9. Evropskemu odboru za sistemska tveganja in Odboru za finančno stabilnost;
10. kadar je subjekt del finančnega konglomerata, ustreznemu organu za reševanje in ustreznemu nadzornemu organu, določenima v skladu z Direktivo 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o vzpostavitvi okvira za sanacijo ter reševanje kreditnih institucij in investicijskih podjetij ter o spremembi Šeste direktive Sveta 82/891/EGS ter direktiv 2001/24/ES, 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2005/56/ES, 2007/36/ES, 2011/35/EU, 2012/30/EU in 2013/36/EU in uredb (EU) št. 1093/2010 ter (EU) št. 648/2012 (UL L št. 173 z dne 12. 6. 2014, str. 190), kakor je bila nazadnje spremenjena z Direktivo (EU) 2025/1 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2024.

(5) Organ za reševanje, pristojen na podlagi zakona, ki ureja reševanje in prisilno prenehanje bank, ali zakona, ki ureja reševanje investicijskih podjetij, nemudoma obvesti zadevne organe za reševanje na podlagi Direktive 2025/1/EU o ugotovitvi, da so izpolnjeni pogoji za reševanje subjektov, ki so del finančnega konglomerata.

85. člen **(odločitev pristojnega organa za reševanje)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor na lastno pobudo ali na podlagi obvestila nadzornega organa države članice ugotovi, ali so pri subjektu iz a) in b) točke prvega odstavka 2. člena tega zakona izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka 33. člena oziroma prvega ali tretjega odstavka 34. člena tega zakona.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor odloči, ali naj se ukrepi za reševanje za subjekt reševanja, sprejmejo ali ne ter navede razloge za svojo odločitev.

(3) Odločba Agencije za zavarovalni nadzor s sprejetju ukrepov za reševanje vsebuje tudi:

- a) navedbo ukrepa za reševanje
- b) odločitev o tem, da se zaprosi za prenehanje ali imenovanje stečajnega upravitelja ali drug ukrep v okviru veljavnega običajnega insolvenčnega postopka.

86. člen **(obveznosti obveščanja)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor o sprejetem ukrepu za reševanje nemudoma, najkasneje pa v roku 8 dni od sprejema ukrepa, obvesti naslednje organe:

- a) nadzorni organ, pristojen za subjekt reševanja v postopku reševanja;
- b) nadzorni organ katere koli podružnice družbe v postopku reševanja;
- c) centralno banko države članice, v kateri ima subjekt reševanja v postopku reševanja sedež;
- č) po potrebi zavarovalno jamstveno shemo, s katero je povezan subjekt reševanja v postopku reševanja;
- d) po potrebi organ za reševanje, pristojen na ravni skupine;
- e) ministrstvo, pristojno za finance;
- f) po potrebi nadzorni organ za reševanje, pristojen na ravni skupine;
- g) Evropski odbor za sistemska tveganja in imenovani nacionalni makrobonitetni organ;
- h) Evropsko komisijo, Evropsko centralno banko, EIOPA, Evropski organ za vrednostne papirje in trge in Evropski bančni organ;
- i) upravljavce plačilnih in poravnalnih sistemov, v katere je vključen subjekt reševanja;
- j) kadar je družba v postopku reševanja del finančnega konglomerata, ustrezen organ za reševanje v skladu z določbami zakona, ki ureja finančne konglomerate.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor objavi odločbo, na podlagi katere je sprejet ukrep za reševanje, ali obvestilo s povzetkom učinkov ukrepa za reševanje, vključno z učinki na imetnike polic, in po potrebi pogoje in obdobje mirovanja ali omejitve iz 70., 71. ali 72. člena tega zakona na naslednje načine:

a) na svojem uradnem spletišču;

b) na spletišču EIOPA;

c) na spletišču subjekta reševanja;

č) kadar so delnice, drugi lastniški instrumenti ali dolžniški instrumenti subjekta reševanja v postopku reševanja sprejeti v trgovanje na organiziranem trgu, na načine, ki se uporabljajo za razkritje predpisanih informacij v zvezi z zadevno subjektom reševanja v postopku reševanja v skladu s pravili organiziranega trga, na katerem se trguje z delnicami ali drugimi dolžniškimi instrumenti subjekta reševanja.

(3) Kadar delnice, lastniški instrumenti ali dolžniški instrumenti niso sprejeti v trgovanje na organiziranem trgu, agencija za zavarovalni nadzor dokumente iz drugega odstavka tega člena pošlje delničarjem in upnikom subjekta reševanja v postopku reševanja, in sicer z uporabo evidenc, s katerimi razpolaga subjekt reševanja, oziroma z uporabo drugih razpoložljivih registrov in zbirk podatkov.

(4) Organ za reševanje, pristojen na podlagi zakona, ki ureja reševanje in prisilno prenehanje bank, ali zakona, ki ureja reševanje investicijskih podjetij, o sprejetem ukrepu za reševanje institucije, ki je del finančnega konglomerata, nemudoma obvesti zadevne organe za reševanje imenovane v skladu z Direktivo 2025/1/EU in zadevne nadzorne organe imenovane v skladu z Direktivo 2009/138/ES.

2. oddelek

Postopek odločanja Agencije za zavarovalni nadzor

87. člen **(veljavnost tega podpoglavja)**

Določbe tega podpoglavja se uporabljajo v postopkih, v katerih Agencija za zavarovalni nadzor začne reševanje in izvaja ukrepe reševanja iz 3. poglavja tega zakona, ki vključujejo instrumente in pooblastila za reševanje.

88. člen **(uporaba določb o postopku)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor o reševanju odloča po postopku, določenem v zakonu, ki ureja zavarovalništvo, če v tem podpoglavju ni določeno drugače.

(2) Agencija o reševanju odloča po uradni dolžnosti, razen če ta zakon za posamezen primer izrecno določa, da odloči na predlog stranke.

(3) Kadar subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona vloži vlogo, za katero Agencija v okviru postopkov reševanja na podlagi tega zakona ali prava Evropske unije ni pristojna, Agencija vlogo z obrazloženim sklepom zavrže. Zoper ta sklep je zagotovljeno sodno varstvo v skladu s tem podpoglavjem.

89. člen (stranke in udeleženci postopka)

(1) Stranka v postopku odločanja o reševanju je subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, zoper katerega Agencija izvaja reševanje.

(2) Druge osebe lahko nastopajo kot udeleženci v postopku le, če ta zakon izrecno določa njihovo sodelovanje. V postopkih odločanja o ukrepih reševanja se ne uporabljajo določbe zakona, ki ureja splošni upravni postopek, o vstopu stranskih udeležencev v postopek.

(3) V postopkih odločanja o reševanju ni mogoče zahtevati vrnitve v prejšnje stanje niti vložiti izrednih pravnih sredstev. Stranka, ki zamudi rok ali izostane z ustne obravnave, na kateri bi morala podati predloge, izjave ali ugovore, jih po poteku roka ali koncu ustne obravnave ne more več podati.

90. člen (vročanje in javna objava)

(1) Vročitve pravni osebi se opravijo tako, da se dokumenti izročijo osebi, pooblaščenici za sprejem, ali če te osebe ni, drugemu zaposlenemu, ki se najde v pisarni oziroma poslovnem prostoru subjekta. Vročitev subjektu reševanja se šteje za opravljeno vročitev tudi vsem članom njegove uprave in nadzornega sveta.

(2) Ne glede na določbe zakona, ki ureja zavarovalništvo, o osebnem vročanju, se šteje, da so odločbe vročene z dnem njihove objave na uradnem spletišču Agencije, razen če ta zakon za posamezen primer izrecno določa osebno vročanje.

91. člen (pregled dokumentov in varovanje zaupnosti)

(1) Stranka ima pravico pregledovati, prepisovati in preslikovati dokumente zadeve pod nadzorom pooblaščenice osebe Agencije. Po javni objavi odločbe lahko to pravico uveljavlja tudi oseba, ki ima pravico do udeležbe v postopku sodnega varstva, če izkaže pravni interes.

(2) Če dokumentacija vsebuje poslovne skrivnosti oseb, ki niso stranke v postopku, Agencija te osebe pozove k označitvi zaupnih podatkov v roku osmih dni. Omejitev razkritja ne velja za podatke, ki so poslovna skrivnost subjekta reševanja, če je njihovo razkritje nujno za doseglo namena postopka.

(3) Agencija lahko prosilcu razkrije zaupne informacije le v obsegu, ki je nujno potreben za zaščito njegovega zakonitega interesa, pri čemer prekrije osebne podatke in druge informacije, ki bi lahko ogrozile finančno stabilnost ali javni interes.

92. člen (pravna sredstva in izvršljivost)

(1) Zoper odločbe Agencije za zavarovalni nadzor, izdane v postopkih reševanja, ni pritožbe.

- (2) Ugovor je dovoljen zoper:
- a) odločbo o začetku postopka reševanja,
 - b) odločbo o uporabi instrumentov reševanja ali drugih pooblastil za reševanje.

(3) Odločbe o reševanju postanejo izvršljive z dnem njihove vročitve oziroma javne objave. Vložen ugovor ne zadrži njihove izvršitve.

93. člen **(poziv k izjavi o dejstvih in okoliščinah)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor pred izdajo odločbe o začetku postopka reševanja subjekt reševanja pozove, naj se izjavi o dejstvih in okoliščinah, ki so pomembne za odločitev, razen če mu je bila ta možnost zagotovljena že v postopku nadzora ali zgodnjega posredovanja. Poziv k izjavi vsebuje:

- a) navedbo dejstev in okoliščin ter dokazov, na katerih temelji presoja Agencije za zavarovalni nadzor;
- b) rok za izjavo, ki ne sme biti krajši od 24 ur in ne daljši od osmih dni;
- c) pouk stranki, da mora k izjavi priložiti dokaze ter da po preteku roka ne more več navajati novih dejstev in dokazov.

(2) Agencija lahko na zahtevo stranke podaljša rok za izjavo le, če to ne bi ogrozilo doseganja ciljev reševanja ali finančne stabilnosti.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena Agenciji ni treba pozvati stranke, naj se izjavi, če:

- a) je dejansko stanje mogoče ugotoviti na podlagi uradnih podatkov in poročil, ki jih Agencija za zavarovalni nadzor že ima, in zaslišanje ni nujno za varstvo pravic stranke;
- b) je takojšnja izdaja odločbe nujna, da se prepreči propad subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona ali zavarujejo interesi zavarovancev (cilji reševanja);
- c) bi razkritje informacij v okviru poziva povzročilo nesorazmerno škodo javnemu interesu, povzročilo motnje na trgu ali ogrozilo izvedbo samega reševanja.

94. člen **(izjava o dejstvih in okoliščinah)**

(1) V izjavi o dejstvih in okoliščinah v zvezi z izdajo odločbe o začetku postopka reševanja lahko stranka navaja dejstva, iz katerih izhaja, da ugotovitve Agencije za zavarovalni nadzor niso podane, ter predlaga dokaze za svoje navedbe. Če se stranka v izjavi sklicuje na listinske dokaze, jih priloži izjavi.

(2) Po izteku roka za podajo izjave, ki ga je določila Agencija, stranka nima pravice navajati novih dejstev in predlagati novih dokazov.

95. člen **(odločanje v zvezi z odločbo o začetku postopka reševanja)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor o izdaji odločbe o začetku postopka reševanja odloča brez ustne obravnave.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek lahko Agencija za zavarovalni nadzor razpiše ustno obravnavo, če presodi, da je to nujno za razjasnitev zadeve, zlasti:

- a) če je treba neposredno zaslišati izvedence ali priče glede vrednotenja sredstev in obveznosti;
- b) če so v postopku udeležene stranke z nasprotujočimi si interesi;
- c) v drugih izjemnih primerih, ko pisna izjasnitev ne zadošča za pravilno ugotovitev dejanskega stanja.

(3) Odločba o začetku postopka reševanja se vroči subjektu reševanja in se javno objavi v skladu z določbami tega zakona o obveščanju javnosti.

96. člen **(odločba o uporabi instrumentov in drugih pooblastil za reševanje)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor po uradni dolžnosti izda odločbo o uporabi instrumentov reševanja ali drugih pooblastil za reševanje.

(2) Pred izdajo odločbe iz prejšnjega odstavka Agenciji za zavarovalni nadzor ne poziva oseb, katerih pravice ali zakoniti interesi so prizadeti zaradi učinkov odločbe, da se izjavijo o dejstvih in okoliščinah. Te osebe lahko svoje pravice uveljavljajo izključno v postopku sodnega varstva v skladu s tem podpoglavjem.

(3) Agencija izda odločbo o uporabi instrumentov reševanja ali drugih pooblastil za reševanje najpozneje v osmih dneh od izdaje odločbe o začetku postopka reševanja.

(4) Izrek odločbe obsega:

1. firmo, sedež in matično številko subjekta reševanja
2. navedbo enega ali več instrumentov reševanja, ki se uporabi v postopku reševanja subjekta iz prve točke
3. navedbo drugih pooblastil za reševanje subjekta iz prve točke

(5) Odločba uporabi instrumentov reševanja ali drugih pooblastil za reševanje je obrazložena.

(6) Odločba iz prvega odstavka tega člena se javno objavi v skladu z določbami tega zakona o obveščanju javnosti.

(7) Odločba o uporabi instrumentov reševanja postane izvršljiva s trenutkom njene vročitve subjektu reševanja oziroma z njeno javno objavo, če je ta predvidena kot primarni način seznanitve.

(8) Za namen izvedbe odločbe o reševanju lahko Agencija izdaja operativna navodila in ukrepe, ki so izvršljivi takoj. Zoper te ukrepe ni samostojnega sodnega varstva, temveč se izpodbijajo skupaj z odločbo o uporabi instrumentov in drugih pooblastil za reševanje.

97. člen **(preizkus odločb, zoper katere je dovoljen ugovor)**

(1) Stranke in osebe, katerih pravice ali zakoniti interesi so prizadeti zaradi učinkov odločb o reševanju, lahko v dveh mesecih po javni objavi odločbe pri Agenciji za zavarovalni nadzor vložijo ugovor. Ugovor lahko vsebuje le navedbe, pomembne za preizkus odločbe, in predloge dokazov.

(2) Osebe, ki v roku iz prejšnjega odstavka vložijo ugovor, pridobijo status udeleženca postopka preizkusa. Osebe, ki ugovora ne vložijo pravočasno, v nadaljnjih postopkih sodnega varstva ne morejo uveljavljati pravic udeleženca. Udeleženci nimajo pravice vpogleda v stališča drugih udeležencev postopka.

(3) Po preteku dvomesečnega roka Agencija za zavarovalni nadzor na podlagi vseh prejetih ugovorov hkrati odloči o njihovi utemeljenosti.

(4) Agencija odloči praviloma brez ustne obravnave. Če je to nujno za razjasnitev dejanskega stanja, lahko razpiše obravnavo, o čemer javno obvesti udeležence na svojem spletišču.

(5) Agencija lahko na podlagi novih dejstev, ugotovljenih v postopku preizkusa, prvotno odločbo spremeni ali odpravi, da:

- a) spremeni uporabljene instrumente ali pooblastila za reševanje;
- b) uporabi dodatne instrumente in pooblastila za reševanje, da se zagotovi učinkovito izvajanje izrečenih ukrepov v skladu s cilji reševanja ali da se odpravijo morebitni negativni učinki uporabe posameznih instrumentov ali pooblastil, ki jih ni bilo mogoče predvideti pred izdajo odločbe.

(6) Ko Agencija za zavarovalni nadzor v skladu s prejšnjim odstavkom ugotovi, da je potrebna dopolnitev ali sprememba ukrepov za reševanje, ter ta sprememba ali dopolnitev vključuje uporabo instrumentov in pooblastil za reševanje, ki zadevajo tudi osebe, ki na podlagi ukrepov iz prvotne odločbe niso bile prizadete, pred odločitvijo objavi povzetek predvidenih sprememb oziroma dopolnitev ukrepov in te osebe pozove, da v roku, ki ne sme biti krajši od osmih in ne daljši od petnajstih dni po objavi povzetka, podajo svoje pisno stališče. Za te osebe se v zvezi s predložitvijo pisnega stališča uporablja prvi odstavek tega člena.

(7) Agencija za zavarovalni nadzor odločbo o preizkusu javno objavi. V njej se Agencija za zavarovalni nadzor vsebinsko opredeli do ključnih navedb iz ugovorov, ki jih je prejela v postopku.

98. člen

(pooblastila za zastopanje subjekta reševanja)

(1) Ta člen določa pravila zastopanja subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona v postopkih zoper odločbe Agencije za zavarovalni nadzor o reševanju.

(2) Subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona v postopkih iz prejšnjega odstavka zastopajo:

- a) uprava subjekta, ki jo sestavljajo člani uprave brez morebitnih posebnih pooblaščenec, ki jih je za izvajanje funkcije člana uprave v subjektu imenovala Agencija za zavarovalni nadzor, ali
- b) člani uprave subjekta, ki so jim na podlagi odločbe Agencije za zavarovalni nadzor prenehala pooblastila za zastopanje zavarovalnice (nekdanja uprava).

(3) Osebe iz prejšnjega odstavka ravnavajo s skrbnostjo dobrega gospodarstvenika. Prenehanje funkcije na podlagi odločbe Agencije za zavarovalni nadzor jih ne odvezuje odgovornosti za skrbno varovanje interesov subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona v teh postopkih.

(4) Ne glede na določbe tega zakona o prenehanju pooblastil organov subjekta ob začetku postopka reševanja, lahko delničarji subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, ki dosegajo vsaj desetino osnovnega kapitala, zahtevajo sklic skupščine z izključnim namenom, da se osebam iz drugega odstavka tega člena odvzame pooblastilo za zastopanje v postopkih sodnega varstva in pooblasti druge osebe. Zahteva se naslovi na upravo oziroma izredno upravo, ki mora skupščino sklicati nemudoma.

(5) Sklic skupščine iz prejšnjega odstavka se objavi najmanj 15 dni pred zasedanjem, pri čemer se v objavi navede, da se skupščina sklicuje z namenom odločanja o pooblastilih za zastopanje v postopkih zoper odločbo Agencije za zavarovalni nadzor.

(6) Za stroške sodnega varstva in nadomestila zastopnikom iz tega člena odgovarjajo solidarno vsi delničarji. Zastopniki lahko zahtevajo, da delničarji vnaprej založijo predujem za kritje stroškov.

(7) Osebe, pooblašene za zastopanje subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona po tem členu, imajo pravico od uprave ali izredne uprave zahtevati vse informacije in dokumentacijo, ki jo potrebujejo za uveljavljanje pravnih sredstev.

3. oddelek

Sodno varstvo in drugi postopki

1. pododdelek

Sodno varstvo

99. člen

(uporaba določb o sodnem varstvu in drugih postopkih)

(1) Določbe tega podpoglavja se uporabljajo za postopke sodnega varstva zoper odločbe Agencije za zavarovalni nadzor s katerimi začne in izvaja reševanje.

(2) Določbe tega podpoglavja se uporabljajo tudi za druge postopke in procesna opravila, ki jih Agencija za zavarovalni nadzor ali drug pristojni organ izvaja v zvezi z družbo v postopku reševanja.

100. člen

(postopek sodnega varstva)

(1) Zoper odločbe in sklepe Agencije za zavarovalni nadzor je dovoljeno začeti postopek sodnega varstva. Za postopek sodnega varstva se uporabljajo določbe zakona, ki ureja upravni spor, če ta zakon ne določa drugače.

(2) Posebnega postopka sodnega varstva ni zoper odločbo o začetku postopka reševanja ter odločbo o uporabi instrumentov ali drugih pooblastil za reševanje. Ti odločbi se lahko izpodbijata izključno s tožbo zoper odločbo o preizkusu.

(3) V postopku sodnega varstva zoper odločbo o preizkusu odloča Vrhovno sodišče Republike Slovenije v senatu petih sodnikov. V ostalih postopkih sodnega varstva po tem zakonu odloča Upravno sodišče v senatu treh sodnikov. Zadeve so nujne, sodišče pa o njih odloča prednostno.

(4) Sodišče kot podlago za svojo presojo uporabi ocene gospodarskih dejstev, ki so bile podlaga za odločitve o uporabi ukrepov za reševanje. Presoja sodišča glede teh ocen se omeji na preizkus, ali so bili upoštevani procesni standardi, pri čemer sodišče ne nadomesti presoje Agencije za zavarovalni nadzor o gospodarskih dejstvih s svojo.

(5) Sodišče lahko odloči brez glavne obravnave, če dejansko stanje, ki je bilo podlaga za izdajo odločbe, med tožnikom in tožencem ni sporno ali če se stranke glavni obravnavi izrecno odpovejo.

(6) V postopku sodnega varstva zoper odločbo o preizkusu tožnik ne more navajati novih dejstev in predlagati novih dokazov, ki jih ni navedel že v postopku ugovora zoper odločbo o reševanju. Sodišče preizkusi izpodbijano odločbo v mejah tožbenega zahtevka in v mejah

razlogov, navedenih v tožbi, pri čemer po uradni dolžnosti pazi na bistvene kršitve določb postopka. Za bistveno kršitev pravil postopka se po tem zakonu šteje, če:

1. je odločbo izdala oseba ali organ Agencije za zavarovalni nadzor, ki ni pristojen za izdajo,
2. je kot stranka nastopal nekdo, ki ni subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona,
3. je pri odločanju ali vodenju postopka sodelovala oseba, ki bi po zakonu morala biti izločena, ali
4. se odločbe ne da preizkusiti.

(7) Proti sodbi oziroma sklepu, izdanem v postopku sodnega varstva po tem zakonu, ni pritožbe.

(8) Vložitev tožbe v postopku sodnega varstva ne zadrži izvršitve izpodbijane odločbe. Odločba Agencije za zavarovalni nadzor je takoj izvršljiva. Šteje se, da bi bilo zadržanje izvršitve odločbe v nasprotju z javnim interesom.

(9) Če sodišče ugotovi, da je odločba nezakonita, je ne odpravi, temveč s sodbo le ugotovi njeno nezakonitost. Ugotovitev nezakonitosti ne vpliva na veljavnost transakcij in upravnih dejanj. Agencija za zavarovalni nadzor v 30 dneh predloži predlog ukrepov, s katerimi se nadomestijo oziroma izravna nezakonite posledice za prizadete osebe.

(10) Kadar je treba zaščititi interese tretjih oseb, ki so na podlagi uporabe instrumentov za reševanje v dobri veri pridobile premoženje, pravice ali obveznosti, se pravno varstvo tožnika omeji na nadomestilo za izgubo, ki jo je tožnik utrpel zaradi nezakonite odločbe ali ukrepa.

101. člen (pravica do sodnega varstva)

(1) Tožbo proti odločbi Agencije za zavarovalni nadzor lahko v postopku sodnega varstva vloži le oseba, ki je v skladu s tem zakonom sodelovala kot stranka ali udeleženec v postopku odločanja Agencije za zavarovalni nadzor.

(2) Ne glede na določbe zakona, ki ureja upravni spor, tožnik ne more biti zastopnik oziroma zastopnica javnega interesa.

102. člen (tožba in odgovor na tožbo)

(1) Tožbo v postopku sodnega varstva je treba vložiti v 30 dneh. Rok za vložitev tožbe teče:

1. za stranko od dneva vročitve odločbe;
2. za druge udeležence, ki imajo pravico vložiti tožbo v skladu s tem zakonom: po osmih dneh od objave odločbe v skladu z drugim odstavkom 86. člena tega zakona.

(2) Rok za odgovor na tožbo je 30 dni.

2. pododdelek
Drugi postopki

103. člen (vpliv na druge postopke)

(1) Zoper subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, za katerega je Agencija za zavarovalni nadzor ugotovila, da izpolnjuje pogoje za reševanje v skladu s tem zakonom, ni mogoče začeti običajnega insolvenčnega postopka, razen na predlog Agencije za zavarovalni nadzor.

(2) Sodišče ali drug pristojni organ lahko odločitev o začetku običajnega insolvenčnega postopka zoper subjekt iz prejšnjega odstavka sprejme le na predlog Agencije za zavarovalni nadzor. Agencija za zavarovalni nadzor pri pristojnem sodišču vloži predlog za začetek insolvenčnega postopka naslednji delovni dan po izdaji pisnega odpravka odločbe o ugotovitvi pogojev za začetek insolvenčnega postopka. Predlogu priloži odločbo o ugotovitvi pogojev za začetek insolvenčnega postopka.

(3) Sodišče, ki prejme predlog za začetek običajnega insolvenčnega postopka nad subjektom iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, o tem nemudoma obvesti Agencijo za zavarovalni nadzor. Obveznost obveščanja velja ne glede na to, ali je Agencija za zavarovalni nadzor že sprejela odločitev o začetku postopka reševanja ali jo javno objavila.

(4) Sodišče o predlogu za začetek običajnega insolvenčnega postopka ne sme odločiti, dokler niso izpolnjene obveznosti glede obveščanja iz prejšnjega odstavka in dokler ne nastopi eden od naslednjih pogojev:

- a) Agencija za zavarovalni nadzor obvesti sodišče, da ne namerava sprejeti ukrepov za reševanje zoper zadevni subjekt;
- b) preteče sedem dni od dneva, ko je Agencija za zavarovalni nadzor prejela obvestilo sodišča iz prvega odstavka tega člena.

(5) Če je potrebno za učinkovito uporabo instrumentov reševanja ali izvajanje pooblastil za reševanje, lahko Agencija za zavarovalni nadzor od sodišča zahteva odložitev katerega koli sodnega ukrepa ali postopka, v katerem je subjekt reševanja stranka ali to postane. Odložitev iz tega odstavka ne posega v omejitve glede uveljavljanja pravic iz naslova jamstva, določene v skladu z 71. členom tega zakona.

(6) Sodišče na predlog Agencije za zavarovalni nadzor postopek odloži za obdobje, ki je potrebno za doseg ciljev reševanja. Med trajanjem odložitve iz prejšnjega odstavka tega člena procesni roki ne tečejo.

4. oddelek
Čezmejne skupine

104. člen (splošna načela v zvezi z odločanjem v primeru čezmejnih skupin)

Agencija za zavarovalni nadzor pri odločanju ali ukrepanju na podlagi tega zakona, ki bi lahko vplivalo na druge države članice EU, upošteva naslednja splošna načela:

- a) pri sprejemanju ukrepov za reševanje je odločanje učinkovito in stroški reševanja so čim nižji;
- b) odločitve so sprejete in ukrepi izvedeni pravočasno in brez odlašanja, ko je to potrebno;
- c) organi za reševanje, nadzorni organi in drugi organi medsebojno sodelujejo, da bi zagotovili, da so odločitve sprejete in ukrepi izvedeni usklajeno in učinkovito;
- č) vloge in odgovornosti ustreznih organov so jasno opredeljene;
- d) ustrezno se upoštevajo interesi, morebitni vplivi vseh odločitev, ukrepov ali neukrepanja ter negativni učinki na imetnike polic, finančno stabilnost, fiskalne vire, zavarovalne jamstvene

sheme, sheme financiranja ter negativne gospodarske in socialne posledice v vseh državah članicah, kjer poslujejo končna matična družba in njegove hčerinske družbe ali kjer opravljajo pomembne čezmejne dejavnosti;

e) ustrezno se upoštevajo cilji uravnoteženja interesov različnih udeleženih držav članic in izogibanja neupravičenemu oškodovanju ali neupravičeni zaščiti interesov posameznih držav članic Evropske unije;

f) organi za reševanje pri sprejemanju ukrepov za reševanje upoštevajo načrte reševanja skupin in jim sledijo, razen če ob upoštevanju okoliščin primera ocenijo, da bodo cilji reševanja učinkoviteje doseženi s sprejetjem ukrepov, ki niso predvideni v načrtih za reševanje;

g) predlagana odločitev ali ukrep sta pregledna, če je verjetno, da bo imela ta odločitev ali ukrep posledice za imetnike polic, realno gospodarstvo, finančno stabilnost, fiskalne vire ter, kadar je ustrezno, zavarovalne jamstvene sheme in sheme financiranja katere koli zadevne države članice.

105. člen (kolegiji za reševanje)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor kot organ za reševanje skupine, vzpostavi kolegij za reševanje za opravljanje nalog iz 23., 24., 27., 29., 108. in 109. člena tega zakona ter po potrebi za zagotovitev sodelovanja in usklajevanja z organi za reševanje iz tretjih držav.

(2) Kolegij za reševanje zagotovi zlasti okvir za organ za reševanje skupine, druge organe za reševanje ter po potrebi zadevne nadzorne organe in nadzornike skupine, v katerem izvajajo naslednje naloge:

a) izmenjujejo informacije, ki so pomembne za pripravo načrtov reševanja skupine in za izvajanje pooblastil za reševanje za skupine;

b) pripravijo načrte za reševanja skupine;

c) ocenjujejo rešljivost skupin na podlagi 27. člena tega zakona;

č) izvajajo pooblastila za obravnavo ali odpravo ovir za rešljivost skupin na podlagi 29. člena tega zakona;

d) odločajo o potrebi po vzpostavitvi sheme za reševanje skupine;

e) se dogovorijo o shemi za reševanje skupine;

f) usklajujejo obveščanje javnosti o strategijah in shemah za reševanje skupine;

g) usklajujejo uporabo morebitnih zavarovalnih jamstvenih shem ali shem financiranja.

h) razpravljajo o vseh vprašanih, povezanih z reševanjem čezmejnih skupin.

(3) Člani kolegija za reševanje so:

a) organ za reševanje skupine;

b) organi za reševanje iz posameznih držav članic, v katerih imajo sedež hčerinske družbe, zajeta v nadzor skupine;

c) organi za reševanje iz držav članic, v katerih ima sedež nadrejena družba enega ali več družb iz skupine, ki je subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona;

č) nadzornik skupine in nadzorni organi držav članic, kadar je organ za reševanje član kolegija za reševanje;

d) pristojna ministrstva, kadar organi za reševanje, ki so člani kolegija za reševanje, niso pristojna ministrstva;

e) kadar je ustrezno, organ, ki je odgovoren za zavarovalno jamstveno shemo države članice, kadar je organ za reševanje te države članice član kolegija za reševanje;

f) EIOPA, ob upoštevanju drugega pododstavka;

g) organi za reševanje v državah članicah, v katerih zavarovalnice ali pozavarovalnice te skupine opravljajo pomembne čezmejne dejavnosti.

(4) V kolegiju za reševanje EIOPA prispeva k spodbujanju in spremljanju učinkovitega, uspešnega in usklajenega delovanja kolegijev za reševanje ter k njihovemu zbliževanju. V ta namen se EIOPA povabi na sestanke kolegija za reševanje. EIOPA nima glasovalnih pravic.

(5) Za namene g točke tretjega odstavka tega člena je sodelovanje organov za reševanje omejeno na doseganje ciljev učinkovite izmenjave informacij.

(6) Organi za reševanje tretjih držav, v katerih ima nadrejena družba ali družba s sedežem v Evropski uniji podrejeno zavarovalnico ali podružnico, ki bi štela za pomembno, če bi se nahajala v Evropski uniji, so lahko povabljeni k sodelovanju v kolegiju za reševanje kot opazovalci, če za te organe za reševanje veljajo zahteve glede zaupnosti, ki so po mnenju Agencije za zavarovalni nadzor v vlogi organa za reševanje skupine, enakovredne tistim iz 15. člena tega zakona.

(7) Kadar je skupina finančni konglomerat ali del finančnega konglomerata, so zadevni organi, določeni v skladu z 3. členom Direktive 2014/59/EU povabljeni v kolegij za reševanje kot opazovalci.

(8) Agencija za zavarovalni nadzor predseduje kolegiju za reševanje. V tej funkciji:

- a) po posvetovanju z drugimi člani kolegija za reševanje pripravlja pisne dogovore in postopke za delovanje kolegija za reševanje;
- b) usklajuje vse dejavnosti kolegija za reševanje;
- c) sklicuje vse seje kolegija za reševanje in jim predseduje ter vse člane kolegija za reševanje vnaprej v celoti obvešča o organizaciji sej kolegija za reševanje ter o obravnavanih glavnih vprašanih in točkah;
- č) člane kolegija za reševanje obvešča o načrtovanih sejah, da lahko zaprosijo za sodelovanje na njih;
- d) odloča o tem, kateri člani in opazovalci so na podlagi posebnih potreb vabljeni na posamezne seje kolegija za reševanje, pri čemer upošteva pomen obravnavanega vprašanja za te člane in opazovalce;
- e) vse člane kolegija pravočasno obvešča o sklepih in rezultatih teh sej.

(9) Ne glede na d točko prejšnjega odstavka imajo organi za reševanje drugih držav članic pravico do udeležbe na sejah kolegija za reševanje, kadar so na dnevnem redu zadeve, o katerih se sprejema skupna odločitev, ali zadeve, ki so povezane s subjektom skupine s sedežem v njihovi državi članici. Agencija za zavarovalni nadzor ima enako pravico do udeležbe v primerih, ko nima vloge organa, ki vodi kolegij za reševanje.

(10) Agencija za zavarovalni nadzor v funkciji organa za reševanje skupine ni zavezan vzpostaviti kolegija za reševanje, če druge skupine ali kolegiji opravljajo enake funkcije in izvajajo enake naloge, kot so določene v prvem odstavku tega člena, ter spoštujejo vse pogoje in postopke, vključno s tistimi, ki zajemajo članstvo in sodelovanje v kolegijih za reševanje, iz tega zakona. V takšnem primeru se vse navedbe kolegijev za reševanje v tem zakonu razumejo kot navedbe teh drugih skupin ali kolegijev.

(11) Kadar je banka ali investicijsko podjetje del finančnega konglomerata, so zadevni organi za reševanje, imenovani na podlagi Direktive 2025/1/EU, in zadevni nadzorni organi, imenovani na podlagi Direktive 2009/138/ES, povabljeni k sodelovanju v kolegiju za reševanje, ki je vzpostavljen v skladu z zakonom, ki ureja reševanje bank ali zakonom, ki ureja reševanje investicijskih podjetij, v vlogi opazovalcev.

106. člen **(evropski kolegiji za reševanje)**

(1) Če ima zavarovalnica ali druga nadrejena družba s sedežem v tretji državi podrejene družbe v Evropski uniji, ki imajo sedež v najmanj dveh državah članicah, ali dve ali več podružnic v Evropski uniji, ki jih pristojni organi najmanj dveh držav članic ocenijo kot

pomembne, lahko Agencija za zavarovalni nadzor skupaj z organi za reševanje drugih držav članic vzpostavi ali sodeluje v evropskem kolegiju za reševanje.

(2) Evropski kolegij za reševanje opravlja funkcije in naloge iz 105. člena tega zakona v zvezi s podrejenimi družbami in podružnicami iz prejšnjega odstavka, kolikor so te naloge glede na njihovo naravo ustrezne. Pri svojem delovanju evropski kolegij za reševanje smiselno uporablja pravila o delovanju kolegijev za reševanje iz 105. člena tega zakona.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor predseduje evropskemu kolegiju za reševanje, če je nadrejena družba s sedežem v Republiki Sloveniji neposredna ali posredna nadrejena družba vsem podrejenim družbam v Evropski uniji iz prvega odstavka tega člena.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor predseduje evropskemu kolegiju za reševanje, če ima v Republiki Sloveniji sedež tista podrejena družba v Evropski uniji, ki izkazuje največjo vrednost bilančne vsote med vsemi podrejenimi družbami te skupine v Evropski uniji.

107. člen (izmenjava informacij)

(1) Osebe Agencije za zavarovalni nadzor, pristojno za reševanje, in osebe Agencije za zavarovalni nadzor, pristojno za nadzor, si na zahtevo nemudoma izmenjuje vse informacije, ki so potrebne za opravljanje nalog po tem zakonu.

(2) Obveznost izmenjave informacij iz prejšnjega odstavka velja tudi za izmenjavo informacij med Agencijo za zavarovalni nadzor in drugimi pristojnimi organi za reševanje oziroma nadzornimi organi držav članic, ob upoštevanju določb o varovanju zaupnih informacij iz 15. člena tega zakona.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor v vlogi organa za reševanje skupine usklajuje pretok vseh relevantnih informacij med organi za reševanje. Agencija za zavarovalni nadzor organom za reševanje v drugih državah članicah zlasti pravočasno zagotovi vse relevantne informacije, da se olajša izvajanje nalog iz b do g točk drugega odstavka 105. člena tega zakona.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor ne sme posredovati informacij, ki jih je prejela od nadzornega organa ali organa za reševanje tretje države, brez predhodnega soglasja tega organa.

108. člen (reševanje skupine, ki vključuje podrejeno družbo skupine)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor brez odlašanja pošlje organu za reševanje skupine, nadzorniku skupine in članom zadevnega kolegija za reševanje obvestilo, kadar:

a) ugotovi, da zavarovalnica, ki je podrejena družba skupine, propada ali bo verjetno propadla, ali

b) ugotovi, da subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, ki je podrejena družba skupine, izpolnjuje pogoje za reševanje iz prvega odstavka 33. člena ali prvega ali tretjega odstavka 34. člena.

(2) Obvestilo iz prejšnjega odstavka vsebuje:

a) ugotovitev, da zavarovalnica propada ali bo verjetno propadla;

b) ugotovitev, da subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, izpolnjuje pogoje za reševanje iz prvega odstavka 33. člena ali prvega ali tretjega odstavka 34. člena tega zakona;

c) ukrepe za reševanje ali ukrepe zaradi insolventnosti, za katere Agencija za zavarovalni nadzor meni, da so ustrezni za subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor v logi organa za reševanje skupine po prejemu obvestila v skladu s prvim in drugim odstavkom 73. člena Direktive 2025/1/EU in posvetovanju z drugimi člani kolegija za reševanje oceni verjetne učinke predlaganih ukrepov na skupino in njene subjekte v drugih državah članicah. V okviru te ocene Agencija za zavarovalni nadzor ugotovi, ali bi predlagani ukrepi oziroma postopek reševanja lahko povzročili izpolnjevanje pogojev za reševanje pri drugih subjektih skupine v drugih državah članicah.

(4) Če organ za reševanje skupine oceni, da na podlagi predlaganih ukrepov iz obvestila iz drugega odstavka tega člena ni verjetno, da bi bili izpolnjeni pogoji za reševanje pri katerem koli drugem subjektu skupine v drugi državi članici, lahko Agencija za zavarovalni nadzor za subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona izvede ukrepe za reševanje ali druge ukrepe, navedene v obvestilu.

(5) Če Agencija za zavarovalni nadzor v vlogi organa za reševanje skupine oceni, da bi predlagani ukrepi iz obvestila tretjega odstavka tega člena lahko povzročili izpolnjevanje pogojev za reševanje pri drugem subjektu skupine v drugi državi članici, v petih dneh po prejemu obvestila pripravi predlog sheme za reševanje skupine in ga predloži kolegiju za reševanje. Petdnevni rok se lahko podaljša s soglasjem organa za reševanje, ki je poslal obvestilo.

(6) Če organ za reševanje skupine v petih dneh po prejemu obvestila iz drugega odstavka tega člena, ali v daljšem obdobju, o katerem se Agencija in organ za reševanje skupine dogovorita, ne predloži ocene učinkov teh ukrepov na skupino, lahko Agencija za zavarovalni nadzor izvede ukrepe za reševanje ali druge ukrepe, o katerih je obvestila organ za reševanje skupine.

(7) Agencija za zavarovalni nadzor v shemi za reševanje skupine iz petega odstavka tega člena:

- a) navede ukrepe za reševanje, ki bi jih morali zadevni organi za reševanje sprejeti v zvezi s končno nadrejeno družbo ali določenimi subjekti v skupini, da bi se izpolnili cilji reševanja in upoštevala splošna načela, ki urejajo reševanje in so določena v tem zakonu;
- b) določi, kako je treba usklajevati ukrepe za reševanje iz točke a);
- c) pripravi finančni načrt, ki upošteva načrt reševanja skupine in načela za delitev odgovornosti iz navedenega načrta reševanja skupine v skladu s 23. členom tega zakona.

(8) Shema za reševanje skupine iz petega odstavka 73. člena Direktive 2025/1/EU se sprejme kot skupna odločitev med Agencijo za zavarovalni nadzor in organom za reševanje skupine ali organi, odgovornimi za podrejene družbe, ki so zajete v shemi za reševanje skupine. Agencija za zavarovalni nadzor lahko v postopku doseganja skupne odločitve zaprosi EIOPA za pomoč v skladu z 31. členom Uredbe 1094/2010/EU.

(9) Če se Agencija za zavarovalni nadzor ne strinja s shemo za reševanje skupine, ki jo predlaga organ za reševanje skupine, ali meni, da mora zaradi zaščite skupnega interesa imetnikov polic, realnega gospodarstva in finančne stabilnosti v zvezi s subjektom iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, sprejeti neodvisne ukrepe za reševanje ali druge ukrepe, ki niso predlagani v shemi za reševanje skupine:

- a) podrobno navede razloge za nestrinjanje ali razloge za odstopanje od sheme za reševanje skupine;
- b) obvesti organ za reševanje skupine in druge organe za reševanje, ki jih zajema shema za reševanje skupine, o razlogih iz prejšnje točke;
- c) obvesti organ za reševanje skupine in druge organe za reševanje, ki jih zadeva shema za reševanje skupine, o ukrepih za reševanje ali drugih ukrepih, ki jih bo sprejela.

(10) Agencija za zavarovalni nadzor pri navajanju razlogov za nestrinjanje upošteva načrte reševanja skupine, potencialni vpliv ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov, ki jih bo

sprejela, na imetnike polic, realno gospodarstvo in finančno stabilnost države ter morebitni vpliv teh ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov na druge dele skupine.

(11) Če se Agencija za zavarovalni nadzor strinja s shemo za reševanje skupine, ki jo predlaga organ za reševanje skupine, sprejme skupno odločitev o shemi za reševanje skupine, ki zajema subjekte v skupini v Republiki Sloveniji, brez sodelovanja organov za reševanje, ki se s shemo ne strinjajo.

(12) Skupne odločitve in posamični ukrepi po tem členu veljajo za dokončne in jih Agencija za zavarovalni nadzor uporabi.

(13) Agencija za zavarovalni nadzor sprejme vse ukrepe po tem členu brez odlašanja, ob upoštevanju nujnosti razmer.

(14) Če shema za reševanje skupine ni sprejeta, Agencija za zavarovalni nadzor v okviru kolegija za reševanje tesno sodeluje pri sprejemanju ukrepov za reševanje, da se vzpostavi usklajena strategija reševanja za vse subjekte v skupini, ki propadajo ali bodo verjetno propadli.

(15) Agencija za zavarovalni nadzor o ukrepih za reševanje v zvezi s katerim koli subjektom v skupini redno in izčrpno obvešča druge člane kolegija za reševanje.

109. člen

(reševanje skupine, ki vključuje končno nadrejeno družbo)

(1) Če je Agencija za zavarovalni nadzor organ za reševanje skupine, osebje Agencije za zavarovalni nadzor, pristojno za reševanje, brez odlašanja pošlje obvestilo iz drugega odstavka 108. člena tega zakona osebju Agencije za zavarovalni nadzor, ki opravlja naloge nadzornika skupine, ter članom zadevnega kolegija za reševanje, kadar ugotovi, da nadrejena družba izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka 33. ali prvega ali tretjega odstavka 34. člena tega zakona.

(2) Ukrepi za reševanje ali ukrepi zaradi insolventnosti iz c točke drugega odstavka 108. člena tega zakona lahko vključujejo izvajanje sheme za reševanje skupine, pripravljene v skladu s sedmim odstavkom 108. člena tega zakona, v katerih koli od naslednjih okoliščin:

a) če je zaradi ukrepov za reševanje na ravni nadrejene družbe verjetno, da bodo pri subjektu skupine v drugi državi članici izpolnjeni pogoji za reševanje iz prvega odstavka 19. ali tretjega odstavka 20. člena Direktive 2025/1/EU;

b) če ukrepi za reševanje ali drugi ukrepi izključno na ravni nadrejene družbe ne zadoščajo za stabilizacijo razmer ali verjetno ne bodo dosegli optimalnih rezultatov;

c) če Agencija za zavarovalni nadzor ali drug organ za reševanje ugotovi, da ena ali več podrejenih družb, za katere so odgovorni, izpolnjujejo pogoje za reševanje iz prvega odstavka 19. ali tretjega odstavka 20. člena Direktive 2025/1/EU;

č) če bodo ukrepi za reševanje ali drugi ukrepi na ravni skupine koristili podrejenim družbam skupine tako, da je uporaba sheme za reševanje skupine ustrezna.

(3) Kadar ukrepi, ki jih v skladu s prvim odstavkom tega člena predlaga Agencija za zavarovalni nadzor, ne vključujejo sheme za reševanje skupine, Agencija za zavarovalni nadzor sprejme odločitev po posvetovanju s člani kolegija za reševanje.

(4) Kadar ukrepi, ki jih predlaga Agencija za zavarovalni nadzor ali drug organ za reševanje skupine, predvidevajo shemo za reševanje skupine, se ta sprejme v obliki skupne odločitve med organom za reševanje skupine in organi za reševanje, ki so odgovorni za podrejene družbe, zajete v tej shemi. Agencija za zavarovalni nadzor lahko na podlagi drugega odstavka 31. člena Uredbe 1094/2010/EU zaprosi za pomoč EIOPA.

(5) Če se Agencija za zavarovalni nadzor ne strinja s shemo za reševanje skupine, ki jo predlaga organ za reševanje skupine na podlagi prvega odstavka 74. člena Direktive 2025/1/EU, ali meni, da mora zaradi zaščite finančne stabilnosti oziroma imetnikov polic v zvezi s subjektom iz prvega odstavka 2. člena tega zakona sprejeti neodvisne ukrepe za reševanje, ki niso predvideni v shemi:

- a) podrobno utemelji in navede razloge za nestrinjanje ali odstopanje od predlagane sheme za reševanje skupine;
- b) o razlogih iz prejšnje točke obvesti organ za reševanje skupine in druge organe za reševanje, ki so vključeni v shemo;
- c) obvesti organ za reševanje skupine in druge vključene organe za reševanje o neodvisnih ukrepih za reševanje ali drugih ukrepih, ki jih namerava sprejeti.

(6) Agencija za zavarovalni nadzor pri navajanju razlogov za nestrinjanje ustrezno upošteva načrte reševanja skupine, potencialni vpliv neodvisnih ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov, ki jih bo sprejela, na finančno stabilnost, fiskalne vire, zavarovalne jamstvene sheme in katere koli sheme financiranja v zadevnih državah ter morebitni vpliv teh ukrepov za reševanje ali drugih ukrepov na druge dele skupine.

(7) Če se Agencija za zavarovalni nadzor strinja s shemo za reševanje skupine, ki jo predlaga organ za reševanje skupine, sprejme skupno odločitev o shemi za reševanje skupine, ki zajema subjekte v skupini v Republiki Sloveniji, brez sodelovanja organov za reševanje, ki se s shemo ne strinjajo.

(8) Skupne odločitve in posamični ukrepi po tem členu veljajo za dokončne in jih Agencija za zavarovalni nadzor uporabi.

(9) Agencija za zavarovalni nadzor sprejme vse ukrepe po tem členu brez odlašanja, ob upoštevanju nujnosti razmer.

(10) Če shema za reševanje skupine ni sprejeta, Agencija za zavarovalni nadzor v okviru kolegija za reševanje tesno sodeluje pri sprejemanju ukrepov za reševanje, da se vzpostavi usklajena strategija reševanja za vse subjekte v skupini, ki propadajo ali bodo verjetno propadli.

(11) Agencija za zavarovalni nadzor o ukrepih za reševanje v zvezi s katerim koli subjektom v skupini redno in izčrpno obvešča druge člane kolegija za reševanje.

5. oddelek

Odnosi s tretjimi državami

110. člen **(priznanje in izvrševanje postopkov tretjih držav za reševanje)**

(1) Ta člen se uporablja za postopek tretje države za reševanje dokler ne začne veljati mednarodni sporazum iz prvega odstavka 75. člena Direktive 2025/1/EU z zadevno tretjo državo. Po začetku veljavnosti se uporablja mednarodni sporazum, razen če sporazum ne ureja priznanja in izvrševanja postopka tretje države za reševanje, se uporablja ta člen.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor odloči, ali bo priznala in izvršila postopek tretje države za reševanje v zvezi s hčerinsko družbo v Evropski uniji, podružnico družbe iz tretje države v Evropski uniji ali nadrejeno družbo, razen v primerih iz četrtega odstavka tega člena.

(3) Pri odločitvi iz prejšnjega odstavka Agencija za zavarovalni nadzor ustrezno upošteva interese vsake države članice, v kateri deluje zavarovalnica ali nadrejena družba iz tretje države, ter zlasti vpliv priznanja in izvrševanja postopkov tretje države za reševanje na druge dele skupine, imetnike polic, realno gospodarstvo in finančno stabilnost v teh državah članicah.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor zavrne priznanje in izvršitev postopa tretje države za reševanje iz drugega odstavka tega člena, če oceni, da:

1. bi postopek tretje države imel negativne učinke na finančno stabilnost v Republiki Sloveniji ali drugi državi članici;
2. je v zvezi z EU podružnico, ustanovljeno v Republiki Sloveniji, za doseganje enega ali več ciljev reševanja nujen neodvisni ukrep za reševanje v skladu s 111. členom tega zakona;
3. upniki, vključno z imetniki zavarovalnih polic, ki se nahajajo ali so vplačane Republiki Sloveniji, v postopkih tretje države ne bi bili obravnavani enakopravno z upniki iz tretje države s podobnimi zakonitimi pravicami v postopku reševanja ali prisilnega prenehanja;
4. bi imelo priznanje ali izvedba postopka tretje države za reševanje bistvene finančne posledice za Republiko Slovenijo;
5. bi bil učinek priznanja ali izvedbe v nasprotju s pravom Republike Slovenije.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor izvaja pooblastila za reševanje, ki vključujejo:

1. izvajanje pooblastil v zvezi s premoženjem, pravicami in obveznostmi, kar zadeva:
 - a) sredstva zavarovalnice ali nadrejene družbe iz tretje države, ki se nahajajo v Republiki Sloveniji ali jih ureja pravo Republike Slovenije;
 - b) pravice ali obveznosti zavarovalnice iz tretje države, ki jih podružnica iz tretje države v Evropski uniji knjiži v Republiki Sloveniji ali jih ureja pravo Republike Slovenije, oziroma kadar so terjatve v zvezi s temi pravicami in obveznostmi izvršljive v Republiki Sloveniji;
2. izvedbo prenosa delnic ali drugih lastniških instrumentov podrejene družbe v Evropski uniji s sedežem v Republiki Sloveniji, pri čemer lahko Agencija za zavarovalni nadzor zahteva, da izvedbo prenosa zagotovi druga oseba;
3. izvajanje pooblastil za omejitve pogodbenih pravic iz 70., 71. ali 72. člena tega zakona v zvezi s pravicami katere koli pogodbene stranke pogodbe, sklenjene s subjektom iz tretje države, kadar so ta pooblastila potrebna za izvrševanje postopka tretje države za reševanje;
4. omejitev pravic do odpovedi in predčasne dospelosti, kar vključuje povzročitev neizvršljivosti vsakršne pravice do odpovedi pogodbe ali takojšnje zapadlosti obveznosti oziroma vplivanje na pogodbene pravice subjektov v skupini, kadar takšna pravica nastane zaradi ukrepov za reševanje zavarovalnice iz tretje države, njene nadrejene družbe ali drugih subjektov v skupini, ki jih sprejme organ za reševanje tretje države ali se sprejmejo na podlagi pravnih zahtev te države, pod pogojem, da se še naprej izpolnjujejo bistvene pogodbene obveznosti, vključno z obveznostmi plačila in izročitve, in zagotavlja zavarovanje s premoženjem.

(6) Agencija za zavarovalni nadzor lahko, če je to potrebno zaradi javnega interesa, sprejme ukrepe za reševanje nadrejene družbe, kadar pristojni organ tretje države ugotovi, da zavarovalnica, ki je podrejena družba in ima sedež v tretji državi, izpolnjuje pogoje za reševanje po pravu tretje države. Agencija za zavarovalni nadzor lahko v zvezi z nadrejeno družbo uporabi vsa pooblastila za reševanje iz tega zakona, pri čemer se uporablja 69. člen tega zakona.

(7) Priznanje in izvrševanje postopka tretje države za reševanje ne posegata v običajne insolvenčne postopke po pravu Republike Slovenije, ki se, če je to ustrezno, uporabljajo v skladu s tem zakonom.

111. člen **(reševanje podružnic družb iz tretjih držav)**

(1) Agencija za zavarovalni nadzor ima pooblastila za ukrepanje v zvezi s podružnico družbe iz tretje države v Evropski uniji, ki deluje v Republiki Sloveniji, kadar:

- a) za družbo v tretji državi ne poteka postopek reševanja ali
- b) za družbo v tretji državi poteka postopek reševanja, vendar je nastopila katera od okoliščin za zavrnitev priznanja in izvršitve iz 110. člena tega zakona.

(2) Za izvajanje pooblastil iz prejšnjega odstavka se uporablja 69. člen tega zakona.

(3) Agencija za zavarovalni nadzor lahko izvaja pooblastila iz prvega odstavka tega člena, če oceni, da je ukrep potreben zaradi javnega interesa in je izpolnjen eden ali več od naslednjih pogojev:

- a) podružnica družbe iz tretje države v Evropski uniji ne izpolnjuje več pogojev za dovoljenje in poslovanje v Republiki Sloveniji ali je verjetno, da jih ne bo več izpolnjevala, ter ni pričakovati, da bi kateri koli ukrep zasebnega sektorja, nadzornih organov ali ustrezne tretje države ponovno vzpostavil skladnost podružnice s pogoji ali v razumnem času preprečil njen propad;
- b) zavarovalnica iz tretje države po oceni Agencije za zavarovalni nadzor ob zapadlosti ni sposobna ali pripravljena poravnati svojih obveznosti do upnikov v Evropski uniji ali obveznosti, ki so nastale ali bile knjižene prek podružnice, zlasti obveznosti do imetnikov polic ali upravičencev, ali je verjetno, da jih ne bo sposobna poravnati, hkrati pa Agencija za zavarovalni ugotovi, da se v zvezi s to zavarovalnico v razumnem času ne bo začel noben postopek tretje države za reševanje oziroma insolvenčni postopek;
- c) pristojni organ tretje države je začel postopek tretje države za reševanje v zvezi z zavarovalnico iz tretje države oziroma je Agencijo za zavarovalni nadzor obvestil o nameri za začetek takšnega postopka.

(4) Kadar Agencija za zavarovalni nadzor sprejme neodvisen ukrep v zvezi s podružnico družbe iz tretje države v Evropski uniji, upošteva cilje reševanja in ukrepa v skladu z naslednjimi načeli in zahtevami, če so relevantni:

- a) načeli reševanja iz 36. člena tega zakona;
- b) zahtevami v zvezi z uporabo instrumentov za reševanje iz podpoglavja 3.2 tega zakona.

112. člen

(sodelovanje in izmenjava zaupnih informacij z organi tretjih držav)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor lahko z organom tretje države sklene dogovor o sodelovanju, ki je skladen z okvirnim dogovorom EIOPA iz drugega odstavka 79. člena Direktive 2025/1/EU. O dogovoru obvesti EIOPA. Od začetka veljavnosti mednarodnega sporazuma na podlagi prvega odstavka 75. člena Direktive 2025/1/EU dogovor o sodelovanju ne velja več in velja mednarodni sporazum.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor in pristojno ministrstvo, izmenjujeta zaupne podatke, vključno s preventivnimi načrti sanacije, z zadevnimi organi tretjih držav le, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) za organe teh tretjih držav veljajo zahteve in standardi glede varovanja poslovnih skrivnosti, ki so po mnenju Agencije za zavarovalni nadzor in pristojnega ministrstva vsaj enakovredni tistim iz 15. člena tega zakona;
- b) informacije so potrebne za opravljanje nalog reševanja organov tretje države, ki so primerljive nalogam po tem zakonu, in se ne uporabljajo za druge namene.

(3) Če se izmenjava podatkov iz prejšnjega odstavka nanaša na osebne podatke, obdelavo in posredovanje teh podatkov organom tretje države urejajo predpisi Evropske unije in zakon, ki ureja varstvo osebnih podatkov.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor in pristojno ministrstvo lahko organu za reševanje v tretji državi pošljeta zaupne podatke, ki sta jih pridobila od organa za reševanje ali pristojnega ministrstva iz druge države članice, le pod pogojem, da:

- a) organ države članice dovoli pošiljanje pridobljenih informacij organu za reševanje v tretji

državi in

b) se zadevne informacije pošljejo le za namene, ki jih navaja organ države članice.

V. POGLAVJE FINANCIRANJE

113. člen

(vzpostavitev in področje uporabe sheme financiranja reševanja)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor vzpostavi shemo financiranja reševanja za zagotavljanje izplačil razlik v obravnavi iz 78. člena tega zakona, ki nastanejo zaradi uporabe ukrepov reševanja v primerjavi z rednim stečajnim postopkom, pri čemer shema financiranja temelji na načelu naknadnega financiranja.

(2) Shema financiranja reševanja se uporablja za zavarovalnice in podružnice zavarovalnic iz tretjih držav, ki opravljajo zavarovalne posle na ozemlju Republike Slovenije.

(3) Shema financiranja reševanja se uporablja za izplačilo nadomestil delničarjem, imetnikom polic, upravičencem, vložnikom škodnih zahtevkov ali drugim upnikom, ki so v postopku reševanja utrpeli večje izgube, kot bi jih v primeru stečaja zavarovalnice, v skladu s 78. členom tega zakona.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor o vzpostavitvi in delovanju sheme financiranja reševanja obvesti Evropsko komisijo in EIOPA.

114. člen

(sredstva za izvajanje sheme financiranja reševanja)

(1) Zavarovalnice in podružnice zavarovalnic iz tretjih držav (v nadaljnjem besedilu: člani sheme) so dolžne v skladu s tem členom zagotavljati sredstva za izvajanje sheme financiranja reševanja.

(2) Agencija za zavarovalni nadzor z odločbo ugotovi obstoj in višino razlike v obravnavi iz 78. člena tega zakona, določi skupni znesek sredstev, ki jih je treba zagotoviti za izvajanje sheme financiranja reševanja, ter višino prispevka posameznega člana sheme.

(3) Prispevki članov sheme se določijo sorazmerno:

- a) čistim zavarovalnim premijam za premoženjska zavarovanja v preteklem poslovnem letu ali
- b) zavarovalno-tehničnim rezervacijam za življenjska zavarovanja, oblikovanim na zadnji dan preteklega poslovnega leta.

(4) Posamezni član sheme je dolžan plačati prispevek v roku, določenem z odločbo Agencije za zavarovalni nadzor, ki ne sme biti krajši od 15 dni od vročitve odločbe.

(5) Skupna višina prispevkov posameznega člana sheme v posameznem koledarskem letu ne sme preseči:

- a) 0,5 % čistih zavarovalnih premij za premoženjska zavarovanja v preteklem poslovnem letu ali
- b) 0,3 % zavarovalno-tehničnih rezervacij za življenjska zavarovanja, oblikovanih na zadnji dan preteklega poslovnega leta.

(6) Če Agencija za zavarovalni nadzor na podlagi pravnomočne sodbe izda novo odločbo, s katero določi dodatne obveznosti plačil za izvajanje sheme financiranja reševanja, so

člani sheme dolžni te obveznosti izpolniti v skladu s to odločbo, ob upoštevanju omejitev iz petega odstavka tega člena.

(7) Agencija za zavarovalni nadzor za izvajanje sheme financiranja reševanja odpre poseben namenski račun, ločen od drugih sredstev Agencije za zavarovalni nadzor, ki se uporablja izključno za zbiranje prispevkov in izplačila upravičencem.

(8) Zavarovalnica v okviru lastne ocene tveganj in solventnosti oceni svojo sposobnost izpolnjevanja obveznosti iz naslova sheme financiranja reševanja, pri čemer upošteva scenarij maksimalne letne obremenitve v skladu s petim odstavkom tega člena. O oceni poroča Agenciji za zavarovalni nadzor, ki informacije uporablja pri izvajanju nalog nadzora in nalog organa za reševanje.

(9) Če Agencija za zavarovalni nadzor na podlagi teh ocen ali drugih informacij ugotovi, da zavarovalnica ne bo sposobna izpolnjevati obveznosti iz naslova sheme financiranja reševanja, lahko zavarovalnici naloži nadzorne ukrepe, zlasti glede izboljšanja likvidnosti, prestrukturiranja sredstev ali zmanjšanja tveganj.

(10) Ne glede na tretji odstavek tega člena lahko Agencija za zavarovalni nadzor v izjemnih primerih, če bi izpolnitev obveznosti plačila prispevka resno ogrozila finančno stabilnost ali solventnost posameznega člana sheme, z odločbo določi znižanje, odlog ali obročno plačilo njegove obveznosti.

VI. POGLAVJE SANKCIJE

115. člen (upravne sankcije)

(1) Če Agencija za zavarovalni nadzor pri opravljanju svojih nalog ugotovi kršitve določb tega zakona, izreče upravne kazni. Te kazni so učinkovite, sorazmerne in odvračilne.

(2) Upravne kazni iz prejšnjega odstavka vključujejo:

- a) javno izjavo, v kateri se navede odgovorna fizična oseba, subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona ali druga pravna oseba ter narava kršitve;
- b) odredbo, s katero se odgovorni fizični ali pravni osebi naloži, da preneha s kršitvijo in je ne ponovi;
- c) začasno prepoved opravljanja funkcij v subjektu iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, ki se izreče članu upravnega ali nadzornega organa, višjega vodstva ali drugi odgovorni fizični osebi.

(3) Za vse postopke izrekanja upravnih kazni se smiselno uporabljajo določbe zakona, ki ureja zavarovalništvo.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor izvaja svoja upravna pooblastila za naložitev ukrepov v skladu s tem zakonom na enega od naslednjih načinov:

1. neposredno;
2. v sodelovanju z drugimi organi;
3. v okviru svoje pristojnosti s prenosom pooblastil na druge organe;
4. z vložitvijo zahtevka pri pristojnih sodnih organih.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor pri opravljanju nalog nadzora in nalog reševanja zagotovi stalno in tesno sodelovanje ter izmenjavo informacij med posameznimi področji dela. Pri izrekanju upravnih ukrepov Agencija za zavarovalni nadzor ravna usklajeno, da zagotovi

skladnost ukrepanja ter prepreči podvajanje postopkov ali izrekanje večkratnih sankcij za isto kršitev.

116. člen (objava upravnih sankcij)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor na svoji spletni strani objavi vse upravne kazni, izrečene zaradi kršitev tega zakona. Objava se izvede brez nepotrebnega odlašanja po tem, ko je bila odgovorna oseba obveščena o ukrepu ali kazni in ko zoper odločbo ni več mogoče sprožiti postopka sodnega varstva oziroma je bila pravica do pravnega sredstva izčrpana.

(2) Objava iz prejšnjega odstavka vsebuje informacije o vrsti in naravi kršitve ter identiteti fizične ali pravne osebe, ki ji je bil ukrep ali kazen izrečena.

(3) Če Agencija objavi ukrep ali kazen, zoper katero je vložen postopek sodnega varstva, hkrati objavi informacijo o statusu postopka in o njegovem končnem izidu.

(4) Agencija za zavarovalni nadzor na podlagi ocene sorazmernosti v posameznem primeru identiteto pravne osebe oziroma osebne podatke fizične osebe objavi anonimno, objavo odloži ali odloči, da se objava ne izvede, če:

- a) bi bila objava identitete nesorazmerna glede na naravo ukrepa, ki se šteje za manj pomembnega;
- b) bi objava ogrozila stabilnost finančnih trgov;
- c) bi objava ogrozila preiskavo, ki je v teku.

(5) Agencija za zavarovalni nadzor na podlagi ocene sorazmernosti v posameznem primeru identiteto pravne osebe oziroma osebne podatke fizične osebe objavi anonimno, objavo odloži ali odloči, da se objava ne izvede, če:

- a) bi bila objava identitete nesorazmerna glede na naravo ukrepa, ki se šteje za manj pomembnega;
- b) bi objava ogrozila stabilnost finančnih trgov;
- c) bi objava ogrozila preiskavo, ki je v teku.

(6) Objava po tem členu ostane dostopna na spletni strani Agencije pet let po objavi. Osebni podatki v objavi ostanejo le toliko časa, kolikor je to potrebno v skladu s predpisi, ki urejajo varstvo osebnih podatkov.

117. člen (merila za upravne sankcije)

(1) Agencija za zavarovalni nadzor pri določanju vrste upravne kazni zaradi kršitve tega zakona ali pri odmeri višine globe upošteva vse ustrezne okoliščine kršitve, ki vključujejo zlasti:

1. resnost in trajanje kršitve;
2. stopnjo odgovornosti odgovorne fizične ali pravne osebe;
3. finančno moč odgovorne fizične ali pravne osebe;
4. znesek pridobljenega dobička ali izgub, ki se jim je odgovorna fizična ali pravna oseba s kršitvijo izognila, če ga je mogoče določiti;
5. izgube, ki so jih zaradi kršitve utrpeli tretje osebe, vključno z imetniki zavarovalnih polic, če je te izgube mogoče določiti;
6. stopnjo sodelovanja odgovorne fizične ali pravne osebe z Agencijo za zavarovalni nadzor;
7. predhodne kršitve odgovorne fizične ali pravne osebe.

(2) Pri ugotavljanju finančne moči odgovorne osebe iz 3. točke prejšnjega odstavka se kot kazalniki upoštevajo:

1. za pravno osebo: skupni letni promet pravne osebe v preteklem poslovnem letu;
2. za fizično osebo: skupni letni dohodki fizične osebe v preteklem koledarskem letu.

118. člen **(globa za kršitev)**

(1) Z globo od 25.000 do 250.000 eurov se za prekršek kaznuje subjekt iz prvega odstavka 2. člena tega zakona ali pravna oseba, ki je del skupine, če:

1. Agenciji za zavarovalni nadzor na njeno zahtevo ne pošlje poročil, informacij ali dokumentacije v zvezi z okoliščinami o poslovanju (prvi odstavek 11. člena);
2. ki v nasprotju z določbo 18. ali 20. člena tega zakona ne pripravi, vzdržuje ali posodablja preventivnega načrta sanacije ali preventivnega načrta sanacije skupine;
3. o svoji odločitvi glede uporabe popravnih ukrepov iz preventivnega načrta sanacije ne obvesti Agencije za zavarovalni nadzor v skladu z devetim odstavkom 18. člena tega zakona;
4. ne predloži preventivnega načrta sanacije v skladu z sedmim odstavkom 19. člena tega zakona ali ne izvede sprememb poslovanja v skladu z osmim odstavkom 19. člena tega zakona;
5. ne obvesti Agencije za zavarovalni nadzor v skladu z devetim odstavkom 22. člena tega zakona o spremembah, ki lahko bistveno vplivajo na način izvajanja načrta reševanja;
6. ki v nasprotju z določbami tretjega odstavka 24. in 25. člena tega zakona ne sodeluje ali zagotovi vseh informacij, ki so potrebne za pripravo načrtov reševanja;
7. ne zagotovi podatkov za izdelavo ocene rešljivosti iz četrtega odstavka 26. ali šestega odstavka 27. člena tega zakona;
8. ne predloži stališča, predloga ukrepov ali izvede ukrepov v ključno z alternativnimi ukrepi, v zvezi z oceno in ugotovljenimi ovirami za rešljivost v skladu z 28. členom tega zakona;
9. ne upošteva prepovedi glede sklepanja novih zavarovalnih poslov iz prvega odstavka 44. člena tega zakona;
10. ne upošteva prepovedi izplačil iz sedmega odstavka 44. člena tega zakona;
11. kljub zahtevi Agencija za zavarovalni nadzor iz osmega odstavka 56. člena tega zakona nima ves čas na voljo potrebnih predhodnih dovoljenj in pooblastil za izdajo instrumentov lastnih virov sredstev prvega razreda;
12. ne zagotavlja zadostne višine odobrenega osnovnega kapitala ali drugih ustreznih instrumentov prvega razreda lastnih virov sredstev v skladu s prvim odstavkom 60. člena tega zakona;
13. ne izvede ukrepov za izpolnitev zahtev Agencije za zavarovalni nadzor iz a, c ali j točke prvega odstavka 61. člena tega zakona;
14. prevzemniku ne zagotavlja informacij in pomoči v skladu s 5. točko prvega odstavka 62. člena tega zakona;
15. ne zagotavlja storitev in prostorov v skladu s prvim odstavkom 64. člena tega zakona;
16. v pogodbe, ki so podlaga za nastanek kapitalskih instrumentov, kvalificiranih obveznosti ali drugih obveznosti, za katere se lahko uporabi instrument odpisa in konverzije v skladu s tem zakonom, in za katere se uporablja pravo tretje države, ne vključi pogodbene določbe o tem, da je obveznost lahko predmet odpisa in konverzije, oziroma o strinjanju z učinki znižanja glavnice ali preostalega neporavnane zneska, konverzije ali razveljavitve, ki je posledica uporabe instrumenta odpisa in konverzije (drugi odstavek 68 člena);
17. v finančne pogodbe ne vključi pogodbenih določil glede mirovanja v skladu s prvim in drugim odstavkom 73. člena tega zakona;
18. katerega upravljalni ali nadzorni organ v nasprotju s prvim odstavkom 84. člena tega zakona ne obvesti Agencije za zavarovalni nadzor, da propada ali bo verjetno propadel;
19. ne odpre namenskega računa, zagotavlja sredstev na računu ali ne plača naknadnega prispevka v skladu s 114. členom tega zakona.

(2) Če je narava storjenega prekrška iz prejšnjega odstavka posebno huda zaradi višine povzročene škode oziroma višine pridobljene protipravne premoženjske koristi ali zaradi storilčevega naklepa oziroma njegovega namena koristoljubnosti, se oseba iz prvega odstavka 2. člena tega zakona kaznuje z globo v višini do:

a) 10 odstotkov skupnega letnega neto prometa v predhodnem poslovnem letu, vključno z bruto dohodkom v predhodnem poslovnem letu, v obliki prihodkov iz obresti in podobnih prihodkov, prihodkov iz delnic in drugih vrednostnih papirjev s spremenljivim ali fiksnim donosom ter prejetih provizij in nadomestil v skladu s 316. členom Uredbe 575/2013/EU, pri čemer se, če je banka podružnica EU nadrejene družbe, upošteva skupni neto promet, ki je razviden iz konsolidiranih računovodskih izkazov EU nadrejene družbe, ali

b) dvakratnega zneska dobička, pridobljenega s kršitvijo, ali izgube, preprečene s kršitvijo, kadar ju je mogoče opredeliti, če ta znesek presega znesek iz prejšnje točke.

(3) Z globo od 2.500 do 10.000 eurov se za prekršek kaznuje član uprave ali nadzornega sveta subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona, ki stori prekršek iz prvega odstavka tega člena.

(4) Če je narava storjenega prekrška iz tretjega odstavka tega člena posebno huda zaradi višine povzročene škode oziroma višine pridobljene protipravne premoženjske koristi ali zaradi storilčevega naklepa oziroma njegovega namena koristoljubnosti, se član uprave ali nadzornega sveta subjekta iz prvega odstavka 2. člena tega zakona kaznuje z globo do višine 5.000.000 eurov.

119. člen **(izrek globe v hitrem postopku)**

Za prekrške iz tega zakona se sme v hitrem postopku izreči globa tudi v znesku, ki je višji od najnižje predpisane globe, določene s tem zakonom.

VII. POGLAVJE KONČNA DOLOČBA

120. člen **(začetek veljavnosti)**

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

Člen določa vsebinsko področje zakona, ki implementira Direktivo (EU) 2025/1 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. novembra 2024 o vzpostavitvi okvira za sanacijo in reševanje zavarovalnic in pozavarovalnic ter spremembi direktiv 2002/47/ES, 2004/25/ES, 2007/36/ES, 2014/59/EU in (EU) 2017/1132 ter uredb (EU) št. 1094/2010, (EU) št. 648/2012, (EU) št. 806/2014 in (EU) 2017/1129 (UL L št. 2025/1 z dne 8.1.2025; v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2025/1/EU). Člen opredeljuje ključna področja, ki jih zakon ureja z namenom zagotavljanja stabilnosti finančnega sistema. To vključuje določitev Agencije za zavarovalni nadzor (v nadaljnjem besedilu: Agencija) kot pristojnega organa za reševanje, vzpostavitev procesov za preventivno načrtovanje reševanja ter opredelitev konkretnih pooblastil in ukrepov, ki jih Agencija uporabi, ko subjekt postane neuspešen ali verjetno neuspešen. Poleg samih zavarovalnic in pozavarovalnic zakon v skladu Direktivo 2025/1/EU širi svojo veljavnost na celoten spekter subjektov, ki so ključni za stabilnost zavarovalniškega sektorja v Evropski uniji.

Pravila in postopki sanacije ter reševanja poleg zavarovalnic in pozavarovalnic, ki delujejo v okviru režima Solventnost II, vključujejo tudi širše krovne strukture. To vključuje nadrejene zavarovalnice in pozavarovalnice s sedežem v Evropski uniji ter različne oblike holdingov, kot so zavarovalni holdingi, mešani finančni holdingi ter njihove nadrejene entitete na ravni države članice ali celotne Evropske Unije. Takšen celovit pristop je nujen, saj finančne težave znotraj skupine pogosto izvirajo iz krovnih struktur ali pa se nanje hitro prenesejo, zato mora imeti organ za reševanje pooblastila za ukrepanje na ravni celotne skupine. Prav tako so v področje uporabe vključene podružnice zavarovalnic iz tretjih držav, kar zagotavlja, da so subjekti, ki poslujejo na notranjem trgu pod tujim lastništvom, podvrženi primerljivim standardom nadzora in reševanja.

V drugem odstavku se področje uporabe zakona širi na izvajalce ključnih storitev. S tem se zagotavlja kontinuiteta tistih funkcij, ki so nujne za nemoteno delovanje subjekta v postopku reševanja, s čimer se preprečujejo negativni učinki na zavarovance in širše gospodarstvo. Takšna ureditev prepoznava dejstvo, da so sodobne zavarovalne skupine pogosto operativno prepletene, kjer kritične informacijske storitve ali upravljanje naložb za več subjektov hkrati izvaja ena sama specializirana entiteta znotraj ali zunaj skupine.

Direktiva 2025/1/EU s tem širokim naborom subjektov zasleduje cilj harmonizacije evropskega prostora. Glavni cilj je vzpostaviti mehanizme, ki organom omogočajo dovolj zgodnje in hitro ukrepanje, s poudarkom na ohranitvi kritičnih funkcij in zaščiti upravičencev iz zavarovanj. Zagotavlja se, da se izgube ustrezno porazdelijo med delničarje in upnike, s čimer se neposredno ščiti državne proračune in javna sredstva.

Gre za prenos 1. člena Direktive 2025/1/EU.

K 2. členu:

S členom se v slovenski pravni red prenaša prvi odstavek 1. člena Direktive 2025/1/EU. Cilj člena je natančno opredeliti področje uporabe zakona in določiti krog subjektov, za katere se uporabljajo postopki in ukrepi sanacije ter reševanja. Ker gre za kompleksen okvir, ki ne vpliva le na neposredne nosilce zavarovalnih poslov, temveč na celotne finančne strukture, je opredelitev subjektov v prvem odstavku zasnovana široko.

Vključitev nadrejenih družb in holdingov v predmet zakona je nujna, saj so to subjekti, ki na ravni skupine nadzorujejo kapital in sprejemajo ključne strateške odločitve, zato morajo biti vključeni v procese preventivnega načrtovanja in morebitnega reševanja. Poleg domačih subjektov so v področje uporabe vključene tudi podružnice iz tretjih držav, ki poslujejo v Republiki Sloveniji, s čimer se zagotavlja celovit nadzor nad vsemi akterji, ki bi lahko vplivali na stabilnost slovenskega finančnega sistema.

Drugi odstavek uvaja ključno načelo sorazmernosti, ki organu za reševanje in nadzornemu organu nalaga - Agenciji, da pri izvajanju pooblastil ne postopata mehanično. Ukrepi in instrumenti reševanja morajo biti prilagojeni naravi poslovanja, profilu tveganja, velikosti in pravni obliki posameznega subjekta. Posebna pozornost je namenjena medsebojni povezanosti

subjekta z drugimi institucijami ali širšim finančnim sistemom, kar pomeni, da bodo strožje zahteve (npr. pri načrtovanju reševanja) veljale za sistemsko pomembne subjekte, medtem ko se za manjše in manj kompleksne subjekte uporabi blažji režim. To načelo zagotavlja, da stroški in administrativna bremena sanacije niso nesorazmerni glede na dejansko tveganje, ki ga subjekt predstavlja za zavarovance in finančno stabilnost.

Tretji in četrti odstavek služita terminološki jasnosti in poenostavitvi besedila zakona. Uvedba skupnega izraza »subjekt reševanja« omogoča jedrnato sklicevanje na vse kategorije iz prvega odstavka tega člena v nadaljnjih členih, kar povečuje preglednost normativnega dela. Podobno se v petem odstavku določa, da se izraz »zavarovalnica« privzeto uporablja tudi za pozavarovalnice ter lastne (captive) zavarovalnice in pozavarovalnice. Takšna ureditev sledi uveljavljeni nomotehnični praksi v zavarovalnem pravu, kjer se specifični subjekti, kot so lastne zavarovalnice, obravnavajo v okviru splošnih pravil, razen če narava njihovega poslovanja zahteva izrecno drugačno določitev. S tem se doseže konsistentnost s krovno zavarovalno zakonodajo, hkrati pa se zagotavlja, da noben relevanten subjekt ne ostane zunaj okvira za sanacijo in reševanje.

K 3. členu:

Cilj tega člena je formalna izpolnitev obveznosti Republike Slovenije glede prenosa zakonodaje Evropske unije v nacionalni pravni red. Člen določa, da se s tem zakonom v slovensko zakonodajo implementira Direktiva 2025/1/EU. Gre za prenos 100. člena navedene direktive, ki od držav članic zahteva, da se v sprejetih predpisih sklicujejo na direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

Poleg navedenega sklicevanje na Direktivo 2025/1/EU člen zagotavlja pravno jasnost glede izvora in namena zakona, saj ta vzpostavlja harmoniziran okvir za sanacijo in reševanje v zavarovalnem sektorju na celotnem notranjem trgu EU. Navedba polnega naslova direktive in opredelitev objave v Uradnem listu EU omogoča nedvoumno identifikacijo pravne podlage, ki jo ta zakon implementira.

Z implementacijo Direktive 2025/1/EU se v Sloveniji vzpostavljajo enaki standardi za sanacijo in reševanje zavarovalnic, kot veljajo v drugih državah članicah, kar povečuje varnost zavarovancev in zmanjšuje tveganje uporabe javnih sredstev v primeru finančnih težav zavarovalnih skupin.

K 4. členu:

Člen zagotavlja terminološko usklajenost znotraj zakonodaje s področja finančnega sistema Republike Slovenije. Ker se ta zakon prepleta s področji bančništva, kapitalskih trgov in zavarovalništva, je ključno, da se pojmi interpretirajo enotno. S sklicevanjem na obstoječe zakone se preprečuje tveganje različnih razlag istih pravnih institutov, kar bi lahko v kriznih situacijah reševanja povzročilo pravno negotovost ali operativne težave pri izvajanju ukrepov. Člen neposredno prenaša drugi in devetdeseti odstavek Direktive 2025/1/EU, ki s sklicevanjem na pravne akte z drugih finančnih področij, predvideva, da so opredelitve pojmov v tem zakonu skladne z že uveljavljenimi opredelitvami v sorodnih sektorjih.

V prvih štirih odstavkih so navedene opredelitve pojmov, ki so skladne z drugimi zakoni.

Peti odstavek vzpostavlja sistemsko povezavo s krovnim zakonom, ki ureja zavarovalništvo. S tem se zagotavlja, da se vsi temeljni pojmi v tem zakonu razumejo enako kot v sistemskem zakonu, ki ureja redno poslovanje in nadzor zavarovalnic in pozavarovalnic. Ta določba deluje kot splošno pravilo, ki velja za celotno besedilo zakona, hkrati pa dopušča izjeme, če bi specifična narava sanacije ali reševanja zahtevala ožjo ali širšo opredelitev določenega pojma. Takšen pristop omogoča jedrnatost zakonskega besedila in se izogiba nepotrebnemu ponavljanju opredelitev, ki so v slovenskem pravnem redu že uveljavljene.

Pri prenosu Direktive 2025/1/EU je ključna terminološka striktnost, ki preprečuje uporabo različnih ali neusklajenih izrazov za identične pravne institute. Uporaba pojmov, kot so že opredeljeni v drugih zakonih je nujna za preprečevanje zmede pri izvajanju ukrepov reševanja. Vsako odstopanje od uveljavljene terminologije ali uvajanje novih, vsebinsko prekrivajočih se pojmov za isto zadevo bi lahko povzročilo napačno interpretacijo. S tem členom se tako

vzpostavlja strogo terminološko sidrišče, ki zagotavlja, da se isti finančni instrumenti in pravna razmerja v vseh povezanih zakonih obravnavajo enotno in predvidljivo.

K 5. členu:

Člen je temeljni terminološki okvir zakona. Njegov cilj je vzpostaviti jasen in enoten jezik.

Opredelitve določajo subjekte in strukture, ki so nujne za delovanje sistema sanacije in reševanja zavarovalnic. V Republiki Sloveniji je Agencija organ za reševanje, kadar opravlja pristojnosti in naloge reševalnega organa, ki dobi posebna pooblastila, ko zavarovalnica postane insolventna ali ogrožena. Zakon definira različne oblike povezav, kot so čezmejne skupine in subjekti v skupini, kar je ključno za primere, ko težave ene zavarovalnice vplivajo na druge subjekte v skupini. Za usklajevanje teh zapletenih postopkov člen opredeli kolegije za reševanje, ki služijo kot platforma za sodelovanje med različnimi nacionalnimi organi. Posebna pozornost je namenjena tudi višjemu vodstvu, saj zakon jasno opredeljuje odgovornost oseb, ki dejansko vodijo posle, kar je pomembno pri izvajanju ukrepov kriznega upravljanja.

Člen opredeljuje in pojasnjuje tudi nabor orodij oziroma instrumentov za reševanje, ki jih ima organ za reševanje na voljo. Med njimi izstopajo instrument prodaje poslovanja, ki omogoča hiter prenos delnic ali sredstev na zdravega kupca, ter instrument premostitvene zavarovalnice, kjer država ali drug organ začasno ustanovi novi subjekt, da ohrani kritične funkcije. Posebej specifičen za zavarovalniški sektor je instrument solventnega izteka, ki omogoča, da zavarovalnica neha sklepati nove posle, a še naprej varno upravlja obstoječe police do njihovega naravnega izteka. Najstrožji mehanizem pa predstavlja instrument za odpis ali konverzijo (bail-in), ki omogoča, da se dolgovi zavarovalnice zmanjšajo ali spremenijo v lastniške deleže, s čimer se izgube porazdelijo med delničarje in upnike, namesto da bi bremenile davkoplačevalce.

Zakon se močno opira na pojem kritičnih funkcij. To so tiste storitve zavarovalnice (npr. specifična zdravstvena zavarovanja ali zavarovanja kritične infrastrukture), katerih nenadna prekinitve bi povzročila sistemske motnje ali hudo stisko za imetnike polic. S tem povezana je opredelitev izredne javnofinančne pomoči, ki je strogo omejena in se uporablja le kot skrajni ukrep, da se prepreči širša finančna nestabilnost.

Del opredelitev se posveča tehničnim vidikom finančnih razmerij, kot so lastniški in dolžniški instrumenti, izvedeni finančni instrumenti ter kvalificirane obveznosti. Te opredelitve so nujne za natančno določitev, kaj se lahko uporabi za pokrivanje izgub. Člen prav tako jasno razmejuje med običajnim insolvenčnim postopkom (klasični stečaj) in postopkom reševanja po tem zakonu. S tem ko zakon vključuje izraze, kot so dogovor o poravnavi in zavarovana obveznost, zagotavlja, da so pravice upnikov jasno opredeljene tudi v trenutku, ko organ za reševanje poseže v pogodbeno razmerja.

Člen prenaša 2. člen in prvi odstavke 90. člena Direktive 2025/1/EU.

K 6. členu:

Člen opredeli Agencijo kot organ za reševanje, pri čemer strogo ureja razmerje med njeno obstoječo nadzorno funkcijo, sodelovanjem z ministrstvom, pristojnim za finance, ter vpetostjo v evropski regulativni okvir.

Osrednji del člena se posveča tveganju nasprotja interesov. Ker ista ustanova izvaja redni nadzor nad poslovanjem zavarovalnic in hkrati odloča o njihovem reševanju (kar lahko vključuje drastične ukrepe, kot je odpis dolgov), zakon zahteva vzpostavitev dejanske operativne neodvisnosti. To v praksi pomeni vzpostavitev jasnih ločnic znotraj Agencije. Člen določa ločitev osebja, ki se ukvarja z reševanjem, od tistega, ki izvaja nadzor. S tem se preprečuje, da bi odločitve o reševanju temeljile na morebitnih preteklih nadzornih subjektivnostih ali da bi se zaupni podatki zlorabljali zunaj specifičnega namena reševanja.

Pristojnosti na področju preventivnega načrtovanja sanacije so umeščene v okvir nadzora, saj gre za fazo, ko zavarovalnica še posluje redno in pripravlja načrte za primere morebitnih težav pod vodstvom nadzornega organa. Nasprotno pa priprava načrtov reševanja, ocenjevanje rešljivosti in sama izvedba postopkov reševanja predstavljajo jedro funkcije reševanja. Te

naloge se aktivirajo, ko so izpolnjeni pogoji za reševanje, kar zahteva drugačen nabor pooblastil in strogo ločen proces odločanja od rednega nadzora.

Kljub zahtevi po ločenosti zakon dopušča pragmatične izjeme, da se zagotovi strokovnost in odzivnost. Tretji in četrti odstavek omogočata, da organizacijske enote sodelujejo in si delijo strokovno znanje, kar je ključno v primerih kompleksnih finančnih instrumentov ali akutnih kriz, ko je potrebna mobilizacija vseh kadrov. Vendar so te izjeme strogo pogojene: združevanje nalog mora biti vnaprej predvideno v aktih Agencije, časovno omejeno in podvrženo strogim protokolom varovanja informacij. Linije poročanja se tako lahko staknejo šele na ravni najvišjega vodstva (strokovni svet in senat Agencije), kar zagotavlja, da končne odločitve sprejema neodvisen vrhovni organ na podlagi ločenih strokovnih podlag.

Pomemben vidik člena je odnos med Agencijo kot neodvisnim organom in Ministrstvom za finance. Ker postopki reševanja lahko neposredno vplivajo na javne finance (npr. če bi bila potrebna uporaba proračunskih sredstev ali jamstev), zakon uvaja varovalko v šestem odstavku. Agencija mora ministrstvo sproti obveščati o vseh pomembnih odločitvah, za tiste z neposrednim finančnim učinkom pa mora pridobiti njegovo mnenje (oziroma odobritev). S tem se ohranja ravnovesje med operativno neodvisnostjo strokovnega organa in politično odgovornostjo za državni proračun.

Člen prenaša 3. člen Direktive 2025/1/EU.

K 7. členu:

Člen določa pravni okvir, ki ga mora Agencija upoštevati pri izvajanju nalog kot organ za reševanje. Cilj je zagotoviti, da slovenska praksa reševanja zavarovalnic ne ostane izolirana, temveč se popolnoma integrira v enotni evropski in mednarodni okvir.

V prvi točki se člen navezuje na regulativne in izvedbene tehnične standarde Evropske komisije. Ti standardi so ključni, ker so neposredno uporabljivi in zagotavljajo, da so tehnični vidiki reševanja (npr. natančni obrazci za načrte reševanja ali metodologije za vrednotenje sredstev) enotni po celotni Evropski uniji. Za Agencijo to pomeni, da pri svojem delu ne uporablja le določb slovenskega zakona, temveč tudi zelo podrobna tehnična navodila na ravni Evropske unije, kar preprečuje arbitrarne interpretacije in zagotavlja visoko stopnjo strokovnosti.

Druga točka vključuje akte Evropskega organa za zavarovanja in poklicne pokojnine (v nadaljnjem besedilu: EIOPA). Čeprav smernice in priporočila EIOPA formalno niso vedno zavezujoči predpisi, se mora Agencija ravnati po njih. To zagotavlja, da slovenski nadzornik sledi najboljšim evropskim praksam.

Zadnja točka pa Agenciji omogoča uporabo najširših mednarodnih standardov. Ta vključitev je ključna za reševanje sistemsko pomembnih zavarovalnic, ki delujejo globalno. S tem členom Agencija dobi zakonsko podlago, da svoja dejanja utemelji na mednarodno priznanih kriterijih, kar povečuje legitimnost njenih odločitev v očeh mednarodnih finančnih institucij.

Drugi odstavek Agencijo usmerja pri izvajanju nalog v pripravljalni fazi. Njen glavni namen je zagotoviti, da se za vse ukrepe, ki se izvajajo, dokler zavarovalnica ali drug subjekt še ne izpolnjuje pogojev za reševanje, uporablja pravni okvir zakona, ki ureja zavarovalništvo.

Vključitev preventivnih načrtov sanacije ter pripravljalnih ukrepov (kot je odprava ovir za rešljivost) pod režim zakona, ki ureja zavarovalništvo, pomeni, da Agencija te naloge opravlja redno. Čeprav so ti ukrepi po svoji vsebini že usmerjeni k zagotavljanju rešljivosti v prihodnosti, institucija v tej fazi še ne propada. Zato je procesno najbolj varno, da se uporabljajo standardna pravila o postopku nadzora, odločanja in pravnega varstva, kar subjektom zagotavlja predvidljive roke za izjasnitev, uveljavljene poti ugovora in standardno sodno varstvo. To preprečuje, da bi bili ti, pogosto kompleksni posegi v strukturo ali pogodbe zavarovalnice, na sodišču spoznani za arbitrarne zaradi uporabe preveč agresivnih kriznih postopkov.

K 8. členu:

Prvi odstavek Agenciji nalaga obveznost aktivnega sodelovanja z EIOPA.

Drugi in tretji odstavek urejata poročanje o kaznih. Namen te evidence ni zgolj statističen, temveč služi kot orodje za izmenjavo informacij med organi za reševanje po celotni Evropski uniji. Če bi določena zavarovalna skupina kršila pravila v več državah članicah, bi bila Agencija prek osrednje baze EIOPA o tem takoj obveščena. Pri tem Agencija skrbno pazi na poslovne skrivnosti, podatki se delijo, ko je to zakonsko zahtevano in potrebno za stabilnost, vendar se ob tem vedno ščiti integriteta subjekta, dokler postopki niso pravnomočni.

Zadnji odstavek zagotavlja tehnično usklajenost. EIOPA namreč ne kopira vseh podatkov, temveč vzdržuje spletno vozlišče s povezavami do nacionalnih objav. S to določbo Agencija zagotovi, da so njene objave o kaznih strukturirane tako, da jih evropski iskalniki in baze lahko pravilno indeksirajo.

Člen prenaša 85. in 97. člen Direktive 2025/1/EU.

K 9. členu:

Člen ureja kadrovske in operativne zmogljivosti Agencije pri izvajanju nalog organa za reševanje. Cilj je zagotoviti, da ima Agencija dostop do vrhunškega strokovnega znanja, hkrati pa varovati zaupnost postopkov reševanja, ki so po svoji naravi izjemno občutljivi za finančno stabilnost.

V prvem odstavku člen potrjuje, da so nosilci nalog reševanja zaposleni na Agenciji. To zagotavlja kontinuiteto znanja in institucionalni spomin. Ker pa so postopki reševanja zavarovalnic redki, a tehnično izjemno kompleksni (zahtevajo npr. specifična aktuarska vrednotenja, forenzične revizije ali zapletene pravne presoje), drugi odstavek direktorju Agencije omogoča, da v proces vključi zunanje strokovnjake, kot so pooblaščen revizorji ali cenilci podjetij. Ključna varovalka tukaj je dolžnost varovanja zaupnih informacij, saj bi razkritje informacij o tem, da se neka zavarovalnica rešuje, lahko sprožilo paniko na trgu še pred izvedbo ukrepov.

Tretji odstavek predstavlja specifično "varnostno izjemo" pri javnem naročanju. Postopek reševanja zavarovalnice se pogosto odvija v kritičnih časovnih okvirih (npr. čez vikend), ko mora Agencija nemudoma najeti strokovnjaka za vrednotenje. Standardni postopek javnega naročanja z javno objavo bi razkril identiteto zavarovalnice v težavah, kar bi povzročilo beg kapitala in propad subjekta. S sklicevanjem na pravo EU (člen 346 PDEU) Agencija dobi pooblastilo, da pogodbo z izvajalcem sklene neposredno, pri čemer uporabi pravila, ki sicer veljajo za področje obrambe in varnosti. To omogoča operativno hitrost in popolno diskretnost, ki sta nujni za uspeh reševalne akcije.

Četrty odstavek zagotavlja nujno transparentnost in nadzor nad porabo sredstev. Ker Agencija pri izbiri zunanjih strokovnjakov uporablja izredne postopke brez javnega razpisa, je dolžna v svojem letnem poročilu zbirno razkriti vrednost teh pogodb. S tem se vzpostavlja ravnotežje med nujno operativno tajnostjo v trenutku krize in kasnejšo odgovornostjo za gospodarno porabo sredstev.

K 10. členu:

Člen predstavlja pravno podlago, ki Agenciji omogoča nemoten dostop do informacijskega vira, nujnega za učinkovito načrtovanje in izvedbo reševanja zavarovalnic. Brez možnosti zbiranja in obdelave podatkov, vključno s tistimi, ki so sicer zavarovani kot osebni podatki ali poslovne skrivnosti, Agencija ne bi mogla oceniti dejanskega finančnega stanja subjekta ali pripraviti verodostojnih načrtov reševanja.

V drugem in tretjem odstavku člen vzpostavlja dolžnost sodelovanja organov. Ker je postopek reševanja v javnem interesu (zaščita zavarovancev in stabilnosti trga), morajo drugi državni organi in nosilci javnih pooblastil Agenciji podatke posredovati prednostno in brezplačno.

Zadnji odstavek vzpostavlja nujno varovalko na področju zasebnosti. Ker Agencija operira z občutljivimi podatki (tako osebnimi kot finančnimi), je njeno delovanje strogo omejeno z

evropskim okvirom Uredbo (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL L št.119 z dne 4. 5. 2016, strani 1–88). To pomeni, da lahko podatke uporablja izključno za namene, določene s tem zakonom, in jih mora varovati pred nepooblaščenim dostopom. S tem se zagotavlja skladnost zakona, saj pooblastilo za zbiranje podatkov uravnoteži z obveznostjo njihovega skrbnega varovanja.

K 11. členu:

Člen predstavlja primarno orodje Agencije za pridobivanje podatkov "iz prve roke". Cilj je zagotoviti, da Agencija ni odvisna le od rednih poročil, ki jih subjekti reševanja pošiljajo za namen nadzora, temveč lahko v poljubnem trenutku zahteva specifične podatke, ki so nujni za izvedbo reševanja.

V prvem in drugem odstavku je krog zavezancev postavljen zelo široko. Vključuje ne le zavarovalnico samo, temveč celotno skupino in njene vodilne kadre. To je nujno, ker so finančne težave pogosto skrite v podrejenih družbah ali povezanih podjetjih, ki niso neposredno pod nadzorom Agencije. S tem ko Agencija dobi pravico do neposrednega zahtevka do vodstva in zaposlenih, se prepreči "filtriranje" informacij, ki bi se lahko zgodilo, če bi se vsa komunikacija odvijala le preko uradnih kanalov pravne osebe.

Tretji odstavek Agenciji podeljuje pooblastilo za pridobivanje informacij od tretjih oseb (npr. zunanjih cenilcev, revizorjev ali poslovnih partnerjev), če Agencija oceni, da razpolagajo s ključnimi podatki. To pooblastilo je izjemno močno, saj tretjim osebam nalaga brezplačno sodelovanje v javnem interesu varovanja finančne stabilnosti.

Zadnji odstavek določa minimalni procesni standard. Rok treh delovnih dni je postavljen kot varovalka, ki subjektom omogoča dovolj časa za pripravo dokumentacije, hkrati pa je dovolj kratek, da Agencija v kritičnih trenutkih ne izgublja dragocenega časa. S tem se doseže ravnovesje med operativno hitrostjo organa za reševanje in razumnimi pričakovanji do subjektov nadzora.

K 12. členu:

Člen Agenciji daje pooblastila za neposreden vstop v prostore in informacijske sisteme subjektov. Namen člena je preveriti verodostojnost podatkov, ki jih subjekti pošiljajo v poročilih. V situacijah, ko se pripravlja načrt reševanja ali izvaja reševanje, Agencija ne sme dopustiti tveganja, da bi bili podatki prirejeni ali nepopolni.

Drugi odstavek je posebej pomemben v sodobnem finančnem okolju, saj se večina operacij izvaja digitalno. Agenciji daje izrecno pooblastilo za pregled informacijskih sistemov in dostop do baz podatkov. To vključuje ne le statične evidence, temveč tudi algoritme in modele (npr. aktuarske modele za izračun zavarovalno-tehničnih rezervacij), ki določajo finančno zdravje subjekta reševanja. S tem ko ima Agencija neposreden dostop do teh virov, lahko v krizni situaciji hitreje izvede neodvisno vrednotenje sredstev.

Tretji odstavek vzpostavlja procesno varnost s smiselno uporabo zakona, ki ureja zavarovalništvo. To pomeni, da so pooblaščenice osebe Agencije pri pregledu dolžne upoštevati uveljavljena pravila o izdaji pooblastil za pregled, pisanju zapisnikov in pravici subjekta do podajanja pripomb. Za Agencijo to pomeni operativno olajšavo, saj njeni zaposleni uporabljajo postopke, ki jih že obvladajo pri rednem nadzoru, za subjekte pa to pomeni predvidljivost postopka, kjer so njihove procesne pravice (npr. varovanje poslovne skrivnosti) vnaprej jasno določene.

K 13. členu:

Člen vzpostavlja mehanizem, ki Agenciji zagotavlja sredstva za tekoče operativno delo na področju reševanja. Osnovno načelo financiranja je, da stroške priprav na sanacijo in reševanje krijejo subjekti, ki bi bili v primeru krize deležni teh postopkov.

V drugem in tretjem odstavku je določena pomembna razmejitev stroškov. Letno nadomestilo, določeno s tarifo, pokriva zgolj administrativne in strokovne stroške Agencije (npr. plače

zaposlenih, informacijski sistemi, priprava načrtov). Nasprotno pa se stroški dejanskega reševanja ne financirajo iz tega nadomestila. S tem se prepreči, da bi redna nadomestila postala nepredvidljiva in previsoka zaradi posameznega kriznega dogodka.

Uporaba tarife kot pravnega akta (peti odstavek) omogoča Agenciji potrebno prožnost pri prilagajanju stroškov dejanskim potrebam. Metodologija v tarifi mora zagotoviti, da je porazdelitev bremena med subjekti reševanja pravična, običajno se določi glede na velikost in profil tveganja posameznega subjekta. Tak sistem zagotavlja stabilno financiranje funkcije reševanja, ne da bi obremenjeval subjekte nad njihovo dejansko sorazmerno odgovornostjo za stabilnost sistema.

V četrtem odstavku je poenostavljen postopek plačila preko neposrednega računa, kar zmanjšuje administrativno breme tako za Agencijo kot za subjekte reševanja. Celotna ureditev tako zagotavlja, da je funkcija reševanja samo-financirana, transparentna in strokovno podprta.

K 14. členu:

Člen ureja financiranje Agencije v postopku sanacije in reševanja. Medtem ko se redno delo Agencije financira iz letnega nadomestila (tarife), se izredni stroški, ki nastanejo ob dejanski sanaciji ali reševanju konkretnega subjekta, financirajo na način povračila stroškov.

V drugem odstavku so naštetni stroški, ki so nujni za zakonitost in strokovnost postopka. Posebej izstopajo stroški neodvisnega vrednotenja, ki so po tem zakonu obvezni, da se ugotovi poštena vrednost premoženja pred prodajo ali prenosom. Ker gre za visoko specializirane storitve, ki so lahko drage, zakon Agenciji daje neposredno podlago, da te račune izstavi subjektu sanacije ali reševanja.

Tretji in četrti odstavek Agenciji podeljujeta močna pooblastila za izterjavo sredstev, bodisi za pokritje lastnih stroškov bodisi za vračilo sredstev, ki jih je za namene reševanja zagotovila shema za financiranje.

Izjemno pomembna je možnost "odbitka od nadomestila" (1. točka četrtega odstavka), če Agencija subjekt reševanja proda, lahko stroške postopka preprosto odtegne od kupnine, preden ta pride do delničarjev subjekta reševanja v težavah. To zagotavlja najhitrejšo in najbolj zanesljivo pot do poplačila stroškov Agencije.

Poleg tega določba o prednostnem poplačilu iz premoženja subjekta sanacije ali reševanja zagotavlja, da so stroški organa za reševanje v vrstnem redu poplačila uvrščeni najvišje. S tem se tveganje, da bi Agencija ostala brez povračila stroškov za delo, ki ga je v javnem interesu opravila, zmanjša na minimum.

Člen prenaša peti odstavek 26. člena Direktive 2025/1/EU.

K 15. členu:

Ker so informacije o finančnih težavah in načrtovanih ukrepih izjemno občutljive, člen vzpostavlja strog režim poslovne skrivnosti in varovanja zaupnih informacij, ki zavezuje vse udeležence postopka.

Prvi in drugi odstavek določata širok krog zavezancev in vsebino prepovedi razkritja. Dolžnost varovanja zaupnih informacij ne velja le za zaposlene na Agenciji in ministrstvu, temveč se širi na zunanje izvedence, revizorje, izredne upravitelje in celo potencialne prevzemnike, ki so bili le povabljeni k sodelovanju. Prepoved zajema vse podatke, pridobljene med opravljanjem nalog, razen v treh specifičnih primerih: ko je razkritje nujno za izvajanje zakona, ko so podatki v zbirni obliki (statistični povzetki) ali ko subjekt, na katerega se podatki nanašajo, in Agencija podata izrecno predhodno soglasje.

Tretji, četrti in šesti odstavek uvajajo preventivne mehanizme za preprečevanje nepooblaščenih razkritij. Zavezanci morajo vnaprej oceniti, kako bi razkritje določenih informacij vplivalo na javni interes (npr. na gospodarsko politiko ali stabilnost sistema) in na poslovne interese vpletenih oseb. Poseben poudarek je na zaščiti vsebine načrtov sanacije in reševanja. Da bi ta dolžnost postala operativna, morajo ključni organi sprejeti notranje akte in vzpostaviti "informacijske

ovire", ki omejujejo dostop do podatkov znotraj institucij le na tiste osebe, ki jih nujno potrebujejo za delo.

Peti odstavek vzpostavlja neposredno odškodninsko odgovornost vseh zavezancev. V primeru kršitve zaupnosti, ki bi povzročila škodo (npr. padec vrednosti delnic ali odliv zavarovancev zaradi predčasnega razkritja informacij), oškodovanci uživajo varstvo po splošnih pravilih civilnega prava (zakonik, ki ureja obligacijska razmerja). Ta določba zagotavlja, da dolžnost varovanja informacij ni le moralna obveza, temveč pravno iztožljiva dolžnost z resnimi finančnimi posledicami za kršitelje.

Sedmi, osmi in deveti odstavek opredeljujejo nujne izjeme za učinkovito sodelovanje med organi. Zakon priznava, da reševanje ne more potekati v popolni izolaciji, zato dovoljuje varno izmenjavo informacij med nadzornimi organi v EU, centralnimi bankami, davčnimi organi in drugimi domačimi institucijami (npr. policijo, tožilstvom ali preiskovalnimi komisijami Državnega zbora). Vendar je ta izmenjava strogo namenska, prejemniki smejo podatke uporabiti izključno za izvajanje svojih zakonskih pristojnosti, pri čemer dolžnost varovanja zaupnosti v celoti preide tudi nanje. S tem se zapre krog varovanja informacij skozi celotno verigo državnih in evropskih organov.

Gre za prenos 66. člena in šestega odstavka 90. člena Direktive 2025/1/EU.

K 16. členu:

Člen vzpostavlja poseben standard strokovne presoje za zaposlene na Agenciji in zunanje strokovnjake (npr. cenilce), ki je po svoji vsebini primerljiv s t. i. pravilom podjetniške presoje (Business Judgment Rule), vendar prilagojen naravi regulatornih in reševalnih nalog. Njegov osnovni namen je, da se odgovornost ne presoja z vidika naknadne presoje (ex post), temveč glede na informacije, ki so bile Agenciji na voljo v času sprejemanja odločitev v kriznih razmerah. Tak pristop je nujen, saj postopki reševanja zavarovalnic praviloma potekajo v razmerah visoke negotovosti in časovne stiske, kjer bi strah pred osebno odgovornostjo lahko ogrozil učinkovito in pravočasno izvajanje ukrepov v javnem interesu.

V tretjem odstavku je določen mehanizem izključne odgovornosti institucije. To pomeni, da oškodovanec (npr. delničar, ki meni, da je bila njegova delnica podcenjena) ne more neposredno tožiti posameznega uslužbenca Agencije ali zunanjega revizorja, temveč le Agencijo kot organ. S tem se posamezniki, ki opravljajo strokovno delo, zaščitijo pred osebnim finančnim uničenjem, razen če bi ravnali z naklepom ali hudo malomarnostjo (četrti odstavek).

Peti odstavek pa Agencijo razbremeni odgovornosti v primerih, ko zgolj sledi navodilom z evropske ravni (EIOPA) ali sodeluje v čezmejnem reševanju skupine, kjer glavno besedo vodi tuji organ za reševanje. Ker v teh primerih Agencija nima popolne diskrecije pri odločanju, bi bilo nepravilno, da bi nosila odškodninsko breme za odločitve, ki so bile sprejete drugje.

S tem členom se torej vzpostavlja pravno varno okolje za strokovno delo, kjer so meje odgovornosti jasno začrtane, kar Agenciji omogoča, da se osredotoči na reševanje subjektov.

K 17. členu:

Člen uvaja načelo sorazmernosti v sistem sanacije in reševanja zavarovalnic. Cilj je preprečiti, da bi manjše, manj tvegane in manj kompleksne zavarovalnice ali skupine obremenili z enakimi administrativnimi zahtevami kot velike, sistemsko pomembne zavarovalnice ali skupine.

Prvi odstavek določa, kje natančno lahko Agencija popusti pri strogosti pravil. Poenostavitve se nanašajo predvsem na preventivne načrte sanacije (ki jih pripravi subjekt reševanja sam) in načrte reševanja (ki jih pripravi Agencija). Agencija lahko dovoli, da so ti načrti manj podrobni, da se posodablajo redkeje in da zavarovalnice oziroma skupine predložijo manjši nabor podatkov. Prav tako se lahko poenostavi ocena rešljivosti, kar pomeni manj kompleksno analizo. Cilj izjem je zmanjšanje upravnih bremen in stroškov za subjekte, katerih propad ne bi povzročil širših pretresov.

Drugi odstavek določa merila, na podlagi katerih Agencija sploh sme odobriti poenostavljen režim. To ni avtomatičen proces, temveč zahteva vsebinsko presojo. Agencija mora preučiti

naravo poslovanja, lastniško strukturo (npr. ali gre za del družbe znotraj večje skupine), pravno obliko in splošni profil tveganja. Ključni poudarek je na medsebojni povezanosti z drugimi deli finančnega sistema. Če bi propad zavarovalnice zaradi njene vpetosti v trg ali zaradi specifičnih pogojev financiranja povzročil vpliv na druge družbe, imetnike polic ali celo širše gospodarstvo, Agencija ne sme dovoliti poenostavitev, ne glede na velikost zavarovalnice. S tem se varuje javni interes in stabilnost trga.

Tretji odstavek določa pretok informacij EIOPA v zvezi s tem, kako Agencija uporablja izjeme. Agencija mora vsako leto poročati evropskemu organu EIOPA o številu subjektov pod poenostavljenim režimom. Poročilo mora vključevati kvantitativne podatke, kot so odstotki kapitalskih zahtev, premij in zavarovalno-tehničnih rezervacij, ki jih ti subjekti predstavljajo v celotnem sistemu. Ta obveznost je ključna, ker preprečuje, da bi posamezna država z uporabo preveč ohlapnih poenostavitev ustvarila "varno zavetje" za tvegane zavarovalnice. S tem se krepi zaupanje v zavarovalniški trg in omogoča neposredna primerljivost med državami članicami EU.

Člen prenaša 4. člen Direktive 2025/1/EU.

K 18. členu:

Člen ureja preventivni načrt sanacije zavarovalnice. Priprava načrta sanacije ni le administrativna naloga, temveč sestavni del sistema upravljanja zavarovalnice. To pomeni, da mora vodstvo zavarovalnice aktivno sodelovati pri snovanju strategij za krizne razmere. Načrt mora odobriti uprava, kar zagotavlja visoko stopnjo odgovornosti. Ključno je, da so ti načrti naravnani izključno na lastna sredstva in tržne rešitve, saj peti odstavek tega člena izrecno prepoveduje zanašanje na javnofinančna sredstva (t.i. bail-out).

Zakon ne zahteva preventivnih načrtov sanacije od vseh subjektov enako, temveč uvaja prag pokritosti trga. Agencija mora zagotoviti, da je s temi načrti pokritih vsaj 60 % trga, merjeno po premijah oziroma rezervacijah. Pri izbiri zavezancev Agencija upošteva sistemski pomen družbe, to je njeno velikost, povezanost z drugimi institucijami in zamenljivost na trgu. Da bi se izognili nepotrebnim birokratskim obremenitvam, so male in nekompleksne družbe načeloma izvzete, razen če Agencija oceni, da predstavljajo specifično lokalno tveganje.

Preventivni načrt sanacije mora vsebovati nabor kvalitativnih in kvantitativnih kazalnikov (npr. padec kapitalske ustreznosti, likvidnostne težave), ki služijo kot "sprožilci" za ukrepanje. Zavarovalnica mora v načrtu dokazati, da bi njeni predvideni ukrepi dejansko delovali v različnih stresnih scenarijih, vključno s hudimi makroekonomskimi krizami ali specifičnimi katastrofami, ki bi prizadele le njihov portfelj.

Člen uvaja časovnico. Preventivni načrt sanacije se redno posodablja na vsaki dve leti, izredno pa ob vsaki večji spremembi v strukturi ali poslovanju družbe. Posebno pomemben je deveti odstavek, ki določa interakcijo z regulatorjem. Če kazalniki dosežejo kritične meje, mora zavarovalnica Agencijo nemudoma obvestiti o tem, ali bo sprožila predvidene ukrepe ali ne. S tem se zagotavlja transparentnost in omogoča pravočasen nadzorni odziv, še preden bi bila potrebna prisilna sredstva ali postopki reševanja. Zavarovalnica pri določanju vrste scenarijev ter opredelitvi kvalitativnih in kvantitativnih kazalnikov iz sedmega in osmega odstavka tega člena upošteva smernice, ki jih izda EIOPA v sodelovanju z Evropskim odborom za sistemska tveganja (v nadaljnjem besedilu: ESRB)

Člen prenaša 5. člen Direktive 2025/1/EU.

K 19. členu:

Člen določa, da Agencija kritično presodi, ali so preventivni načrti sanacije, ki so jih pripravile zavarovalnice, v praksi dejansko izvedljivi. Celoten postopek je zasnovan stopnjevano, od rednega pregleda in mednarodnega sodelovanja do možnosti neposrednega posega v poslovanje zavarovalnic.

Agencija ima na voljo devet mesecev za poglobljeno analizo načrta, pri čemer se ne osredotoča le na formalno izpolnjevanje zahtev, temveč na tri vsebinska tveganja: hitrost izvedbe ukrepov,

njihovo sposobnost, da ponovno vzpostavijo finančno zdravje zavarovalnice, ter njihov širši vpliv na stabilnost celotnega finančnega sistema. Posebnost člena je poudarjena vsebina ločitve v tretjem odstavku. Z zahtevo po obveznem posredovanju načrtov osebju, ki opravlja naloge organa za reševanje, zakon zagotavlja, da preventivni ukrepi niso v nasprotju s morebitnimi bodočimi postopki reševanja. To preprečuje situacijo, ko bi zavarovalnica v načrtu sanacije predvidela ukrepe, ki bi kasneje onemogočili njeno nadzorovano reševanje.

Zaradi narave zavarovalniškega trga, kjer subjekti pogosto delujejo čezmejno, člen vzpostavlja sodelovanje med nadzornimi organi. Kadar slovenska zavarovalnica deluje v tujini, Agencija tamkajšnjim organom omogoča podajanje priporočil, kar povečuje zaupanje v čezmejno poslovanje. Pomembna je tudi vloga Agencije kot nadzornika države gostiteljice. Če zavarovalnica države članice na območju Republike Slovenije opravlja pomembne čezmejne dejavnosti, ima Agencija pravico do vpogleda v njen preventivni načrt sanacije in moč, da prek priporočil ali posredovanja EIOPA zaščiti slovenske imetnike polic pred ukrepi, ki bi bili morda ugodni za matično državo, a škodljivi za naš trg.

Zadnji del člena ureja situacije, ko preventivni načrt sanacije ni ustrezen. Zakon tukaj sledi načelu sorazmernosti in pravice do izjasnitve. Agencija ne more takoj naložiti strogih ukrepov, najprej mora zavarovalnici omogočiti izjasnitev in popravo preventivnega načrta sanacije. Če dialog ne obrodi sadov, se nadzor stopnjuje od navodil za spremembo dokumentacije do najstrožje oblike, zahteve po spremembi dejanskega poslovanja. To Agenciji omogoča, da zavarovalnici na podlagi obrazložene odredbe naroči npr. zmanjšanje tveganih naložb ali prodajo določenega dela portfelja, če je to nujno za zagotovitev, da bi se zavarovalnica v primeru krize sploh lahko sanirala.

K 20. členu:

Člen vzpostavlja pravni okvir, ki od zavarovalniških skupin zahteva vnaprejšnjo pripravo na krizne situacije. Z določitvijo obveznosti priprave preventivnih načrtov sanacije se zagotavlja, da so končne nadrejene družbe in podrejene družbe sposobne pravočasno in usklajeno odreagirati na znatno poslabšanje finančnega položaja.

Prvi in drugi odstavek člena opredelujeta procesni vidik in merila za določitev zavezancev. Agencija kot nadzornik skupine naloži obveznost priprave načrta končni nadrejeni družbi, pri čemer se uporablja t.i. pristop na podlagi tveganja. To pomeni, da Agencija pri izbiri skupin upošteva njihovo velikost, profil tveganja in povezanost z drugimi subjekti, hkrati pa zasleduje kvantitativni cilj 60-odstotne pokritosti trga. Določba vključuje tudi načelo sorazmernosti, saj so male in nekompleksne skupine načeloma izvzete iz te obveznosti, razen če predstavljajo specifično tveganje za stabilnost trga.

Vsebinski poudarek člena, zajet v tretjem in četrtem odstavku, je na usklajenosti in doslednosti ukrepov znotraj celotne skupine. Preventivni načrt ne sme biti le formalen dokument, temveč mora vsebovati nabor konkretnih popravnih ukrepov za stabilizacijo skupine in posameznih družb v skupini. Posebna pozornost je namenjena prepoznavanju in odpravi pravnih ali dejanskih ovir, ki bi v času krize lahko onemogočile hiter prenos likvidnosti ali kapitala med družbami v skupini.

Peti, šesti in sedmi odstavek urejajo specifične situacije pomanjkljivih preventivnih načrtov sanacije skupine in sodelovanje z drugimi nadzornimi organi. Člen daje Agenciji pooblastilo, da zahteva samostojne preventivne načrte sanacije od podrejenih družb, če jih skupinski načrt ne obravnava ustrezno. Prav tako je določena obveznosti posredovanja načrtov ključnim deležnikom, vključno z EIOPA, kolegijem nadzornikov in organom za reševanje. V primeru finančnih konglomeratov se vzpostavlja vez z bančnim regulatorjem (Banka Slovenije, drugi nadzorni organ ali Enotni odbor za reševanje), kar zagotavlja celovit nadzor nad kompleksnimi finančnimi strukturami.

Člen prenaša 7. člen in drugi odstavek 90. člena Direktive 2025/1/EU.

K 21. členu:

Člen vzpostavlja strukturirani postopek, v katerem Agencija v vlogi nadzornika skupine preveri, ali so predvideni sanacijski ukrepi skupine realni in učinkoviti.

Osrednji element člena je obvezno sodelovanje v okviru kolegija nadzornikov, ki deluje po sistemu iz Direktive 2009/138/ES. Ker sanacijski ukrepi na ravni nadrejene družbe pogosto neposredno vplivajo na podrejene družbe v tujini, na primer s prerazporeditvijo kapitala ali zagotovitvijo likvidnosti, je ključno, da pri oceni sodelujejo nadzorni organi podrejenih družb. Ti najboljše poznajo lokalne tržne razmere in pravne omejitve, zato njihova mnenja zagotavljajo, da načrtovani ukrepi ne bodo povzročili negativnih učinkov na lokalnih trgih oziroma da ne bodo v nasprotju z lokalno zakonodajo. Kolegij tako deluje kot koordinacijsko telo, ki preprečuje sprejemanje razdrobljenih ali kontradiktornih odločitev med različnimi nadzornimi organi.

Člen prav tako določa cilj doseganja skupne odločitve o pregledu preventivnega načrta sanacije skupine, morebitni potrebi po individualnih načrtih za podrejene družbe ter uporabi nadzornih ukrepov v primeru ugotovljenih pomanjkljivosti. S takšno ureditvijo se nadgrajujejo obstoječe prakse nadzora skupin in zagotavlja, da sanacijski načrti niso le teoretični dokumenti, temveč operativno usklajena orodja za krizno upravljanje.

Člen prenaša 8. člen Direktive 2025/1/EU.

K 22. členu:

Ta člen uvaja enega pomembnejših novih institutov, saj vzpostavlja obveznost Agencije, da v vlogi organa za reševanje pripravi vnaprejšnje načrte reševanja za primere propada zavarovalnic. Za razliko od preventivnih načrtov sanacije, ki jih pripravijo zavarovalnice same za lastno okrevanje, je načrt reševanja dokument Agencije, ki določa, kako bo Agencija v vlogi organa za reševanja posredovala, ko zavarovalnica ne izpolnjuje več pogojev za nadaljnje poslovanje. Namen določbe je preprečiti sistemske šoke in zaščititi javni interes ter kritične funkcije, ki jih določena zavarovalnica opravlja na trgu. Načrtovanje reševanja je tako neposredna vzporednica ureditvi v bančnem sektorju, ki se zdaj s ciljem večje finančne stabilnosti prenaša tudi na zavarovalniški sektor.

Postopek izbire subjektov, za katere se pripravi načrt, temelji na načelu sorazmernosti in pomembnosti za trg. Agencija mora zagotoviti, da so z načrti reševanja pokriti ključni akterji, ki skupaj predstavljajo vsaj 40 % tržnega deleža tako v življenjskem kot v premoženjskem segmentu. Pri odločanju, ali posamezna zavarovalnica potrebuje načrt reševanja, organ za reševanje presoja njeno velikost, povezanost z drugimi finančnimi institucijami in zamenljivost njenih storitev na trgu. Male in nekompleksne zavarovalnice so praviloma izvzete, razen če njihova specifična vloga na nacionalni ali regionalni ravni pomeni tveganje, ki zahteva vnaprejšnjo pripravo na morebitno krizo.

Vsebinski vidik načrta je izjemno podroben. Predvideti mora različne scenarije, od propada posamične družbe do širše sistemske krize. Posebna pozornost je namenjena operativni izvedljivosti, kar vključuje načrte za obveščanje javnosti, analizo vpliva na zaposlene in zagotavljanje informacijskih sistemov, ki bi omogočili nemoteno delovanje kritičnih delov zavarovalnice tudi med postopkom reševanja. S tem se zagotovi, da se reševanje izvede hitro in z minimalnimi stroški za gospodarstvo.

Člen ureja tudi ključne vidike čezmejnega sodelovanja in notranje organizacije Agencije. Ko zavarovalnica opravlja pomembne dejavnosti v drugih državah članicah, mora Agencija vzpostaviti dialog s tujimi nadzorniki in organi za reševanje in upoštevati njihova priporočila glede zaščite lokalnih zavarovancev. Notranje mora Agencija zagotoviti funkcionalno ločitev med osebjem, ki izvaja redni nadzor, in tistimi, ki načrtujejo reševanje, hkrati pa vzpostaviti kanale za nemoten pretok informacij o dogodkih, ki bi lahko vplivali na ažurnost načrtov. Redno dvoletno posodabljanje načrtov, posodabljanje ob bistvenih spremembah in razkritje ključnih povzetkov sami zavarovalnici zagotavljata, da je sistem reševanja vedno pripravljen.

Člen prenaša 9. člen Direktive 2025/1/EU.

K 23. členu:

Člen predstavlja temeljni okvir za načrtovanje reševanja zavarovalniške skupine. Osrednji namen je pripraviti organ za reševanje na morebitni propad velike zavarovalniške skupine na

način, ki prispeva k ohranjanju finančne stabilnosti in ščiti zavarovance, ne da bi se pri tem uporabila izredna javnofinančna pomoč.

Prvi odstavek določa pristojnost Agencije in vzpostavlja pravno podlago za pripravo načrta reševanja skupine. Agencija kot organ, pristojen za reševanje na ravni skupine, izdelava načrt za tiste skupine, ki so zaradi svoje velikosti ali prepletenosti sistemsko pomembne.

Vsebina načrta, ki jo podrobno opredeljuje drugi odstavek, predstavlja operativni scenarij za krizno upravljanje. Načrt mora vsebovati konkretne ukrepe za ohranitev kritičnih funkcij, katerih nenadna ustavitve bi povzročila resne sistemske ali širše družbeno-ekonomske učinke. Poleg tega mora Agencija vnaprej oceniti morebitne pravne ali praktične ovire za usklajeno reševanje, kot so denimo omejitve pri prenosu kapitala med podrejenimi družbami v različnih državah. Če je skupina preveč kompleksna, lahko načrt predvidi celo pravno ali gospodarsko ločitev določenih poslovnih delov, da se omogoči njihovo neodvisno reševanje.

Poseben poudarek je namenjen financiranju in čezmejnemu sodelovanju. Načrt mora jasno določiti razpoložljive vire sredstev, pri čemer se ne sme zanašati na javna sredstva, temveč na lastne vire skupine in zavarovalne jamstvene sheme ali sheme financiranja. Ker so skupine pogosto prisotne v več državah ali pa so del širših finančnih konglomeratov, člen zahteva intenzivno izmenjavo informacij z drugimi nadzornimi organi in organi za reševanje. V primeru subjektov iz tretjih držav (zunaj EU) pa Agenciji omogoča upoštevanje njihovih strategij le pod pogojem, da so te verodostojne in ne ogrožajo domačih ciljev reševanja.

Zadnja varovalka v četrtem odstavku določa, da Agencija pripravi individualni načrt reševanja za podrejeno zavarovalnico, če načrt reševanja skupine ne obstaja. S tem se zagotovi, da noben pomemben subjekt ne ostane brez ustrezne priprave na morebitno reševanje. Celoten člen tako vzpostavlja celovit sistem preventivne priprave, ki povečuje odpornost finančnega sektorja in zmanjšuje tveganje za prenos kriz med državami.

Člen prenaša 10. člen in tretji odstavek 90. člena Direktive 2025/1/EU.

K 24. členu:

Člen podrobneje ureja operativni postopek priprave in vzdrževanja načrtov reševanja skupin. Cilj je zagotoviti, da so načrti reševanja skupin vedno aktualni, podprti z natančnimi podatki in usklajeni med vsemi ključnimi organi za reševanje v Evropski uniji.

Prvi odstavek določa dinamično posodabljanje načrtov, ki temelji na načelu stalne pripravljenosti. Poleg rednega dvoletnega cikla pregledovanja člen uvaja obveznost takojšnje izredne posodobitve ob vsaki pomembni strukturni ali finančni spremembi znotraj skupine. Takšna ureditev preprečuje, da bi načrt postal neuporaben zaradi preoblikovanja skupine, prodaje podrejenih družb ali nenadnega poslabšanja finančnega zdravja subjekta, saj morajo biti ukrepi reševanja v vsakem trenutku prilagojeni dejanskemu stanju skupine.

Drugi odstavek vzpostavlja mehanizem sodelovanja, ki je nujno za delovanje Agencije na ravni skupine. Ker reševanje skupine zahteva soglasje vseh vpletenih organov, je ključen instrument "skupna odločitev", ki jo Agencija sprejme v sodelovanju z organi za reševanje drugih držav članic.

Člen končni nadrejeni družbi nalaga primarno odgovornost za zbiranje in posredovanje vseh relevantnih podatkov o celotni skupini, kar zagotavlja celovit pregled nad vsemi subjekti pod enim okriljem.

Četrty odstavek ureja pretok informacij med institucijami, kar omogoča usklajeno delovanje pristojnih organov. Agencija pridobljene podatke posreduje EIOPA ter članom kolegijev za reševanje in nadzornikom, pri čemer so ti prenosi strogo varovani s pravili o zaupnosti. S tem se zagotovi, da imajo vsi pristojni organi dostop do istih informacij, kar omogoča usklajeno ukrepanje v primeru čezmejne krize in zmanjšuje tveganje za neusklajeno ukrepanje med državami članicami.

Člen prenaša 11. člen Direktive 2025/1/EU.

K 25. členu:

Člen vzpostavlja zakonsko dolžnost sodelovanja med zavarovalnico in končno nadrejeno družbo ter Agencijo, hkrati pa zagotavlja, da zbiranje podatkov poteka na čim bolj racionalen in koordiniran način.

Določba jasno definira krog zavezancev, ki vključuje zavarovalnice in končne nadrejene družbe. Te niso dolžne le pasivno posredovati informacij, temveč morajo z Agencijo aktivno sodelovati v celotnem postopku, od začetne priprave načrtov v obdobju, ko ni težav pri poslovanju, do njihovega morebitnega izvajanja v kriznih razmerah. Takšna široka opredelitev zagotavlja, da ima organ za reševanje dostop do vseh relevantnih podatkov o finančnem položaju, naložbeni strukturi in kritičnih funkcijah, ki so ključni za presojo rešljivosti posameznega subjekta ali celotne skupine.

Določba upošteva načelo, da Agencija podatke pridobiva prednostno preko nadzorstvene funkcije oziroma iz že obstoječih poročil, namesto da bi neposredno in podvojeno obremenjeval zavarovalnico ali končno nadrejeno družbo z novimi zahtevami. S tem se vzpostavlja učinkovita koordinacija med funkcijami nadzora in reševanja.

V širšem smislu ta člen zagotavlja transparentnost in informacijsko varnost celotnega sistema reševanja. Z vzpostavitvijo postopka za pridobivanje podatkov se preprečujejo informacijske vrzeli, ki bi v primeru nenadne krize lahko ovirale hitro in učinkovito ukrepanje. Določba tako deluje kot preventivni mehanizem, ki prek obveznega sodelovanja in izmenjave informacij krepi odpornost zavarovalniškega sektorja in povečuje pripravljenost Agencije na nepredvidene dogodke.

Člen prenaša 12. člen Direktive 2025/1/EU.

K 26. členu:

Člen uvaja obveznost Agencije, da za zavarovalnico, ki ni del skupine, vnaprej pripravi objektivno oceno o tem, ali jo je v primeru težav mogoče rešiti na urejen način, ne da bi ob tem ogrozili javne finance ali stabilnost finančnega sistema.

Prvi odstavek definira temeljni koncept "rešljivosti". Zavarovalnica velja za rešljivo le, če Agencija oceni, da bi njen propad lahko obvladali bodisi skozi običajen postopek zaradi insolventnosti (stečaj), bodisi s specifičnimi instrumenti oz. pooblastili reševanja, ne da bi pri tem potrebovali izredno javnofinančno pomoč. Ključna novost je torej vnaprejšnje predvidevanje scenarijev, ki zagotavljajo, da breme morebitnega neuspeha zavarovalnice ne obremeni javnih sredstev.

Drugi odstavek določa natančen postopek in hierarhijo korakov v primeru, ko Agencija ugotovi, da bi bil zaradi zaščite javnega interesa potreben aktiven ukrep reševanja. Postopek se začne z izbiro t.i. "preferenčnega ukrepa", ki najbolje ustreza poslovnemu modelu zavarovalnice. Sledita presoja časovne izvedljivosti tega ukrepa ter identifikacija morebitnih operativnih ali pravnih ovir. Končna faza vključuje oceno verodostojnosti izbranega posega, pri čemer mora Agencija pretehtati učinke na realno gospodarstvo in zagotoviti, da so interesi imetnikov polic in neprekinjeno delovanje kritičnih funkcij primarno zaščiteni.

Tretji in četrti odstavek zagotavljata operativno izvedbo te ocene. Ta ni enkraten dogodek, temveč dinamičen proces, ki poteka sočasno s pripravo ali posodabljanjem načrtov reševanja. Da bi bila ocena realistična, ima Agencija izrecno pooblastilo, da od zavarovalnic zahteva vse potrebne podatke. S tem se vzpostavlja sistem, ki omogoča vnaprejšnje prepoznavanje tveganj in preprečuje sistemske posledice nenadzorovanega propada, hkrati pa zagotavlja, da je nadzorni organ v vsakem trenutku opremljen z verodostojnim načrtom ukrepanja.

Člen prenaša 13. člen Direktive 2025/1/EU.

K 27. členu:

Člen predstavlja nadgradnjo individualne ocene rešljivosti in jo prenaša na raven celotnih skupin. Njegov osrednji cilj je zagotoviti, da so velike, pogosto čezmejne skupine strukturirane

tako, da jih je v primeru krize mogoče sanirati ali likvidirati brez uporabe izredne javnofinančne pomoči in ob ohranitvi ključnih storitev za zavarovance.

Prvi in drugi odstavek določata dinamiko sodelovanja med različnimi evropskimi nadzorniki. Ko Agencija nastopa kot vodilni organ za skupino, mora proces voditi v tesnem sodelovanju z organi tistih držav, kjer se nahajajo podrejene družbe. Če pa je Agencija v vlogi nadzornega organa podrejene družbe, deluje kot ključen vir lokalnih informacij in mnenj. Takšno prepletano odločanje preprečuje, da bi se sprejele strategije, ki bi koristile le državi nadrejene družbe, hkrati pa zagotavlja, da je ocena rešljivosti utemeljena na realnih podatkih z vseh trgov, kjer skupina deluje.

Tretji odstavek opredeljuje pogoje, pod katerimi skupina velja za "rešljivo". Ključni poudarek je na možnosti pravočasne in učinkovite ločitve subjektov. Kolegij za reševanje, kot koordinacijsko telo vseh vpletenih držav, mora to oceno upoštevati pri vseh svojih nalogah, kar daje dokumentu močno operativno težo.

Četrty odstavek določa strogo zaporedje korakov, ki jih mora Agencija izvesti, če ugotovi, da javni interes zahteva aktivno reševanje namesto stečaja. Proces se začne z izbiro najprimernejšega ukrepa glede na specifičen poslovni model skupine, nadaljuje s presojo ovir za njegovo izvedbo in konča z oceno verodostojnosti. Agencija mora pri tem predvideti, kako bi izbrani ukrep vplival na realno gospodarstvo celotne Evropske unije, s čimer se zagotavlja zaščita imetnikov polic in neprekinjeno delovanje kritičnih funkcij, kot je izplačevanje odškodnin.

Zadnja dva odstavka povezujeta oceno rešljivosti s časovnico načrtov reševanja in vprašanjem dostopa do podatkov. Ocena se ne pripravlja ločeno, temveč sočasno z načrtom reševanja, kar zagotavlja, da so ukrepi v načrtu vedno preverjeni z vidika izvedljivosti. Agencija ali drugi organ za reševanje na ravni skupine ima neposredno pooblastilo, da od vseh subjektov zahteva vse potrebne podatke, s čimer se zapre krog odgovornosti in zagotovi, da noben del skupine ne ostane zunaj dosega reševanja.

Člen prenaša 14. člen Direktive 2025/1/EU.

K 28. členu:

Člen vzpostavlja strukturiran postopek za identifikacijo in odpravo ovir, ki bi v primeru težav preprečile učinkovito reševanje zavarovalnice. Struktura temelji na preventivnem delovanju, kjer Agencija nastopa kot organ, ki bdi nad tem, da so zavarovalnice dejansko rešljive. Celoten postopek je zasnovan dvofazno, najprej se zavarovalnici omogoči, da sama predlaga rešitve, šele nato Agencija po potrebi poseže z alternativnimi ukrepi.

Prva faza se začne, ko osebje Agencije na področju reševanja ugotovi obstoj bistvenih ovir za reševanje. Takoj po ugotovitvi se sproži obvezen komunikacijski protokol znotraj Agencije, kjer se o ovirah obvesti osebje na področju nadzora, zavarovalnici pa se naloži štirimesečni rok za pripravo lastnega predloga ukrepov. V tem obdobju se vsi postopki priprave načrtov reševanja (posamičnih ali za posamezno zavarovalnico v skupini) odložijo. To je procesno nujno, saj bi bilo načrtovanje reševanja brez odprave bistvenih ovir neučinkovito. Odložitev traja, dokler se vprašanje ovir ne razreši, bodisi s potrditvijo prostovoljnih ukrepov bodisi z določitvijo alternativnih.

Druga faza nastopi po prejemu predlogov zavarovalnice. Osebje Agencije na področju reševanja skupaj z osebjem na področju nadzora oceni, ali so predlagani ukrepi zadostni in časovno ustrezni glede na vzroke ovir. Če so predlogi zavarovalnice ocenjeni kot neučinkoviti, Agencija naloži zavarovalnici alternativne ukrepe. Agencija mora svojo odločitev ustrezno obrazložiti in utemeljiti sorazmernost alternativnih ukrepov. Alternativni ukrepi segajo od zahtev po prodaji sredstev in omejevanja dejavnosti do strukturnih sprememb, kot je ustanovitev ločenih holdingov za zavarovalni del poslovanja.

Šesti odstavek zagotavlja, da se pred uvedbo alternativnih ukrepov presodi njihov vpliv. Agencija mora skrbno preučiti, ali bi naloženi ukrepi, čeprav namenjeni izboljšanju dolgoročne rešljivosti, morda kratkoročno ogrozili trdnost poslovanja ali destabilizirali zavarovalne trge. Ta

določba zagotavlja, da so odločitve Agencije strokovno utemeljene in usklajene s širšim gospodarskim okoljem, s čimer se prispeva k stabilnosti zavarovalniškega sektorja.

Člen prenaša 15. člen Direktive 2025/1/EU.

K 29. členu:

Člen naslavlja tveganja v zavarovalniških skupinah, kjer bi strukturna ali operativna zapletenost lahko onemogočila učinkovito reševanje. Tako vzpostavlja koordiniran postopek med različnimi organi za reševanje in nadzor. Cilj je zagotoviti, da se ovira, ugotovljena v enem delu skupine, ne bi spregledala ali reševala izolirano, temveč v okviru kolegija za reševanje, kar varuje finančno stabilnost celotnega notranjega trga EU.

Postopek je zasnovan v več fazah, ki zagotavljajo procesno pravičnost in strokovno argumentacijo. Prva faza obsega pripravo poročila o bistvenih ovirah, ki ga Agencija v vlogi organa za reševanje skupine pripravi v sodelovanju z EIOPA in drugimi organi. To poročilo ni zgolj ugotovitveni dokument, temveč mora v skladu s četrnim odstavkom vsebovati konkretna priporočila za ukrepe. Ključno je, da morajo biti ti ukrepi sorazmerni in ne smejo neupravičeno ogroziti poslovnega modela skupine, kar od Agencije zahteva visoko stopnjo ekonomske in pravne presoje.

Druga faza omogoča aktivno sodelovanje zavarovalniške skupine. Končna nadrejena družba ima štirimesečni rok, da se izjasni o ugotovitvah in predlaga lastne alternativne ukrepe. Agencija mora te predloge nato objektivno oceniti v svoji dvojni vlogi, kot organ za reševanje in kot nadzornik na ravni skupine. S tem se zagotovi, da predlagane rešitve ne izboljšujejo le rešljivosti, temveč so vzdržne tudi z vidika bonitetnega nadzora in kapitalskih zahtev.

Zadnja faza se osredotoča na sprejetje skupne odločitve v okviru kolegija za reševanje. Agencija kot organ za reševanje nadrejene družbe in slovenskih podrejenih družb usklajuje interese z različnimi nacionalnimi organi, da se doseže enoten pristop. Skupna odločitev mora biti rezultat soglasja in mora upoštevati učinke na zavarovalne trge vseh vpletenih držav članic. S takšno ureditvijo se preprečuje fragmentacija nadzora in reševanja ter zagotavlja, da so ukrepi za odpravo ovir usklajeni, predvidljivi in pravno trdni na celotnem območju delovanja skupine.

Člen prenaša 16. člen Direktive 2025/1/EU.

K 30. členu:

Člen določa vsebinski okvir za ocenjevanje rešljivosti in tako Agenciji zagotavlja nabor objektivnih kriterijev, s katerimi ugotovi, ali je zavarovalnico ali skupino mogoče rešiti na način, ki ne ogroža finančne stabilnosti in ne zahteva javnih sredstev. Pri tem mora Agencija dosledno upoštevati načelo sorazmernosti, kar pomeni, da globino analize prilagodi naravi, obsegu in zapletenosti poslovanja posameznega subjekta ali skupine. Po potrebi se ocena nadgradi z dodatnimi analizami.

Eden najpomembnejših vidikov ocenjevanja je operativna kontinuiteta delovanja. V tem okviru Agencija preverja, v kolikšni meri je zavarovalnica sposobna ohraniti svoje kritične funkcije tudi med postopkom reševanja. To vključuje analizo finančnih in operativnih soodvisnosti, razpoložljivost ključnega osebja ter odpornost informacijskih sistemov. Poseben poudarek je na sposobnosti subjekta, da zagotovi neprekinjeno delovanje storitev, ki jih izvajajo zunanji izvajalci, saj bi prekinitev teh povezav lahko onemogočila učinkovito izvedbo ukrepov reševanja ali poznejšega prestrukturiranja.

Naslednji ključni vsebinski sklop se nanaša na finančno zmogljivost za pokrivanje izgub in zagotavljanje likvidnosti. Agencija presoja, ali ima subjekt na voljo zadostne vire za dokapitalizacijo in ali so vzpostavljeni ustrezni notranji postopki za operativno izvedbo odpisa ali konverzije obveznosti. Hkrati Agencija analizira dostop do infrastrukture finančnih trgov, kot so npr. plačilni in poravnalni sistemi. Ti so nujni za ohranjanje operativne sposobnosti, saj bi izguba dostopa do teh sistemov subjektu onemogočila upravljanje naložbenega portfelja in izpolnjevanje obveznosti do zavarovancev.

Pomemben vidik ocenjevanja je tudi strukturna ločljivost in upravljanje v kriznih razmerah. Agencija preverja, ali je struktura skupine preveč zapletena, da bi omogočila hitro ločitev in prenos kritičnih funkcij na morebitnega prevzemnika. Analiza vključuje tudi kakovost upravljavskih informacijskih sistemov, ki morajo v hitro spreminjajočih se razmerah zagotavljati podatke za verodostojno vrednotenje premoženja. Celovitost ocene dopolnjujejo še načrti obveščanja deležnikov in presoja verodostojnosti samega ukrepa reševanja glede na njegov vpliv na realno gospodarstvo in finančno stabilnost, tako v Republiki Sloveniji kot v drugih državah članicah, kjer skupina posluje.

Člen prenaša Prilogo k Direktivi 2025/1/EU.

K 31. členu:

Člen opredeljuje čezmejno sodelovanje pri reševanju zavarovalniških skupin saj določa, da se ključni dokumenti (preventivni načrti sanacije, načrti reševanja in ukrepi za odpravo ovir) na ravni skupine sprejemajo usklajeno. V ta namen uvaja koncept "skupne odločitve", ki zavezuje nacionalne organe za reševanje in nadzorne organe k sodelovanju v okviru kolegijev, s čimer se preprečuje fragmentacija nadzora in reševanja.

Postopek temelji na strogem štirimesečnem roku, v katerem si Agencija skupaj z drugimi organi prizadeva za doseg soglasja. Ta faza je ključna za strokovno uskladitev različnih interesov in ocen. Če je skupna odločitev dosežena, velja za dokončno in zavezujočo za vse vpletene organe. V tem obdobju lahko Agencija zaprosi tudi za pomoč EIOPA, kar spodbuja doseganje kompromisa pod okriljem evropskega regulatorja.

Kadar soglasja v predpisanem roku ni mogoče doseči, člen predvideva mehanizem subsidiarnih odločitev. V tem primeru Agencija prevzame aktivno vlogo in lahko kot organ za reševanje skupine samostojno odloči o načrtih in ukrepih na ravni skupine, kot nacionalni organ pa o specifičnih ukrepih za podrejene družbe v Republiki Sloveniji. Da bi preprečili samovoljnost, mora Agencija vsako takšno odločitev podrobno pisno utemeljiti in dokazati, da je pretehtala pomisleke drugih organov. Možna je tudi "delna skupna odločitev" med organi, ki se strinjajo, kar omogoča napredek vsaj v delu skupine.

Posebno pomembno vlogo v tem členu igra procesno razmerje z EIOPA. Štirimesečni rok za usklajevanje se formalno šteje za obdobje sprave. Če se spor predloži EIOPA, mora Agencija svoj postopek ustaviti in počakati na odločitev EIOPA, ki postane del končne odločitve. Če pa EIOPA v enem mesecu ne ukrepa, se pravica do odločanja vrne Agenciji (oziroma drugemu pristojnemu nacionalnemu organu). Takšna ureditev zagotavlja, da postopek reševanja kljub sporom ne zastane, kar neposredno ščiti finančno stabilnost.

Zadnji del člena uvaja t. i. "fiskalno varovalo" in načelo dokončnosti. Fiskalno varovalo omogoča ponovno oceno načrta reševanja, če katera od držav članic oceni, da bi predvideni ukrepi lahko posegli v njene proračunske (fiskalne) pristojnosti. S tem se varuje suverenost držav pri razpolaganju z javnimi sredstvi. Celoten člen tako vzpostavlja uravnotežen sistem, kjer se teži k evropski enotnosti, a se hkrati ohranjajo jasni mehanizmi za ukrepanje v primeru nesoglasij, kar odraža visoke standarde strokovnosti in operativne učinkovitosti pri delu Agencije.

Člen prenaša 17. člen Direktive 2025/1/EU.

K 32. členu:

Člen vzpostavlja jasne usmeritve za Agencijo pri odločanju, ali in na kakšen način poseči v delovanje zavarovalnice ali skupine, ki se znajde v težavah. Ključno sporočilo določbe je, da reševanje ni namenjeno reševanju lastnikov ali uprave, temveč zaščiti tistih elementov sistema, ki so bistveni za javni interes in varnost zavarovancev.

Osrednji cilj reševanja je zaščita kolektivnega interesa imetnikov polic, upravičencev in vložnikov škodnih zahtevkov. V zavarovalništvu je to primarni interes, saj bi propad velike zavarovalnice lahko pomenil izgubo socialne varnosti za tisoče posameznikov in gospodarskih subjektov. Poleg tega člen izpostavlja ohranjanje finančne stabilnosti in preprečevanje širjenja negativnih vplivov, kar Agencijo zavezuje k hitremu in odločnemu ukrepanju, ki hkrati ohranja tržno disciplino in preprečuje sistemski zlom.

Pomemben vsebinski poudarek je na zagotavljanju neprekinjenega delovanja kritičnih funkcij in zaščiti javnih sredstev. Agencija mora v postopku reševanja izbrati tiste pristope, ki zagotavljajo, da zavarovanci ne ostanejo brez kritja v kritičnih trenutkih. Hkrati zakonodaja vzpostavlja strogo omejitev glede uporabe proračunskih sredstev. Prednost imajo vedno zasebni viri financiranja, vključno s shemami financiranja in zavarovalnimi jamstvenimi shemami. S tem se uresničuje načelo, da mora industrija sama poskrbeti za lastno varnostno mrežo, namesto da bi breme prelagala na javnofinančno pomoč.

Tretji in četrti odstavek Agencijo operativno usmerjata k ekonomski učinkovitosti in sorazmernosti. Agencija si mora prizadevati za čim manjše stroške reševanja in preprečevanje nepotrebne znižanja vrednosti premoženja. Ker so vsi cilji reševanja po zakonu enako pomembni, mora Agencija v vsakem posameznem primeru opraviti skrbno strokovno presojo in te cilje uskladiti glede na specifične okoliščine primera. To od Agencije zahteva visoko stopnjo strokovnosti in objektivnosti, saj mora najti ravnovesje med včasih nasprotujočimi si interesi na način, ki najbolje služi javnemu dobru in stabilnosti zavarovalnega trga.

S členom se prenaša vsebina 18. člena Direktive (EU) 2025/1.

K 33. členu:

Člen opredeljuje najpomembnejši procesni prag v sistemu reševanja, saj določa pogoje, pod katerimi lahko Agencija izvede ukrepe za reševanje. Cilj je vzpostaviti strogo pravno varovalo, ki preprečuje samovoljne posege, dokler niso izpolnjeni vsi trije kumulativni pogoji: ugotovljen propad (ali verjetnost propada), odsotnost zasebnih rešitev in obstoj javnega interesa. S tem se zagotavlja, da je reševanje vedno "zadnje sredstvo" (ultima ratio), ko redni nadzorni postopki ne zadoščajo več.

Prvi vsebinski sklop člena podrobno opredeljuje pogoje za oceno propada. Agencija mora v okviru notranjega sodelovanja med nadzornim in reševalnim osebjem ugotoviti nastop okoliščin, kot so kritična kapitalska neustreznost (kršitev minimalnega kapitala), izguba pogojev za dovoljenje, prezadolženost (pasiva presega aktivo), ali nelikvidnost (nezmožnost izplačila škod zavarovancem). Poseben indikator je tudi potreba po izredni javnofinančni pomoči, ki avtomatično sproži domnevo o propadu, saj zdravi subjekti na trgu ne bi smeli biti odvisni od proračunskih sredstev.

Drugi pomembni vidik člena je javni interes. Tudi če zavarovalnica propada in zasebne rešitve niso na voljo, Agencija ne sme sprožiti reševanja, če bi se enaki cilji (npr. zaščita zavarovancev) v enaki meri dosegli s klasičnim insolvenčnim postopkom. Reševanje je torej upravičeno le, če bi stečaj povzročil nesorazmerno škodo finančni stabilnosti ali kritičnim funkcijam, ki jih zavarovalnica opravlja na trgu. Ta presoja od Agencije zahteva visoko stopnjo strokovne argumentacije in primerjalne analize med dvema različnima insolvenčnima potema.

Zadnji sklop ureja notranjo organizacijo in operativno učinkovitost znotraj Agencije. Ker Agencija nastopa v dvojni vlogi, člen vzpostavlja informacijski most, ki nadzornemu osebju nalaga dolžnost takojšnje predaje podatkov reševalnemu osebju. Hkrati vzpostavlja hierarhijo pooblastil v kriznem obdobju, ko se postopek reševanja enkrat začne, imajo ukrepi reševanja prednost pred rednimi nadzornimi ukrepi, razen če se reševalni del Agencije z njimi izrecno strinja.

S členom se prenaša vsebina 19. člena Direktive 2025/1/EU.

K 34. členu:

Člen razširi pooblastila Agencije, saj omogoča, da se postopki reševanja ne izvajajo le na ravni posameznih zavarovalnic, temveč tudi na ravni nadrejenih družb in holdingov. Cilj je nasloviti tveganja, ki izvirajo iz kompleksnih skupinskih struktur. V sodobnem finančnem okolju so zavarovalnice pogosto del širših skupin, kjer lahko finančne težave krovne družbe ali holdinga neposredno ogrozijo varnost zavarovancev in stabilnost celotnega sistema, zato mora imeti Agencija možnost posega v samo jedro upravljalvske strukture skupine.

Posebno pozornost člen namenja hierarhiji in sorazmernosti ukrepov znotraj holdingov. V primerih, ko je podrejena zavarovalnica v lasti vmesnega zavarovalnega holdinga, ki ga nato obvladuje krovni mešani holding, zakonodaja Agencijo usmerja k ukrepanju na ravni vmesnega

holdinga, ki je neposredno povezan z zavarovalno dejavnostjo, s čimer se prepreči nepotrebno poseganje v krovno družbo (mešani holding), ki morda opravlja tudi nezavarovalniške dejavnosti. Takšen pristop zagotavlja, da je reševanje ciljno usmerjeno in ne povzroča neupravičene gospodarske škode širšim delom skupine, ki niso v težavah.

Izjemno pomemben je tretji odstavek, ki Agenciji omogoča, da sprejme ukrepe na ravni holdinga ali nadrejene družbe celo v primeru, ko ta subjekt sam po sebi še ne izpolnjuje pogojev za propad (npr. je kapitalsko ustrezen). Pogoj za takšen poseg je, da vsaj ena podrejena zavarovalnica propada in da njeno stanje ogroža celovitost skupine ali druge zavarovalnice v njej. Ta mehanizem omogoča preventivno stabilizacijo skupine kot celote in preprečuje prenos negativnih vplivov med družbami, kar je nujno za ohranitev kritičnih funkcij.

Člen v celoti odraža potrebo po usklajenem in celovitem reševanju, ki presega zgolj posamične pravne osebe. Z upoštevanjem insolvenčne ureditve, ki bi lahko zahtevala obravnavo skupine kot celote, Agencija zagotavlja pravno varnost in operativno učinkovitost. Takšna ureditev odraža visoko stopnjo strokovne integritete in odgovornosti, saj Agenciji podeljuje orodja za obvladovanje sistemskih tveganj na najvišji ravni, hkrati pa jo zavezuje k sorazmernosti.

S členom se prenaša vsebina 20. člena Direktive 2025/1/EU.

K 35. členu:

Člen vzpostavlja povezavo med okvirom za reševanje in uveljavljenim sistemom insolvenčnega prava. Cilj je zagotoviti, da nobena zavarovalnica, ki je neuspešna oziroma propada, ne ostane v pravnem vakuumu. Člen tako določa usodo subjektov, ki sicer izpolnjujejo objektivna merila za propad, a njihovo reševanje z izrednimi pooblastili ne bi bilo upravičeno. S tem se utrjuje načelo, da je reševanje izjema, običajni insolvenčni postopek pa pravilo za subjekte, ki nimajo systemskega pomena.

Ključna vsebina določbe se nanaša na primere, ko sta izpolnjena prva dva pogoja za reševanje (zavarovalnica propada in zasebnih ali nadzornih rešitev ni več), manjka pa tretji pogoj, javni interes. V takšnih okoliščinah Agencija ne sme uporabiti instrumentov reševanja, saj bi bil tak poseg v trg nesorazmeren. Namesto tega člen Agenciji nalaga obveznost, da sproži mehanizme za varno in urejeno prenehanje družbe skozi klasične insolvenčne postopke, kot jih predvideva zakon, ki ureja zavarovalništvo, v povezavi s splošno stečajno zakonodajo.

Z vidika varstva zavarovancev in tržne discipline je ta člen bistven, saj preprečuje obstoj zavarovalnic, ki bi ogrožale interese strank. Zavezuje Agencijo, da v vlogi nadzornika in organa za reševanje aktivno ukrepa in sodišču predlaga začetek stečaja. S tem se zagotovi, da se premoženje družbe razdeli po vnaprej znanih pravilih, zavarovanci pa dobijo dostop do poplačil iz stečajne mase.

Usklajenost z nacionalnimi postopki zagotavlja pravno varnost, saj Agencija pri svojem delu uporablja že uveljavljene pravne institute. Takšna ureditev odraža visoko stopnjo strokovne integritete, saj jasno razmejuje primere, ko je potreben izreden poseg reševanja, od tistih, kjer mora trg opraviti svojo naravno selekcijo skozi insolvenčni postopek. Za Agencijo to pomeni dolžnost skrbne presoje, katera pot – reševanje ali stečaj – bo v konkretnem primeru boljša.

S členom se prenaša vsebina 21. člena Direktive 2025/1/EU.

K 36. členu:

Člen določa temeljna načela, ki Agencijo zavezujejo k pravičnemu in sorazmernemu ravnanju. Osrednje načelo je vzpostavitev jasnega vrstnega reda za izgube, prvi jih vedno prevzamejo delničarji, šele nato upniki, in sicer v skladu s prednostnim redom terjatev iz običajnega insolvenčnega postopka. Noben upnik ali delničar ne sme utrpeti večjih izgub, kot bi jih v primeru rednega stečaja družbe.

Pomemben vsebinski poudarek je na odgovornosti vodstva družbe. Člen določa, da se upravljalni in nadzorni organ ter višje vodstvo praviloma zamenjajo, saj so odgovorni za stanje, ki je pripeljalo do potrebe po reševanju. Kljub temu ima Agencija možnost ohranitve dela vodstva, če je to nujno za stabilnost ali uspešno izvedbo postopka reševanja. Obstoječe vodstvo je pravno zavezano nuditi vso pomoč pri uresničevanju ciljev reševanja, hkrati pa ostaja

odprta pot za njihovo civilno ali kazensko odgovornost, kar preprečuje nekaznovanost za propad finančne institucije.

V kontekstu delovanja čezmejnih skupin člen od Agencije zahteva visoko stopnjo koordinacije s širšim evropskim prostorom. Pri uporabi instrumentov reševanja mora Agencija ravnati tako, da čim bolj zmanjša negativne vplive na druge subjekte v skupini, realno gospodarstvo in finančno stabilnost celotne Evropske unije. To pomeni, da reševanje slovenskega dela skupine ne sme biti izvedeno na način, ki bi neupravičeno ogrozil zavarovance ali sistemsko varnost v drugih državah članicah, kjer skupina posluje.

Člen prav tako vzpostavlja strogo skladnost z drugimi pravnimi okviri EU in nacionalno zakonodajo. Vsaka uporaba instrumentov, ki bi vključevala javna sredstva, mora biti usklajena s pravili o državnih pomočeh. Na področju delovnopravne zaščite se reševanje izenači z insolvenčnimi postopki, kar omogoča potrebno operativno prilagodljivost pri prestrukturiranju. Agencija mora ob tem spoštovati socialni dialog, se posvetovati s predstavniki zaposlenih ter ohranjati njihove pravice pri sodelovanju v upravnih organih družbe, kar zagotavlja, da reševanje poteka v okviru civilizacijskih standardov socialne države.

Člen prenaša 22. člen Direktive 2025/1/EU.

K 37. členu:

Člen zagotavlja, da vsak ukrep za reševanje Agencije temelji na poštenih, preudarnih in realističnih ocenah finančnega stanja zadevne družbe. Vrednotenje služi kot objektivna varovalka, ki preprečuje samovoljno odločanje in zagotavlja, da so vsi deležniki (delničarji, upniki in zavarovanci) obravnavani na podlagi vrednotenja in ekonomskih dejstev.

Zakon predvideva dvofazni pristop k vrednotenju, ki sledi kronologiji kriznega upravljanja. Prvo vrednotenje je namenjeno ugotavljanju dejanskega stanja pred sprejetjem kakršnega koli ukrepa. Z njim Agencija strokovno potrdi, ali družba dejansko propada in ali so s tem izpolnjeni zakonski pogoji za začetek reševanja. Brez prvega vrednotenja Agencija nima pravne podlage za aktivacijo svojih pooblastil, saj bi bila takšna odločitev brez ekonomske utemeljitve podvržena visokim tveganjem izpodbojnosti.

Ko je postopek reševanja enkrat sprožen, nastopi drugo vrednotenje, ki je operativne narave in bistveno podrobnejše. To vrednotenje Agenciji omogoči informirano odločanje o tem, kateri instrument reševanja je najprimernejši, ali bo to prodaja poslovanja tretjemu kupcu, prenos na premostitveno zavarovalnico ali morda odpis in konverzija obveznosti. V tej fazi se natančno določi obseg izgub, ki jih morajo prevzeti delničarji in upniki, ter višina morebitnih nadomestil. Drugo vrednotenje mora odražati realno stanje, kar pomeni, da se lahko odmakne od predpostavke o "delujočem podjetju" (going concern), če okoliščine kažejo, da subjekt reševanja v svoji trenutni obliki ne more več poslovati.

Z vidika pravne varnosti in procesne ekonomičnosti člen določa, da vrednotenje kot samostojen akt ni predmet posebnega sodnega varstva. To je ključno za hitrost postopka reševanja, saj bi posamične pritožbe na cenitve lahko blokirale nujne stabilizacijske ukrepe Agencije. Morebitno nestrinjanje z vrednotenjem lahko zainteresirane strani uveljavljajo le hkrati s pritožbo zoper končno odločbo o uporabi instrumenta reševanja. S tem se ohranja visoka stopnja strokovne integritete postopka, hkrati pa se zagotavlja, da Agencija deluje v tesnem sodelovanju z ocenjevalci in drugimi strokovnjaki, kar neposredno krepi zaupanje v varnost zavarovalniškega sistema.

S členom se prenaša vsebina 23. člena Direktive 2025/1/EU.

K 38. členu:

Člen določa pogoje in standarde za izvedbo vrednotenja, ki služi kot ključna strokovna podlaga za odločanje v postopku reševanja, in zagotavlja maksimalno objektivnost in neodvisnost ocenjevanja. Praviloma mora vrednotenje opraviti zunanja oseba, ki je neodvisna tako od javnih organov (vključno z Agencijo) kot od samega subjekta v katerem se izvaja reševanje. Le v izjemnih primerih, ko takšne osebe ni mogoče zagotoviti pravočasno, lahko vrednotenje izvede

Agencija sama, vendar se v tem primeru uporabi poseben procesni režim, saj se takšno vrednotenje ne šteje za dokončno v smislu polne neodvisnosti.

Dokončno vrednotenje mora temeljiti na preudarnih predpostavkah. Posebej pomembna je prepoved upoštevanja morebitne prihodnje izredne javnofinančne pomoči. To zagotavlja, da vrednotenje odraža realno ekonomsko luknjo v subjektu, preden bi država sploh poskušala poseči v reševanje, s čimer se breme propada primarno prevali na delničarje in upnike.

Za zagotovitev operativne natančnosti člen zahteva celovit nabor podatkov, ki vključujejo posodobljene računovodske izkaze, ekonomsko vrednotenje premoženja in neodvisno aktuarsko poročilo o stanju rezervacij. To omogoča Agenciji, da dobi vpogled v tržno vrednost sredstev in realen obseg obveznosti do zavarovancev. Poleg tega mora vrednotenje vsebovati simulacijo običajnega insolvenčnega postopka. Ta simulacija je nujna za zaščito deležnikov, saj določa hipotetično poplačilo, ki bi ga delničarji in upniki prejeli v stečajju, kar služi kot merilo za kasnejše preverjanje, ali je bil kdo v postopku reševanja neupravičeno oškodovan (načelo "No Creditor Worse Off").

S členom se prenaša vsebina 24. člena Direktive 2025/1/EU.

K 39. členu:

Člen ureja vprašanje operativne hitrosti v kriznih razmerah, kako naj Agencija ukrepa, ko je reševanje nujno, a še ni časa za izvedbo dokončnega vrednotenja. Rešitev je uporaba začasnega vrednotenja. To Agenciji omogoča, da sproži reševanje na podlagi dostopnih podatkov, vendar mora takšna ocena zaradi informacijske negotovosti vključevati poseben blažilnik za dodatne izgube. Ta blažilnik je namenjen kritju morebitnih skritih tveganj, ki bi se lahko pokazala šele pozneje. Izgube se tako raje precenijo kot podcenijo. Če bi bila Agencija preveč optimistična in bi podcenila izgube, bi se lahko zgodilo, da ukrepi reševanja ne bi bili dovolj močni, kar bi vodilo v ponovni propad subjekta in ogrozilo celoten finančni sistem.

Jedro člena določa obveznost prehoda iz začasnega v dokončno vrednotenje oziroma stanje. Agencija mora v najkrajšem možnem času po začetku reševanja zagotoviti izvedbo dokončnega vrednotenja, ki služi kot podlaga za končno poravnavo vseh obveznosti. V tej fazi se omogoči popolno priznanje izgub v poslovnih knjigah, presojo o morebitnem povečanju vrednosti terjatev upnikov ali dodatna nadomestila za prenos sredstev. To je nujno za vzpostavitev transparentnega finančnega stanja, ki je pogoj za nadaljnje poslovanje ali prodajo subjekta.

Posebno pomemben je varovalni mehanizem iz tretjega odstavka, ki ščiti interese upnikov in delničarjev. Če dokončno vrednotenje pokaže ugodnejšo sliko kot začasno (torej so bila sredstva podcenjena ali izgube precenjene), Agencija dobi pooblastila za popravek prejšnjih odločitev. To vključuje zvišanje vrednosti terjatev upnikov, ki so bile v začetni fazi morda preveč radikalno odpise ali prestrukturirane, ter zahtevo po dodatnem nadomestilu od premostitvene zavarovalnice. S tem se zagotavlja pravičnost postopka in spoštuje načelo, da se v pravice zasebnikov poseže le v tistem obsegu, ki je objektivno nujen.

Agencija bo dolžna pri določitvi blažilnika upoštevati regulatorne tehnične standarde, ki jih objavi Evropska komisija. Za Agencijo to pomeni visoko stopnjo strokovne predvidljivosti in usklajenosti z evropsko prakso. Takšna ureditev v celoti odraža načelo strokovne integritete, delo Agencije je v fazi krize hitro in učinkovito, v fazi stabilizacije pa tehnično dovršeno in pravično, kar preprečuje neupravičeno oškodovanje deležnikov.

S členom se prenaša vsebina 25. člena Direktive 2025/1/EU.

K 40. členu:

Člen določa nabor operativnih instrumentov – instrumentov za reševanje, ki jih Agencija kot organ za reševanje uporabi, ko so izpolnjeni zakonski pogoji. Osrednji namen te določbe je vnaprejšnja in jasna opredelitev instrumentov, ki omogočajo učinkovito ukrepanje v kriznih situacijah, ne da bi pri tem ogrozili stabilnost finančnega trga ali interese zavarovancev. Izbira posameznega instrumenta iz tega nabora ni poljubna, temveč mora temeljiti na doseganju ciljev reševanja in spoštovanju načel, ki zahtevajo čim manjšo porabo javnih sredstev in pravično obravnavo upnikov.

Prvi trije instrumenti solventnostni iztek, prodaja poslovanja in premostitvena zavarovalnica so usmerjeni v kontinuiteto ali nadzorovan zaključek poslovanja. Instrument solventnostnega izteka omogoča postopno opuščanje dejavnosti ob ohranitvi zadostnega kapitala za izplačilo obstoječih obveznosti. Prodaja poslovanja omogoča prenos zdravega dela zavarovalnice na tržnega kupca, medtem ko premostitvena zavarovalnica služi kot začasna rešitev pod nadzorom države, ki ohranja ključne storitve do končne prodaje ali likvidacije.

Zadnja dva instrumenta, izločitev sredstev in obveznosti ter odpis ali konverzija, sta bolj invazivna in tehnična po svoji naravi. Instrument izločitve sredstev se uporablja za ločevanje slabih naložb od preostalega premoženja. Instrument za odpis ali konverzijo pa omogoča, da se izgube pokrijejo na račun lastnikov in določenih kvalificiranih upnikov, kar je ključno za preprečevanje uporabe davkoplačevalskega denarja.

S tem členom se prenaša določbe prvega in tretjega odstavka 26. člena Direktive 2025/1/EU.

K 41. členu:

Člen določa, kako in pod kakšnimi pogoji Agencija uporabi instrumente reševanja. Prvi odstavek podeljuje Agenciji prožnost, da uporabi poljubno kombinacijo instrumentov in spremljajočih pooblastil, kar je nujno za prilagoditev ukrepov specifični situaciji subjekta reševanja. Ključno je, da so vsi ti koraki strogo vezani na doseganje zakonsko določenih ciljev reševanja iz 32. člena tega zakona.

Poseben poudarek je namenjen zaščiti imetnikov polic v primeru kritja izgub. Drugi in tretji odstavek vzpostavljata strogo hierarhijo. Preden bi izgube bremenile upnike subjekta, mora Agencija obvezno odpisati ali konvertirati lastne kapitalske instrumente subjekta reševanja. Konverzija zavarovalnih zahtevkov v kapital je dopustna le kot skrajni ukrep (t. i. ultima ratio). Agencija mora v takšnem primeru izrecno utemeljiti, da je takšen poseg za imetnike polic dejansko ugodnejši od drugih razpoložljivih možnosti, s čimer se zagotavlja, da so interesi zavarovancev vedno na prvem mestu.

Četrti odstavek ureja usodo tistega dela subjekta reševanja, ki po izvedbi reševanja ostane v prvotnem subjektu. Kadar se uporabi instrument prodaje poslovanja ali premostitvene zavarovalnice le za del premoženja, preostali del subjekta preneha po običajnem insolvenčnem postopku. Zakon pa tukaj predvideva pomembno izjemo. Ta preostali del mora namreč v "razumnem času" še naprej zagotavljati nujno podporo in storitve novemu prevzemniku sredstev. To zagotavlja kontinuiteto poslovanja in preprečuje, da bi nenaden stečaj ostanka subjekta ogrozila učinkovitost izvedenega reševanja ali varnost prenesenih zavarovalnih polic.

Celoten člen tako vzpostavlja uravnotežen mehanizem, ki Agenciji omogoča odločno ukrepanje, hkrati pa v vsakem koraku predvideva varovala pred prekomernimi posegi v pravice deležnikov. S takšno ureditvijo se zagotavlja predvidljivost postopka reševanja, kjer se breme sanacije primarno prenese na lastnike, medtem ko se integriteta zavarovalnih kritij ohranja skozi vse faze reševanja.

S tem členom se prenašata drugi in četrti odstavek 26. člena Direktive (EU) 2025/1.

K 42. členu:

Člen določa finančni okvir za razporejanje prihodkov, ki nastanejo med procesom reševanja. Ključno načelo, ki ga uvaja, je prednostna zaščita tistih, ki so v postopku reševanja utrpeli izgube. Če se med uporabo instrumentov (na primer pri prodaji premoženja) ustvarijo prihodki, se ti ne vrnejo lastnikom, temveč se prednostno namenijo kot nadomestilo imetnikom polic in drugim upnikom, katerih terjatve so bile predhodno odpisane.

Člen predstavlja prenos drugega pododstavka drugega odstavka 26. člena Direktive (EU) 2025/1.

K 43. členu:

Člen zagotavlja operativno učinkovitost in dokončnost ukrepov reševanja. V prvem odstavku zakon izključuje uporabo pravil insolvenčnega prava glede izpodbojnosti pravnih dejanj v

primerih, ko Agencija izvaja prenos sredstev, pravic ali obveznosti na drug subjekt. Ta izjema je nujna, da se prepreči pravna negotovost, ki bi nastala, če bi bilo mogoče nujne sanacijske ukrepe kasneje izpodbijati v insolvenčnih postopkih. S tem se zagotavlja, da so prenosi premoženja na premostitveno zavarovalnico ali tretje osebe takojšnji in dokončni, kar je bistveno za ohranitev zaupanja v finančni sistem in preprečitev sistemske nestabilnosti.

Drugi in tretji odstavek člena se osredotočata na prilagoditev instrumentov reševanja subjektom s specifično pravno obliko, zlasti družbam za vzajemno zavarovanje. Ker te družbe nimajo delniške strukture, bi bila neposredna uporaba standardnih orodij pravno neizvedljiva. Člen zato Agencijo pooblašča za uporabo analognih instrumentov, ki dosegajo enak ekonomski učinek sanacije ob upoštevanju članske narave teh subjektov. To pomeni, da se pooblastila, ki se pri delniških družbah nanašajo na delničarje, pri vzajemnih družbah smiselno prenesejo na člane, vključno z možnostjo zmanjšanja članskih pravic ali preoblikovanja zahtevkov iz naslova presežkov v kritje nastalih izgub.

Posebno pomembna je določba o prenosu celotnega zavarovalnega portfelja skupaj s članskimi pravicami na drugo zavarovalnico ter možnost vpoklica dodatnih prispevkov članov, če to dopušča statut družbe. Takšna ureditev zagotavlja, da so člani družb za vzajemno zavarovanje, ki so hkrati njeni lastniki, v postopku reševanja obravnavani na način, ki odraža njihovo odgovornost za kritje izgub, podobno kot to velja za delničarje.

Četrty odstavek določa ključno izjemo od pravil prevzemne zakonodaje in s tem neposredno prenaša 88. člen Direktive (EU) 2025/1. Pravila o obvezni prevzemni ponudbi so zasnovana za stabilne tržne razmere, v primeru reševanja pa bi predstavljala nepremostljivo finančno in časovno oviro. Če bi moral kupec (npr. zdrava zavarovalnica ali država preko premostitvenega subjekta), ki v okviru reševanja pridobi kontrolni delež, objaviti prevzemno ponudbo za vse preostale delnice po pravični ceni, bi to onemogočilo izvedbo reševanja in odvrčalo potencialne zasebne investitorje. Izključitev teh pravil zagotavlja, da javni interes po stabilnosti finančnega sistema prevlada nad standardnimi mehanizmi zaščite manjšinskih delničarjev.

Peti odstavek dopolnjuje nabor izjem s prenosom 89. člena Direktive (EU) 2025/1, ki se nanaša na pravice delničarjev v družbah, ki kotirajo na borzi. Standardni korporacijski postopki, kot so dolgi roki za sklic skupščine, pravica do predhodne obveščeniosti in glasovanja o prenosih premoženja, so v postopku reševanja neuporabni, saj zahtevajo takojšnje ukrepanje. Izključitev uporabe določb zakona, ki ureja gospodarske družbe, in zakona, ki ureja trg finančnih instrumentov v tem delu, Agenciji omogoča, da ukrepe izvede brez predhodne odobritve skupščine delničarjev. S tem se preprečuje procesna blokada reševanja s strani delničarjev, ki bi lahko vodila v nekontroliran propad zavarovalnice in večjo škodo za imetnike zavarovalnih polic.

Šesti odstavek prenaša 91. člen Direktive 2025/1/EU o določenih vidikih prava družb, z namenom zagotovitve prednosti specialnih pravil reševanja pred splošnimi določbami korporacijskega prava. Določba izrecno izključuje uporabo pravil zakona, ki ureja gospodarske družbe, glede poročil izvedencev o stvarnih vložkih, obveznih sklicev skupščin ob izgubi kapitala, vseh oblik odločanja skupščine o kapitalskih spremembah, prednostnih pravic delničarjev ter varstva upnikov pri zmanjšanju kapitala. Takšna izključitev je nujna za učinkovito uporabo instrumentov reševanja, saj preprečuje dolgotrajne postopkovne blokade in uveljavljanje delničarskih pravic, ki bi v kriznih razmerah lahko onemogočile hitro stabilizacijo zavarovalnice in ogrozile finančno stabilnost.

Člen predstavlja prenos šestega, sedmega in osmega odstavka 26. člena, 88. in 89. člena ter 91. člena Direktive (EU) 2025/1.

K 44. členu:

Člen opredeli instrument solventnostnega izteka, ki predstavlja nadzorovano prenehanje poslovanja zavarovalnice namesto takojšnjega stečaja. Njegov osrednji namen je zagotoviti postopno in urejeno izpolnjevanje obstoječih obveznosti do zavarovancev.

Agencija s tem instrumentom subjektu prepove sklepanje novih poslov, hkrati pa od njega zahteva, da ves čas postopka ohranja minimalno kapitalsko ustreznost po zakonu, ki ureja

zavarovalništvo. S tem se prepreči, da bi neurejen propad zavarovalnice povzročil sistemski šok ali nesorazmerne izgube za imetnike polic.

V fazi izteka zavarovalnica ne preide v pravni vakuum, temveč zanjo še naprej veljajo stroga pravila in cilji zavarovalniškega nadzora. Agencija ima pri tem aktivno vlogo, skrbeti mora, da subjekt obdrži ključno, kompetentno osebje, ki je nujno za pravilno upravljanje portfelja do njegove končne likvidacije. Operativno spremljanje vključuje nadzor nad denarnimi tokovi, stroški in tržno vrednostjo premoženja. Posebna pozornost je namenjena ohranjanju vrednosti za morebitno prodajo, kar vključuje četrletne neodvisne aktuarske preglede rezervacij ter strog nadzor nad pozavarovalnimi pogodbami in spremembami v sestavi sredstev.

Zakon Agenciji podeljuje tudi močna pooblastila za zaščito likvidnosti in kapitala, saj lahko omeji ali prepove izplačila dividend, variabilnih prejemkov in drugih ugodnosti, ki bi lahko oslabile zmožnost zavarovalnice za poplačilo zavarovancev. Postopek se uradno zaključi, ko so vsa sredstva prodana oziroma so obveznosti v celoti poravnane ali sredstva razvrednotena. Ta jasna izstopna strategija zagotavlja pravno dokončnost postopka reševanja in preprečuje dolgotrajno vzdrževanje subjektov, ki na trgu nimajo več svoje funkcije.

Člen vsebuje tudi kritični varovalki za primer finančnega poslabšanja med samim postopkom. Če čista vrednost sredstev postane negativna ali če zavarovalnica ne dosega več minimalnega kapitala, mora Agencija nemudoma oceniti, ali je smiselno nadaljevati z iztekom ali pa je treba sprožiti običajni insolvenčni postopek oziroma uporabiti drug instrument reševanja. To Agenciji zagotavlja potrebno prožnost, da se odzove na dinamične razmere na trgu in v vsakem trenutku izbere pot, ki najbolje ščiti javni interes in premoženje imetnikov polic.

Člen predstavlja prenos 27. člena Direktive (EU) 2025/1.

K 45. členu:

Člen predstavlja pravno podlago za učinkovito in hitro ukrepanje Agencije in zagotavlja Agenciji, da instrumente reševanja, kot so izločitev sredstev, prodaja poslovanja ali ustanovitev premostitvene zavarovalnice, uporabi brez predhodnega soglasja delničarjev ali tretjih oseb.

Zakon se zavestno odmika od splošnih pravil korporacijskega prava, trga vrednostnih papirjev, prevzemne in konkurenčne zakonodaje ter insolvenčnih postopkov. Takšna ureditev je nujna, saj bi dolgotrajni postopki sklicevanja skupščin, pridobivanja dovoljenj regulatorjev trga ali soglasij upnikov v situaciji, ko je ogrožena stabilnost zavarovalnega sistema, onemogočili reševanje in povzročili nepopravljivo sistemsko škodo.

Posebna pomena v prvem odstavku je izključitev omejitev, ki izvirajo iz pogodbenih dogovorov. To pomeni, da so v postopku reševanja neupoštevne kakršne koli klavzule o prepovedi prenosa pogodb ali zahtevah po soglasjih sopogodbениkov. Zakon s tem preprečuje, da bi zasebnopravni dogovori blokirali prenos kritičnih funkcij na zdravega prevzemnika. Edine postopkovne omejitve, ki jih Agencija še vedno mora upoštevati, so tiste, ki so izrecno navedene v 46. členu tega zakona, kar zagotavlja minimalen, a nujen standard procesnih varovalk.

Drugi in tretji odstavek natančno določata prejemnike nadomestila, ki izhaja iz izvedbe teh ukrepov. Pravilo sledi ekonomski logiki prenosa, če se prenašajo neposredno delnice ali lastniški instrumenti z obstoječih imetnikov na kupca, nadomestilo pripada tem imetnikom (lastnikom). Če pa se prenašajo sredstva in obveznosti same družbe, nadomestilo prejme subjekt reševanja, kar krepi njeno kapitalno strukturo oziroma maso za poplačilo preostalih obveznosti. Posebnost pri nosilcu upravljanja sredstev in obveznosti je možnost plačila v obliki dolžniških instrumentov, kar omogoča večjo likvidnostno prilagodljivost v procesu sanacije, vendar vedno ob strogem upoštevanju neodvisnega vrednotenja premoženja.

Z določbo petega odstavka se Agenciji podeljuje pooblastilo za stopnjevano ali ponavljajočo se uporabo instrumentov. Reševanje je namreč dinamičen proces, kjer se lahko potreba po dodatnih prenosih sredstev izkaže šele po izvedbi prve faze reševanja. To omogoča, da so cilji reševanja, predvsem zaščita zavarovalcev in finančne stabilnosti, v celoti doseženi. Vsi ti

prenosi so podvrženi zaščitnim ukrepom iz poglavja 3.5 tega zakona, ki varujejo interese strank, zlasti v povezavi z delnimi prenosi premoženja.

Šesti odstavek zagotavlja kontinuiteto poslovanja, kar je ključno za ohranitev vrednosti in opravljanje funkcij. Kupcu ali premostitveni zavarovalnici se omogoča nemoten dostop do ključnih infrastruktur, kot so plačilni sistemi in borze. Da bi preprečili diskriminacijo ali tehnične ovire, zakon določa, da pomanjkanje bonitetne ocene ne sme biti razlog za zavrnitev dostopa. Hkrati je določeno prehodno obdobje do 24 mesecev, v katerem lahko kupec ali premostitvena zavarovalnica uredi vsa merila za članstvo, kar zagotavlja stabilen prehod in preprečuje sistemske motnje na trgu.

Sedmi odstavek vzpostavlja načelo dokončnosti prenosov. Delničarji in upniki, katerih terjatve niso bile prenesene, so omejeni pri uveljavljanju zahtevkov zoper preneseno premoženje ali vodstvo nove premostitvene družbe. To preprečuje prenos pravnih sporov iz "starega" subjekta na zdravi del premoženja. Osmi odstavek pa to pravno varnost dopolnjuje z določitvijo deklaratornega učinka vpisov v javne registre. Prenos sredstev in obveznosti učinkuje že z dnem izdaje odločbe Agencije, kar pomeni, da kupec pridobi lastninsko pravico takoj. Kasnejši vpis v registre (npr. zemljiško knjigo ali sodni register) služi le še formalni seznanitvi javnosti, ne vpliva pa na veljavnost ali trenutek prenosa.

Člen prenaša 28. člen Direktive 2025/1/EU.

K 46. členu:

Člen predstavlja ključni postopkovni okvir za izvedbo prodaje v okviru reševanja.

Prvi odstavek Agenciji nalaga dolžnost, da v primeru uporabe instrumentov prodaje poslovanja, premostitvene zavarovalnice ali prodaje sredstev, pravic oziroma obveznosti zagotovi aktivno trženje vseh relevantnih elementov, od celotnih subjektov do posameznih lastniških instrumentov, sredstev ali pravic. Posebej pomembna je možnost ločenega trženja paketov pravic, sredstev in obveznosti, kar Agenciji omogoča operativno fleksibilnost. V kriznih situacijah je namreč pogosto lažje najti kupce za specifične in homogeno oblikovane portfelje kot za celoten subjekt, takšna segmentacija pa povečuje konkurenco in optimizira končni izid reševanja.

Drugi odstavek določa stroga kakovostna merila, ki jim mora trženje zadostiti, da se zagotovi integriteta postopka. Agencija mora ravnati pregledno in objektivno, kar pomeni, da premoženja ne sme predstavljati napačno, hkrati pa mora zagotoviti enake pogoje za vse potencialne investitorje. Prepoved diskriminacije, preprečevanje nasprotja interesov in onemogočanje nepravičnih prednosti so varovalke, ki ščitijo ugled postopka reševanja in preprečujejo korupcijska tveganja. Ključni ekonomski cilj je maksimizacija prodajne cene, kar neposredno vpliva na zmanjšanje izgub za upnike in stabilnost finančnega sistema, vendar mora ta cilj vedno sobivati s potrebo po hitri izvedbi ukrepov, ki je v kriznih razmerah ključna.

Tretji in četrti odstavek naslavljata praktične vidike izvedbe prodaje na finančnih trgih. Tretji odstavek Agenciji dovoljuje, da kljub splošnim zahtevam po preglednosti aktivno privablja točno določene potencialne kupce, za katere oceni, da imajo potreben kapital in strokovno znanje za prevzem zavarovalnega portfelja. Četrti odstavek pa rešuje konflikt z EU uredbo, ki ureja zlorabo trga (MAR). Ker bi javno razkritje, da se subjekt prodaja v postopku reševanja, lahko povzročilo paniko in beg zavarovancev, zakon dopušča odlog razkritja informacij. S tem se zaščiti vrednost subjekta in prepreči dodatna destabilizacija trga med samim postopkom iskanja kupca.

Zadnji, peti odstavek, podeljuje Agenciji izredno pooblastilo, da se v celoti odpove zahtevam po trženju, če ugotovi, da bi postopek prodaje (preglednost, zbiranje ponudb ipd.) verjetno ogrozil cilje reševanja. To se lahko zgodi v primerih ekstremne nujnosti, ko bi vsako odlašanje povzročilo propad kritičnih funkcij zavarovalnice ali če bi razkritje namere o prodaji povzročilo sistemsko tveganje. V takšnih okoliščinah prevlada javni interes po hitri stabilizaciji nad načelom odprtega trženja, kar Agenciji omogoča, da premoženje prenese neposredno na vnaprej določenega stabilnega prevzemnika (npr. premostitveno zavarovalnico) brez javnega razpisa.

Člen prenaša 29. člen Direktive 2025/1/EU.

K 47. členu:

Člen podrobno ureja instrument izločitve sredstev in obveznosti, ki predstavlja enega od ključnih stebrov v okviru reševanja zavarovalnic. Agencija lahko iz bilance subjekta v reševanju izloči določena sredstva ali obveznosti in jih prenese na namenskega nosilca upravljanja. To je še posebej pomembno v primerih, ko bi določeno premoženje zaradi svoje tveganosti ali nelikvidnosti oviralo sanacijo zdravega dela zavarovalnice ali ko bi njegova takojšnja prodaja v običajnem stečajnem postopku povzročila destabilizacijo finančnih trgov.

Prvi štirje odstavki opredelijo naravo in pogoje poslovanja nosilca upravljanja sredstev in obveznosti. Gre za namensko pravno osebo, ki deluje v javni lasti in pod strogim nadzorom Agencije. Njena vloga ni opravljanje redne zavarovalne dejavnosti, temveč aktivno upravljanje in postopno unovčevanje prenesenih portfeljev z namenom maksimizacije njihove vrednosti. Agencija ima neposreden vpliv na statutarno ureditev, kadrovske sestavo vodstva, njihove prejemke ter samo strategijo tveganja nosilca, kar zagotavlja, da ta subjekt deluje izključno v skladu z javnim interesom in cilji reševanja.

Peti odstavek postavlja pomembno omejitev. Ta instrument se ne sme uporabljati samostojno, temveč le v povezavi z drugimi instrumenti reševanja (npr. s prodajo poslovanja ali premostitveno zavarovalnico). S tem se preprečuje neupravičena konkurenčna prednost propadajoče zavarovalnice, saj je primarni cilj izločitve olajšati prenos preostalih zdravih portfeljev ali izvesti nadzorovan solventni iztek poslovanja. Prenos je upravičen le takrat, ko je to nujno za stabilnost trgov, za nemoteno delovanje zdravih delov ali za doseganje čim višjih prihodkov.

Šesti in sedmi odstavek urejata finančno plat prenosa. Nadomestilo za prenesena sredstva se določi v skladu z vrednotenjem po tem zakonu in pravili o državnih pomočeh, pri čemer zakon dopušča nominalno ali celo negativno vrednost, če obveznosti presega vrednost sredstev. Sedmi odstavek pa zagotavlja kontinuiteto postopka, saj omogoča, da nosilec prevzame premoženje tudi od premostitvene zavarovalnice, kar daje Agenciji dodatno orodje za postopno prečiščevanje bilanc skozi celoten proces reševanja.

Odstavki od osem do deset urejajo fleksibilnost in popravne mehanizme prenosa. Agencija lahko premoženje na nosilca prenaša večkrat, kar je ključno v kompleksnih primerih, kjer se dejansko stanje portfeljev ugotavlja postopoma. Hkrati je predviden mehanizem povratnega prenosa, ki služi kot varovalka v primeru napak ali če je bila takšna možnost vnaprej določena v aktu o prenosu. Subjekt reševanja je v takšnih primerih dolžan premoženje ponovno prevzeti, kar zagotavlja pravno čistost prenosov.

Zadnji, enajsti odstavek, vzpostavlja pravno varnost za vodstvo nosilca upravljanja. Člani organov vodenja niso neposredno odgovorni delničarjem ali upnikom prvotnega subjekta, razen v primerih hude malomarnosti. To je nujno, da lahko vodstvo nosilca sprejema odločne in včasih težke poslovne odločitve, potrebne za čim boljše unovčenje portfelja, ne da bi bili pri tem paralizirani zaradi strahu pred odškodninskimi tožbami s strani oseb, ki so utrpele izgube zaradi propada subjekta reševanja.

Člen prenaša 30. člen Direktive (EU) 2025/1.

K 48. členu:

Člen podrobno ureja instrument prodaje poslovanja, ki Agenciji omogoča hiter in učinkovit prenos lastniških deležev ali premoženja subjekta v reševanju na tržnega kupca. Glavni namen tega instrumenta je ohranitev kritičnih funkcij zavarovalnice s prenosom na zdravega prevzemnika, ne da bi bilo za to potrebno soglasje delničarjev subjekta, ki se rešuje. S tem se zagotovi kontinuiteta zavarovalnih pogodb in zaščita zavarovancev, hkrati pa se prepreči sistemsko tveganje, ki bi nastalo ob nenadnem propadu institucije.

Prva dva odstavka določata vsebino in ekonomske pogoje prodaje. Agencija lahko na kupca prenese bodisi lastniške instrumente (delnice) bodisi specifična sredstva in obveznosti. Ključno je, da prenos poteka pod tržnimi pogoji in v skladu s pravili o državnih pomočeh. Čeprav bi

moralo trženje načeloma potekati v odprtem, preglednem in nediskriminatornem postopku z namenom maksimizacije prodajne cene, zakon priznava specifične krizne okoliščine. Agencija mora sprejeti vse razumne ukrepe, da zagotovi ceno, ki je skladna z neodvisnim vrednotenjem, s čimer se zaščitijo interesi upnikov in prepreči neupravičeno izkrivljanje konkurence na notranjem trgu.

Tretji in četrty odstavek se osredotočata na pravno varnost in operativno izvedljivost prodaje. Zakon dopušča možnost vrnitve prenosov v prejšnje stanje, če to zahtevajo okoliščine primera in se s tem strinja prevzemnik, kar deluje kot korektivni mehanizem v izjemnih situacijah. Izjemno pomembna pa je določba o dovoljenjih prevzemnika. Da prodaja ne bi zastala, mora Agencija postopek izdaje dovoljenja za opravljanje zavarovalnih poslov obravnavati prednostno in vzporedno s prenosom. S tem se zagotovi, da ima kupec v trenutku prevzema portfelja že vsa potrebna dovoljenja za zakonito nadaljevanje dejavnosti.

Peti odstavek predstavlja t. i. avtomatizem pravnega nasledstva, ki je ključen za ohranitev vrednosti subjekta reševanja v trenutku, ko se izvaja reševanje. Njen namen je preprečiti, da bi administrativne zahteve (licenciranje in priglaševanje) ustavile prenos poslovanja, ki mora biti izveden v izjemno kratkem času, pogosto za konec tedna.

V zavarovalnem pravu velja načelo "enotnega dovoljenja" (Single Passport), ki zavarovalnici omogoča, da na podlagi dovoljenja v domači državi posluje v celotni EU. Običajno je ob vsaki statusni spremembi ali prenosu portfelja potreben nov postopek priglasitve (notifikacije) pri vseh gostujočih nadzornih organih. Ta člen pa vzpostavlja pravno fikcijo, da prevzemnik "vstopi v čevlje" subjekta reševanja. To pomeni, da vse pravice, ki jih je subjekt reševanja že pridobil za poslovanje v tujini, nemoteno preidejo na prevzemnika. S tem se prepreči pravna praznina, v kateri prevzemnik ne bi smel zakonito upravljati s policami tujih zavarovancev.

Določba ne ureja le slovenskih prevzemnikov, temveč izrecno omenja tudi ukrepe, sprejete v drugih državah članicah na podlagi Direktive 2025/1/EU. To je ključna varovalka za notranji trg, če npr. nemški nadzorni organ izvede prodajo poslovanja nemške zavarovalnice na novega prevzemnika in ta portfelj vključuje slovenske podružnice ali neposredno opravljanje dejavnosti na območju Republike Slovenije, Agencija ta prenos prizna neposredno. Tuji prevzemnik v Sloveniji ne potrebuje novega postopka notifikacije ali dovoljenja, saj se šteje, da je pravno nasledil vse pravice predhodnika. To tudi zagotavlja, da slovenski zavarovanci niso oškodovani zaradi postopka reševanja v tujini.

Najpomembnejši praktični vidik te določbe je izključitev obveznosti ponovne notifikacije. V standardnih postopkih prenosa portfelja po zakonu, ki ureja zavarovalništvo, je treba o prenosu obvestiti nadzorne organe vseh držav, kjer se storitve opravljajo, kar traja dlje časa. V primeru reševanja bi takšna zahteva onemogočila uporabo instrumenta prodaje poslovanja. Ta člen Agenciji in prevzemniku omogoča, da se v celoti izogneta tem postopkom. Prevzemnik preprosto nadaljuje z dejavnostjo na podlagi obstoječih obvestil, ki jih je nekoč vložil prvotni subjekt, kar zagotavlja takojšnjo operativno stabilnost.

Z vidika zavarovanca ta določba pomeni, da se njegova pogodba ne spreminja in da prevzemnik takoj prevzame vse obveznosti. Ker prevzemniku ni treba čakati na nove notifikacije, lahko takoj po prenosu izplačuje škode, sprejema premije in izvaja vse storitve v kateri koli državi članici. To preprečuje tveganje, da bi zavarovanci v tujini ostali brez dostopa do svojih pravic zgolj zaradi birokratskih zahtev, ki spremljajo prenos lastništva v kriznih razmerah.

Člen prenaša 31. člen Direktive 2025/1/EU.

K 49. členu:

Člen je eden ključnih elementov zakona, saj usklajuje stroge bonitetne zahteve glede lastništva zavarovalnic z nujnostjo hitrega ukrepanja v postopkih reševanja. Cilj je preprečiti, da bi postopki preverjanja novih lastnikov ovirali reševanje zavarovalnice, hkrati pa ohraniti visoke standarde nadzorne funkcije Agencije.

V prvem odstavku člen Agenciji nalaga dolžnost prednostnega odločanja. V običajnih razmerah lahko postopek pridobitve dovoljenja za kvalificirani delež po zakonu, ki ureja zavarovalništvo,

traja več mesecev. V kriznih situacijah bi takšen odlog pomenil propad subjekta, zato mora Agencija svoje nadzorne procese časovno uskladiti s procesom prodaje poslovanja. To pomeni, da nadzorna funkcija ne sme biti zgolj pasivna, temveč mora delovati proaktivno in zagotoviti odločitev še pred izvedbo samega prenosa premoženja.

Vendar pa zakon predvideva tudi scenarij, ko zaradi izjemne nujnosti nadzorna ocena ni končana do datuma prenosa. V tem primeru se aktivira poseben pravni režim iz drugega in tretjega odstavka, ki ločuje ekonomsko lastništvo od upravljaljskega vpliva. Prenos delnic na kupca je pravno veljaven takoj (kar omogoči takojšen pritek kapitala ali prenos nadzora), vendar se kupcu začasno odvzamejo glasovalne pravice. Te se podelijo Agenciji. S tem nadzorna funkcija Agencije varuje zavarovalnico pred morebitnim škodljivim vplivom lastnika, katerega primernost še ni bila v celoti potrjena. Agencija je pri tem zaščitena, saj za pasivno držanje teh pravic ne prevzema odgovornosti.

Zaključni del člena ureja posledice naknadne nadzorne odločitve. Če nadzorna funkcija Agencije po temeljiti preverbi izda pozitivno mnenje, se glasovalne pravice avtomatično vrnejo lastniku. Če pa Agencija ugotovi, da prevzemnik ni primeren in vlogi nasprotuje, se sproži varnostni mehanizem. Glasovalne pravice ostanejo pri Agenciji, lastniku pa se naloži odsvojitve deleža. Pri tem je pomembna vloga Agencije pri določanju roka za prodajo, saj mora upoštevati tržne pogoje, da ne bi prišlo do prisilne razprodaje, ki bi dodatno destabilizirala trg. Šele če lastnik kljub nadzornemu ukrepu deleža ne proda, se uporabijo sankcije in nadzorni ukrepi zakona, ki ureja zavarovalništvo.

Člen prenaša peti in šesti odstavek 31. člena Direktive 2025/1/EU.

K 50. členu:

Člen opredeljuje uporabo instrumenta premostitvene zavarovalnice, ki je eden močnejših instrumentov Agencije pri reševanju. Cilj je omogočiti nemoteno nadaljevanje ključnih funkcij zavarovalnice (npr. izplačevanje škod in ohranjanje veljavnosti polic).

Prvi in drugi odstavek opredelujeta naravo in namen premostitvene zavarovalnice. Gre za začasno "vmesno postajo", ki jo ustanovi Agencija ali drugi javni organ, da bi prevzela zdravo jedro propadajočega subjekta. Ključno je, da premostitvena zavarovalnica ne nastane zaradi dolgoročnega državnega lastništva, temveč z jasnim namenom, ohraniti stabilnost trga in v določenem času (običajno v nekaj letih) prodati preneseno poslovanje novemu, zasebnemu kupcu. S tem se prepreči nenaden propad, ki bi povzročil paniko na trgu ali izgubo zaščite za tisoče zavarovancev.

Tretji odstavek uvaja pomembno varovalko glede solventnosti premostitvene zavarovalnice. Zahteva, da skupna vrednost prenesenih obveznosti (dolgov, obveznosti do zavarovancev) ne presega vrednosti prenesenih sredstev (premoženja, naložb). Ta določba zagotavlja, da je premostitvena zavarovalnica že od prvega dne finančno stabilna in sposobna izpolnjevati svoje obveznosti. Če bi bila prenesena masa premoženja premajhna za kritje polic, instrument ne bi dosegel svojega namena, saj bi bila nova institucija že ob rojstvu insolventna.

Četrty in peti odstavek urejata dinamičnost prenosov. Četrty odstavek omogoča t.i. povratni prenos, ki služi kot varnostni mehanizem v primeru, če se izkaže, da določeno premoženje ne ustreza kriterijem reševanja. To agenciji omogoča, da naknadno "popravi" obseg reševanja, ne da bi s tem ogrozila preostali postopek. Peti odstavek pa jasno določa končni cilj, prenos s premostitvene zavarovalnice na končnega, tretjega kupca, kar pomeni vrnitev poslovanja v zasebne roke pod stabilnimi tržnimi pogoji.

Šesti odstavek ureja pravno nasledstvo premostitvene zavarovalnice in tako zagotavlja kontinuiteto pravnih razmerij in procesno stabilnost. Določa neposreden in nemoten prehod vseh prenesenih pravic in obveznosti z izvirne institucije na novi subjekt. S tem ko se premostitvena zavarovalnica šteje za pravno naslednico, se prepreči izguba pravnih upravičenj, ki so vezana na preneseno premoženje, in zagotovi, da lahko premostitvena zavarovalnica brez dodatnih formalnosti nadaljuje z uveljavljanjem vseh zahtevkov, zavarovanj in procesnih položajev v razmerju do tretjih oseb, kot jih je pred prenosom uveljavljala zavarovalnica v postopku reševanja.

Sedmi odstavek vzpostavlja poseben režim odgovornosti, ki je nujen za delovanje v izrednih razmerah. Ker vodenje premostitvene zavarovalnice ne sledi interesom prvotnih delničarjev (ki so v postopku reševanja običajno izgubili svoj vpliv ali kapital), temveč javnemu interesu, zakon razbremenuje vodstvo odgovornosti do teh delničarjev. Brez te zaščite bi se vodstvo soočalo s stalnimi tožbami zaradi odločitev, ki so nujne za reševanje sistema, a škodljive za lastnike propadajočega subjekta. Standard odgovornosti je postavljen visoko, le na hudo malomarnost ali naklep, kar strokovnjakom omogoča odločno ukrepanje v kriznih razmerah.

Člen prenaša 32. člen Direktive 2025/1/EU.

K 51. členu:

Člen določa, kako premostitvena zavarovalnica deluje, kakšen je njen pravni status glede na zakon, ki ureja področje zavarovalništva, ter pod kakšnimi pogoji preneha obstajati. Cilj je vzpostaviti ravnovesje med izredno naravo reševanja in zahtevo po stabilnem, nadzorovanem poslovanju na zavarovalnem trgu.

Prvi odstavek vzpostavlja popoln nadzor Agencije nad upravljanjem premostitvene zavarovalnice. Ker gre za subjekt, ki je običajno ustanovljen z javnim kapitalom, Agencija ne nastopa le kot organ za reševanje, temveč kot aktivni nadzornik strateških odločitev. Odobritev statuta, imenovanje uprave, določitev prejemkov ter potrditev strategije in profila tveganosti zagotavljajo, da premostitvena zavarovalnica deluje v skladu z zastavljenimi cilji reševanja (npr. ohranitev polic) in ne prevzema novih tveganj, ki bi lahko dodatno obremenila javna sredstva ali trg. Posebej pomembni sta točki e) in f), ki določata, da mora institucija kljub svoji začasnosti pridobiti dovoljenje in izpolnjevati vse bonitetne zahteve, kar zagotavlja zaupanje zavarovancev.

Drugi in tretji odstavek priznavata realnost kriznih razmer, kjer takojšnja uskladitev z vsemi zahtevami zakona, ki ureja zavarovalništvo, ni mogoča. Zakon tukaj uvaja t.i. funkcijsko sodelovanje znotraj Agencije. Osebe s področja reševanja pripravi strokovno utemeljitev, zakaj določena pravila začasno ne morejo biti izpolnjena, osebe s področja nadzora pa to presoja z vidika varnosti zavarovancev. To obdobje odloga je strogo omejeno na 24 mesecev, kar služi kot jasen časovni pritisk za stabilizacijo poslovanja. S tem se prepreči, da bi na trgu predolgo delovala privilegirana institucija z nižjimi standardi upravljanja tveganj.

Četrty odstavek določa mandat uprave, ki je bistveno drugačen od mandata uprave v običajni zavarovalnici. Njena primarna dolžnost ni dolgoročna rast ali maksimizacija dobička, temveč uresničitev ciljev reševanja in priprava na čimprejšnjo prodajo zasebnemu sektorju. Uprava mora delovati kot "dober gospodar", ki ohranja vrednost premoženja, da bi bil povratek v zasebne roke (in s tem prenehanje uporabe javnih sredstev) čim hitrejši in uspešnejši, takoj, ko to dopuščajo tržne razmere.

Peti in šesti odstavek urejata izstopno strategijo. Status premostitvene zavarovalnice je po svoji naravi prehodni. Ko se poslovanje proda, združi z drugo stabilno zavarovalnico ali ko se obveznosti v celoti poravnajo, Agencija formalno odvzame ta status. Zadnji odstavek pa jasno določa usodo morebitnih prihodkov, ki bi nastali ob koncu procesa. Ti se pripišejo delničarjem premostitvene zavarovalnice (običajno državi), kar služi kot kompenzacija za tveganja in sredstva, ki so bila vložena v reševanje finančne stabilnosti.

Ta člen prenaša določbe 33. člena Direktive 2025/1/EU.

K 52. členu:

Člen vzpostavlja pravno podlago za uporabo instrumenta odpisa ali konverzije, ki je v finančni teoriji znan kot "bail-in". Cilj je zagotoviti, da se obveznosti zavarovalnice prestrukturirajo tako, da se izgube pokrijejo iz sredstev delničarjev in upnikov, ne pa z javnimi sredstvi. S tem se ne le zaščitijo davkoplačevalci, temveč se na trgu vzpostavi disciplina, saj so vlagatelji močnejše spodbujeni k spremljanju finančnega zdravja zavarovalnice ali drugega subjekta.

V prvem odstavku sta določena dva temeljna scenarija uporabe instrumenta. Prvi scenarij je dokapitalizacija zavarovalnice z namenom izvedbe t.i. solventnega izteka (run-off). V tem primeru se obveznosti upnikov odpišejo ali konvertirajo v kapital do te mere, da zavarovalnica

postane kapitalsko ustrezna za nadzorovano dokončanje obstoječih poslov. Drugi scenarij pa se nanaša na prenose na premostitveno zavarovalnico ali drugega kupca. Tukaj se instrument uporabi za to, da se vrednost prenesenih obveznosti uskladi z vrednostjo sredstev, s čimer se zagotovi ekonomska vzdržnost prenosa in zaščiti zdravo jedro poslovanja.

Drugi in tretji odstavek urejata operativni vidik posega, zlasti v razmerju do zavarovancev. Agencija ima pooblastilo, da prestrukturira pogoje zavarovalnih pogodb, kar vključuje tudi morebitno zmanjšanje zavarovalnih zahtevkov, če je to nujno za doseg ciljev reševanja. Vsak tak poseg mora temeljiti na predhodnem neodvisnem vrednotenju, ki natančno določi znesek potreben za pokritje vrzeli. Agencija mora pri tem ravnati skrbno in presoditi vpliv na skupni interes vseh imetnikov polic, z namenom, da bi bili ti v postopku reševanja na boljšem, kot bi bili v primeru stečaja.

Četrty odstavek določa obseg obveznosti, ki so predmet tega instrumenta. Agencija lahko poseže v skoraj vse obveznosti subjekta, razen tistih, ki so z zakonom izrecno izvzete. Ključno pooblastilo je prožnost glede pravne oblike obveznosti. Agencija se lahko odloči za ohranitev pravne oblike z znižano nominalno vrednostjo (odpis) ali pa za popolno spremembo pravne narave obveznosti, npr. iz dolga v lastniški kapital (konverzija), s čimer upniki postanejo novi lastniki zavarovalnice.

Zadnji, peti odstavek, vzpostavlja varnostno dno pri posegih v zavarovalne pogodbe. Čeprav Agencija lahko zmanjša določene pravice iz polic, mora po prestrukturiranju pogodba še vedno zagotavljati obvezne minimalne ravni pokritosti, ki jih zahteva veljavno pravo (npr. pri obveznih zavarovanjih v prometu). S tem se zagotovi, da kljub finančnemu reševanju institucije zavarovanci ne ostanejo brez temeljne zaščite, ki je zakonsko predpisana kot nujna.

Člen prenaša določbe prvega do četrtega odstavka in devetega odstavka 35. člena Direktive 2025/1/EU.

K 53. členu:

Člen določa seznam obveznosti, ki so zaradi svoje narave, systemskega pomena ali socialne funkcije zaščitene pred instrumentom odpisa ali konverzije. Osnovno načelo člena je, da se instrument "bail-in" uporabi le tam, kjer je to pravno izvršljivo in ekonomsko smiselno, ne da bi pri tem ogrozili kritične funkcije zavarovalnice ali povzročili systemsko nestabilnost na finančnih trgih. Izključitev velja univerzalno, kar pomeni, da Agencija ne sme poseči v te obveznosti ne glede na to, kateri pravni red (slovenski, tuji ali pravo EU) ureja posamezno razmerje. To zagotavlja, da so ključni upniki in zavarovanci zaščiteni pred tveganjem, da bi bila njihova terjatev odpisana v postopku reševanja, kar ohranja zaupanje v zavarovalniški sektor.

Prvi sklop izključitev se nanaša na varnost finančnega sistema in preprečevanje t.i. domino učinka. S tem ko zakon te terjatve pusti nedotaknjene, preprečuje nenadne likvidnostne krče pri drugih bankah ali zavarovalnicah in zagotavlja, da plačilni promet subjekta reševanja ostane operativen tudi v najbolj kritičnih trenutkih. Posebej so izpostavljene obveznosti do centralnih nasprotnih strank (CNS), ki so ključne za stabilnost trgov izvedenih finančnih instrumentov.

Drugi sklop izključitev je namenjen ohranjanju stabilnosti subjekta reševanja in zaščiti socialne varnosti. Iz odpisa so izrecno izvzete obveznosti do zaposlenih (plače in fiksni prejemki) ter obveznosti do kritičnih dobaviteljev, kot so ponudniki IT storitev, komunale in vzdrževanja prostorov. Brez teh storitev subjekt reševanja ne bi mogel neprekinjeno poslovati, kar bi onemogočilo izvedbo kakršnega koli ukrepa reševanja. Prav tako so zaščitene obveznosti do davčnih organov in organov za socialno varstvo, če imajo te po splošnih predpisih prednostni status, ter specifični deli zdravstvenih zavarovanj in zavarovanj za dolgotrajno oskrbo, ki neposredno nadomeščajo javni sistem socialne varnosti.

Posebno mesto v tem členu zavzemata sedma in osma točka, ki vključujeta obvezno avtomobilsko odgovornost, ki predstavlja širši javni interes, ter zahtevke, ki imajo v skladu z zakonom, ki ureja zavarovalništvo, prednost pred vsemi ostalimi upniki. Člen tako vzpostavlja ravnovesje, medtem ko omogoča odpis čim večjega deleža nezavarovanih obveznosti za rešitev subjekta, hkrati postavlja jasne meje tam, kjer bi odpis ogrozil kontinuiteto kritičnih

zavarovalniških storitev ali pravice najranljivejših upnikov, kot so oškodovanci v prometu ali imetniki polic, kritih s posebnimi registri sredstev.

Kljub splošnim izključitvam pa drugi odstavek uvaja pomembno omejitev, ki preprečuje zlorabo zaščite zavarovanih terjatev. Agencija lahko uporabi instrument odpisa ali konverzije za tisti del obveznosti, ki dejansko ni pokrit z vrednostjo jamstva oziroma premoženja. To pomeni, da je zaščiten le tisti del terjatve, ki ima realno podlago v premoženju ali vpisu v register sredstev kritnega premoženja.

Tretji odstavek Agenciji podeljuje pooblastilo za izključitve v izjemnih okoliščinah. Te izključitve niso vnaprej določene, temveč temeljijo na specifični presoji posameznega primera reševanja. Agencija lahko določeno obveznost zaščiti, če bi bil postopek odpisa zaradi pravnih ali tehničnih ovir (npr. neizvršljivost v tujini) dolgotrajnejši od časa, ki je na voljo za učinkovito stabilizacijo subjekta. Ključno merilo je tudi nujnost in sorazmernost za ohranitev kritičnih funkcij ali preprečitev sistemskih tveganj, ki bi lahko povzročila resne motnje v gospodarstvu Republike Slovenije ali Evropske unije.

Poleg preprečevanja sistemskih tveganj določba vključuje tudi ekonomski test učinkovitosti, kjer Agencija presodi, ali bi odpis določene obveznosti povzročil večjo škodo preostalim upnikom kot njena izključitev. Nazadnje je Agenciji omogočeno, da zaščiti zahteve tretjih oseb za osebne poškodbe ali premoženjsko škodo iz vseh vrst obveznih zavarovanj odgovornosti. S tem se zagotavlja, da reševanje finančne institucije ne poteka na račun fizične integritete in osnovne varnosti oškodovancev, ki bi sicer ostali brez nujnih odškodnin, kar bi bilo družbeno nesprejemljivo in v nasprotju z osnovnimi nameni zavarovalne zaščite.

Člen prenaša določbe petega do osmega odstavka 35. člena Direktive 2025/1/EU.

K 54. členu:

Člen določa usodo obstoječih lastnikov subjekta reševanja in pravila za vstop novih delničarjev. Njegov namen je zagotoviti, da breme izgub najprej nosijo lastniki (delničarji), hkrati pa omogočiti hiter in pravno varen prehod lastništva na upnike v okviru instrumenta "bail-in".

Osnovno načelo reševanja finančnih institucij je, da morajo lastniki prvi kriti izgube subjekta. Člen Agenciji podeljuje pooblastila, da obstoječe delnice bodisi v celoti razveljavi bodisi močno zniža njihov delež v kapitalu. Če ima zavarovalnica še vedno pozitivno neto vrednost, se izvede konverzija dolga v nove delnice, pri čemer mora biti menjalno razmerje določeno tako, da se delež starih lastnikov drastično zmanjša (t. i. dilucija). S tem se zagotovi, da novi lastniki (prejšnji upniki) dobijo nadzor nad podjetjem, v zameno za odpis svojih terjatev, hkrati pa se subjekt dokapitalizira brez uporabe proračunskih sredstev.

Člen posebej ureja vprašanje pridobitve kvalificiranih deležev, ki nastanejo kot posledica konverzije dolga v lastniške instrumente. V običajnih razmerah je postopek preverjanja novih lastnikov (t. i. fit and proper ocena) dolgotrajen, v postopku reševanja pa bi takšna zamuda lahko ogrozila stabilnost zavarovalnice. Zato člen določa, da Agencija postopek ocene in izdaje dovoljenja izvede prednostno in pravočasno. Pravilo je, da bi moral novi lastnik dovoljenje pridobiti pred uporabo instrumenta konverzije, vendar zakon dopušča odstopanja, da se postopek reševanja zaradi administrativnih ovir ne bi ustavil.

Ker so roki v postopkih reševanja izjemno kratki, četrti in peti odstavek predvidevata scenarij, ko Agencija ocene novih lastnikov ne uspe zaključiti do datuma konverzije. V takem primeru se uporabijo posebne varovalke iz 49. člena tega zakona, ki običajno vključujejo začasno omejitev ali prepoved izvrševanja glasovalnih pravic novih lastnikov. To pomeni, da upniki sicer ekonomsko postanejo lastniki delnic, vendar s podjetjem ne morejo upravljati, dokler Agencija uradno ne potrdi njihove primernosti. S tem se prepreči, da bi nadzor nad kritično finančno institucijo prevzele osebe, ki ne izpolnjujejo strogih nadzornih standardov.

Ta člen prenaša določbe 36. člena Direktive 2025/1/EU.

K 55. členu:

Člen določa pravila za določitev »cene«, po kateri se dolg upnikov spremeni v lastniške deleže (delnice) subjekta reševanja. Ker upniki z izvedbo konverzije izgubijo svojo terjatev (pravico do izplačila denarja) in v zameno postanejo lastniki, je ključno, da je to razmerje pravično in v skladu s hierarhično lestvico poplačila v primeru insolventnosti.

Prvo temeljno načelo, ki ga mora Agencija upoštevati, je, da menjalno razmerje predstavlja pravično nadomestilo za upnika. Ko Agencija uporabi instrument odpisa ali konverzije, upnik utrpí ekonomsko izgubo. Da bi bila ta izguba ustrezno kompenzirana, mora prejeti takšno število novih lastniških instrumentov, ki odraža vrednost njegovega prispevka k sanaciji zavarovalnice. Menjalno razmerje tako služi kot mehanizem, ki upnikom omogoča, da v prihodnosti, če bo reševanje uspešno in se bo vrednost zavarovalnice zvišala, skozi lastništvo povrnejo del ali celoto svojih prvotnih izgub.

Drugo načelo zahteva strogo spoštovanje vrstnega reda poplačila upnikov, kot ga določa insolvenčna zakonodaja (načelo no creditor worse off). V praksi to pomeni, da upniki iz višjih, prednostnih razredov (npr. imetniki navadnih nezavarovanih obveznosti) ne smejo biti obravnavani slabše kot upniki iz nižjih, podrejenih razredov (npr. imetniki hibridnih instrumentov). Člen zato določa, da mora biti menjalno razmerje za prednostne obveznosti ugodnejše (višje) od tistega za podrejene obveznosti. Na ta način prednostni upniki za vsak evro svojega dolga prejmejo razmeroma večji lastniški delež kot podrejeni upniki, kar zrcali njihovo prednostno pravico do poplačila iz premoženja zavarovalnice.

Člen Agenciji podeljuje pooblastilo, da določi različna menjalna razmerja za različne kategorije obveznosti. To je nujno, ker pasivna stran bilance zavarovalnice vključuje instrumente z različnimi stopnjami tveganja in prednosti. S kombiniranjem obeh načel Agencija zagotovi, da se breme reševanja porazdeli v skladu z vnaprej znanimi pravili. Takšna ureditev preprečuje samovoljo pri določanju lastniške strukture po reševanju in zagotavlja pravno varnost vseh udeležencev, saj vnaprej določa kriterije, po katerih se bo vrednotil njihov prispevek k ponovni vzpostavitvi kapitalске ustreznosti.

Ta člen prenaša določbe 37. člena Direktive (EU) 2025/1.

K 56. členu:

Člen predstavlja operativno vsebino instrumenta odpisa ali konverzije (t. i. "bail-in"). Določa natančno zaporedje in pravila, po katerih morajo deležniki zavarovalnice prispevati k pokrivanju izgub. Cilj je zagotoviti, da izgube najprej absorbira kapital, nato podrejeni dolg in šele na zadnjem mestu kvalificirane obveznosti.

Člen vzpostavlja strogo zaporedje ukrepov, ki sledi načelu hierarhije terjatev v insolvenčnih postopkih. Prvi na vrsti so delničarji (instrumenti prvega razreda), katerih lastništvo se razveljavi ali prenese. Sledi odpis ali konverzija instrumentov drugega in nato tretjega razreda (podrejeni dolg). Šele ko so vsi ti kapitalski instrumenti v celoti izčrpani, se Agencija lahko dotakne preostalih obveznosti, vključno s tistimi zavarovalnimi zahtevki, ki nimajo absolutne prednosti. Takšna ureditev zagotavlja predvidljivost in spoštuje načelo, da morajo tisti, ki so v zameno za višje donose sprejeli večja tveganja, prvi kriti izgube.

Zakon uvaja pomembno varovalko v primeru, ko so začetni ukrepi temeljili na začasnih (in morda preveč pesimističnih) vrednotenjih. Če dokončno vrednotenje pokaže, da je bil obseg odpisa večji, kot je bilo dejansko potrebno za sanacijo, se aktivira mehanizem za povečanje vrednosti. Ta omogoča, da se upnikom in nato delničarjem povrne del vrednosti njihovih instrumentov. To načelo ščiti ustavno pravico do lastnine in zagotavlja, da posegi Agencije niso prekomerni, temveč omejeni na strogi minimum, potreben za uresničitev ciljev reševanja.

Ko Agencija izvede odpis glavnice, je ta znižanje trajno (razen v primeru zgoraj omenjene povrnitve). To pomeni, da subjekt reševanja nima več nobene obveznosti do prvotnega imetnika instrumenta. Izjema so le že obračunane obveznosti (npr. zapadli kuponi pred odpisom) in morebitne odškodninske terjatve, če bi se v sodnem postopku ugotovila nezakonitost samega procesa reševanja. S tem se bilanca zavarovalnice očisti dolgov in se ji omogoči nov začetek na zdravih temeljih, ne da bi jo obremenjevale stare terjatve, ki so bile predmet reševanja.

Člen podrobno ureja proces pretvorbe dolga v lastniške instrumente (delnice). Konverzija se mora izvesti takoj. Ključna novost je zahteva po nenehni operativni pripravljenosti. Agencija lahko zahteva, da imajo subjekti reševanja že vnaprej na voljo vsa pooblastila in dovoljenja za izdajo novih delnic. To preprečuje, da bi birokratski postopki ali nasprotovanje dotedanjih lastnikov na skupščinah zavirali nujne ukrepe, ki morajo biti izvedeni v trenutku, ko zavarovalnica ne posluje več uspešno.

Člen prenaša določbe 38. člena Direktive 2025/1/EU.

K 57. členu:

Člen ureja prehod iz teoretične odločbe o reševanju v njeno dejansko, operativno izvršitev. Cilj je zagotoviti, da se pravni učinek odpisa ali konverzije zgodi trenutno, tehnična izvedba v uradnih registrih pa temu sledi brez administrativnih ovir.

Prvi odstavek vzpostavlja načelo takojšnje izvršljivosti ukrepov reševanja. V trenutku, ko Agencija izda odločbo o odpisu ali konverziji, ta ukrep pravno učinkuje "ex lege" (po samem zakonu). To pomeni, da terjatve upnikov prenehajo obstajati ali se spremenijo v lastniške deleže v istem trenutku, ne da bi bilo treba čakati na vpise v registre ali na kakršna koli dodatna soglasja delničarjev. Takšna ureditev je nujna za preprečevanje negotovosti na trgu in onemogoča upnikom, da bi z vložitvijo pravnih sredstev ustavili ali zamaknili nujno kapitalsko sanacijo zavarovalnice.

Čeprav odločitev Agencije učinkuje takoj, je za njeno polno delovanje v finančnem sistemu treba opraviti vrsto tehničnih postopkov. Drugi odstavek Agenciji podeljuje pooblastilo, da ta opravila naloži samemu subjektu reševanja. S tem se operativno breme in stroški izvedbe prenesejo na institucijo, ki se rešuje, Agencija pa ohranja vlogo organa za reševanje, ki bdi nad pravilnostjo procesa. To zagotavlja, da administrativna dela ne obremenjujejo virov Agencije, hkrati pa se izkoristi notranje poznavanje sistemov in evidenc, ki jih ima subjekt reševanja.

Člen podrobno našteva aktivnosti, ki so potrebne za dokončno usklajitev dejanskega stanja z uradnimi evidencami. Te vključujejo vse ključne točke korporacijskega prava in prava trga finančnih instrumentov, od razveljavitve starih delnic in izdaje novih pri KDD, do vpisov v sodni register. Posebej pomembne so določbe glede borznega trgovanja. Agencija oziroma subjekt po njenem navodilu lahko zahteva takojšen umik starih vrednostnih papirjev s trga in uvrstitev novih, pri čemer je ključna izjema, ponovna uvrstitev delno odpisanih instrumentov se izvede brez objave prospekta. To drastično pospeši postopek in zmanjša stroške, kar je bistveno za hitro stabilizacijo institucije.

Tretji odstavek zagotavlja dokončnost in neizpodbitnost odpisa v primeru, ko je obveznost zmanjšana na nič. S tem ko se takšne terjatve štejejo za poravnane za vse namene, zakon preprečuje, da bi se "stari dolgovi" vrnili kot breme za sanirano institucijo ali njenega naslednika. To je ključno, saj določba izrecno prepoveduje, da bi upniki te terjatve ponovno uveljavljali v kakršnih koli prihodnjih postopkih, vključno s stečajni ali likvidacijami. Pravni izbris varuje nove investitorje in zagotavlja, da je bilanca stanja očiščena vseh obveznosti, ki so bile predmet reševanja, s čimer se ustvari pogoji za dolgoročno preživetje subjekta.

Četrty odstavek ureja situacije delnega odpisa, kjer se vzpostavi pravna kontinuiteta za preostanek dolga. V teh primerih obveznost ne ugasne v celoti, temveč se prvotna pogodba ali instrument uporablja naprej za zmanjšani znesek. Zakon omogoča avtomatično prilagoditev vseh povezanih pogojev, kot so zapadle obresti, ki se morajo odraziti v novi, nižji glavnici. Agencija ima pooblastilo, da neposredno poseže v pogodbeno razmerja in jih prilagodi tako, da postanejo vzdržna za sanirani subjekt. Takšna ureditev preprečuje pravni vakuum in potrebo po ponovnem pogajanju o pogodbah, hkrati pa zagotavlja, da se ohrani le tisti del dolga, ki ga podjetje realno lahko servisira.

S členom se v slovenski pravni red prenašajo določbe 39. člena Direktive 2025/1/EU.

K 58. členu:

Člen določa obvezno vsebino odločbe, ki jo izda Agencija, kadar se odloči za uporabo instrumenta odpisa ali konverzije. Odločba služi kot neposredna pravna podlaga za spremembo bilance zavarovalnice in vpisov v uradne registre (KDD, sodni register).

Prvi odstavek Agenciji nalaga, da natančno specificira, kateri deli pasive subjekta reševanja bodo "izbrisani" ali zmanjšani. Agencija mora v odločbi jasno razmejiti med instrumenti, ki se odpišejo v celoti (na nič), in tistimi, kjer se izvede le delni odpis (t. i. haircut). To je ključno za upnike, saj morajo iz odločbe nedvoumno razbrati, kolikšen del njihove terjatve je po posegu sploh še priznan. Brez te specifikacije bi bila odločba neizvršljiva pri klirinško-depotnih družbah, ki morajo tehnično izvesti izbris ali zmanjšanje nominalnih vrednosti vrednostnih papirjev.

Posebej pomembna je točka 3.b, ki ureja ponovno vzpostavitev minimalnega kapitala. V praksi izgube iz poslovanja pogosto že vnaprej izničijo kapital zavarovalnice, odpis pa to stanje le formalizira. Ker zavarovalnica ne sme poslovati brez absolutnega spodnjega praga varnosti (minimalnega kapitala), mora Agencija že vnaprej izračunati in v odločbi določiti znesek, za katerega se bo kapital takoj povečal. S tem se zagotovi, da subjekt iz postopka reševanja izstopi kot kapitalsko ustrezna institucija, ki takoj po sanaciji spet izpolnjuje pogoje za opravljanje dejavnosti.

Drugi odstavek ureja "preobrazbo" dolga v lastniški kapital. Ko Agencija določene obveznosti (npr. podrejene obveznice) konvertira, morajo imetniki teh terjatev v zameno prejeti nove delnice zavarovalnice. Odločba mora v tem delu vsebovati natančno "matematiko" reševanja, določiti mora menjalno razmerje. To razmerje investitorjem pove, koliko evrov njihove terjatve se zamenja za eno novo delnico. Ta korak je bistven za prenos lastništva s starih delničarjev na nove (prejšnje upnike), s čimer se zavarovalnica dokapitalizira brez uporabe javnih sredstev.

Poleg menjalnega razmerja mora odločba določiti tudi skupni znesek povečanja lastnih virov sredstev. Ta podatek je ključen za sodni register in KDD, da lahko tehnično izvedeta vpis novih delnic. S tem, ko odločba vnaprej določi pripadajoči znesek posameznega novega instrumenta, se zagotovi predvidljivost in pravna varnost za vse udeležence. Upniki tako v trenutku izdaje odločbe natančno vejo, kakšen je njihov novi sorazmerni delež v lastniški strukturi sanirane zavarovalnice.

Celoten člen je zasnovan tako, da Agenciji preprečuje izdajo nedorečenih ali splošnih odločb. Vsaka točka služi svojemu namenu v verigi izvedbe, od očiščenja bilance izgub do vzpostavitve nove, zdrave kapitalske strukture.

K 59. členu:

Člen je eden tehnično najzahtevnejših delov zakona, saj ureja poseg v izvedene finančne instrumente (derivative), ki so zaradi svoje kompleksnosti in tržne narave obravnavani drugače kot navadna posojila ali delnice. Cilj je zagotoviti, da se pred izvedbo odpisa ugotovi dejanska, neto izpostavljenost zavarovalnice.

Prvi in drugi odstavek vzpostavljata nujno zaporedje dejanj pri reševanju. Obveznosti iz derivativov ni mogoče odpisati "v teku", ker se njihova vrednost nenehno spreminja glede na tržne razmere (npr. obrestne mere ali tečaje). Da bi dobili fiksen znesek, ki ga je sploh mogoče odpisati, mora Agencija pogodbo najprej predčasno prekiniti. S tem se izvede t. i. close-out netting (pobot ob prenehanju), kjer se vse odprte terjatve in obveznosti med zavarovalnico in njeno nasprotno stranko poračunajo v en sam končni znesek. Drugi odstavek pa Agenciji omogoča prožnost, če so določeni derivativi ključni za zaščito zavarovalnice pred tveganji (npr. hedging), jih lahko izključi iz odpisa in s tem ohrani pogodbe v veljavi brez njihove prekinitve.

Tretji odstavek zagotavlja spoštovanje tržnih standardov in pogodbene svobode. Če sta stranki vnaprej podpisali dogovor o pobotu (npr. po standardih ISDA), mora Agencija ali neodvisni cenilec pri izračunu vrednosti te dogovore upoštevati. To pomeni, da se neto obveznost ne določi poljubno, temveč na podlagi vnaprej dogovorjenih matematičnih formul in pravil o pobotu, ki veljajo na finančnih trgih. S tem se zagotavlja pravna varnost nasprotnih strank.

Četrti odstavek Agenciji zapoveduje uporabo objektivnih in mednarodno priznanih metodologij za izračun izgub. Pomembna je 3. točka, ki zahteva primerjavo dveh scenarijev. Agencija se mora pred odločitvijo soočiti z dilemo. Na eni strani ima scenarij predčasnega prenehanja s pobotom, kjer se vse pogodbe takoj prekinejo. To sicer ustvari jasen neto znesek za odpis, vendar lahko povzroči visoke "stroške zapiranja" (npr. zaradi neugodnih tržnih cen v času krize ali izgube zaščite pred tveganji). Na drugi strani je scenarij neposrednega odpisa ali konverzije, kjer bi teoretično (kontrolni izračun) poskušali obveznosti zmanjšati brez prekinitve pogodb. Metodologija Agenciji nalaga, da izračuna, katera pot povzroči manjši "izrez" (izgubo) za upnike in subjekt reševanja. Če bi prekinitve pogodb uničila več vrednosti, kot bi jo odpis pridobil, bi bilo dejanje ekonomsko škodljivo.

Načelo, da noben upnik ne sme biti na slabšem kot v stečaju (No Creditor Worse Off), je ustavnopravni temelj reševanja. V stečaju se derivati običajno avtomatično prekinejo in pobotajo. Če bi Agencija v postopku reševanja uporabila metodo, ki bi upnika udarila močneje, kot bi ga udaril insolvenčni postopek, bi tvegala visoke odškodninske tožbe. Primerjava, ki jo zahteva ta člen, služi kot vnaprejšnji dokaz, da je bil poseg Agencije sorazmeren in da so bili upniki obravnavani pravično. Agencija mora z izračuni dokazati, da njihova izguba v postopku reševanja ne presega tiste, ki bi bila neizogibna v primeru propada podjetja.

Člen prenaša določbe 40. člena Direktive (EU) 2025/1.

K 60. členu:

Člen vzpostavlja pravno premoč (primarnost) postopka reševanja nad splošnim gospodarskim, statusnim in pogodbenim pravom. Njegov namen je zagotoviti, da se reševanje izvede takoj, brez možnosti blokad obstoječih lastnikov ali upnikov.

Prvi odstavek subjektom (zavarovalnicam in nadrejenim družbam) nalaga aktivno dolžnost, da že v času rednega poslovanja vzdržujejo odobreni kapital, če je za njih v načrtu reševanja predvidena uporaba instrumenta odpisa ali konverzije. To pomeni, da morajo imeti v svojih statutih vnaprej predvideno možnost izdaje novih delnic, ki so namenjene izključno konverziji dolgov v primeru krize. S tem se prepreči situacija, ko Agencija ne bi mogla izvesti reševanja, ker subjekt nima na voljo dovolj odobrenega kapitala. Drugi odstavek Agenciji nalaga, da to pripravljenost redno preverja že prej, v obdobju, ko ni podanih pogojev za reševanje, s čimer se zagotovi, da reševanje ob morebitnem zlomu ne bo ostalo le teoretična možnost na papirju.

Tretji odstavek je ključen za hitrost ukrepanja, saj Agencijo odvezuje upoštevanja predpisov, ki bi lahko ustavili ali zamaknili postopek reševanja. Najpomembnejša je 1. točka, ki suspendira predkupne pravice obstoječih delničarjev in zahtevo po njihovem soglasju za dokapitalizacijo. V običajnih razmerah bi delničarji lahko s tožbami ali glasovanjem na skupščini blokirali vstop novih lastnikov, ta člen pa to onemogoča. Prav tako točke 2, 3 in 4 izključujejo zahteve po objavi prospektov (kar bi trajalo mesece) in morebitne pogodbene prepovedi prenosov premoženja. S tem se zagotovi, da javni interes po stabilnosti finančnega sistema prevlada nad zasebnimi dogovori ali splošnimi pravili.

Četrti odstavek rešuje problem t. i. "pravne negotovosti" v času med izdajo odločbe in dejanskim vpisom v registre (npr. sodni register ali KDD). Z določitvijo, da imajo vsi vpisi le deklaratorni učinek, zakon jasno pove, da so pravne posledice odpisa ali konverzije nastopile tisti trenutek, ko je to določila Agencija v svoji odločbi. Register stanje le naknadno zabeleži. To pomeni, da je zavarovalnica kapitalsko sanirana in ima nove lastnike takoj, ko je odločba vročena, ne glede na to, kako hitro ali počasi delajo registri. To preprečuje kakršen koli "pravni vakum", v katerem bi bila zavarovalnica podkapitalizirana zaradi zamud.

Člen prenaša določbe 41. in 42. člena Direktive (EU) 2025/1.

K 61. členu:

Člen navaja osrednji nabor pooblastil, ki Agenciji omogočajo, da v primeru kritičnega stanja hitro in učinkovito poseže v delovanje subjekta reševanja, njegov kapital in lastniško strukturo.

Prvi odstavek prinaša obsežen seznam pooblastil za izvajanje ukrepov, ki jih Agencija lahko uporabi za stabilizacijo finančnega sistema. Ta segajo od pridobivanja informacij in

neposrednega prevzema nadzora nad subjektom (odstavitev uprave in vodstva), do posegov v kapital. Agencija tako lahko delnice in kvalificirane obveznosti prenese na nove lastnike, zmanjša vrednost terjatev upnikov (odpis) ali jih pretvori v lastniške deleže (konverzija). Ključna so tudi pooblastila za prestrukturiranje samih zavarovalnih zahtevkov in predčasno prekinitvev izvedenih finančnih instrumentov, kar omogoča celovito sanacijo subjekta.

Zakon vzpostavlja jasno prednost postopka reševanja pred rednim nadzorom in drugimi zakonskimi postopki. Drugi odstavek zahteva, da se vsi drugi nadzorni ukrepi (domači ali čezmejni) prilagodijo ali odpravijo, če bi ovirali reševanje. Skladno s tem tretji in četrti odstavek Agenciji omogočata, da deluje brez predhodnih soglasij delničarjev ali javnih organov in brez dolgotrajnih postopkov objave prospektov.

Posebna vrednost tega člena je v njegovi prilagodljivosti za subjekte, ki niso organizirani kot delniške družbe. Ker družbe za vzajemno zavarovanje in zadruga temeljijo na članskih pravicah, klasična konverzija delnic pri njih ni mogoča. Peti odstavek zato Agenciji podeljuje pooblastilo, da uporabi "čim bolj podobna" orodja, ki dosežejo enak ekonomski učinek (npr. poseg v članske deleže ali pravice). S tem je zagotovljeno, da noben subjekt zaradi svoje pravne oblike ne ostane "zunaj doseg" sistema za reševanje, kar krepi stabilnost celotnega trga.

Kljub izredno močnim pooblastilom zakon v zadnjem odstavku vključuje nujno varovalo. Za vse prizadete osebe, od delničarjev do zavarovancev, se morajo smiselno uporabljati zaščitni ukrepi, ki temeljijo na načelu, da nihče ne sme utrpeti večjih izgub, kot bi jih v primeru običajnega stečaja podjetja. To pomeni, da so pooblastila Agencije omejena z ekonomsko pravičnostjo, če bi ukrep Agencije upnika prizadel močnejše kot stečaj, ima ta pravico do nadomestila.

Člen prenaša določbe 42. člena Direktive (EU) 2025/1.

K 62. členu:

Člen predstavlja nadgradnjo splošnih pooblastil in je ključen za tehnično izvedbo reševanja. Medtem ko splošna pooblastila Agenciji omogočajo sam poseg (npr. prenos premoženja), ji dodatna pooblastila iz tega člena omogočajo, da ta poseg izvede brez procesnih motenj in ob zagotavljanju neprekinjenega poslovanja.

Eno najmočnejših orodij je pooblastilo za prenos sredstev brez morebitnih bremen ali obveznosti. To pomeni, da kupec prejme premoženje prosto vseh zastavnih pravic ali hipotek, razen tistih, ki so sistemsko varovani v tem zakonu.

Drugi odstavek pojasnjuje, da se morebitne pravice do nadomestila ne štejejo za obveznost ali obremenitev. Poleg tega Agencija lahko odpravi prednostno pravico obstoječih delničarjev do vpisa novih delnic, s čimer prepreči, da bi stari lastniki blokirali vstop nujnega svežega kapitala.

Zaradi varstva vlagateljev in preprečitve tržne nestabilnosti ima Agencija pooblastilo, da ustavi trgovanje z instrumenti zavarovalnice na borzi. To pooblastilo je v tretjem odstavku razširjeno tako, da mora slovenski upravljavec trga upoštevati tudi zahteve organov za reševanje iz drugih držav članic EU, kar odraža čezmejno naravo finančnih trgov. Agencija prav tako lahko poseže neposredno v pogodbe in pozavarovalne pogodbe. Slednje je pomembno, saj omogoča prenos pozavarovalnega kritja na prevzemnika brez soglasja pozavarovalnice, kar preprečuje, da bi zavarovalni portfelj ob prenosu ostal brez potrebnega kritja za velike škode.

Bistvo reševanja je, da stranke (zavarovanci) ne občutijo zloma institucije. Četrti odstavek zato zapoveduje kontinuiteto pogodb in pravnih postopkov. To pomeni, da prevzemnik avtomatično vstopi v vse pravne odnose subjekta reševanja, od sodnih sporov do servisnih pogodb. Prevzemnik se obravnava enako kot subjekt reševanja, kar mu omogoča nemoten dostop do plačilnih in poravnalnih sistemov, ki so nujni za vsakodnevno poslovanje. S tem se prepreči operativni zastoj, ki bi nastal, če bi moral prevzemnik ponovno zaprositi za vsa članstva in dovoljenja.

Kljub izrednim pooblastilom zakon ohranja temeljne civilnopravne varovalke. Izvajanje teh pooblastil ne sme posegati v pravico zaposlenih, da odpovejo pogodbo o zaposlitvi, niti v

pravice pogodbenih strank, da pod določenimi pogoji odstopijo od pogodbe, če razlog za odstop ni zgolj sam ukrep reševanja, temveč dejanja subjekta pred prenosom ali prevzemnika po njem. S tem se vzpostavlja ravnovesje med javnim interesom (stabilnost) in zaščito individualnih pravic deležnikov.

Člen prenaša določbe 43. člena Direktive 2025/1/EU.

K 63. členu:

Člen uvaja institut izrednega upravitelja reševanja, ki Agenciji omogoča popoln operativni prevzem nadzora nad zavarovalnico v krizni situaciji. Namen člena je vzpostaviti strokovno vodstvo, ki ni vezano na interese starih delničarjev, temveč deluje izključno z namenom zaščite zavarovancev in stabilnosti finančnega sistema.

Agencija lahko v postopku reševanja odstavi celotno vodstvo (upravo in nadzorni svet) ter imenuje enega ali več izrednih upraviteljev. Ključna novost drugega odstavka je redefiniranje strokovnosti; čeprav mora upravitelj načeloma izpolnjevati pogoje za člana uprave po zakonu, ki ureja zavarovalništvo, lahko Agencija odstopi od zahtev po specifičnih delovnih izkušnjah v zavarovalništvu. To omogoča imenovanje vrhunskih "kriznih menedžerjev" ali strokovnjakov za prestrukturiranje, ki morda niso ustrezni za vodenje zdrave zavarovalnice, so pa nepogrešljivi za reševanje subjekta v težavah. S tem se zagotovi, da proces reševanja vodijo ljudje s specifičnimi znanji o vrednotenju sredstev in sanacijah institucij.

Izredni upravitelj dobi izjemno široka pooblastila, saj v svoji osebi združi moč delničarjev, uprave in nadzornega sveta. Da bi preprečili blokade postopka, četrti odstavek določa zakonsko hierarhijo dolžnosti - upraviteljeva primarna dolžnost je uresničevanje ciljev reševanja, kar prevlada nad interesi lastnikov ali določbami statuta družbe. To pomeni, da upravitelj lahko izvede ukrepe, ki bi jih delničarji v običajnih okoliščinah lahko ustavili, vse pa poteka pod strogim nadzorom in po navodilih Agencije.

Mandat izrednega upravitelja je po naravi začasen in omejen na največ eno leto, kar poudarja izrednost ukrepa. Obdobje se lahko podaljša le, če so pogoji za reševanje še vedno podani. Za zagotovitev pravne varnosti in kontinuitete se šesti odstavek naslanja na že uveljavljene procesne določbe zakona, ki ureja zavarovalništvo. To vključuje nujne tehnične korake, kot so vpis v sodni register, takojšnja ukinitve bonitet prejšnjemu vodstvu ter pravica upravitelja do neoviranega dostopa do vse dokumentacije in prostorov zavarovalnice.

Kljub širokim pooblastilom je proces podvržen visokim standardom transparentnosti. Agencija mora imenovanje in pogoje mandata javno objaviti, upravitelj pa mora pripravljati redna poročila o finančnem stanju subjekta. Ta poročila niso namenjena le Agenciji za nadzor nad izvajanjem ukrepov, temveč služijo kot podlaga za oceno, če so ukrepi reševanja dosegli svoj namen ali pa je treba strategijo prilagoditi. S tem se zagotovi, da je krizno upravljanje vodeno na podlagi realnih podatkov in v okviru zakonskih pooblastil.

Člen v slovenski pravni red prenaša 44. člen Direktive 2025/1/EU.

K 64. členu:

Člen ureja pooblastila Agencije za zagotavljanje operativne kontinuitete v postopku reševanja. Cilj je preprečiti, da bi prenos dejavnosti na novega prevzemnika (npr. na drugo zavarovalnico ali premostitveni subjekt) propadel zaradi prekinitve ključnih podpornih funkcij, kot so informacijski sistemi, uporaba prostorov ali dobava ključnega blaga. Člen vzpostavlja pravno podlago, po kateri morajo subjekti znotraj iste skupine ali zunanji izvajalci ključnih storitev nadaljevati svoje delo ne glede na postopke reševanja ali lastne finančne težave. Agencija izvaja ta pooblastila tudi v zvezi z zahtevo organa za reševanje v drugi državi članici glede storitev in prostorov, ki jih zagotavljajo subjekti s sedežem v Republiki Sloveniji.

Prvi odstavek določa pooblastilo Agencije, da od subjekta reševanja ali katerega koli subjekta v njegovi skupini zahteva neprekinjeno zagotavljanje operativnih storitev in prostorov. To pooblastilo je ključno za primere, ko se dejavnost prenese na prejemnika, ki še nima lastne infrastrukture za upravljanje teh poslov. Posebej pomembna je določba, da ta obveznost ne preneha niti v primeru uvedbe insolvenčnega postopka nad subjektom, ki te storitve nudi. S tem

se prepreči, da bi insolvenčni upravitelj ustavil kritične procese, ki so nujni za ohranitev vrednosti prenesenega premoženja in zaščito zavarovancev.

Drugi odstavek se osredotoča na zunanje ali posredne izvajalce ključnih storitev in določa njihovo neposredno dolžnost, da na zahtevo Agencije nadaljujejo z dobavo blaga in storitev. Ta obveznost je vzpostavljena celo v situacijah, ko je sam izvajalec v težkem finančnem položaju, bodisi je prezadolžen (sredstva so manjša od obveznosti) bodisi je nelikviden (ni sposoben plačevati dolgov).

Tretji odstavek opredeljuje pogoje, pod katerimi se storitve in prostori zagotavljajo, da se ohrani sorazmernost posega. Če je pred postopkom reševanja že obstajal sporazum, se storitve še naprej izvajajo pod enakimi pogoji. V primerih, ko takšnega sporazuma ni ali je ta že potekel, pa se določi uporaba "razumnih pogojev". To zagotavlja, da izvajalci za svoje delo prejmejo pošteno nadomestilo, hkrati pa preprečuje, da bi subjekti v težavah izsiljevali neupravičeno visoka plačila v kritičnih trenutkih reševanja institucije.

Člen prenaša 45. člen Direktive 2025/1/EU.

K 65. členu:

Člen vzpostavlja temeljno načelo vzajemnega priznavanja in neposrednega učinka odločb organov iz drugih držav članic EU v slovenskem pravnem redu. Njegov ključni namen je zagotoviti, da se postopki reševanja zavarovalniških skupin, ki delujejo čezmejno, izvedejo hitro in usklajeno, ne da bi birokratske ovire v posameznih državah ogrozile stabilnost finančnega sistema.

Prvi in drugi odstavek določata, da se odločbe organov držav članic o uvedbi reševanja ali prisilnega prenehanja v Sloveniji priznajo avtomatično. To pomeni, da ni potreben noben poseben sodni ali upravni postopek za priznanje tuje odločbe. Pravne posledice teh odločitev nastopijo takoj, ko postanejo izvršljive v matični državi članici, kar omogoča sočasno delovanje ukrepov na celotnem trgu EU.

Tretji in četrti odstavek opredeljujeta vlogo Agencije kot organa, ki nudi operativno podporo tujim organom. Če tuji ukrep za polni učinek v Sloveniji zahteva dodatno uradno dejanje, Agencija uporabi svoja pooblastila, da ta učinek zagotovi. Pri tem je ključna omejitev, da Agencija in drugi slovenski organi ne smejo preverjati utemeljenosti ali zakonitosti tujih ukrepov. S tem se preprečuje vsebinsko podvajanje nadzora in zagotavlja primarnost prava države članice, v kateri je bil postopek sprožen.

Peti odstavek ureja področje pravnega varstva in preprečuje t. i. "iskanje ugodnejšega sodišča". Določa, da lahko prizadete osebe, kot so delničarji in upniki, zakonitost ukrepov izpodbijajo izključno po pravu države članice, kjer je bil ukrep izrečen, in pred tamkajšnjimi pristojnimi organi. S tem se zagotavlja pravna predvidljivost in preprečuje, da bi slovenska sodišča razveljavljala ukrepe, ki so del širšega, čezmejno usklajenega načrta reševanja zavarovalniške skupine.

Člen prenaša 46. člen Direktive 2025/1/EU.

K 66. členu:

Člen opredeljuje pogoje in tehnično izvedbo čezmejnega priznanja specifičnih ukrepov reševanja, ki jih izrečejo organi drugih držav članic EU. Cilj je zagotoviti pravno varnost in operativno učinkovitost pri prenosih premoženja ali spremembi obveznosti (odpis in konverzija), kadar so ti vezani na slovensko pravo ali se nahajajo na ozemlju Republike Slovenije.

Prvi odstavek določa pogoje za priznanje čezmejnih prenosov delnic, sredstev, pravic ali obveznosti. Ključno je, da se učinki ukrepa organa države članice v Sloveniji priznajo neposredno in v celoti, če se zadevni instrumenti ali premoženje fizično hranijo v Sloveniji oziroma če zanje velja slovensko pravo (npr. pogodbe, sklenjene po slovenski zakonodaji).

Drugi odstavek ureja področje odpisa in konverzije (t. i. »bail-in«) kapitalskih instrumentov in obveznosti. Določa, da morajo slovenski organi in upniki priznati zmanjšanje glavnice ali pretvorbo dolga v kapital, ki jo je odredil tuji organ, če se ti instrumenti presojajo po slovenskem

pravu ali če so imetniki teh obveznosti upniki v Republiki Sloveniji. S tem se prepreči, da bi upniki v Sloveniji poskušali izpodbijati ukrepe reševanja, ki so nujni za sanacijo čezmejnje zavarovalniške skupine, s čimer se ohranja enakopravna obravnava vseh upnikov znotraj EU.

Tretji odstavek vzpostavlja aktivno vlogo Agencije pri izvrševanju teh ukrepov. Kadar ukrep sam po sebi ne zadošča za polno izvedbo v slovenskem okolju (npr. zaradi potrebe po vpisu v uradne registre ali evidence), Agencija prevzame koordinacijsko vlogo. Agencija v sodelovanju z organom države članice uporabi svoja zakonska pooblastila, da v praksi izvede prenos delnic ali premoženja oziroma tehnično izvede zmanjšanje glavnice obveznosti. To zagotavlja, da so odločitve o reševanju izvedene hitro in usklajeno na celotnem območju delovanja skupine.

Člen prenaša 46. člen Direktive 2025/1/EU.

K 67. členu:

Člen predstavlja določbo, podobno prejšnjim členom in ureja primere, ko je Agencija tisti organ, ki vodi postopek reševanja zavarovalnice s sedežem v Republiki Sloveniji, njeni ukrepi pa morajo imeti pravne učinke v drugih državah članicah EU. Cilj je zagotoviti, da so odločitve slovenskega organa za reševanje dejansko in pravno izvršene na celotnem notranjem trgu, kjer ima subjekt svoje premoženje, podružnice ali upnike.

Prvi in drugi odstavek vzpostavljata dolžnost tesnega sodelovanja med Agencijo in organi za reševanje v drugih državah članicah. Kadar Agencija odredi prenos premoženja, delnic ali obveznosti oziroma izvede odpis ali konverzijo dolga (angl. »bail-in«), se lahko zgodi, da so ti instrumenti vezani na pravo druge države ali se tam nahajajo. V takšnih primerih Agencija neposredno kontaktira tuje organe, ti pa so dolžni po svojem nacionalnem pravu izvesti vse potrebne postopke (npr. vpise v registre, obveščanje lokalnih borz), da se zagotovijo učinki, kot jih je določila Agencija. S tem se zagotovi enotnost postopka reševanja ne glede na geografsko razpršenost premoženja zavarovalnice.

Tretji odstavek določa izključno pristojnost slovenskega prava in organov za presojo zakonitosti teh ukrepov. Prizadete osebe, kot so delničarji, upniki in tretje osebe, lahko pravna sredstva zoper ukrepe Agencijo uveljavljajo le v Republiki Sloveniji in pod pogoji, ki jih določa ta zakon. Čeprav se učinki ukrepov (npr. prenos delnic ali odpis dolga) fizično ali pravno izvedejo v drugi državi članici s pomočjo tamkajšnjih organov, se ti ukrepi vsebinsko izpodbijajo kot odločitve Agencije pred slovenskimi sodišči.

Takšna ureditev preprečuje razdrobljenost sodnih postopkov po različnih državah članicah, kar bi lahko resno upočasnilo ali celo onemogočilo reševanje subjekta. S tem ko člen določa enotno točko pravnega varstva v državi organa, ki vodi reševanje, hkrati pa zagotavlja operativno pomoč tujih organov, se vzpostavlja učinkovit čezmejni mehanizem reševanja.

Člen prenaša 46. člen Direktive 2025/1/EU.

K 68. členu:

Ker zakonodaja Evropske unije nima neposredne moči v tretjih državah, člen določa mehanizme, s katerimi Agencija zagotovi, da se ukrepi reševanja dejansko izvedejo tudi na premoženju in obveznostih izven Evropske unije.

Prvi odstavek določa operativne dolžnosti poslovodstva oziroma upravitelja in prevzemnika premoženja. Agencija lahko od njih zahteva, da izvedejo vse potrebne korake po pravu tretje države (npr. vpis v tuje registre, obveščanje tujih borz), da ukrep reševanja postane pravno veljaven tudi tam. Poslovodstvo subjekta v reševanju mora s premoženjem upravljati v imenu in za račun prejemnika. S tem se prepreči izguba vrednosti premoženja v prehodnem obdobju, ko se postopki v tujini še urejajo.

Drugi in tretji odstavek uvajata preventivna pooblastila glede pogodbenega priznanja reševanja. Agencija lahko od subjektov zahteva, da v pogodbe, ki jih ureja pravo tretje države, vključijo določilo, s katerim upniki in delničarji vnaprej priznajo možnost odpisa ali konverzije dolga (angl. »bail-in«). Ker pravo tretjih držav ne priznava avtomatično prisilnih ukrepov Agencije, se s tem vzpostavi pogodbeni vez, ki je izvršljiva pred tujimi sodišči. Za zagotovitev pravne varnosti

lahko Agencija zahteva še mnenje neodvisnega pravnega strokovnjaka, ki potrdi, da so ta pogodbeno določila v tuji jurisdikciji dejansko učinkovita.

Četrti in peti odstavek urejata situacije, ko kljub vsem prizadevanjem postopek v tretji državi ni izvedljiv. Če Agencija oceni, da tuji organi ali pravo ne bodo priznali učinkov ukrepa reševanja, takšnega ukrepa sploh ne izvede, da ne ustvarja pravne negotovosti. Če pa je bila odločitev že sprejeta in se pozneje ugotovi njena neizvedljivost, Agencija z novo odločbo ugotovi, da prvotni ukrep za ta specifični del premoženja ne učinkuje. V tem primeru mora Agencija določiti alternativne korake, s katerimi nadomesti izpad teh sredstev in zagotovi uresničitev ciljev reševanja (npr. zaščito zavarovancev v Sloveniji).

Člen prenaša 47. člen Direktive 2025/1/EU.

K 69. členu:

Člen preprečuje sistemsko tveganje in zagotavlja operativno kontinuiteto subjekta v težavah. Cilj je ustaviti "avtomatične" negativne odzive finančnih trgov in pogodbenih strank, ki bi se sprožili zgolj zaradi uvedbe ukrepov reševanja.

Prvi in drugi odstavek vzpostavljata pravni ščit, po katerem se izrek ukrepa Agencije ne sme obravnavati kot dogodek neizpolnitve (angl. »default«) ali postopek zaradi insolventnosti. To je ključno za finančna zavarovanja in sisteme poravnave, saj preprečuje nasprotnim strankam, da bi takoj zaprle svoje pozicije ali unovčile zavarovanja. Ta zaščita pa je strogo pogojena, subjekt reševanja mora še naprej izpolnjevati svoje bistvene obveznosti, torej plačevati zapadle zneske in zagotavljati dogovorjena kritja.

Tretji in četrti odstavek to zaščito razširjata na celotno skupino. V praksi pogodbe pogosto, sklenjene med družbami v skupini, vsebujejo klavzule o navzkrižni kršitvi (angl. »cross-default«), po katerih težave nadrejene družbe omogočajo upnikom, da zahtevajo predčasno plačilo tudi od zdravih podrejenih družb. Ta člen takšne klavzule začasno nevtralizira. Nasprotnim strankam prepoveduje, da bi zaradi ukrepov Agencije odpovedale pogodbe, spreminjale pogoje ali posegale po premoženju katerega koli subjekta skupine, če se ključne obveznosti še naprej izpolnjujejo.

Peti in šesti odstavek določata meje. Posameznik še vedno lahko odstopi od pogodbe, če razlog za to ni sam postopek reševanja, temveč kakšna druga kršitev (npr. neplačilo, ki ni povezano z ukrepi Agencije). Prav tako je pojasnjeno, da uporaba specifičnih pooblastil Agencije za začasno mirovanje obveznosti (moratorij) ne pomeni kršitve pogodbe, ki bi strankam omogočila trajen odstop. To Agenciji omogoča, da stabilizira situacijo, ne da bi v tem času razpadla pogodbeno mreža zadevne družbe.

Sedmi in osmi odstavek zagotavljata čezmejno učinkovitost teh pravil. Določba, da gre za prevladujoče obvezne določbe (v smislu Uredbe Rim I), pomeni, da slovenska sodišča in organi to zaščito uporabijo ne glede na to, katero pravo je sicer dogovorjeno v pogodbi. S tem se prepreči, da bi stranke s sklicevanjem na tujo zakonodajo obšle prepoved odpovedi pogodb in s tem ogrozile postopek reševanja v Republiki Sloveniji ali EU.

Člen prenaša 48. člen Direktive 2025/1/EU.

K 70. členu:

Člen uvaja pooblastilo za začasni moratorij oziroma mirovanje obveznosti, ki Agenciji omogoča kratek, a kritičen časovni okvir za stabilizacijo subjekta reševanja. Cilj tega ukrepa je preprečiti nenaden in nenadzorovan odliv sredstev, ki bi se lahko zgodil takoj po objavi težav družbe, ter zagotoviti operativni mir za izvedbo instrumentov reševanja.

Prvi in drugi odstavek določata trajanje in naravo moratorija. Mirovanje lahko traja od trenutka objave odločitve do polnoči naslednjega delovnega dne, kar v praksi pomeni največ 48 ur. V tem času je subjekt reševanja upravičen do odloga vseh plačil ali izročitev premoženja, ne da bi prišel v zamudo. Če obveznost zapade sredi tega obdobja, se njena izvršljivost premakne na trenutek takoj po izteku moratorija, s čimer se ohrani pravna kontinuiteta pogodb, a se subjektu omogoči nujna likvidnostna zaščita.

Tretji odstavek vzpostavlja nujno ravnovesje prek načela vzajemnosti. Če subjektu reševanja ni treba izpolnjevati svojih obveznosti, se enaka ugodnost prizna tudi njegovim nasprotnim strankam. S tem se prepreči položaj, v katerem bi moral poslovni partner (npr. pozavarovatelj ali dobavitelj) izpolniti svojo obveznost do subjekta reševanja, hkrati pa ne bi vedel, ali in kdaj bo subjekt reševanja izpolnil svojo nasprotno obveznost do njega. To načelo ščiti tržne udeležence pred povečanjem njihove izpostavljenosti v času negotovosti.

Četrti odstavek določa ključne izjeme od moratorija, ki so nujne za preprečevanje sistemskega tveganja. Mirovanje se ne more uporabiti za obveznosti do plačilnih sistemov (npr. sistemov za poravnavo vrednostnih papirjev) in centralnih nasprotnih strank (CCP). Te institucije so hrbtenica finančne infrastrukture, zato bi vsakršen zastoj pri njihovih poravnavaх lahko povzročil verižno reakcijo in destabilizacijo celotnega finančnega trga, ne glede na težave posamezne zavarovalnice.

Peti odstavek Agenciji nalaga uporabo načela sorazmernosti in skrbno tehtanje interesov. Agencija pooblastila ne sme uporabiti avtomatično, temveč mora v vsakem posameznem primeru oceniti, ali bo moratorij dejansko prispeval k stabilnosti in zaščiti zavarovancev ali pa bi morda povzročil preveliko škodo delovanju notranjega trga. Takšna diskrecijska pravica, omejena s kriteriji resnosti težav in narave kritičnih funkcij, zagotavlja, da je poseg v zasebna pogodbeno razmerja omejen na tisto, kar je nujno za javni interes reševanja družbe.

Člen prenaša 49. člen Direktive 2025/1/EU.

K 71. členu:

Člen ureja pooblastilo Agencije za začasno zamrznitev pravic zavarovanih upnikov, kar je nujen ukrep za ohranitev celovitosti premoženja subjekta v ključnih trenutkih reševanja. Cilj določbe je preprečiti, da bi upniki, ki imajo svoje terjatve zavarovane (npr. z zastavno pravico na nepremičninah ali vrednostnih papirjih), to premoženje takoj unovčili. Brez takšne omejitve bi lahko prišlo do razprodaje ključnih sredstev, kar bi onemogočilo prenos dejavnosti na novega prevzemnika in zmanjšalo verjetnost za uspešno reševanje institucije.

Prvi odstavek določa stroge časovne okvirje te omejitve. Pooblastilo velja od trenutka javne objave obvestila o omejitvi do polnoči naslednjega delovnega dne. Ta kratek, največ 48-urni moratorij, daje Agenciji potreben čas za oceno stanja in izvedbo prenosov premoženja, ne da bi upniki vmes posegli po zastavljenih sredstvih. Takšna časovna omejitev hkrati zagotavlja, da poseg v pravice upnikov ni predolg in ostaja v mejah dopustnega posega v lastninsko pravico, namenjenega zaščiti širšega javnega interesa in zavarovancev.

Drugi odstavek določa nujne izjeme za ključno finančno infrastrukturo. Omejitve se ne sme uporabiti proti sistemom poravnave, njihovim upravljavcem in centralnim nasprotnim strankam (CCP). Ker te institucije zagotavljajo stabilnost celotnega finančnega trga prek takojšnjih poravnav in unovčevanja jamstev v primeru neizpolnitve, bi njihova blokada lahko povzročila sistemsko krizo, ki bi preseгла težave posameznega subjekta. Te izjeme so skladne z mednarodnimi standardi zaščite finančne infrastrukture.

Tretji odstavek uvaja skupinsko razsežnost ukrepa, ki je ključna pri reševanju zavarovalniških skupin. Če se reševanje izvaja na nivoju skupine, mora Agencija poskrbeti, da so omejitve za zavarovane upnike usklajene in enake za vse subjekte v skupini, ki so v postopku reševanja. To preprečuje diskriminacijo med upniki različnih podružnic ali družb znotraj iste skupine in zagotavlja, da se premoženje skupine obravnava kot celota, kar je pogosto pogoj za pridobitev strateškega kupca ali uspešno notranjo sanacijo.

Člen prenaša 50. člen Direktive 2025/1/EU.

K 72. členu:

Cilj člena je preprečiti, da bi poslovni partnerji (npr. ponudniki IT-storitev, najemodajalci ali drugi ključni dobavitelji) množično odstopali od pogodb v trenutku, ko izvedo za finančne težave subjekta. Če bi do takšnega odstopanja pogodbenih strank prišlo, reševanje ne bi bilo več mogoče, saj bi subjekt čez noč izgubil infrastrukturo za svoje delovanje.

Prvi in drugi odstavek določata časovni okvir in alternativne pogoje za uporabo pooblastila pri podrejenih družbah. Mirovanje pravice do odpovedi lahko traja le od trenutka objave do polnoči prvega naslednjega delovnega dne. Agencija lahko ukrep izreče v podrejeni družbi, če je izpolnjen kateri koli od navedenih pogojev. To pomeni, da zadostuje že dejstvo, da subjekt reševanja jamči za obveznosti podrejene družbe, ali da se odpoved uveljavlja izključno zaradi finančnega položaja, ali pa da Agencija načrtuje prenos oziroma drugo obliko zaščite teh obveznosti. Takšna ureditev omogoča Agenciji, da hitro zaščiti podrejene družbe v različnih kriznih scenarijih.

Tretji odstavek določa nujne izjeme za sistemsko pomembno infrastrukturo. Mirovanje pravice do odpovedi ne velja za sisteme poravnave in centralne nasprotne stranke (CCP). Te institucije morajo ohraniti možnost takojšnjega odstopa od pogodb ali zapiranja pozicij, da se zagotovi stabilnost celotnega finančnega trga. Zaščita nemotenega delovanja finančne infrastrukture ima v tem primeru prednost pred stabilizacijo posamezne družbe v skupini.

Četrty in peti odstavek urejata usodo pogodbenih razmerij po izteku moratorija in zagotavljata pravno varnost nasprotnih strank. Če Agencija stranki uradno sporoči, da njena pogodba ne bo predmet prenosa ali dokapitalizacije, lahko stranka odstopi od pogodbe še pred koncem moratorija. Če pa se pogodba prenese na zdravega prevzemnika, nasprotna stranka ne more uveljavljati pravice do odpovedi za nazaj (zaradi težav starega lastnika), temveč le v primeru novih kršitev s strani prevzemnika. S tem se zagotovi, da družba ostane operativna in sposobna nadaljnega poslovanja pod okriljem novega lastnika ali po uspešni sanaciji.

Člen prenaša 51. člen Direktive 2025/1/EU.

K 73. členu:

Člen naslavlja izziv pri reševanju mednarodnih finančnih skupin, kako zagotoviti, da bodo ukrepi Agencije učinkovali tudi v razmerjih, ki jih ne ureja pravo EU, temveč pravo tretje države. Ker tuji pravni redi ne priznavajo avtomatično prisilnih ukrepov slovenskih organov, ta člen zahteva, da se ta pooblastila vnesejo v pogodbe.

Prvi in tretji odstavek uvajata dolžnost vključitve t. i. klavzul o priznanju reševanja v vse nove ali spremenjene finančne pogodbe, ki jih ureja pravo tretje države. S temi določili nasprotna stranka vnaprej izrecno soglaša, da bo spoštovala odločitve Agencije o mirovanju plačil, omejitev unovčevanja jamstev ali začasni prepovedi odpovedi pogodb. Brez takšne pogodbene zaveze bi tuji upnik lahko pred tujim sodiščem trdil, da zanj ukrepi Agencije ne veljajo.

Drugi odstavek določa odgovornost končne nadrejene družbe, da poskrbi za disciplino znotraj celotne skupine. Končna nadrejena družba mora zagotoviti, da tudi njene podrejene družbe v tretjih državah v svoje pogodbe vključijo določila, ki preprečujejo predčasno odpoved ali unovčevanje zavarovanj zgolj zato, ker se rešuje nadrejena družba v EU. Če bi se tuji partnerji podrejenih družb odzvali na krizne ukrepe v Republiki Sloveniji, bi se sesul celoten poslovni model skupine, še preden bi Agencija sploh lahko stabilizirala razmere.

Četrty odstavek predstavlja varnostno pooblastilo Agencije. Če subjekt reševanja iz kakršnega koli razloga pozabi ali ne uspe vključiti zahtevanih pogodbenih določil, to Agenciji ne odvzema pooblastil za reševanje. Agencija še vedno poskuša uveljaviti mirovanje ali omejitev pravic, le da je v takšnem primeru izvedba težja. Ta odstavek jasno sporoča, da kršitev administrativne dolžnosti subjekta ne sme ogroziti javnega interesa in stabilnosti finančnega sistema.

S členom se prenaša 52. člen Direktive 2025/1/EU.

K 74. členu:

Člen uvaja pooblastilo Agenciji, da začasno zaustavi pravico zavarovancev do predčasnega odstopa od pogodb o življenjskem zavarovanju in s tem povezanih izplačil odkupnih vrednosti. Namen tega ukrepa je preprečiti t. i. "beg s polic" (angl. »run on the insurer«), ko bi se prestrašeni imetniki polic odločili za množična unovčenja, kar bi povzročilo takojšen likvidnostni zlom subjekta in onemogočilo njegovo reševanje.

Prvi odstavek določa pogoje in obseg tega pooblastila. Ključno je, da Agencija pravice do unovčenja lahko omeji le pod pogojem, da subjekt kljub postopku reševanja še naprej izpolnjuje svoje bistvene obveznosti. To pomeni, da morajo biti tekoča izplačila upravičencem ob nastopu zavarovalnih primerov (npr. izplačila v primeru smrti ali doživetja) še naprej zagotovljena. Omejitev se torej ne nanaša na temeljne pravice iz zavarovanja, temveč zgolj na pravico do predčasne prekinitve in dviga gotovine, kar varuje premoženjsko podstat subjekta, kar je v interesu vseh zavarovancev.

Drugi odstavek opredeljuje časovno in namensko omejenost ukrepa. Agencija tega pooblastila ne sme uporabljati v nedogled ali kot trajno rešitev. Uporabi ga lahko le, dokler je to nujno za olajšanje izvedbe drugih instrumentov reševanja (npr. dokler potekajo pogajanja s prevzemnikom, ki bi kupil zavarovalni portfelj). Obdobje mirovanja mora biti jasno določeno in javno objavljeno, s čimer se zagotavlja preglednost in pravna varnost za imetnike polic, ki morajo biti natančno seznanjeni s tem, kdaj bodo njihove pravice ponovno v celoti dostopne.

S členom se prenaša 53. člen Direktive 2025/1/EU.

K 75. členu:

Člen posega v korporativno upravljanje subjekta reševanja, kar je nujno za zagotovitev hitrosti, učinkovitosti in usklajenosti ukrepov v postopku reševanja. Osrednji namen določbe je vzpostavitev enotnega in centraliziranega odločanja pri Agenciji za zavarovalni nadzor, s čimer se prepreči, da bi dotedanji organi upravljanja ali delničarji s svojimi odločitvami ali neukrepanjem ovirali izvajanje ukrepov reševanja.

Prvi odstavek določa suspenz pooblastil nadzornega sveta in skupščine, katerih pristojnosti z začetkom postopka reševanja prenehajo. Uprava subjekta reševanja sicer formalno ostane na položaju (razen če Agencija odloči drugače), vendar izgubi svojo samostojnost in deluje izključno v okviru navodil Agencije, kot operativni izvajalec ukrepov reševanja.

Agencija za zavarovalni nadzor določi okvir, omejitve in pogoje glede upravljanja družbe v postopku reševanja, kar omogoča prilagodljivo in učinkovito izvajanje pooblastil glede na konkretne okoliščine posameznega primera. Hkrati zakon zagotavlja ustrezno raven nadzora nad ključnimi odločitvami, saj je vsako razpolaganje s premoženjem subjekta reševanja vezano na predhodno pisno soglasje Agencije. Ta mehanizem preprečuje nenadzorovano odtekanje sredstev ter zagotavlja, da se premoženje uporablja izključno za doseganje ciljev reševanja.

Drugi odstavek določa Agencijo kot nadomestni organ. Ker subjekt kljub postopku reševanja še naprej obstaja kot pravna oseba, mora nekdo opravljati nujne korporativne naloge (npr. sprejem letnega poročila, imenovanje revizorja ali spremembo statuta). Te naloge prevzame Agencija, njene odločitve pa imajo po zakonu naravo sklepov skupščine ali nadzornega sveta. To omogoča obvoz klasičnih korporacijskih poti, ki bi bile v krizi prepočasne ali blokirane zaradi nasprotujočih si interesov lastnikov.

Tretji odstavek vzpostavlja procesno imuniteto teh odločitev pred klasičnim gospodarskim pravom. Ker standardni postopki po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, predvidevajo dolge roke za sklic skupščine in omogočajo delničarjem vlaganje izpodbojnih tožb, bi uporaba teh pravil v postopku reševanja pomenila zaustavitev. Zato člen te določbe izrecno izključuje. Delničarji v tej fazi izgubijo pravico do informacij in pravico do izpodbijanja sklepov po splošnih pravilih, saj ima javni interes zaščite finančne stabilnosti in zavarovancev prednost pred individualnimi korporacijskimi pravicami.

Ta člen je nujen za zaščito organa za reševanje pri izvajanju izrednih pooblastil. V običajnih poslovnih razmerjih zakon, ki ureja gospodarske družbe, predvideva, da oseba, ki dejansko odloča o poslih družbe, ne da bi bila formalno imenovana v upravo (t. i. direktor v senci), prevzame enako odgovornost za škodo kot formalni direktorji. Ker Agencija v postopku reševanja prevzame popolno kontrolo nad odločanjem, bi bila brez te izključitve uprava izpostavljena enormnim odškodninskim tveganjem do upnikov ali delničarjev.

Zadnji odstavek jasno razmejuje med reševanjem subjekta in rednim korporacijskim vodenjem. S tem, ko se Agencija odreče statusu dejanskega poslovodje, se zagotovi, da Agencija svoje

odločitve sprejema na podlagi javnega interesa (stabilnost sistema, zaščita zavarovancev) in ne pod pritiskom osebne odgovornosti, ki bi sicer bremenila upravo podjetja. To omogoča Agenciji odločno ukrepanje, hkrati pa pravno varstvo prizadetih oseb omejuje na specifične postopke, predvidene v zakonodaji o reševanju (npr. načelo, da nihče ne sme biti na slabšem kot v stečaju).

Celoten člen je zasnovan tako, da Agenciji omogoči popoln nadzor nad subjektom, ne da bi se pri tem zapletala v dolgotrajne sodne spore z dotedanjsimi lastniki.

Člen prenaša 54. člen Direktive 2025/1/EU.

K 76. členu:

Člen predstavlja temeljni pravni branik postopka reševanja, znan kot načelo "noben upnik na slabšem" (angl. "no creditor worse off" – NCWO). Cilj je zagotoviti, da posegi Agencije ne bi povzročili večjega ekonomskega oškodovanja deležnikov, kot bi ga ti utrpeli v primeru klasičnega stečaja.

Prvi odstavek se nanaša na primere delnega prenosa premoženja. Kadar Agencija uporabi instrumente, kot sta prodaja poslovanja ali premostitvena zavarovalnica, običajno na zdravega prevzemnika prenese le "dobre" dele zavarovalnice, medtem ko preostanek (vključno z določenimi upniki) ostane v prvotnem subjektu, ki gre v prenehanje. Ta odstavek zagotavlja, da upniki, ki "ostanejo v stari družbi", zaradi te selektivnosti ne smejo biti poplačani slabše, kot bi bili, če bi celoten subjekt prenehal po pravilih insolvenčnega prava. Referenčna točka za to primerjavo je trenutek sprejetja odločitve o reševanju.

Drugi odstavek ureja zaščito pri uporabi instrumenta odpisa ali konverzije (t. i. "bail-in"). Ko Agencija neposredno poseže v vsebino terjatev, bodisi tako, da jih delno izbriše za namen kritja izgub, bodisi jih pretvori v lastniške deleže, ne sme povzročiti večje izgube, kot bi bila izguba teh istih deležnikov v insolvenčni masi.

Izvajanje tega člena v praksi temelji na naknadnem neodvisnem vrednotenju, ki se opravi po končanem postopku reševanja. To vrednotenje primerja dejansko obravnavo upnikov v postopku reševanja s hipotetičnim scenarijem poplačila v običajnem insolvenčnem postopku. Če se ugotovi, da je prišlo do oškodovanja (da so bili upniki na slabšem), so ti upravičeni do izplačila razlike iz sredstev sheme za financiranje reševanja.

Člen prenaša 55. člen Direktive 2025/1/EU.

K 77. členu:

Člen določa postopek za ugotavljanje dejanskega spoštovanja načela "noben upnik na slabšem" (no creditor worse off). Cilj je zagotoviti objektivno in neodvisno preverjanje, ali so bili delničarji, upniki in imetniki polic v postopku reševanja oškodovani v primerjavi s tem, kar bi prejeli v klasičnem stečaju.

Prvi in drugi odstavek določata naravo in vsebino naknadnega vrednotenja. Agencija mora v šestih mesecih po izvedbi ukrepov zagotoviti izvedbo vrednotenja, ki ga pripravi neodvisni strokovnjak. To vrednotenje je procesno ločeno od vrednotenja, ki služi kot podlaga za samo odločitev o reševanju. Bistvo tega poročila je primerjava dveh scenarijev, dejanske obravnave v postopku reševanja in hipotetične obravnave v običajnem stečaju. Razlika med tema dvema zneskoma predstavlja morebitno oškodovanje, ki bi ga bilo treba povrniti.

Tretji odstavek določa metodologijo, ki jo mora ocenjevalec upoštevati, da bi bila primerjava realna in pravična. Pri "hipotetičnem stečaju" mora ocenjevalec predpostaviti, da bi se v trenutku odločitve o reševanju nad zavarovalnico začel insolvenčni postopek in da Agencija sploh ne bi ukrepala. S tem se izloči vsako izboljšanje položaja upnikov, ki je nastalo šele kot posledica uspešnega regulatornega reševanja.

Poseben poudarek je namenjen nadomestitvenim stroškom polic. Ocenjevalec ne sme gledati le na trenutno denarno vrednost police, temveč mora upoštevati, koliko bi imetnika police stalo, da bi v tistem trenutku sklenil enakovredno zavarovanje druge, kar vključuje tudi provizije in

stroške prekinitve. To zagotavlja, da so imetniki polic v stečajnem scenariju ocenjeni celovito, upoštevajoč izgubo zavarovalnega kritja.

Nazadnje metodologija zahteva izključitev kakršne koli javne pomoči. Pri izračunu hipotetičnega insolvenčnega poplačila se ne sme upoštevati nobena izredna javnofinančna pomoč oziroma denar davkoplačevalcev. Upniki so upravičeni le do tistega, kar bi realno omogočala stečajna masa zavarovalnice.

Člen prenaša 56. člen Direktive 2025/1/EU.

K 78. členu:

Člen predstavlja operativni zaključek varstva lastninskih pravic in pravic upnikov v postopku reševanja. Medtem ko prejšnji členi določajo pravico do enakovredne obravnave in metodologijo izračuna, ta določba vzpostavlja dejanski mehanizem za izplačilo odškodnin. Njegov namen je sanirati morebitne negativne razlike, ki bi nastale zaradi izrednih posegov Agencije.

Bistvo določbe je v avtomatičnem pripoznanju pravice do nadomestila. Če neodvisno naknadno vrednotenje potrdi, da je kateri koli deležnik, najsi bo to delničar, zavarovanec ali drug upnik, prejel manj, kot bi znašalo njegovo poplačilo v hipotetičnem stečaju, postane ta oseba "oškodovanec". Zakon mu podeljuje neposreden pravni naslov za izplačilo te razlike. S tem se načelo "noben upnik na slabšem" prelije iz teoretične zaščite v konkretno finančno terjatev.

Za plačilo te razlike se ne obremeni subjekta reševanja ali prejemnika, temveč se izvede iz sheme financiranja reševanja. Takšna ureditev zagotavlja, da se stroški morebitnih napak ali nesorazmerij pri reševanju porazdelijo prek vnaprej zbranih sredstev sektorja, ne pa naložijo davkoplačevalcem.

Poleg zaščite posameznikov ima ta člen tudi pomembno sistemsko vlogo pri zmanjševanju pravnih tveganj. Ker zakon vnaprej predvideva pravičen odškodninski mehanizem, se znatno zmanjša verjetnost dolgotrajnih sodnih sporov in pritožb zaradi kršitve lastninske pravice. Delničarji in upniki imajo zagotovilo, da njihov ekonomski položaj ne bo slabši kot v scenariju stečaja, kar povečuje zaupanje v pravno varnost in stabilnost celotnega finančnega sistema.

Člen prenaša 57. člen Direktive 2025/1/EU.

K 79. členu:

Člen predstavlja varovalo za ohranitev pravne varnosti in tržne integritete v primerih, ko Agencija ne prenese celotnega subjekta, temveč le določene dele.

Prvi odstavek taksativno našteva vrste dogovorov, ki uživajo posebno zaščito. Gre za kompleksne finančne in zavarovalne strukture, kjer so pravice in obveznosti nerazdružljivo povezane. Sem spadajo dogovori o jamstvu, prenosu lastništva na finančnih zavarovanjih, poravnavi (angl. "netting") in pobotu (angl. "set-off"). Posebej pomembni za zavarovalniški sektor so pozavarovalni sporazumi, kjer bi razbitje pogodbe na dele uničilo namen kritja, ter življenjska zavarovanja z naložbenim tveganjem, kjer morajo naložbe vedno slediti obveznostim do imetnikov polic.

Drugi in tretji odstavek določata pogoje uporabe in univerzalnost te zaščite. Varstvo se aktivira vsakič, ko Agencija uporabi instrument delnega prenosa na drug subjekt (npr. na premostitveno zavarovalnico) ali ko izvaja specifična pooblastila za omejitev pravic. Izjemno pomembno je, da ta zaščita velja univerzalno, ne glede na to, ali je bila pogodba sklenjena po slovenskem ali tujem pravu (npr. angleško pravo za pozavarovanje), in ne glede na to, ali je dogovor nastal s pogodbo ali samodejno po zakonu. To preprečuje, da bi se pravni redi tretjih držav uporabili za izogibanje zaščitnim ukrepom.

V praksi ta člen pomeni, da Agencija ne sme "razbiti" povezanih finančnih struktur. Če se odloči prenesti določeno terjatev, ki je del širšega dogovora o pobotu, mora prenesti celoten paket ali pa celoten paket pustiti v subjektu reševanja. S tem se ščitijo legitimna pričakovanja nasprotnih strank in preprečuje sistemska nestabilnost, ki bi nastala, če bi finančni trgi izgubili zaupanje v izvršljivost zavarovanj in poravnalnih dogovorov.

Četrty odstavek ureja razmerje do zakona, ki ureja finančna zavarovanja. Čeprav splošna pravila finančnih trgov stremijo k absolutni nedotakljivosti finančnih zavarovanj, ta določba Agenciji podeljuje pooblastilo, da lahko v postopku reševanja začasno omeji izvrševanje ali učinek teh pogodb (npr. začasno odloži pravico do unovčitve zastavljenih vrednostnih papirjev). Takšen poseg je dopusten le pod pogojem, da so za nasprotno stranke vzpostavljeni zaščitni ukrepi, ki so vsaj enakovredni tistim iz 78. do 83. člena tega zakona (zlasti načelo "noben upnik na slabšem"). S tem se zagotavlja, da nujni ukrepi za ohranitev stabilnosti zavarovalnice prevladajo nad pogodbenimi avtomatizmi.

S členom se prenaša 58. in 87. člen Direktive 2025/1/EU.

K 80. členu:

Člen preprečuje selektivno izbiranje premoženja, ki bi lahko uničilo ekonomska jamstva nasprotnih strank.

Prvi odstavek vzpostavlja splošno pravilo nedeljivosti za specifične finančne instrumente, kot so dogovori o finančnih zavarovanjih, pobotu (angl. "set-off"), poravnavi (angl. "netting") in pozavarovanju. Bistvo teh dogovorov je, da stranki v primeru težav ne obračunavata vsake terjatve posebej, temveč vse dolgove in pravice združita v enoten neto znesek. Agenciji je zato izrecno prepovedano, da bi te "pakete" razbijala. Če se odloči za prenos, mora prenesti celoten paket pravic in obveznosti do določene osebe, saj bi nasprotna stranka sicer ostala brez možnosti pobota, kar bi zanjo pomenilo nesorazmerno izgubo in povečalo tveganje na celotnem trgu.

Drugi odstavek pa uvaja nujno izjemo, ki je prilagojena specifikam zavarovalniškega sektorja. V določenih primerih so lahko portfelji pogodb (na primer določena pozavarovalna kritja) del širših in kompleksnejših finančnih dogovorov. Če bi strogo vztrajanje pri nedeljivosti celotnega paketa iz prvega odstavka onemogočilo prenos zavarovalnih polic na zdravega prevzemnika, lahko Agencija ta paket razveže. To stori le takrat, ko je to nujno za boljšo zaščito imetnikov polic, da prenesene police še naprej izpolnjujejo zakonske zahteve o minimalnem kritju (npr. pri obveznem avtomobilskem zavarovanju).

V takšnih izrednih okoliščinah lahko Agencija iz širšega dogovora izvzame le nujne portfelje pogodb in jih prenese, medtem ko preostala finančna sredstva ali izvedene finančne instrumente pusti v starem subjektu ali jih celo spremeni. Čeprav to predstavlja odstop od načela nedeljivosti, zakon tukaj daje prednost javnemu interesu ohranitve neprekinjenega zavarovalnega kritja.

Člen prenaša 59. člen Direktive 2025/1/EU.

K 81. členu:

Člen vzpostavlja pravno varstvo za dogovore o jamstvu. Cilj je zaščititi neločljivo povezanost med dolgom (obveznostjo) in premoženjem, ki ta dolg zavaruje.

Prvi odstavek določa nedeljivost jamstev. Agencija pri uporabi svojih pooblastil ne sme "razbiti" trikotnika, ki ga tvorijo zavarovana obveznost, premoženje (npr. zastavljeni vrednostni papirji ali nepremičnine) in samo upravičenje iz tega zavarovanja. Če bi Agencija prenesla le dolg na novo podjetje, jamstvo pa pustila v stari družbi, bi upnik ostal z nezavarovano terjatvijo. Člen zato Agenciji zapoveduje, da morajo vsi ti elementi ob prenosu vedno "potovati skupaj", prav tako pa ji prepoveduje uporabo pooblastil za spreminjanje pogodb na način, ki bi upnika pustil brez zavarovanja.

Drugi odstavek prinaša specifično izjemo, ki daje prednost javnemu interesu zaščite zavarovancev. V zavarovalništvu so določeni portfelji pogodb (npr. pozavarovalne pogodbe) pogosto vpeti v kompleksne dogovore o jamstvu. Če bi bila takšna finančna struktura preveč zapletena za takojšen celovit prenos, Agencija pa bi s čakanjem ogrozila neprekinjeno zavarovalno kritje za imetnike polic, lahko te portfelje "izlušči" in prenese ločeno. To stori le takrat, ko je to nujno za zagotovitev zakonsko predpisanih minimalnih ravni kritja (npr. da imajo posamezniki še vedno veljavno obvezno zavarovanje).

S tem členom se tako dosega dvojni cilj: po eni strani se ohranja zaupanje finančnih trgov, saj upniki vedo, da njihova zavarovanja ne bodo poljubno izničena, po drugi strani pa se Agenciji omogoča prožnost pri reševanju kritičnih zavarovalnih portfeljev. Ta mehanizem zmanjšuje tveganje sistemske nestabilnosti in hkrati zagotavlja, da tehnični finančni dogovori ne postanejo ovira za osnovno poslanstvo reševanja.

Člen prenaša 60. člen Direktive 2025/1/EU.

K 82. členu:

Člen vzpostavlja poseben režim zaščite za kompleksne finančne strukture v zavarovalniškem sektorju, kot so listinjenja, kritni skladi in naložbena zavarovanja. Cilj je varovati strukturno celovitost teh dogovorov, kjer so sredstva (naložbe) neposredno in pravno vezana na specifične obveznosti (izplačila zavarovancem).

Prvi odstavek določa splošno prepoved razbijanja teh omejenih portfeljev. Strukturirani finančni dogovori delujejo kot zaprti sistemi, in če bi Agencija prenesla le donosna sredstva, obveznosti do imetnikov polic pa pustila v propadajočem subjektu, bi s tem porušila celotno ekonomsko logiko dogovora. Zakon zato prepoveduje delni prenos sredstev ali pravic znotraj teh struktur ter njihovo spreminjanje ali ukinitve z uporabo dodatnih pooblastil. S tem se zagotavlja, da premoženje, ki je bilo namensko izdvojeno za določene obveznosti, ostane nerazdružljivo povezano s temi obveznostmi tudi med postopkom reševanja.

Drugi odstavek pa Agenciji podeljuje širšo diskrecijsko pravico pri uporabi izjem, kot smo jo videli pri predhodnih členih. V tem primeru Agencija lahko poseže v celovitost dogovora ne le zaradi minimalnega kritja, temveč širše, kadar je to potrebno za boljše doseganje ciljev reševanja in zlasti za zaščito imetnikov polic. To pomeni, da ima Agencija možnost prilagoditi ali razvezati določene kompleksne finančne vezi, če bi njihovo togo ohranjanje onemogočilo uspešno reševanje ali če bi bilo to izrazito v korist večine zavarovancev.

Člen prenaša 61. člen Direktive 2025/1/EU.

K 83. členu:

Člen zagotavlja nedotakljivost infrastrukture finančnega sistema, to so sistemi poravnave in klirinški sistemi.

Prvi odstavek določa, da uporaba instrumentov reševanja (npr. prenos dela premoženja ali sprememba pogojev) ne sme vplivati na pravila sistemov, ki so opredeljeni v Direktivi 98/26/ES (Direktiva o dokončnosti poravnave). Ti sistemi so ključni za vsakodnevno delovanje trgov, saj zagotavljajo, da so transakcije z vrednostnimi papirji in denarjem dokončne in nepreklicne. Agencija ima sicer široka pooblastila pri reševanju, vendar se ta končajo pred vrati teh sistemov. Tudi če Agencija poseže v pogodbe zavarovalnice, to ne sme motiti pravil klirinških hiš ali sistemov poravnave, kjer zavarovalnica nastopa kot udeleženka.

Drugi odstavek natančneje opredeljuje varovalke, ki ščitijo operativno delovanje trgov. Ključno je, da ukrepi reševanja ne smejo povzročiti preklica prenosnih nalogov (ukazov za plačilo ali prenos vrednostnih papirjev), ki so bili v sistem vneseni pred ali ob začetku reševanja. Prav tako ne smejo ogroziti izvršljivosti medsebojnih pobotov v teh sistemih ali uporabe jamstev. Če bi reševanje zavarovalnice omogočilo razveljavitev njenih že poslanih plačilnih nalogov, bi to povzročilo težave pri njenih nasprotnih strankah, kar bi lahko destabiliziralo celoten finančni trg.

V praksi ta določba pomeni, da je integriteta finančne infrastrukture nadrejena interesom posameznega reševanja. Zavarovalnice so prek naložbenih dejavnosti globoko vpete v sisteme poravnave, zato bi kakršen koli nepredviden poseg v te sisteme lahko povzročil t. i. "domino učinek".

Člen prenaša 62. člen Direktive 2025/1/EU.

K 84. členu:

Člen ureja pretok informacij v treh ključnih smereh, od subjekta do regulatorja, znotraj Agencije (med nadzorniki in reševalci) ter navzven do domačih in tujih institucij.

Prvi odstavek nalaga vodstvu subjekta dolžnost, da če ugotovi, da družba propada ali bo verjetno propadla, o tem v 8. dneh obvesti Agencijo. To obvestilo ni le formalnost, temveč mora vsebovati podrobne razloge za takšno stanje. Namen je preprečiti prikrivanje težav in Agenciji omogočiti, da začne postopke reševanja, preden nastane nepopravljiva škoda za imetnike polic.

Drugi in tretji odstavek urejata notranjo komunikacijo znotraj Agencije, pri čemer se dosledno upošteva funkcionalna ločenost osebja. Nadzorno osebje, ki spremlja tekoče poslovanje, mora osebju za reševanje nemudoma predati pomembne informacije, od prepovedi izplačila dobička do sanacijskih in kratkoročnih finančnih načrtov. Ključno je, da nadzorniki priložijo tudi svoje strokovno mnenje o tem, ali so načrti zavarovalnice sploh izvedljivi. To osebju za reševanje omogoča, da se v ozadju pripravi na izvedbo reševanja.

Četrty odstavek določa obsežen seznam obveščanja navzven, ko so pogoji za reševanje izpolnjeni. Ker finančni sistem ne pozna meja, mora Agencija v 8 dneh obvestiti celo vrsto akterjev, od tujih regulatorjev v državah, kjer zavarovalnica posluje, do Ministrstva za finance, zavarovalnih jamstvenih shem in Evropskega odbora za tveganja (ESRB). Posebej pomembno je obveščanje organov, pristojnih za finančne konglomerate, če je zavarovalnica del konglomerata. S tem se zagotovi usklajen odziv vseh držav in institucij, prepreči panika na trgu ter omogoči stabilna izvedba reševanja.

Peti odstavek predstavlja prenos četrtega odstavka 90. člena Direktive (EU) 2025/1, ki spreminja člen 81(3) Direktive 2014/59/EU (BRRD), s čimer se vzpostavlja nujna zakonska podlaga za čez-sektorsko obveščanje v okviru finančnih konglomeratov. Ta določba zavezuje organ za reševanje bank oziroma investicijskih podjetij, da v primeru ugotovitve pogojev za reševanje subjekta znotraj konglomerata o tem nemudoma obvesti organe, pristojne za reševanje zavarovalnic, kar zagotavlja usklajen odziv vseh relevantnih regulatorjev na morebitno sistemsko krizo.

Člen prenaša 63. člen in četrty odstavek 90. člena Direktive (EU) 2025/1.

K 85. členu:

Člen določa prehod iz faze nadzora v fazo aktivnega reševanja.

Prvi odstavek določa procesno legitimacijo in pogoje za začetek ugotovitvenega postopka. Agencija nastopa kot osrednji organ, ki postopek sproži bodisi po uradni dolžnosti (lastna zaznava finančnih težav subjekta v okviru opravljanja nadzorne funkcije) bodisi na podlagi obvestila nadzornega organa iz druge države članice EU. Ta določba zagotavlja čezmejno sodelovanje in hiter odziv v primeru težav zavarovalniških skupin. Ugotavljanje pogojev se navezuje na specifične člene zakona (33. in 34. člen tega zakona), ki določata okoliščine, v katerih subjekt ni več sposoben samostojnega delovanja na trgu.

Drugi odstavek uvaja dolžnost Agencije, da po izvedeni ugotovitvi dejanskega stanja sprejme formalno odločitev o usodi subjekta. Agencija mora presoditi, ali je uporaba izrednih ukrepov reševanja sorazmerna in potrebna za zaščito javnega interesa, zavarovancev in finančne stabilnosti. Ključni element tega odstavka je zahteva po obrazložitvi razlogov. To pomeni, da Agencija ne more poljubno izbirati med reševanjem in stečajem, temveč mora svojo odločitev utemeljiti na podlagi ekonomskih in pravnih analiz.

Tretji odstavek določa obvezne sestavine odločbe, ki predstavlja izvedbeni akt reševanja. Zakon zahteva, da je iz odločbe jasno razviden izbrani ukrep (npr. odpis ali pretvorba obveznosti, prenos dejavnosti na premostitveno institucijo itd.), kar preprečuje nejasnosti v izvršilni fazi. Posebej pomembna je točka b), ki vzpostavlja vez med postopkom reševanja in običajnim insolvenčnim postopkom. Odločba mora namreč jasno opredeliti, ali se bo za določene dele subjekta ali subjekt kot celoto uporabil insolvenčni postopek oziroma ali je treba imenovati stečajnega upravitelja. S tem se zagotovi kontinuiteta postopkov in jasna razmejitev med pooblastili Agencije ter pristojnostmi sodišč v insolvenčnih zadevah.

Gre za prenos 64. člena Direktive 2025/1/EU.

K 86. členu:

Člen predstavlja komunikacijski protokol v kriznih situacijah, saj zagotavlja, da so o ukrepih reševanja sočasno in celovito obveščeni vsi relevantni deležniki na nacionalni in evropski ravni. Prvi odstavek določa stroge časovne okvire in širok nabor prejemnikov obvestila o sprejetem ukrepu. Rok osem dni predstavlja skrajno mejo, medtem ko dikcija "nemudoma" poudarja nujnost takojšnjega ukrepanja. Seznam prejemnikov odraža kompleksnost sodobnega finančnega sistema, saj zajema tako operativne organe (centralna banka, jamstvene sheme) kot tudi politične in nadzorne institucije na ravni EU (Evropska komisija, EIOPA, EBA, ESMA). Posebna pozornost je namenjena sistemskim vidikom, saj je treba obvestiti organe, pristojne za makrobonitetni nadzor in upravljavce poravnalnih sistemov, kar zagotavlja, da ukrep reševanja ne ustavi kritične infrastrukture finančnega trga.

Drugi odstavek ureja transparentnost postopka reševanja skozi javne objave. Obveznost objave na spletiščih Agencije, EIOPA in samega subjekta reševanja zagotavlja dostopnost informacij širši javnosti, zlasti pa imetnikom polic, ki jih ukrepi neposredno zadevajo. Člen specifično zahteva pojasnilo učinkov ukrepov, vključno z morebitnimi obdobji mirovanja (moratoriji). V primeru, da subjekt kotira na borzi, se uporabijo standardizirani kanali za razkritje informacij, kar preprečuje neenakomerno obveščenost vlagateljev in morebitne tržne manipulacije.

Tretji odstavek dopolnjuje sistem obveščanja za subjekte, ki niso prisotni na organiziranem trgu vrednostnih papirjev. V takšnih primerih Agencija prevzame aktivno vlogo in neposredno obvesti delničarje ter upnike na podlagi razpoložljivih evidenc. Ta določba je bistvena za zagotavljanje pravne varnosti tistih deležnikov, ki nimajo dostopa do borznih informacijskih sistemov, hkrati pa organu omogoča, da uporabi vse razpoložljive registre (npr. centralni register vrednostnih papirjev ali poslovni register) za doseg naslovnikov.

Četrtem odstavku predstavlja prenos petega odstavka 90. člena Direktive 2025/1/EU, ki dopolnjuje člen 83(2) Direktive 2014/59/EU (BRRD), s čimer se vzpostavlja obveznost organa za reševanje bank oziroma investicijskih podjetij, da o sprejetih ukrepih reševanja znotraj finančnega konglomerata nemudoma obvesti organe za reševanje in nadzorne organe zavarovalniškega sektorja. Ta določba zagotavlja, da so Agencija in drugi zadevni organi v EU nemudoma seznanjeni z izvedenimi ukrepi v bančnem stebru konglomerata, kar je ključno za takojšnjo oceno vpliva teh ukrepov na finančni položaj in operativno kontinuiteto povezane zavarovalnice ter za učinkovito zaščito njenih zavarovancev.

Gre za prenos 65. člena in petega odstavka 90. člena Direktive 2025/1/EU.

K 87. členu:

Člen predstavlja procesno razmejitev, ki Agencijo procesno premakne iz vloge nadzornika v vlogo organa za reševanje. Cilj je določiti trenutek in obseg uporabe specialnih pravil postopka, ki so prilagojena kriznim razmeram. S tem ko določba jasno pove, da se ta pravila uporabljajo za odločanje o začetku reševanja in o uporabi instrumentov in pooblastil iz 3. poglavja tega zakona, se vzpostavi pravna varnost glede tega, kateri postopek je v določenem trenutku pravilen. To je ključno, saj krizni ukrepi, kot je npr. odpis obveznosti, zahtevajo hitrejše odločanje, kot ga predvideva splošni nadzorni postopek.

Ta določba v povezavi s 7. členom tega zakona tvori celovit procesni okvir, ki pokriva celoten spekter ukrepov, od prvih preventivnih korakov do končnega reševanja. Medtem ko 7. člen jasno določa, da za preventivne načrte sanacije in pripravljalne ukrepe (kot sta prilagoditev pogodb ali odprava ovir za rešljivost) še vedno veljajo določbe zakona, ki ureja zavarovalništvo o postopku odločanja, ta člen prevzame krmilo v trenutku dejanskega reševanja.

Takšna stopnjevitev neposredno zrcali zahteve Direktive 2025/1/EU, ki od nacionalnih organov pričakuje, da imajo na voljo orodja za hiter in učinkovit odziv v primeru propadanja zavarovalnice. Z ločitvijo procesnih pravil zakon zagotavlja avtonomnost obeh postopkov in preprečuje, da bi procesne specifične nadzorne faze vplivale na fazo reševanja, saj sta postopka po svoji naravi in ciljnih različna.

K 88. členu:

Člen predstavlja procesni temelj za izvajanje ukrepov reševanja in določa okvir za delovanje Agencije v kriznih razmerah. Njegov glavni namen je zagotoviti pravno kontinuiteto z uporabo uveljavljenih procesnih standardov, hkrati pa omogočiti specifična odstopanja, ki so nujna za učinkovito izvedbo reševanja.

Prvi odstavek vzpostavlja subsidiarno uporabo zakona, ki ureja zavarovalništvo. To pomeni, da se vsi uveljavljeni procesni standardi (npr. sestava organov odločanja, način glasovanja, vodenje zapisnikov) iz splošnega zavarovalnega nadzornega prava ohranijo tudi pri postopkih reševanja. Ta določba preprečuje pravni vakuum in zagotavlja, da Agencija ne potrebuje povsem novega procesnega aparata, hkrati pa jasno določa, da se specialna pravila tega podpoglavja uporabijo le kot odstopanje (lex specialis), kjer je to nujno za hitro ukrepanje.

Drugi odstavek določa prevlado načela uradnosti pri odločanju o ukrepih reševanja. To je ključno, saj Agencija v kriznih situacijah ne sme biti odvisna od procesne pobude finančno oslabiljene ali propadajoče zavarovalnice. Organ mora imeti pooblastilo, da postopke sproži takoj, ko so izpolnjeni pogoji za reševanje, s čimer zavaruje finančno stabilnost in interese zavarovancev. Možnost strank, da postopek sprožijo z vlogo, je omejena le na izjemne primere, ko zakon to izrecno predvideva, kar preprečuje morebitne zlorabe procesnih pravic za zavlačevanje nujnih ukrepov.

Tretji odstavek Agenciji podeljuje orodje za učinkovito procesno vodenje v primerih, ko subjekti vlagajo vloge, za katere Agencija v okviru pooblastil reševanja nima pristojnosti po nacionalnem pravu ali pravu EU. V takšnih primerih Agencija vlogo zavrže z obrazloženim sklepom, s čimer prepreči procesno blokado kriznega upravljanja. Da se zagotovi skladnost z ustavno pravico do pravnega sredstva, je zoper tak sklep zagotovljeno sodno varstvo v skladu s pravili tega podpoglavja, kar vzpostavlja ravnovesje med učinkovitostjo reševanja in načelom zakonitosti.

K 89. členu:

Člen omejuje krog oseb, ki lahko sodelujejo v postopku, in uvaja strogo procesno prekluzijo za njihova dejanja. Njegov cilj je preprečiti, da bi postopek odločanja o ukrepih reševanja, ki mora biti zaradi kriznih razmer izveden v izjemno kratkem času, ohromili številni stranski udeleženci ali prepozne procesne vloge.

Prvi odstavek jasno definira stranko postopka. To je subjekt reševanja (zavarovalnica ali holding), zoper katerega Agencija izvaja ukrepe reševanja. S tem se procesni fokus Agencije zoži na neposreden odnos z institucijo v težavah, kar je ključno za hitro komunikacijo in učinkovito vročanje odločb v kritičnih fazah postopka.

Drugi odstavek predstavlja nujen odmik od splošnih pravil upravnega postopka glede stranske udeležbe. Medtem ko se v splošnem upravnem postopku lahko priglašajo številne osebe, ki dokazujejo svoj pravni interes (npr. upniki, delničarji), je v postopku odločanja o ukrepih reševanja vstop stranskih udeležencev na lastno pobudo izključen. Druge osebe lahko sodelujejo le, če ta zakon to izrecno predvideva. Ta omejitev preprečuje procesno blokado, kjer bi množično vlaganje vlog prizadetih oseb ustavilo nujne ukrepe za stabilizacijo finančnega sistema. Pravno varstvo teh oseb se s tem ne ukinja, temveč se v skladu s konceptom reševanja seli v fazo po sprejetju ukrepov.

Tretji odstavek uvaja načelo stroge prekluzije in izključuje institut vrnitve v prejšnje stanje. V postopkih reševanja ni prostora za naknadno predložene dokaze ali izjave. Če stranka ali udeleženec zamudi rok ali izostane z obravnave, so njene pravice do podajanja predlogov in ugovorov nepovratno izgubljene. Ta določba je nujna za stabilnost in predvidljivost reševanja; ko Agencija sprejme ukrep (npr. prenos sredstev), njegova veljavnost ne sme biti ogrožena zaradi naknadnih procesnih dejanj, ki bi v rednem postopku morda še bila dopustna.

Člen kot celota zagotavlja, da postopek teče po vnaprej določenih pravilih, kjer so udeleženci znani, roki pa dokončni. S tem se tveganje za procesne napake, ki bi lahko vodile do

izpodbijanja kriznih odločitev na sodišču, zmanjša na minimum, kar povečuje pravno varnost vseh deležnikov.

K 90. členu:

Člen odpravlja administrativna tveganja, ki bi lahko nastala zaradi izmikanja vročitvi ali dolgotrajnih poštnih potov. V kriznih razmerah je nujno, da odločitve Agencije začnejo učinkovati takoj, ko so sprejete, ta člen pa to zagotavlja s poenostavljenim vročanjem in javno objavo.

Prvi odstavek uvaja praktičen in neposreden način vročanja pravni osebi, ki se močno odmika od pravil splošnega upravnega postopka. Namesto iskanja zakonitega zastopnika ali čakanja na poštno povratnico zadošča, da se dokument izroči kateremu koli zaposlenemu v poslovnem prostoru subjekta. Izjemno pomembna je tudi zakonska fikcija, da se vročitev subjektu avtomatično šteje za vročitev vsem članom uprave in nadzornega sveta.

Drugi odstavek prinaša novost, prevlado javne objave nad osebnim vročanjem. V postopkih reševanja so odločitve (npr. o prenosu portfelja ali odpisu dolgov) usodne za celoten trg, ne le za subjekt reševanja. Da bi zagotovili pravno varnost vsem deležnikom hkrati, se šteje, da je odločba vročena tisti trenutek, ko je objavljena na spletišču Agencije. Ta določba je nujna za preprečitev informacijske asimetrije, vsi (upniki, delničarji in javnost) so o novem stanju obveščeni v istem trenutku. Osebnostno vročanje tako postane izjema, javna objava pa primarno procesno dejanje, ki sproži učinkovanje odločbe.

K 91. členu:

Člen vzpostavlja ravnovesje med pravico do obveščeniosti (ki omogoča učinkovito sodno varstvo) in nujnostjo varovanja zaupnosti, ki preprečuje širjenje panike na finančnih trgih. V kriznih razmerah bi lahko neomejen dostop do določenih podatkov (npr. o likvidnostnih primanjkljajih ali imenih potencialnih prevzemnikov) povzročil škodo.

Prvi odstavek določa, kdo in kdaj lahko vpogleda v spis. Medtem ko ima glavna stranka (subjekt reševanja) to pravico ves čas pod nadzorom Agencije, se za ostale osebe (npr. delničarje ali upnike) ta pravica aktivira šele po javni objavi odločbe. To je ključno za preprečevanje odtekanja informacij v fazi, ko se ukrepi šele pripravljajo. S tem ko morajo te osebe izkazati pravni interes, se preprečuje vpogled oseb, ki niso neposredno pravno prizadete, s čimer se oži krog tveganja za zlorabo informacij.

Drugi odstavek ščiti poslovne skrivnosti tretjih oseb (npr. poslovnih partnerjev zavarovalnice), hkrati pa postavlja javni interes reševanja nad poslovno skrivnost same zavarovalnice. Agencija daje tretjim osebam kratek rok (8 dni) za označitev zaupnih podatkov, kar zagotavlja hitrost postopka. Izjemno pomembna pa je določba, da poslovna skrivnost subjekta reševanja ne more biti ovira, če so ti podatki nujni za izvedbo postopka. To pomeni, da se subjekt reševanja ne more skriti za zaupnost, da bi preprečila transparentnost ukrepov reševanja pred upravičenimi deležniki.

Tretji odstavek uvaja načelo sorazmernosti pri razkritju. Tudi če oseba izkaže pravni interes, ne dobi nujno celotne dokumentacije, temveč le tisti del (vsebinski obseg), ki je nujno potreben za njeno pravno varstvo. Agencija ima zakonsko dolžnost, da prekrije (anonimizira) osebne podatke in vse informacije, ki bi lahko ogrozile finančno stabilnost (npr. podatke o kritičnih pragovih solventnosti). Ta odstavek ščiti širši javni interes in preprečuje, da bi posameznik v boju za svoje pravice ogrozil celoten finančni sistem.

K 92. členu:

Člen zagotavlja, da pravni postopki ne postanejo orodje za zavlačevanje v trenutkih, ko je ogrožena stabilnost finančnega sistema. V postopkih reševanja je hitrost ključna, zato zakon drastično omejuje nabor pravnih sredstev v primerjavi s klasičnim upravnim postopkom in vzpostavlja sistem, ki je prilagojen kriznemu upravljanju.

Prvi odstavek uvaja načelo dokončnosti in stabilnosti odločitev Agencije znotraj upravnega postopka. S prepovedjo pritožbe se postopek skrajša, saj o zadevi na upravni ravni odloča le Agencija kot samostojen strokovni organ, saj nima vzpostavljene druge stopnje odločanja. Za zagotavljanje pravne varnosti v kriznih razmerah je ključna tudi izključitev vrnitve v prejšnje

stanje po zakonu, ki ureja splošni upravni postopek, kot to določa 89. člen tega zakona. V kriznem upravljanju si sistem ne more privoščiti, da bi se zaradi procesnih napak ali naknadno uveljavljenih zamud rokov izničili ukrepi, ki so na trgu že povzročili nepovratne posledice, kot je npr. prenos zavarovalnih portfeljev na prevzemnika. Ko je ukrep izveden, mora ostati pravno stabilen zaradi varstva zaupanja vseh udeležencev na trgu in preprečevanja sistemskega kaosa.

Drugi odstavek taksativno (izčrpno) našteva primere, ko je ugovor sploh dopusten. Pravica do ugovora je omejena le na: na odločbo o začetku postopka reševanja, ki je temelj za vse nadaljnje korake, ter na odločbo o uporabi konkretnih instrumentov reševanja oziroma drugih pooblastil, ki neposredno posegajo v pravice subjekta. S tem se preprečuje vlaganje ugovorov zoper procesne sklepe ali tehnična navodila, kar Agenciji omogoča, da se osredotoči na vsebinsko reševanje institucije, ne da bi bila procesno ohromljena z vrstami vzporednih postopkov.

Tretji odstavek predstavlja ključno operativno pravilo o takojšnji izvršljivosti vseh odločb, izdanih v postopku reševanja. Ker bi čakanje na dokončnost odločitev v primeru propadajoče zavarovalnice pomenilo njen neizbežen konec in povzročilo širše sistemsko tveganje, odločbe začnejo učinkovati v trenutku njihove vročitve ali javne objave. Izrecno je določeno, da vložen ugovor ne zadrži njihove izvršitve. To pomeni, da Agencija postopek reševanja dejansko izvede v realnem času in zavaruje premoženje pred nepooblaščenimi odlivi.

Pravno varstvo subjekta se zagotavlja naknadno v okviru odločanja o ugovoru in kasneje v okviru sodnega varstva. Ugovor Agenciji omogoča, da morebitne ugotovljene strokovne ali metodološke napake korigira že na upravni ravni pri tistih delih ukrepov, ki v času odločanja o ugovoru še niso bili v celoti izvedeni. V primerih, ko so dejanja zaradi narave reševanja že nepovratna, pa se v okviru sodnega varstva ugotovljene nepravilnosti sanirajo s sistemom denarnih nadomestil.

Takšna ureditev je v celoti skladna z zahtevami 67. člena Direktive 2025/1/EU, ki državam članicam nalaga zagotovitev takojšnje izvršljivosti ukrepov kriznega upravljanja ob sočasnem učinkovitem sodnem varstvu.

K 93. členu:

Člen izpolni zahtevo po zaslišanju stranke, vendar na način, ki je prilagojen kriznim razmeram.

Prvi odstavek uvaja izjemno kratke roke. Minimalni rok 24 ur je nujen, saj reševanje lahko poteka preko konca tedna ("resolution weekend"), da so ukrepi izvedeni pred odprtjem trgov v ponedeljek. Agencija s tem subjektu omogoči, da poda svoje zadnje argumente, vendar mu ne dovoli, da postopek zavlačuje. Stroga prekluzija (c točka) pomeni, da mora subjekt reševanja vse svoje dokaze predložiti takoj.

Tretji odstavek je ključen za operativno neodvisnost Agencije. Daje zakonsko podlago, da izjasnitev stranke v celoti preskoči, če je situacija preveč kritična. To se v praksi zgodi, ko bi že sama informacija o tem, da Agencija razmišlja o reševanju, lahko povzročila "naval na zavarovalnico" (vračanje odkupnih vrednosti polic) in s tem njen takojšen propad. V takem primeru javni interes (stabilnost sistema) pretehta nad individualno pravico stranke do predhodne izjasnitve.

Točka o zaupnih informacijah (c točka tretjega odstavka) ščiti Agencijo pred tem, da bi morala stranki razkriti občutljive podatke o npr. potencialnih prevzemnikih ali stanju na trgu, če bi ta informacija lahko bila zlorabljena ali bi povzročila sistemski šok.

K 94. členu:

Člen določa vsebinski okvir komunikacije med subjektom reševanja in Agencijo v tistih kritičnih urah ali dneh pred uradnim začetkom reševanja. Cilj je omogočiti subjektu, da s svojimi dokazi morebiti prepriča strokovni svet, da razmere niso tako kritične, kot kažejo podatki nadzora.

Prvi odstavek stranki nalaga aktivno dokazno breme. Ne zadostuje le pavšalno zanikanje težav, temveč mora subjekt predložiti konkretne dokaze (npr. potrdila o zagotovljenem kapitalu, pisne

zaveze investitorjev ali nove cenitve premoženja). Zahteva po takojšnji priložitvi listinskih dokazov je ključna. Agencija zaradi nujnosti postopka ne more čakati, da bo stranka dokumente pošiljala naknadno.

Drugi odstavek pomeni prekluzijo. Subjekt reševanja mora v roku za izjavo navesti vsa dejstva in predložiti vse dokaze, na katere opira svoje navedbe. Po izteku tega roka novih dejstev in dokazov v postopku pred Agencijo ni več mogoče navajati. Agencija od tistega trenutka dalje odloča le na podlagi gradiva, ki ga ima v spisu. Takšna ureditev je potrebna zaradi narave postopka reševanja, ki zahteva hitro odločanje na podlagi jasno opredeljenega dejanskega stanja. Prekluzija zagotavlja, da ima Agencija ob sprejemu odločitve na voljo zaključen nabor dejstev in dokazov ter preprečuje naknadno dopolnjevanje spisa, ki bi lahko ovirali sprejem nujnih ukrepov reševanja in spodbujali legitimnost že sprejetih ukrepov.

V praksi to pomeni, da Agencija s tem členom pridobi jasen in zaključen nabor podatkov, na podlagi katerih lahko sprejme dokončno odločitev o zadevi, brez naknadnega spreminjanja dejanskega stanja.

K 95. členu:

Prvi odstavek uvaja primarnost pisnega postopka. Ker Agencija odloča na podlagi revidiranih poročil, aktuarskih izračunov in vrednotenj, bi bila ustna obravnava v večini primerov le nepotrebno podaljševanje negotovosti. Agencija mora imeti možnost odločiti na podlagi spisa, kar omogoča, da se ukrepi izvedejo takoj, ko so pogoji izpolnjeni.

Drugi odstavek daje Agenciji diskrecijsko pravico za razpis ustne obravnave. To pride v poštev predvsem pri kompleksnih vrednotenjih, kjer bi lahko prišlo do bistvenih razhajanj med cenilci Agencije in cenilci subjekta reševanja. V takem primeru neposredno soočenje strokovnjakov pripomore k večji kakovosti odločitve senata, vendar je odločitev o tem v rokah Agencije, ne strank.

Tretji odstavek ureja javnost odločitve. Vročitev subjektu zagotavlja pravno varnost, javna objava pa je nujna zaradi zaščite trga. V trenutku, ko se začne reševanje, morajo vsi deležniki (upniki, delničarji, zavarovanci) vedeti, kakšen je nov pravni status institucije.

K 96. členu:

Ko Agencija ugotovi, da so pogoji izpolnjeni, z odločbo sproži konkretne ukrepe, kot so prenos portfelja polic na drugo zavarovalnico, prodaja delnic ali odpis dolgov. Da bi bilo to delo opravljeno učinkovito, zakon tukaj zavestno omejuje klasična procesna jamstva upravnega postopka.

Drugi odstavek je ključen za preprečitev procesne blokade. Če bi Agencija morala vsakega posameznika pozvati k izjasnitvi, bi postopek reševanja trajal leta, subjekt reševanja pa bi medtem propadel. Zato zakon določa, da se njihova pravica do izjasnitve "preskoči" v korist javnega interesa in stabilnosti trga. Pravno varstvo teh oseb se ne zagotavlja vnaprej (s sodelovanjem v postopku), temveč za nazaj (s pravico do odškodnine, če bi bili na slabšem kot v stečaju).

Šesti odstavek o javni objavi je nujen, saj odločba o reševanju pogosto spreminja lastništvo ali vrednost terjatev. Javna objava služi kot uradno obvestilo celotnemu trgu, da so se pravna razmerja spremenila. To zagotavlja transparentnost in preprečuje trgovanje na podlagi napačnih informacij.

Sedmi odstavek ponovno poudarja naravo Agencije, ko je odločitev sprejeta, se začne izvajati takoj. Noben ugovor ali pritožba ne moreta zaustaviti prenosa premoženja, ko je ta enkrat objavljen. To je edini način, da se ohrani neprekinjeno izvajanje zavarovalnih pogodb in zaupanje zavarovancev.

Osmi odstavek jasno ločuje med odločbo in operativnimi navodili. Operativna navodila so v tem kontekstu izvršilni akti, s katerimi Agencija subjektu reševanja, njegovemu posebnemu upravitelju ali tretjim osebam nalaga konkretna opravila za uresničitev instrumentov reševanja.

Ker ta navodila zgolj servisirajo že sprejeto odločbo, bi bila dopustitev samostojnega sodnega varstva zoper vsako posamezno navodilo procesno neracionalna.

K 97. členu:

Ker so nekateri ukrepi reševanja (npr. prenos portfelja) že izvršeni, ta postopek Agenciji omogoča, da pregleda vse zbrane ugovore deležnikov. To je ključna varovalka za Agencijo, ki ima možnost, da vse argumente pretehta sama v enem postopku.

Posebej pomemben je drugi odstavek, ki uvaja strogo prekluzijo za sodno varstvo. Kdor zamudi dvomesečni rok za ugovor pri Agenciji, se s tem odreče možnosti uveljavljanja sodnega varstva. Za Agencijo to pomeni, da po preteku dveh mesecev natančno ve, kakšen je maksimalni obseg pravnih tveganj in kdo so osebe, ki lahko oporekajo.

Peti in šesti odstavek dajeta Agenciji možnost samopopravka. Če se izkaže, da je npr. prenos portfelja povzročil nepredvidene okoliščine pri subjektu reševanja, lahko Agencija z odločbo o preizkusu to popravi. S tem zakon priznava, da reševanje poteka v razmerah negotovosti, in daje pravno orodje za naknadno prilagajanje ukrepov, ne da bi morala Agencija celoten postopek razveljaviti.

Zadnji odstavek zahteva, da se Agencija opredeli do pomembnejših navedb. To ne pomeni, da mora odgovoriti na vsako posamezno navedbo, temveč da v odločbi o preizkusu strokovno in argumentirano zavrne ali sprejme ugovore. S tem se ustvari kakovostna podlaga za morebitno kasnejše sodno varstvo, kjer bo Agencija lahko nastopila z močnimi, vnaprej pripravljenimi strokovnimi argumenti.

K 98. členu:

Ta člen ureja specifično procesno situacijo, ki nastane ob začetku postopka reševanja zavarovalnice. Ključni namen določbe je zagotoviti učinkovito sodno varstvo in uresničevanje pravice do pravnega sredstva v okoliščinah, ko bi lahko prišlo do konflikta interesov pri zastopanju subjekta.

V prvem in drugem odstavku člen opredeljuje, kdo je legitimiran za zastopanje subjekta v sporih zoper odločbe Agencije. Če Agencija z odločbo o reševanju ne zamenja uprave, subjekt zastopa obstoječa uprava, vendar brez sodelovanja morebitnih posebnih pooblaščenec Agencije, da se prepreči konflikt interesov. V primeru, ko Agencija upravo zamenja ali imenuje izredno upravo, pa pooblastilo za zastopanje v postopkih sodnega varstva preide na nekdanjo upravo. Ker nova uprava, ki jo imenuje regulator, praviloma nima interesa izpodbijati odločitve o lastnem imenovanju ali ukrepov Agencije, bi brez takšne ureditve subjekt ostal brez dejanske možnosti neodvisne presoje dejanj nadzornega organa na sodišču.

Tretji odstavek določa standard skrbnosti zastopnikov in poudarja, da prenehanje funkcije nekdanje uprave ne odvezuje odgovornosti za skrbno varovanje interesov subjekta v teh postopkih.

Četrty in peti odstavek rešujeta vprašanje vpliva delničarjev na procesno zastopanje. Ker so delničarji tisti, katerih kapital je v postopku reševanja neposredno izpostavljen, imajo pravico odločiti, kdo jih bo zastopal v sporu zoper odločitev Agencije. Določba v četrtem odstavku izrecno premošča morebitno normativno protislovje s členi zakona, ki suspendirajo pooblastila organov subjekta (npr. 75. člen). Z uvedbo ozke izjeme je omogočeno, da skupščina deluje izključno za namen imenovanja zastopnikov, kar zagotavlja ustavno skladnost in preprečuje pravno blokado. Skrajšan 15-dnevni rok za sklic je nujen zaradi narave postopkov reševanja, ki zahtevajo hitro odzivnost.

Šesti odstavek vzpostavlja finančno varovalko za subjekt reševanja in proračunska sredstva. Stroške sodnega varstva in nadomestila zastopnikom krijejo delničarji solidarno, zastopniki pa imajo pravico zahtevati predujem.

Sedmi odstavek zastopnikom zagotavlja pravico do informacijske podlage. Da bi bila tožba kakovostna in postopek vsebinski, mora trenutna (izredna) uprava zastopnikom omogočiti

dostop do vse potrebne dokumentacije. To omogoča, da sodni postopek temelji na dejanskih podatkih in številkah, kar prispeva k pravni varnosti in olajša presojo sodišču.

K 99. členu:

Člen zagotavlja, da se za krizne posege, kot so začetek reševanja in izvedba instrumentov ali pooblastil iz 3. poglavja tega zakona, ne uporabljajo splošna pravila glede sodnega varstva.

Ta določba v povezavi s 7. členom tega zakona tvori celovit procesni okvir, ki pokriva celoten spekter ukrepov, od prvih preventivnih korakov do končnega reševanja. Medtem ko 7. člen zakona jasno določa, da za preventivne načrte sanacije in pripravljalne ukrepe (kot sta prilagoditev pogodb ali odprava ovir za rešljivost) še vedno veljajo določbe zakona, ki ureja zavarovalništvo, o sodnem varstvu, ta člen prevzame krmilo v trenutku začetka in izvajanja reševanja.

Prvi odstavek se osredotoča na sodno varstvo in določa, da so vse tožbe ali pravna sredstva zoper odločbe o reševanju podvržena pravilom tega specifičnega podpoglavja. V praksi to pomeni, da so roki za vložitev pravnih sredstev krajši, postopki pred sodiščem pa prednostni.

Drugi odstavek pa pod isti procesni režim vključuje "druge postopke in procesna opravila" v zvezi s subjektom reševanja.

K 100. členu:

Člen vzpostavlja specifičen režim sodnega varstva, ki v celoti upošteva naravo reševanja in zahteve Direktive (EU) 2025/1. Prvi trije odstavki določajo dvotirni sistem pristojnosti. Medtem ko o rednih odločbah odloča Upravno sodišče, se za presojo kompleksne odločbe o preizkusu (ki sledi kriznim ukrepom) pristojnost seli na Vrhovno sodišče v senatu petih sodnikov. S tem se zagotavlja enostopenjsko, a vrhunsko strokovno varstvo, ki omogoča hitro pravnomočnost odločitev, nujno za stabilnost finančnega trga. Člen obenem uvaja obvezen procesni filter, saj začetka reševanja in uporabe instrumentov ni mogoče izpodbijati samostojno, temveč le s tožbo zoper odločbo o preizkusu, kar preprečuje procesno drobljenje in blokado kriznega upravljanja.

Četrty in peti odstavek naslavljata kompleksnost gospodarskih ocen. Sodišče je pri svoji presoji vezano na ocene, ki so bile podlaga za reševanje, in ne sme nadomestiti strokovne presoje regulatorja s svojo. Vloga sodišča se omeji na preizkus pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja in spoštovanje procesnih standardov, kar preprečuje dolgotrajna izvedenska dokazovanja o ekonomskih vprašanjih, ki bi v kriznih razmerah onemogočila učinkovito sodno kontrolo. Šesti in sedmi odstavek dodatno krepi načelo koncentracije postopka s prepovedjo navajanja novih dejstev in dokazov ter izključitvijo pritožbe, s čimer se zasleduje cilj hitre pravne razrešitve situacije.

Osmi odstavek določa, da vložitev tožbe nima suspenzivnega učinka, odločba pa je takoj izvršljiva, pri čemer zakon uvaja domnevo, da bi bilo zadržanje izvršitve v nasprotju z javnim interesom. Zadnja dva odstavka pa predstavljata ključno specifično kriznega upravljanja. Če sodišče ugotovi

K 101. členu:

Člen določa pogoje za aktivno legitimacijo v postopkih sodnega varstva zoper odločitve Agencije. Cilj je omejiti krog oseb, ki lahko izpodbijajo ukrepe reševanja, na tiste subjekte, ki so bili neposredno vključeni v upravni postopek. S tem se zagotavlja procesna stabilnost in preprečuje, da bi tretje osebe s svojimi tožbami naknadno destabilizirale nujne postopke sanacije finančnih institucij.

Prvi odstavek uvaja strogo omejitev pravice do tožbe, saj jo priznava le tistim, ki so v postopku pred Agencijo sodelovali kot stranka ali udeleženec. V kontekstu reševanja zavarovalnic, kjer ukrepi pogosto vplivajo na široko množico upnikov in zavarovancev, bi bila dopustitev tožbe komurkoli, ki meni, da odločitev "zadeva njegove pravice", tvegana. Delo Agencije se ne sme ustaviti zaradi procesnih intervencij oseb, ki niso bile del postopka.

Drugi odstavek predstavlja pomembno odstopanje od splošnih pravil zakona, ki ureja upravni spor, saj izključuje zastopnika javnega interesa iz postopka sodnega varstva. V splošnem

upravnem pravu ima zastopnik javnega interesa pooblastilo, da s tožbo izpodbija odločbe, za katere meni, da kršijo zakon v škodo države ali širše skupnosti. Pri reševanju zavarovalnic pa je prav Agencija tista, ki po zakonu deluje v javnem interesu z namenom ohranitve finančne stabilnosti. Če bi drugemu državnemu organu dopustili izpodbijanje teh odločitev, bi to povzročilo pravno zmedo in spodkopalo avtoriteto regulatorja v kriznih razmerah.

Člen prenaša 67. člen Direktive 2025/1/EU.

K 102. členu:

Člen določa stroge časovne okvirje za sprožitev sodnega varstva in podajanje odgovorov na tožbo, s čimer sledi zahtevam po hitrosti in predvidljivosti postopkov kriznega upravljanja. Cilj je zagotoviti, da se morebitni pravni spori začnejo v najkrajšem možnem času po izdaji odločbe, kar omejuje obdobje negotovosti na finančnem trgu. Določitev jasnih rokov omogoča Agenciji in sodišču, da se učinkovito osredotočita na reševanje zadeve, ne da bi bili postopki izpostavljeni dolgotrajnemu čakanju na procesna dejanja strank.

Prvi odstavek določa 30-dnevni rok za vložitev tožbe, pri čemer razlikuje začetek teka roka glede na status osebe v postopku. Za stranke, ki jim je bila odločba neposredno vročena, začne rok teči takoj ob vročitvi. Za druge udeležence, ki imajo pravico do tožbe, pa rok začne teči po poteku osmih dni od javne objave odločbe. Takšna ureditev zagotavlja, da so vsi potencialni tožniki pravočasno in ustrezno seznanjeni s svojo pravico do sodnega varstva, hkrati pa s fiksnim datumom objave preprečuje nejasnosti glede pravočasnosti vloženih tožb.

Drugi odstavek določa rok za odgovor na tožbo, ki je prav tako omejen na 30 dni. S tem se vzpostavlja procesna enakopravnost in sili toženo stranko -Agencijo k hitremu odzivu. V kontekstu nujnih zadev, kjer sodišče odloča prednostno, so ti roki bistveni za preprečevanje procesnih zastojev. Celotna struktura rokov je prilagojena specifični naravi reševanja, kjer vsak dan zamude lahko pomeni dodatno poslabšanje finančnega položaja ali ogrožanje interesov zavarovancev.

Gre za prenos člena 67. člena Direktive 2025/1/EU.

K 103. členu:

Člen določa zagotovitev absolutne prednosti postopka reševanja pred običajnimi insolvenčnimi in drugimi sodnimi postopki. Njegov namen je vzpostaviti t. i. procesni mir, ki Agenciji omogoča nemoteno izvedbo nujnih ukrepov, ne da bi jo pri tem ovirali upniki ali vzporedni sodni procesi.

Prva dva odstavka uvajata izključno pristojnost Agencije pri odločanju o usodi subjekta. Običajni insolvenčni postopek se lahko začne le na njeno pobudo ali z njenim izrecnim soglasjem. To preprečuje situacije, kjer bi upniki s predlogom za stečaj prehiteli reševanje in povzročili nenadzorovan propad zavarovalnice, kar bi uničilo vrednost premoženja in ogrozilo zavarovance. Soglasje Agencije deluje kot procesni filter, ki potrjuje, da reševanje ni več mogoče ali smiselno.

Tretji in četrti odstavek vzpostavljata obvezno koordinacijo med sodiščem in regulatorjem prek t. i. "obdobja mirovanja" (standstill period). Sodišče mora o vsakem predlogu za stečaj nemudoma obvestiti Agencijo in z odločitvijo počakati sedem dni. V tem času lahko Agencija oceni situacijo in sproži postopek reševanja, ki ima po zakonu prednost. Če Agencija sporoči, da bo ukrepala, se insolvenčni postopek ne sme začeti. To zagotavlja, da država nastopa enotno in da regulator dobi priložnost opraviti delo, za katero je pristojen.

Peti in šesti odstavek Agenciji podeljujeta pooblastilo, da začasno "zamrzne" vse tekoče sodne postopke, v katerih nastopa subjekt reševanja. To vključuje civilne tožbe, izvršbe in druge ukrepe. Odložitev je nujna, da se prepreči odliv sredstev ali procesna blokada v trenutku, ko se izvaja prenos portfelja ali odpis obveznosti. Sodišče je dolžno takšni zahtevi Agencije ugoditi za čas, ki je potreben za doseg ciljev reševanja, pri čemer so interesi strank zavarovani z mirovanjem procesnih rokov.

Določba o neposeganju v omejitve jamstev (61. člen tega zakona) zagotavlja, da odložitev sodnih postopkov deluje usklajeno z drugimi moratoriji, ki jih lahko uvede Agencija. Celoten člen tako ustvarja varen pravni prostor, v katerem Agencija deluje brez zunanjih motenj.

Člen prenaša 68. člen Direktive 2025/1/EU.

K 104. členu:

Člen vzpostavlja okvir za čezmejno delovanje Agencije, ko se rešujejo zavarovalne skupine, ki delujejo v več državah članicah EU. Cilj je zagotoviti, da nacionalni interesi ne prevladajo nad stabilnostjo evropskega zavarovalnega trga.

Prva načela (točke a, b in c) poudarjajo operativno učinkovitost, hitrost in jasnost. Pri reševanju čezmejnih skupin je ključno, da so stroški čim nižji, odločitve pa sprejete brez odlašanja, saj lahko neodločnost v eni državi povzroči "domino učinek" v drugi. Odgovornosti organov morajo biti jasno razmejene, da ne prihaja do procesnih zastojev ali podvajanja nalog.

Točke c, d in e naslavljajo nujnost medsebojnega sodelovanja in upoštevanja čezmejnih vplivov. Agencija ne sme gledati le na slovenski trg, temveč mora oceniti, kako bodo njeni ukrepi (ali neukrepanje) vplivali na imetnike polic, finančno stabilnost in fiskalne vire (davkoplačevalski denar) v vseh vpletenih državah. Načelo uravnoveženja interesov preprečuje t. i. "nacionalni protekcionizem", kjer bi ena država skušala neupravičeno zaščititi svoj trg na škodo druge, kar je ključno za ohranitev zaupanja v enotni evropski trg.

Točka f določa razmerje med vnaprejšnjim načrtovanjem in realnostjo krize. Agencija mora načeloma slediti vnaprej pripravljenim načrtom reševanja skupin, kar zagotavlja predvidljivost. Vendar pa ji zakon pušča proste roke, da od načrta odstopi, če oceni, da bo s prilagojenimi ukrepi v konkretni situaciji dosegla boljši rezultat. To omogoča nujno fleksibilnost pri reševanju nepredvidenih finančnih šokov, hkrati pa zahteva visoko stopnjo strokovne utemeljitve za takšen odmik.

Zadnja točka g poudarja preglednost odločitev, kadar te vplivajo na realno gospodarstvo in javne finance. Preglednost v tem kontekstu ne pomeni le obveščanja, temveč zagotovilo, da so vsi vpleteni organi v drugih državah seznanjeni s posledicami, ki jih bodo imeli ukrepi na njihove jamstvene sheme in gospodarstvo. Celoten člen tako deluje kot varovalka, ki zagotavlja, da je delo Agencije strokovno, usklajeno in pošteno do vseh evropskih deležnikov, kar zmanjšuje tveganje za kasnejše meddržavne spore ali pravne izzive na ravni EU.

Člen prenaša 69. člen Direktive 2025/1/EU.

K 105. členu:

V prvih dveh odstavkih člen določa nabor nalog, ki so kritične za stabilnost celotnega evropskega trga. Kolegij služi kot platforma za izmenjavo zaupnih informacij, pripravo načrtov reševanja in za ocenjevanje rešljivosti skupine. Slednje pomeni, da organi že v mirnem času preverijo, ali je skupino sploh mogoče varno razstaviti ali prodati brez ogrožanja davkoplačevalcev. Kolegij je tisto mesto, kjer se doseže soglasje o shemi reševanja in uskladi obveščanje javnosti, kar zmanjšuje tveganje negativnih tržnih reakcij zaradi neusklajenega komuniciranja.

Tretji in četrti odstavek natančno definirata krog udeležencev. Poleg Agencije in njenih kolegov iz drugih držav članic so vključeni tudi nadzorni organi, ministrstva in jamstvene sheme. Posebno vlogo ima EIOPA, ki deluje kot varuh usklajenosti in zblíževanja nadzorne prakse po celotni EU. Čeprav EIOPA nima glasovalnih pravic, je njena prisotnost nujna za zagotavljanje enotne uporabe evropskih standardov in preprečevanje diskriminacije med državami članicami.

Peti in šesti odstavek naslavljata kompleksnost današnjega finančnega sveta. Sodelovanje z organi iz tretjih držav (npr. ZDA ali Švica) je mogoče le pod strogimi pogoji zaupnosti, kar ščiti poslovne skrivnosti skupin. Vključitev opazovalcev iz bančnega sektorja v primeru finančnih konglomeratov pa zagotavlja, da ukrepi v zavarovalnem delu ne povzročijo nepredvidenih šokov v bančnem sistemu. Reševanje mora biti celovito in strokovno podprto.

V zaključnih odstavkih člen opredeljuje vlogo predsedujočega, kadar vodi reševanje skupine. Ta vloga prinaša veliko odgovornost za organizacijo dela, od priprav pisnih dogovorov do vodenja sej. Hkrati pa člen zagotavlja "varnostno mrežo" za sodelovanje vseh zadevnih nacionalnih organov, ti imajo neodtujljivo pravico do udeležbe, ko gre za odločitve o subjektih v njihovi državi. Zadnji odstavek pa preprečuje nepotrebno podvajanje struktur, če že obstajajo druge skupine z enako funkcijo, Agenciji ni treba ustanavljati novega kolegija.

Določba enajstega odstavka predstavlja neposreden prenos sedmega odstavka 90. člena Direktive (EU) 2025/1, ki dopolnjuje člen 88 Direktive 2014/59/EU (BRRD), s čimer se v okviru finančnih konglomeratov zagotavlja obvezna vključenost zavarovalniških organov v procese načrtovanja in reševanja bančnega sektorja in sektorja investicijskih družb. S to določbo se vzpostavlja pravna podlaga, na podlagi katere so Agencija in drugi zadevni nadzorni organi s področja zavarovalništva povabljeni k sodelovanju v kolegijih za reševanje bank oziroma investicijskih podjetij v vlogi opazovalcev, kar omogoča celovit nadzor nad medsebojno povezanimi tveganji znotraj konglomerata. Takšna čez sektorska udeležba je ključna za usklajeno krizno upravljanje, saj zavarovalniškimi organom omogoča vpogled v strategije reševanja bančnega stebra, ki bi lahko vplivale na solventnost ali operativno stabilnost povezane zavarovalnice, s čimer se povečuje varnost imetnikov zavarovalnih polic in stabilnost celotnega finančnega sistema.

Člen prenaša 70. člen in sedmi odstavek 90. člena Direktive 2025/1/EU.

K 106. členu:

Člen vzpostavlja specializiran okvir za obvladovanje tveganj, ki jih v evropski prostor prinašajo zavarovalniške skupine iz držav zunaj EU. Cilj je zagotoviti, da se te skupine na ravni EU ne obravnavajo razdrobljeno, temveč usklajeno prek evropskega kolegija za reševanje.

Prvi in drugi odstavek določata pogoje za ustanovitev tega telesa in vsebino njegovega dela. Kolegij se oblikuje, ko tuja skupina deluje v vsaj dveh državah članicah prek hčerinskih družb ali pomembnih podružnic. Bistvo drugega odstavka je v tem, da ta kolegij izvaja vse ključne naloge (načrtovanje reševanja, ocena rešljivosti), vendar le v obsegu, ki je "ustrezen" glede na to, da je končna matična družba zunaj dosega neposrednih evropskih pooblastil. To pomeni, da se delo osredotoči na tisto, kar je operativno izvedljivo za zavarovanje evropskih zavarovancev in finančnega sistema, ne da bi se izgubljali v birokratskih postopkih, ki jih v tretji državi ne bi bilo mogoče izvršiti.

Tretji in četrti odstavek natančno določata pogoje, pod katerimi Agencija za zavarovalni nadzor prevzame vlogo predsedujočega celotnemu evropskemu kolegiju. Prvi scenarij predvideva, da je Republika Slovenija vstopna točka za celotno skupino v EU (slovenska matična družba obvladuje vse ostale hčere v EU). Drugi scenarij pa temelji na čisti ekonomski teži. Agencija vodi kolegij, če je slovenska hčerinska družba finančno najmočnejša (ima največjo bilančno vsoto) med vsemi v EU. To zagotavlja, da proces reševanja vodi tisti organ, ki ima v rokah največji vzvod in hkrati nosi največjo odgovornost za stabilnost skupine.

Člen prenaša 71. člen Direktive 2025/1/EU.

K 107. členu:

Člen zagotavlja, da podatki o finančnem stanju subjekta tečejo nemoteno, a hkrati varno. Brez takšne izmenjave bi bilo delo na področju reševanja onemogočeno, saj so hitre in točne informacije edini temelj za pravilno izbiro instrumentov reševanja.

Prvi odstavek naslavlja specifično Agencije, kjer morata biti nadzorna funkcija in funkcija reševanja strogo ločeni, da se prepreči nasprotje interesov. Vendar ta ločenost ne sme biti ovira za delo. Zakon zato določa, da si osebje obeh funkcij informacije izmenjuje "nemudoma". To pomeni, da osebje, ki izvaja redni nadzor, ne more zavrniti posredovanja podatkov o likvidnosti ali solventnosti osebju, ki pripravlja načrt reševanja, saj bi to neposredno ogrozilo finančno stabilnost.

Drugi in tretji odstavek širita to dolžnost na celotno Evropsko unijo. V primeru čezmejnih skupin Agencija ne deluje le kot nacionalni organ, temveč v primeru vodenja skupine prevzame vlogo

osrednjega koordinatorja. Njena naloga je, da priskrbi organom v drugih državah članicah vse relevantne podatke, ki jih ti potrebujejo za svoje odločanje (npr. o oceni rešljivosti ali shemah reševanja). Takšna proaktivna izmenjava informacij gradi zaupanje med regulatorji in preprečuje, da bi posamezne države sprejele enostranske ukrepe, ki bi škodovali celotni skupini.

Zadnji odstavek vzpostavlja strogo pravilo zaupnosti glede podatkov, ki izvirajo izven EU. Ker sodelovanje s tujimi regulatorji temelji na vzajemnem zaupanju, Agencija ne sme postati kanal za nepooblaščen širjenje njihovih informacij. Soglasje izvornega organa je absolutni pogoj za vsako nadaljnje razkritje. To varuje ugled Agencije v mednarodnem okolju in zagotavlja, da bodo tuji organi tudi v prihodnje pripravljeni deliti kritične podatke, potrebne za reševanje globalnih skupin.

Člen prenaša 72. člen Direktive 2025/1/EU.

K 108. členu:

Člen ureja delovanje Agencije v čezmejnih zavarovalniških skupinah. Cilj je vzpostaviti pot od trenutka, ko prva podrejena družba zaide v težave, do končne izvedbe usklajenega reševanja celotne skupine. Člen preprečuje, da bi nacionalni organi ukrepali vsak po svoje, kar bi lahko razkosalo skupino in uničilo vrednost za imetnike polic.

Postopek se začne z obveznim obvestilom, ki ga mora Agencija poslati "brez odlašanja", ko ugotovi, da podrejena družba v Sloveniji propada. Ključni del tega obvestila niso le dejstva o propadu, temveč predlogi konkretnih ukrepov. Tukaj nastopi organ za reševanje skupine (vodeči organ), ki mora v kriznem roku oceniti, ali bi slovenski ukrep lahko povzročil izpolnjevanje pogojev za reševanje tudi pri drugih subjektih v skupini. Če oceni, da nevarnosti za druge ni, lahko Agencija samostojno izvede ukrepe. To zagotavlja operativno hitrost v primerih, ko so težave omejene le na en del skupine.

Kadar pa težave ene družbe ogrožajo stabilnost celotne skupine, Agencija (ali drug organ v vlogi vodje) v petih dneh pripravi shemo za reševanje skupine. To je operativni načrt, ki določi, kdo bo kaj storil in kako se bodo delili finančni stroški. Zakon predvideva, da se ta shema sprejme kot skupna odločitev, kar pomeni, da morajo vpleteni organi najti konsenz. Ker so interesi različnih držav lahko nasprotujoči, člen omogoča Agenciji, da zaprosi za pomoč EIOPA.

Člen priznava realnost, da soglasje ni vedno mogoče. Deveti odstavek daje Agenciji možnost, da odstopi od skupne sheme, če meni, da ta ne ščiti dovolj slovenskih imetnikov polic ali finančne stabilnosti. Vendar to ne more storiti poljubno. Odstopanje mora biti podrobno utemeljeno in sporočeno vsem partnerjem v kolegiju. Če sheme ni mogoče sprejeti, zakon predvideva nadaljnje usklajevanje med pristojnimi organi, da se kljub vsemu doseže čim bolj usklajen rezultat.

Člen Agenciji nalaga izjemno disciplino. Vse odločitve morajo biti sprejete "brez odlašanja", ocene morajo temeljiti na realnih vplivih na gospodarstvo, komunikacija pa mora biti redna in izčrpna.

Člen prenaša 73. člen Direktive 2025/1/EU.

K 109. členu:

Člen ureja situacije, ko težave nastopijo pri končni nadrejeni družbi (matičnem podjetju) skupine.

Prvi in drugi odstavek določata začetek postopka in pogoje za aktivacijo širšega reševanja. Ko Agencija ugotovi, da nadrejena družba propada, mora nemudoma obvestiti pristojne organe v kolegiju za reševanje. Ključna novost je opredelitev štirih okoliščin (točke a do d), v katerih Agencija ne ukrepa več samostojno, temveč predlaga shemo za reševanje skupine. To se zgodi predvsem takrat, ko lokalni ukrepi ne zadoščajo za stabilizacijo ali ko bi reševanje nadrejena družbe lahko povzročilo izpolnjevanje pogojev za reševanje pri podrejenih družbah v drugih državah članicah.

Tretji in četrti odstavek urejata proces odločanja. Če shema ni potrebna, se Agencija le posvetuje s kolegijem, če pa je shema predlagana, mora biti sprejeta kot skupna odločitev. To je pravno zavezujoč konsenz med Agencijo in organi drugih držav. Ker so interesi različnih držav v krizah pogosto različni, člen predvideva varnostno mrežo, Agencija lahko zaprosi EIOPA za posredovanje, da se premostijo strokovna nesoglasja in doseže dogovor v kritičnem času.

Čeprav je cilj enotnost, Agencija kot varuh domače stabilnosti ohranja pravico, da se s shemo ne strinja in sprejme neodvisne ukrepe. Vendar pa je takšen odstop strogo pogojevan. Agencija mora podrobno utemeljiti, zakaj shema ni ustrezna, in oceniti vpliv svojih neodvisnih dejanj na fiskalne vire in stabilnost drugih držav. To preprečuje samovoljno ukrepanje in zagotavlja, da so vse odločitve strokovno utemeljene.

Zadnji del člena (odstavki 8–11) pa zapoveduje hitrost in kontinuiteto. Tudi če skupna shema ni sprejeta, organi ne smejo prekiniti komunikacije. Agencija mora v okviru kolegija še naprej tesno sodelovati in redno obveščati partnerje o vsakem svojem koraku. Takšna ureditev zagotavlja, da je delo Agencije vedno del širšega evropskega okvira za reševanje.

Člen prenaša 74. člen Direktive 2025/1/EU.

K 110. členu:

Člen ureja obravnavo postopkov reševanja, ki jih sprožijo organi tretjih držav. Cilj je vzpostaviti jasna pravila za sodelovanje med Agencijo in organi izven Evropske unije v primerih krize v mednarodnih zavarovalnih skupinah.

Prvi odstavek vzpostavlja subsidiarno naravo tega člena v razmerju do mednarodnih sporazumov. Skladno s 75. členom Direktive 2025/1/EU ima Evropska komisija pooblastilo za pogajanja o sporazumih o sodelovanju s tretjimi državami na ravni Evropske unije. Dokler takšen sporazum ne začne veljati, se uporablja ta člen, ki služi kot nacionalni pravni okvir za priznanje tujih postopkov. Tudi po uveljavitvi mednarodnega sporazuma se ta člen uporablja v tistem delu, kjer sporazum morebiti ne bi v celoti urejal vprašanj priznanja in izvrševanja.

V drugem in tretjem odstavku je opredeljena vloga Agencije kot organa, ki presoja o priznanju postopka tretje države v zvezi s podrejenimi družbami, podružnicami ali nadrejenimi družbami v Republiki Sloveniji. Pri odločanju Agencija ne varuje le nacionalnih interesov, temveč mora upoštevati interese vseh držav članic, kjer skupina deluje. Presoja se osredotoča na varovanje imetnikov polic, preprečevanje širjenja nestabilnosti na realno gospodarstvo ter zagotavljanje splošne finančne stabilnosti v Evropski uniji.

Četrti odstavek določa nujne varovalke, ki Agenciji omogočajo zavrnitev priznanja tujega postopka v primeru ogrožanja javnega interesa. Priznanje se zavrne zlasti, če bi postopek tretje države negativno vplival na stabilnost v Republiki Sloveniji, če upniki in imetniki polic v Republiki Sloveniji ne bi bili obravnavani enakopravno z upniki v tretji državi ali če bi priznanje imelo bistvene finančne posledice za Republiko Slovenijo. Ta določba zagotavlja, da slovenski organ ohrani nadzor nad kritičnimi segmenti domačega zavarovalnega trga v primeru neustreznih mednarodnih praks.

Peti in šesti odstavek Agenciji podeljujeta nabor pooblastil, ki so nujna za učinkovito izvedbo postopkov reševanja. Ta pooblastila vključujejo upravljanje s premoženjem, pravicami in obveznostmi subjektov iz tretjih držav na ozemlju Republike Slovenije, možnost prenosa lastniških instrumentov ter začasno omejitve pogodbenih pravic. Posebej je izpostavljena možnost ukrepanja nad nadrejeno družbo zaradi javnega interesa, če težave njene podrejene družbe v tretji državi ogrožajo sistem, kar omogoča celovit nadzor nad čezmejnimi skupinami.

Sedmi odstavek pojasnjuje razmerje med postopki reševanja in rednimi insolvenčnimi postopki. Poudarjeno je, da uporaba izrednih ukrepov reševanja ne izključuje avtomatično običajnih insolvenčnih postopkov po nacionalnem pravu, če so ti v konkretnem primeru ustrezni in skladni s cilji reševanja. S tem se ohranja pravna kontinuiteta in predvidljivost za vse udeležence na trgu, hkrati pa se Agenciji omogoča prožnost pri izbiri najučinkovitejšega orodja za obvladovanje krize.

Gre za prenos 76. in 77. člena Direktive 2025/1/EU.

K 111. členu:

Člen omogoča Agenciji, da v izjemnih okoliščinah deluje neodvisno od organov tretje države. Namen določbe je zaščititi stabilnost domačega finančnega trga in varnost zavarovancev, kadar postopki v tretji državi niso zadostni, sploh ne obstajajo ali bi njihovo priznanje škodovalo javnemu interesu Republike Slovenije.

V prvem in drugem odstavku je vzpostavljena pravna podlaga za neodvisne ukrepe reševanja podružnic. Agencija lahko prevzame pobudo, če v tretji državi postopek reševanja sploh ne teče, ali pa v primeru, ko tuji postopek sicer obstaja, vendar so podani razlogi za njegovo zavrnitev (npr. diskriminacija domačih upnikov ali ogrožanje finančne stabilnosti).

Tretji odstavek določa pogoje, pod katerimi je takšna intervencija dopustna, saj gre za poseg v razmerja s tujim elementom. Ključni kriterij je javni interes, ki se presoja skozi tri scenarije: neizpolnjevanje pogojev za poslovanje (ko zasebni sektor ali nadzornik tretje države ne ukrepata pravočasno), nesposobnost poravnavanja obveznosti do imetnikov polic (ko ni pričakovati tujega insolvenčnega postopka) ali uradno obvestilo o začetku reševanja v tretji državi.

Četrty odstavek zagotavlja, da neodvisno ukrepanje Agencije ni poljubno, temveč mora slediti istim procesnim in vsebinskim standardom kot reševanje domačih subjektov. Organ mora upoštevati splošna načela reševanja (npr. načelo "noben upnik na slabšem") in pravila o vrednotenju sredstev ter obveznosti iz podpoglavja 3.2 tega zakona. S tem se zagotovi transparentnost postopka, objektivnost pri ugotavljanju izgub ter pravno varstvo vseh prizadetih strani, ki so vključene v sanacijo podružnice.

Člen prenaša 78. člen Direktive 2025/1/EU.

K 112. členu:

Člena določa sodelovanje Agencije ter Ministrstva za finance z organi držav, ki niso članice Evropske unije. Osrednji namen določbe je vzpostaviti varen in zakonsko skladen kanal za pretok informacij, ki so nujne za učinkovito načrtovanje in izvedbo reševanja mednarodnih zavarovalnih skupin, hkrati pa zagotoviti najvišjo stopnjo varovanja poslovnih skrivnosti in osebnih podatkov.

Prvi odstavek določa pravno podlago za sklepanje operativnih dogovorov o sodelovanju. Ti dogovori morajo biti usklajeni s krovnimi smernicami EIOPA, kar zagotavlja enotno prakso na ravni celotne Evropske unije. Agencija o teh dogovorih obvešča EIOPA, s čimer se ohranja preglednost. Posebej je poudarjena subsidiarnost teh dogovorov, saj ob uveljavitvi formalnega mednarodnega sporazuma, ki ga sklene Evropska komisija, nacionalni dogovori prenehajo veljati, njihovo vsebino pa nadomesti krovni sporazum.

Drugi in tretji odstavek postavljata stroge kriterije za izmenjavo zaupnih informacij, kot so npr. načrti sanacije, ki vsebujejo občutljive poslovne podatke o delovanju družb. Izmenjava je dopustna le pod pogojem enakovrednosti, tuji organ mora zagotavljati vsaj takšno stopnjo varovanja poslovnih skrivnosti, kot jo določa slovenska in evropska zakonodaja. Poleg tega velja načelo namenskosti, kar pomeni, da se podatki lahko uporabijo izključno za naloge reševanja in nič drugega. Posebna pozornost je namenjena varstvu osebnih podatkov, kjer se dosledno upoštevajo pravila Splošne uredbe o varstvu podatkov (GDPR) in nacionalne zakonodaje.

Četrty odstavek ureja specifično situacijo, ko Agencija ali ministrstvo razpolaga z informacijami, ki izvorno niso njegovi, temveč jih je pridobilo od organa druge države članice EU. V takšnih primerih Agencija ali ministrstvo ne sme samostojno odločati o njihovem razkritju tretjim državam. Vzpostavljen je mehanizem predhodnega soglasja države izvora, kar pomeni, da lahko Agencija ali ministrstvo podatke posreduje tujemu organu le, če organ države članice EU to izrecno dovoli in zgolj za namene, ki jih je ta organ vnaprej opredelil. S tem se krepí medsebojno zaupanje med organi znotraj Evropske unije in preprečuje nepooblaščen odliv informacij izven skupnega nadzornega prostora.

Člen prenaša 79. in 80. člen Direktive 2025/1/EU.

K 113. členu:

Člen določa vzpostavitev sheme financiranja reševanja kot mehanizma za uresničevanje načela »noben upnik na slabšem« iz 78. člena tega zakona. Namen sheme je zagotoviti izplačilo razlik v obravnavi, ki nastanejo zaradi uporabe ukrepov reševanja v primerjavi s položajem, v katerem bi se upniki znašli v rednem stečajnem postopku.

Shema financiranja reševanja temelji na načelu naknadnega financiranja, kar pomeni, da se sredstva ne zbirajo vnaprej, temveč se zagotovijo ob ugotovitvi razlike v obravnavi. Shema tako ne predstavlja sklada ali sistema vnaprejšnjega financiranja, temveč deluje kot naknadni korektivni mehanizem, ki omogoča izvrševanje načela »noben upnik na slabšem«.

V drugem odstavku je določen krog subjektov, za katere se shema uporablja. Gre za zavarovalnice iz Republike Slovenije in podružnice zavarovalnic iz tretjih držav, ki opravljajo zavarovalne posle na ozemlju Republike Slovenije. Takšna ureditev zagotavlja enotno obravnavo vseh relevantnih subjektov na trgu in preprečuje morebitne vrzeli v sistemu zaščitne upravičencev.

Tretji odstavek opredeljuje upravičence do sredstev iz sheme. To so vse kategorije deležnikov, ki so lahko prizadete zaradi ukrepov reševanja, vključno z delničarji, imetniki polic, upravičenci, vložniki škodnih zahtevkov in drugimi upniki. Določba zagotavlja, da je krog upravičencev zajet celovito in skladno z načelom »noben upnik na slabšem«.

Četrti odstavek določa obveznost obveščanja Evropske komisije in EIOPA o vzpostavitvi in delovanju sheme financiranja reševanja, kar zagotavlja transparentnost in omogoča usklajen nadzor na ravni Evropske unije ter skladnost nacionalne ureditve z evropskim pravnim okvirom.

Člen prenaša 81. člen Direktive (EU) 2025/1..

K 114. členu:

Člen ureja način zagotavljanja sredstev za izvajanje sheme financiranja reševanja, katere namen je omogočiti učinkovito izvajanje načela »noben upnik na slabšem« iz 78. člena tega zakona. Ureditev temelji na ex-post modelu financiranja, ki odraža naravo tega načela kot naknadnega korektivnega mehanizma, in ne sistema za zagotavljanje likvidnosti ali financiranje postopkov reševanja.

V prvem odstavku je določena obveznost zavarovalnic in podružnic zavarovalnic iz tretjih držav, da sodelujejo v shemi financiranja reševanja z zagotavljanjem sredstev. Določba jasno vzpostavlja njihovo obveznost in s tem preprečuje morebitne dvome glede vključitve posameznih subjektov v sistem.

Drugi odstavek določa, da Agencija z eno odločbo ugotovi obstoj in višino razlike v obravnavi ter hkrati določi obveznost članov sheme za plačilo prispevkov. Takšna ureditev omogoča hitro, učinkovito in enotno izvrševanje obveznosti brez potrebe po več ločenih upravnih aktih.

Tretji odstavek določa objektivne kriterije za razdelitev prispevkov med člani sheme, ki temeljijo na velikosti in obsegu poslovanja zavarovalnic. Uporaba čistih zavarovalnih premij za premoženjska zavarovanja ter zavarovalno-tehničnih rezervacij za življenjska zavarovanja zagotavlja sorazmerno in pregledno porazdelitev bremena.

Četrti odstavek ureja rok za plačilo prispevkov. Določitev minimalnega roka (ne krajši od 15 dni) omogoča operativno izvedljivost obveznosti in upošteva, da ne gre za takojšnje likvidnostne zahteve, temveč za naknadne obveznosti, ki jih lahko zavarovalnice praviloma izpolnijo z upravljanjem sredstev.

Peti odstavek določa omejitev največje letne obremenitve posameznega člana sheme. Ta omejitev predstavlja ključen varovalni mehanizem, ki preprečuje prekomerne finančne obremenitve posameznih zavarovalnic in prispeva k ohranjanju stabilnosti zavarovalniškega

sektorja kot celote. Omejitev hkrati omogoča, da zavarovalnice v okviru lastne ocene tveganj in solventnosti (ORSA) realno ocenijo svojo sposobnost izpolnjevanja obveznosti.

Zaradi negotovosti pri vnaprejšnji oceni višine razlike v obravnavi in narave teh zahtevkov je treba upoštevati, da lahko skupni znesek potrebnih sredstev v posameznih primerih znatno preseže znesek, ki ga je shema financiranja zmožna zbrati v enem koledarskem letu ob upoštevanju navedenih omejitev. Gre lahko za obsežne razlike v obravnavi, ki bi ob enkratni obremenitvi lahko nesorazmerno posegle v finančni položaj posameznih zavarovalnic ali stabilnost sektorja kot celote.

V takih primerih se sredstva zagotavljajo postopno, zlasti z razporeditvijo obveznosti v naslednja obdobja na podlagi odločitev Agencije. Takšen pristop omogoča sorazmerno porazdelitev bremen skozi čas in preprečuje prekomerne likvidnostne in kapitalne obremenitve članov sheme.

Izjemnih primerih, zlasti če bi nepravilnosti pri odmeri ali oceni razlike v obravnavi povzročile pomembne finančne posledice, se morebitna vprašanja odgovornosti ali povračila sredstev presoja v okviru splošnih pravil pravnega varstva.

Ta člen ureja izključno mehanizem financiranja sheme financiranja reševanja in ne posega v vprašanja pravnega varstva ali posledic nezakonitega ravnanja. Takšen pristop je skladen tudi z ureditvijo na drugih področjih finančnih storitev, kjer področna zakonodaja praviloma ne ureja izrecno teh vprašanj.

Šesti odstavek ureja razmerje med financiranjem sheme in sodnim varstvom. Določba izhaja iz splošne ureditve sodnega varstva po tem zakonu ter določa, da v primeru ugotovljene nezakonitosti Agencija za zavarovalni nadzor na podlagi pravnomočne sodbe izda novo odločbo, s katero določi morebitne dodatne obveznosti plačil. S tem se jasno loči vloga sodišča, ki ugotavlja nezakonitost, od vloge Agencije, ki kot pristojni organ za reševanje odloča o višini in razdelitvi obveznosti.

Takšna ureditev zagotavlja enotnost in učinkovitost sistema, saj Agencija kot strokovni organ razpolaga z ustreznimi informacijami in metodologijo za določanje obveznosti v okviru sheme. Sodišče pa opravlja kontrolno funkcijo v okviru sodnega varstva, ne da bi nadomeščalo strokovno presojo Agencije glede gospodarskih dejstev.

Določba šestega odstavka ureja izključno obveznosti plačil v okviru sheme financiranja reševanja in ne posega v druga pravna vprašanja, povezana z ugotovljeno nezakonitostjo, ki se presoja v okviru relevantnih predpisov.

Sedmi odstavek določa vzpostavitev posebnega namenskega računa Agencije za zavarovalni nadzor. Ta račun se uporablja izključno za zbiranje prispevkov in izplačila upravičencem, kar zagotavlja transparentnost, sledljivost in namensko uporabo sredstev.

Osmi odstavek uvaja povezavo s sistemom lastne ocene tveganj in solventnosti (ORSA), v okviru katerega zavarovalnice redno preverjajo svojo sposobnost izpolnjevanja obveznosti iz naslova sheme financiranja reševanja. Pri tem morajo upoštevati scenarij maksimalne letne obremenitve, določen v tem členu. Tako se zagotavlja ex-ante nadzor nad sposobnostjo financiranja obveznosti brez potrebe po vnaprejšnjem zbiranju sredstev.

Deveti odstavek daje Agenciji podlago za izvajanje nadzornih ukrepov, kadar oceni, da zavarovalnica morda ne bo sposobna izpolnjevati svojih obveznosti. S tem se omogoča pravočasno ukrepanje za zmanjšanje tveganj in krepitev finančne odpornosti zavarovalnic.

Deseti odstavek uvaja omejeno diskrecijo Agencije za zavarovalni nadzor, da v izjemnih primerih prilagodi obveznosti posamezne zavarovalnice, če bi njihovo izpolnjevanje resno ogrozilo njeno finančno stabilnost ali solventnost. Ta varovalka omogoča ohranjanje stabilnosti posameznih subjektov in sistema kot celote, ne da bi pri tem ogrozila temeljno načelo obveznega sodelovanja v shemi.

Celotna ureditev predstavlja sorazmeren, zavarovalniškemu sektorju prilagojen mehanizem financiranja, ki upošteva časovno naravo zahtevkov iz naslova razlike v obravnavi, omejitve glede likvidnosti zavarovalnic ter potrebo po ohranjanju stabilnosti finančnega sistema.

Člen prenaša 81. člen Direktive 2025/1/EU.

K 115. členu:

Člen predstavlja ključni del sankcijske in korektivne politike v okviru sanacije in reševanja. Cilj člena je vzpostaviti nabor orodij, ki Agenciji omogočajo hiter in odločen odziv na kršitve, hkrati pa zagotavljajo visoko stopnjo procesne varnosti za subjekte nadzora.

V prvem in drugem odstavku člen določa vrsto upravnih ukrepov, ki niso denarne narave, vendar imajo močan odvračilni učinek. Poleg klasične odredbe za odpravo kršitve, člen uvaja "javno izjavo" o kršitvi, kar v finančnem svetu pomeni resno tveganje za ugled subjekta. Posebno pomemben je ukrep začasne prepovedi opravljanja funkcij, ki organu za reševanje omogoča, da iz procesa odločanja odstrani posameznike (tudi iz višjega vodstva), katerih ravnanje bi lahko ogrozilo stabilnost subjekta ali onemogočilo izvedbo ukrepov reševanja. To neposredno odraža načelo, da morajo odgovornost za kršitve nositi tudi posamezniki, ki sprejemajo ključne odločitve.

Četrti odstavek določa modalitete izvrševanja teh pooblastil, ki Agenciji omogočajo prožnost. Agencija lahko ukrepa samostojno (neposredno), v sodelovanju z drugimi nacionalnimi ali evropskimi organi ali pa preko sodnih poti. Ta večtirnost zagotavlja, da so ukrepi učinkoviti tudi v kompleksnih, čezmejnih primerih reševanja, kjer bi bila zgolj neposredna upravna pooblastila lahko omejena.

Zadnji, peti odstavek, naslavlja specifično notranjo organizacijo Agencije. Ker Agencija nastopa v dvojni vlogi, kot nadzornik in kot organ za reševanje, direktiva zahteva funkcionalno ločenost, ki pa ne sme preprečevati sodelovanja. Določba Agenciji nalaga, da njeni področji dela (nadzor in reševanje) delujeta usklajeno. S tem se prepreči tveganje, da bi ista kršitev sprožila dva neodvisna postopka znotraj iste institucije, kar bi bilo v nasprotju z načelom pravne varnosti in bi subjektu nadzora povzročilo nesorazmerno breme.

Člen prenaša 82. in 83. člen Direktive 2025/1/EU.

K 116. členu:

Člen uvaja mehanizem "javne objave", ki velja za enega najučinkovitejših načinov zagotavljanja discipline na finančnih trgih.

V prvih treh odstavkih je urejeno splošno pravilo: javnost ima pravico vedeti, kdo je kršil pravila in za kakšno kršitev gre. Da bi preprečili nepopravljivo škodo ugledu v primeru morebitnih napak, se objava praviloma izvede po pravnomočnosti oziroma dokončnosti odločbe. Če pa Agencija oceni, da je objava nujna že prej (v času trajanja pritožbenih postopkov), mora transparentno navesti status postopka, s čimer se zavarujejo ustavne pravice subjektov.

V specifičnih situacijah lahko javna objava sankcij sproži paniko med zavarovanci in povzroči sistemski propad, kar bi bilo v nasprotju s samim ciljem reševanja. V takih primerih ima Agencija diskrecijsko pravico, da objavo anonimizira, zamakne ali v skrajnem primeru popolnoma opusti.

Zadnji odstavek določa časovni okvir hrambe podatkov na spletu. Petletno obdobje je določeno kot standard, ki zagotavlja, da so informacije o preteklih kršitvah na voljo investitorjem in zavarovancem dovolj dolgo, da lahko ocenijo profil tveganja subjekta, hkrati pa spoštuje pravico do "pozabe" po preteku tega obdobja.

K 117. členu:

Člen v slovenski pravni red prenaša zahteve po sorazmernosti sankcioniranja, ki jih uvaja Direktiva 2025/1/EU. Člen Agenciji postavlja jasen okvir, znotraj katerega mora utemeljiti svojo odločitev o izrečenem ukrepu ali višini globe, s čimer se povečuje pravna varnost subjektov in zmanjšuje tveganje uspešnih pritožb v postopkih sodnega varstva.

Osrednji del člena predstavlja katalog olajševalnih in oteževalnih okoliščin. Točke od 1 do 5 se nanašajo na objektivno in subjektivno težo same kršitve, vključno s finančnimi posledicami za trg in zavarovance. Posebej pomembna je 6. točka, ki spodbuja subjekte k proaktivnemu sodelovanju z Agencijo, če subjekt sam prijavi napako ali aktivno pomaga pri razjasnitvi okoliščin, se to upošteva pri milosti sankcije.

Drugi odstavek daje Agenciji konkretna merila za oceno "finančne moči". To preprečuje, da bi bila globa za majhno zavarovalnico uničujoča, za veliko multinacionalko pa zanemarljiva. Z določitvijo skupnega prometa oziroma letnih prihodkov kot meril se doseže, da kazni ohrani svoj odvračilni učinek ne glede na velikost subjekta. Takšna ureditev zagotavlja, da so sankcije pravične in da dejansko služijo svojemu namenu – zagotavljanju discipline in stabilnosti na zavarovalnem trgu.

Člen prenaša 86. člen Direktive 2025/1/EU.

K 118. členu:

Člen je kazenska določba, ki zagotavlja spoštovanje pravil o sanaciji in reševanju zavarovalnic. Cilj je vzpostaviti sistem sankcij, ki bi subjekte prisilil k odgovornemu ravnanju in preprečil sistemska tveganja v finančnem sektorju.

Prvi odstavek določa osnovni razpon denarne kazni (od 25.000 do 250.000 eurov) za širok nabor kršitev. Te kršitve vključujejo pomanjkanje transparentnosti do Agencije, opustitev priprav sanacijskih načrtov, nesodelovanje pri ocenah rešljivosti in kršitve prepovedi sklepanja novih poslov ali izplačil v kritičnih fazah. Posebej pomembna je 10. točka, ki zahteva vključitev določb o odpisu in konverziji obveznosti (t.i. bail-in) v pogodbe, ki jih ureja pravo tretjih držav, kar zagotavlja, da so vsi vlagatelji in upniki seznanjeni s tveganji reševanja.

Drugi odstavek uvaja možnost drastičnega povišanja globe v primeru posebno hudih kršitev, ki povzročijo veliko škodo ali so storjene z naklepom. V takšnih primerih se globa ne določa več v fiksnem znesku, temveč v relativnem deležu glede na ekonomsko moč subjekta, do 10 % skupnega letnega prometa ali do dvakratnika koristi, pridobljene s kršitvijo. To zagotavlja, da so sankcije sorazmerne in odvračilne tudi za največje finančne institucije.

Tretji in četrti odstavek prenašata odgovornost neposredno na posameznike v vodstvu (člane uprave in nadzornega sveta). Poleg redne globe, ki znaša do 10.000 eurov, člen predvideva ekstremno visoko sankcijo do 5 milijonov eurov za posameznika, če gre za hude kršitve z namenom koristoljubja. Takšna ureditev odpravlja anonimnost korporativne odgovornosti in sili vodilne kadre k osebni skrbnosti pri upravljanju s tveganji in spoštovanju zakonodaje o reševanju.

V kontekstu razsežnosti reševanja zavarovalniških skupin ta člen naslavlja kompleksnost sodobnega finančnega sistema, kjer zavarovalnice niso izolirani otoki, temveč del tesno prepletenih mednarodnih struktur. Ker so tveganja znotraj skupine povezana, reševanje zahteva celovit pristop, ki ne obravnava le nadrejene družbe, temveč celotno verigo povezanih subjektov. Propad katerega koli člena, najsi bo to nadrejena družba ali podrejena družba, lahko sproži neobvladljiv domino efekt čez državne meje in ogrozi stabilnost celotnega finančnega sistema.

Člen zato ne dopušča selektivne odgovornosti, temveč zahteva preventivne načrte sanacije in aktivno sodelovanje na ravni celotne skupine. To pomeni, da so vsi subjekti znotraj skupine, od krovnih holdingov do podrejenih družb, nosilci določenih obveznosti glede poročanja, zagotavljanja likvidnosti in priprave na morebitne krizne scenarije. S tem se zagotavlja, da skupina deluje kot usklajena celota.

K 119. členu:

Člen predstavlja pomembno procesno pooblastilo Agenciji, ki omogoča učinkovitejše in strožje sankcioniranje kršitev že v okviru hitrega postopka. Po splošnih pravilih zakona, ki ureja prekrške, lahko nadzorni organ v hitrem postopku praviloma izreče le najnižjo predpisano globo, razen če poseben zakon ne določa drugače.

V praksi to pomeni, da lahko Agencija že v svojem postopku odmeri globo kjer koli znotraj predpisanega razpona (npr. med 25.000 in 250.000 eurov), namesto da bi bila omejena zgolj na spodnjo mejo. Takšna ureditev je ključna za zagotavljanje načela sorazmernosti, saj omogoča, da se višina kazni prilagodi teži kršitve, stopnji odgovornosti storilca in morebitnim posledicam za finančno stabilnost.

K 120. členu:

Člen določa rok za uveljavitev tega zakona.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

V. PREDLOG ZA OBRAVNAVO PREDLOGA ZAKONA PO NUJNEM ALI SKRAJŠANEM POSTOPKU

Predlog zakona se ne obravnava po nujnem oziroma skrajšanem postopku

VI. PRILOGE

Priloge niso priložene.

Podatki o izvedbi notranjih postopkov pred odločitvijo na seji vlade

ZADEVA: Zakon o sanaciji in reševanju zavarovalnic
EVA: 2026-1611-0042

1. Predlagatelj zahteva:

a)	obravnavo neusklajenega gradiva,	NE
b)	nujnost obravnave,	NE
c)	obravnavo gradiva brez sodelovanja javnosti,	NE
č)	skrajšanje poslovniških rokov.	NE

2. Objava na svetovnem spletu

Gradivo se sme objaviti na svetovnem spletu.

3. Lektura gradiva

Gradivo ni lektorirano.

4. Predstavitev medresorskega usklajevanja

Gradivo ni bilo poslano v medresorsko usklajevanje.